

Mùa Tuyết Rơi

Contents

Mùa Tuyết Rơi	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	14
4. Chương 4	22
5. Chương 5	28
6. Chương 6	35
7. Chương 7	44
8. Chương 8	50
9. Chương 9	54
10. Chương 10	63
11. Chương 11	69
12. Chương 12	78
13. Chương 13	85
14. Chương 14	94
15. Chương 15	104
16. Chương 16	111
17. Chương 17	117
18. Chương 18: Ngoại Truyện 1	122
19. Chương 19: Ngoại Truyện 2	125

Mùa Tuyết Rơi

Giới thiệu

Cô là người con gái sơn cước thuần phác, có ước mơ, có lý tưởng sống của riêng mình. Anh sinh ra tr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-tuyet-roi>

1. Chương 1

Bốn năm rồi, cuối cùng tôi vẫn phải đến thành phố ấy, cuối cùng vẫn không thể trốn tránh. Không trốn tránh được hay là không muốn trốn tránh? Suy nghĩ và tình cảm của con người phức tạp như vậy, làm sao có thể hiểu tường tận? Không thể nào cắt đứt, và càng gỡ thì càng rối.

Chín giờ sáng, tôi đứng giờ bước vào công ty. Vừa mới ngồi xuống, một cốc trà đã được đưa lên. Trợ lý đang nhìn tôi lấy lòng, tuy thâm thở dài nhưng tôi vẫn phải dịu giọng nói với cậu ta: “Làm ơn pha cho tôi một ly cà phê được không? Tối qua thức khuya quá, hôm nay tinh thần không được tốt”. Trợ lý không nói gì thêm, đi thẳng vào phòng trà nước.

Những người quen trong công ty đều biết tôi trước giờ đều không ăn sáng, lại càng không uống trà, nhưng cà phê là thứ chẳng bao giờ thiếu được. Tiểu Vương là sinh viên mới ra trường tới thử việc, làm trợ lý cho tôi chưa đầy một tuần. Hằng ngày cậu ta đều đến sớm hơn, pha sẵn trà chờ tôi. Tôi không có thói quen phê bình trực tiếp giống như những cấp trên khác mà lúc nào cũng “xa xôi” nói rằng tinh thần không được tốt, bảo cậu ta đổi sang cà phê. Thực ra tôi cũng có thể nói thẳng với cậu ta, nhưng lại muốn đợi xem đến lúc nào thì cậu ta hiểu ra được.

Điều cần nhất đối với những người mới bước chân vào xã hội là gặp được người có thể chỉ bảo ỉn. Khi mới đi làm, tôi cũng gặp được một cấp trên rất tốt. Nhưng cách làm của bà ấy không giống tôi, ban đầu bà không nói gì, đợi đến khi tôi liên tiếp mắc lỗi mới mắng một trận té tát khiến tôi không còn biết chui vào đâu được. Tối khi tôi sửa sai xong, bà mới nhẹ nhàng chỉ bảo từng li từng tí. Bà từng nói: “Từ Kỳ, kể từ khi đi làm, cô đã chính thức bước vào xã hội với tư cách là người độc lập về kinh tế, cô phải chịu trách nhiệm về mọi hành động của mình. Dựa dẫm cha mẹ ư, liệu có dựa dẫm được cả đời không?”

Nhìn Tiểu Vương, tôi lại nhớ đến dáng vẻ của mình khi mới tốt nghiệp đi làm. Tôi rất muốn truyền đạt kinh nghiệm của mình cho cậu ta. Mẹ tôi thường bảo, con gái à, người Miêu chúng ta rất ngay thẳng và trọng tình nghĩa, con cần phải biết đặt mình vào hoàn cảnh của người khác.

Tôi vẫn nhớ như in những lời mẹ dặn, vì thế trong công việc luôn giữ được mối quan hệ rất tốt.

Uống ngụm cà phê, cổ họng khô rát lúc sáng sớm của tôi đã dần mềm mại hơn. Tôi cầm tập tài liệu trên bàn, bắt đầu dọn dẹp công việc. Tiểu Vương ghi chép cẩn thận rồi ôm tài liệu đi ra.

Sắp xếp công việc xong, tôi uống một hơi cạn ly cà phê, phẩy tay một cách thỏa mãn, xong rồi, thời gian tán dóc đã đến. Tôi tươi cười hơn hở bước vào khu làm việc, lúc đó đã rất ồn ào.

Khu làm việc của công ty tôi không có gì khác so với các khu văn phòng khác, cũng chia thành các ngăn hình vuông, mỗi người một ngăn, riêng ngăn của các trưởng nhóm thì dùng vách kính. Nếu nói là khác thì chỉ khác ở chỗ trong giờ, khu làm việc công ty tôi tuyệt đối chưa từng có một giây yên tĩnh, rất ít khi có ai đó ngồi ngay ngắn trước bàn của mình, lúc nào cũng có thể nghe thấy tiếng người cười nói ồn ào.

Tổng giám đốc nói rằng môi trường sôi động rất có lợi trong công việc, nâng cao nhiệt tình công tác và sức sáng tạo. Đồng nghiệp của tôi bảo không có cảm xúc mạnh mẽ thì làm sao có được những thước phim tốt. Cô bạn Quyên Tử của tôi thì bảo, các cậu là cơ quan trung gian giữa tầng lớp bình dân và giới Showbiz nên điều đó là không có gì lạ cả.

Tôi nhất trí với họ, công ty chúng tôi là công ty thông tin quảng cáo giải trí. Một trong những công việc của chúng tôi là bàn tán, trao đổi tin đồn, nắm bắt tin đồn, hay nói trắng ra là một đội quân phóng viên giải trí đang phổ biến hiện nay! Huống hồ, suốt ngày tiếp xúc với đủ loại ngôi sao cả lớn lẫn bé, không muốn bàn tán cũng không được.

Tổng giám đốc đang chuyện phiếm rất vui vẻ với đám Đại Hải, chắc là lại có thông tin gì mới đây? Tôi nhanh chân chạy đến, có lẽ là động tác hơi mạnh nên khiến tất cả đồng nghiệp đều quay lại nhìn. Tổng giám đốc vừa cười vừa bảo: “Từ Kỳ, chúng tôi đang nói về cô đấy”.

Tôi cười, hỏi: “Nói gì tôi thế hả?”.

Đại Hải bên cạnh nói xen vào: “Sắp xếp cho tôi và chị đi nghỉ tuần trăng mật.”

Tôi cười tinh quái: “Nếu Tiểu Nhược nhà cậu chịu làm lẽ thì tôi không phản đối”. Mọi người cùng cười ầm, Đại Hải tím mặt nhìn tôi, không dám nói thêm nữa.

Ở công ty, Đại Hải nổi tiếng với biệt danh “Nhị thập ngũ hiếu”, yêu say đắm cô bạn gái Ninh Nhược. Đồng nghiệp ra cho cậu ta một vé đối: “Thủy tự thanh tắc vô ngư” (1). Cậu ta mặt không biến sắc, đối lại: “Nhân tự tiện tắc vô địch” (2).

Đối với các đồng nghiệp, cậu ta rất trơ trẽn, duy chỉ sợ mỗi mình tôi. Nếu cậu ta dám nói leo một câu, tôi sẽ lập tức đem chuyện cười này kể với Tiểu Nhược khiến cậu ta phải vò đầu bứt tai quỳ xuống xin lỗi, ai bảo Tiểu Nhược gọi tôi là chị chứ!

Tổng giám đốc giãn hòa: “Có một đoạn phim quảng cáo, phiền cô và Đại Hải đi thành phố B một chuyến.”

Đại Hải reo lên: “Hay quá, tôi có thể trở về gặp các bạn học cũ rồi, bọn nhóc kia, Hồ Đại Hải trở về sẽ ăn tươi nuốt sống hết chúng bay!”

Tổng giám đốc cười, bảo tôi: “Chẳng phải vậy sao, ưu tiên cho cô và Đại Hải, đi công tác còn được gặp lại bạn bè.”

Tôi do dự một lát rồi nói: “Tôi còn hai đoạn phim quảng cáo chưa xong, mà trợ lý thì vẫn còn non tay, chưa làm được.”

Đại Hải phát vào vai tôi: “Tử Kỳ, phim quảng cáo của chị đã giao cho phòng Hiệu ứng và bảo Tiểu Vương trong nom rồi, lúc chị trở về chắc cũng xong thôi.”

Tôi há hốc mồm: “Đại Hải, cậu luyện Thiếu sa chương (3) đấy à?”

Đại Hải cười thật thà: “Tôi quên mất chị là phụ nữ.”

Đồng nghiệp lại cười ồ lên, Tổng giám đốc xoa tay: “Việc này coi như đã quyết định, ngày mai cô và Đại Hải tới báo tin cho đoàn phim.”

Tổng giám đốc vừa đi khỏi, Đại Hải liền nịnh bợ: “Tôi nghĩ chị đã bốn năm không gặp các chị em ở đó nên mới ra sức thuyết phục Tổng giám đốc cho chị đi, đây chẳng phải là chuyện đại vui mừng hay sao?”

Tôi cười vẻ xem thường: “Hồ Đại Hải, tôi chỉ sợ Tiểu Nhược nhà cậu không yên tâm để cậu đi công tác cùng với người phụ nữ khác thôi!”

Cậu ta cười hì hì, ngậm thừa nhận. Còn chưa lấy nhau mà đã sợ Tiểu Nhược như vậy, đến lúc lấy nhau rồi thì... Tôi thấy thông cảm cho cậu ta!

Tôi bước vào phòng làm việc, tiện tay đóng cửa kính lại, rồi sau đó ngẩng người nhìn ra ngoài cửa sổ. Trời vẫn đang mưa nhưng không nghe được tiếng rì rào mà chỉ nhìn thấy từng dòng nước tuôn chảy không ngớt, khiến cho đường phố và đám người qua lại trở nên mờ mịt.

Bốn năm rồi, cuối cùng tôi vẫn phải đến thành phố ấy, cuối cùng vẫn không thể trốn tránh. Không trốn tránh được hay là không muốn trốn tránh? Suy nghĩ và tình cảm của con người phức tạp như vậy, làm sao có thể hiểu tường tận? Không thể nào cắt đứt, và càng gỡ thì càng rối.

Tôi bắt giác tự cười chính mình. Trung Quốc có bao nhiêu thành phố xứng đáng được gọi là Trung tâm Chính trị Văn Hóa? Mày đã dính vào giới văn nghệ, lại đã chọn một công ty lớn như vậy thì làm sao tránh được thành phố ấy. Thâm nghĩ chỉ bằng tới một nơi hẻo lánh ở vùng núi để dạy học cho đến cuối đời mà quên đi... Nhưng, cuối cùng vẫn không làm được, vẫn không thể hoàn toàn rời xa nó.

Về đến nhà, tôi gọi điện báo cho Quyên Tử về chuyến công tác. Quyên Tử reo lên khen hay: “Cậu phải nhớ mang đặc sản về, mang cả ảnh các ngôi sao nữa...”

Tôi cắt ngang lòng tham của cô bạn: “Cậu không biết tớ muốn nói gì sao?”

Quyên Tử sững sốt giây lát rồi bảo: “Tử Kỳ, thành phố B rộng bao nhiêu? Có bao nhiêu người? Đến người bản địa chắc cũng chưa đi được hết thành phố. Rồi cuộc cậu đang lo lắng điều gì vậy?”

Tôi thần thờ hồi lâu, chán nản gác điện thoại. Tôi lo lắng điều gì? Quyên Tử nói đúng, thành phố đó vô cùng rộng lớn, lớn đến nỗi không thể nào phát sinh tình huống gặp lại bạn cũ trên phố, người đồng đến nỗi

không thể nào chỉ đứng trong đám đông mà có thể trông thấy hình bóng của anh. Tôi tự bảo mình, ngủ thôi, ngủ một giấc ngon lành cho tinh thần sảng khoái, nhanh chóng làm xong việc rồi về.

Hôm sau, tôi cùng Đại Hải bay đến thành phố B. Những cây dương ở hai bên sân bay đã trụi lá, mấy cái tổ chim lộ ra trên cành cây trơ trụi. Tôi đã quen với màu xanh của thành phố C vào mùa đông, cảm thấy cảnh tượng tiêu điều nơi đây mới đúng thật là mùa đông, vắng vẻ và thê lương.

Xe chạy như bay trên đường cao tốc, tôi chợt nhớ câu anh từng nói: “Tử Kỳ, em có thấy những cây dương đang mở to mắt nhìn không? Hãy nhìn những con mắt trên thân cây kia. Em xem, mắt của những cây dương non đều trong sáng, nhưng khi lớn lên mắt của chúng lại trở nên thâm trầm. Đến khi chúng già, mắt của chúng sẽ chuyển sang màu đục, thấu hiểu sự đời. Tử Kỳ, em có đôi mắt trong sáng giống hệt như cây dương non vậy”.

Tôi đi vòng quanh thân cây, những nốt tròn trên đó quả thật giống hệt những con mắt, bất giác gật đầu thử dài: “Thật vậy, đúng là có những con mắt khác nhau. Vân Dịch, anh nói xem, vì sao con người lại không thể mãi mãi có được đôi mắt trong sáng của cây dương non như vậy?”

Tôi còn nhớ lúc đó anh cười, bảo: “Tử Kỳ của anh chính là có đôi mắt trong sáng như vậy”.

Tôi rời mắt khỏi những con mắt cây dương, trầm nghĩ, Vân Dịch, anh sai rồi. Đôi mắt của Đường Tử Kỳ hôm nay đã không còn sáng trong như nước suối nữa rồi.

Về đến khách sạn, tôi đang thu xếp hành lý thì Đại Hải chạy vào: “Tử Kỳ, đi ăn cơm với các bạn cùng lớp tôi đi.”

“Tôi hơi mệt, không đi đâu, mình cậu đi là được rồi.”

Đại Hải cúi đầu bảo: “Tiểu Nhược ra lệnh trong lúc ăn uống phải gọi điện về, chị phải có mặt ở đây”.

Tôi ném đồng quần áo đang cầm trên tay xuống: “Ồ Đại Hải, có phải bạn gái cũ của cậu cũng ở đây không?”.

Đại Hải hoảng hốt nhìn tôi, nói: “Đường Tử Kỳ, mắt của trị trắng gan khổng tước hay sao mà lợi hại quá vậy! Tiểu Nhược chỉ nghỉ ngơi thôi, có đánh chết tôi cũng không nhận”.

Tôi cười ha hả, xoa hai tay vào nhau, ra giá: “Nói đi, trả bằng tiền mặt hay lần này cậu bao cả?”.

Đại Hải bực bội nói: “Đường Tử Kỳ, năm ba mươi tuổi tôi nhất định sẽ thắp hương cầu Phật để có thể lấy Tiểu Nhược nhà chị!”. Bỗng nhiên cậu ta hạ thấp giọng, “Ra trường đã hai năm, tôi chưa một lần liên lạc với cô ấy. Hôm nay chỉ là gặp mặt các bạn học cũ chứ không có ý gì khác”.

Trong mắt cậu ta ánh lên vẻ hoài niệm khiến tôi thấy mềm lòng. Tôi nói: “Chờ tôi thay quần áo rồi đi”, lại không nhận được, buộc miệng: “Tôi không nói gì với Tiểu Nhược đâu”.

Tôi mặc chiếc áo len trùm đầu, váy dài in hoa phía dưới, đi giày thấp cổ, mái tóc xoắn thả xuống đến thắt lưng, mặt trang điểm đôi chút. Đại Hải huyt sáo vẽ tâng bốc: “Tử Kỳ, chị mặc váy đẹp lắm, hôm nay tôi được nở mày nở mặt nhờ chị rồi”.

Tôi nhìn cậu ta, ngờ vực: “Ồ Đại Hải, cậu ột mét tám, nổi tiếng đẹp trai nhất công ty, không trêu hoa ghẹo nguyệt là con gái nhà lành đã thoát được họa đào hoa rồi, mà cũng chỉ có Tiểu Nhược khăng khái chịu hy sinh thôi. Tôi đứng cạnh cậu, rõ ràng chẳng khác nào một cây cỏ còi cọc, dù có đẹp đến mấy cũng không thể nào so sánh được với cậu. Nói đi, hôm nay ngoài giúp cậu trấn an Tiểu Nhược và nói với cô ấy rằng cậu trong sạch ra, thì tôi còn phải làm gì nữa?”.

Đại Hải hớn hờ nói: “Lũ tiểu tử kia lúc ở trường thường hay ghen tị với vóc dáng của tôi, nếu không tìm được cô bạn gái đẹp như tiên sa thì làm sao trấn áp được bọn chúng? Tôi liền nói một câu, bảo chị rất đẹp nhưng so với Tiểu Nhược của tôi chẳng qua chỉ giống như một chiếc lá lặng thình mà thôi. Câu này thực sự tuyên truyền rất hiệu quả”.

Tôi giả vờ tức giận: “Ồ Đại Hải, kiếp trước tôi nợ cậu à? Có sao kiếp này bắt tôi phải làm trâu làm ngựa vậy?”.

Đại Hải lập tức đầu hàng, vịn vai tôi, nói: “Tử Kỳ à, chúng ta chẳng phải chị em tốt của nhau hay sao, sao lại thọc dao vào sườn nhau vậy? Sau này đến lượt chị, muốn tôi làm gì cũng được.”

Tôi cười tươi như hoa: “Được, cậu nhớ lời nói hôm nay đấy nhé, đi thôi”.

Vừa bước vào cửa tôi liền nghe thấy một tràng tiếng thét chói tai, những bóng người phía trước bắt kể trai gái đều ào tới vây lấy Đại Hải. Tôi lùi lại sau một bước, vừa cười vừa nhìn họ.

Người ta nói, đời người có mấy loại tình cảm là tình thân, tình yêu và tình bạn. Tình thân bền chặt nhất, bởi đó là tình cảm huyết thống, từ lúc mới sinh ra đã khắc cốt ghi tâm, không thể nào mất đi được. Tình bạn là chân thành nhất, đặc biệt là tình bạn thời sinh viên, nó xuất phát từ việc sống cùng nhà, ngủ cùng giường tầng, đúc kết từ nghĩa khí của tuổi thanh xuân. Hai năm không gặp, Đại Hải và các bạn học của cậu ta không cần quan tâm đến chuyện trước đây chơi với nhau thân hay sơ, thứ tình cảm thưở cấp sách đến trường làm sao có thể nói thành lời được.

Vừa cười vừa nhìn họ, tôi bất giác nhớ đến đám bạn cùng ký túc của mình, trong lòng trào dâng một tình cảm ấm áp. Bốn năm chưa trở lại nơi này, Đại Hải nói đúng, quả thật tôi đang rất nhớ các bạn thời đại học.

Sau khi ổn định chỗ ngồi, tôi mỉm cười chào từng người. Đại Hải với tôi không chỉ là đồng nghiệp mà còn là bạn, cộng thêm Tiểu Nhược gọi tôi là chị nữa, nên tôi cũng coi cậu ta như người một nhà. Chẳng phải cậu ta muốn nhờ vào tôi để tăng thể diện ỉn sao? Tôi chỉ cần giấu đi sự sắc sảo, làm ra vẻ một cô gái hiền lành nết na là được. Thế nhưng tôi thật sự không kìm được, mắt lại len lén nhìn quanh bàn tiệc tìm người trước kia đã từng là bạn gái của Đại Hải.

Mười ba người chen chúc quanh một chiếc bàn tròn. Ngoài tôi ra chỉ có hai người nữa là con gái, đều để tóc xõa ngang vai, khuôn mặt rất xinh xắn. Bạn bè tụ tập vui vẻ, hai cô gái tranh nhau kể những câu chuyện cười tục. Lúc này đã là cao trào, một cô đang say sưa kể lại câu chuyện buồn nôn Ông hút và tâm xỉa răng. Mặc dù không phải là nghe lần đầu nhưng giọng kể và cảm xúc dạt dào của họ truyền tải lại khiến người nghe cảm nhận được ý tứ mới mẻ trong câu chuyện cũ.

Đang cười đùa với mọi người thì Tiểu Nhược gọi điện đến, nói với tôi bằng giọng trong trẻo: “Chị, đừng để Đại Hải uống say nhé!”. Tôi luôn miệng nhận lời. Tiểu ni cô này, thường ngày luôn bắt nạt Đại Hải nhưng trong lòng lại yêu vô cùng. Đại Hải yêu được cô bé cũng có thể coi là tốt phúc.

Lúc này một người bạn ngồi cạnh Đại Hải bỗng nhiên nói: “Cô ấy bảo là bạn không đến được”.

Đại Hải “ồ” một tiếng, mặt không biến sắc, quay sang kéo tôi, nói với mọi người: “Tử Kỳ không những là đồng nghiệp của tôi mà còn là chị kết nghĩa của Tiểu Nhược nhà tôi nữa đấy”.

Bạn học của cậu ta nghe vậy đều hiểu ý, thế rồi các lý rượu chúc tới tấp đưa đến trước mặt tôi như băng chuyền trong nhà máy, không để tôi có giây phút nào mà từ chối.

Tôi đá mạnh vào chân Đại Hải, mặt vẫn tươi cười nâng ly đáp lại một cách lịch sự. Khó khăn lắm mới ngừng được giây lát, Đại Hải tươi cười bước đến: “Tử Kỳ, cuối cùng thì hôm nay chị cũng giống phụ nữ rồi”.

Tôi sững sờ, lại gơ chân đá, có lẽ là rất mạnh. Đại Hải kêu to: “A! Ha ha, ha ha!”.

Đêm đã khuya, đám bạn học của Đại Hải giải tán. Tôi đứng bên đường run cầm cập, đúng là đêm nay lạnh thật! Đại Hải bảo: “Tử Kỳ, chúng ta đi bộ một lát rồi đầu tiếp được không?”.

Tôi liếc nhìn cậu ta, siết chặt tà áo và bước về phía trước. Ánh đèn vàng vọt chiếu xuống con đường trải dài trước mặt, tuyệt nhiên không có bất kỳ người đi đường nào khác, khiến tôi có cảm giác như mình đang bước giữa sa mạc. Đêm ở đây vắng vẻ kỳ lạ, không hàng quán bên đường, không người đi lại, thậm chí không một tiếng động. Trừ lúc có chiếc xe nào đó chạy qua mới nhận thấy đây vẫn là thành phố có sự sống.

Đang đi thì Đại Hải bỗng nhiên bước lên thềm cỏ bên đường rồi ngồi xuống. Tôi đứng trước mặt cậu ta, lạnh thật đấy, cái tên tiểu tử này! Nhưng rồi tôi cũng ngồi xuống bên cạnh, chợt nghe Đại Hải buồn rầu cất tiếng: “Tử Kỳ, hôm nay cô ấy không đến rồi”.

Tôi đứng bật dậy, chỉ mặt cậu ta mắng to: “Ồ Đại Hải, cậu đúng là ăn trong bát còn muốn trong nôi! Làm như vậy có phải với Tiểu Nhược không hả?”.

Đại Hải ngược lên nhìn tôi bằng đôi mắt cầu khẩn: “Tử Kỳ, tôi thật lòng yêu Tiểu Nhược, hôm nay chỉ là nhớ đến, chỉ là nhớ đến... Tôi ra trường đã hai năm, đây là lần đầu tiên trở lại nơi này, tôi đơn giản chỉ muốn gặp lại một lần thôi”.

Đại Hải đã mất hẳn vẻ cười đùa cợt nhả thường ngày, khuôn mặt tuấn tú hiện lên vẻ đau khổ, tôi đã quen với cái cảm giác đau khổ đó, dần dần thấy nguôi giận. Tôi chậm rãi ngồi xuống, bứt những cọng cỏ trước mặt một cách vô thức. Cậu ta nhẹ nhàng nói: “Tử Kỳ, chị biết không, lớp đại học của chúng tôi chỉ có mười người nằm trong danh sách được ở lại thủ đô (4). Tôi tranh đấu suốt đầu mả trán cũng không được, đành phải chia xa cô ấy. Cô ấy ra ga tiễn, tôi hôn nhẹ lên má cô ấy bảo cô ấy giữ gìn sức khỏe rồi lên tàu. Lúc tàu chạy, tôi chạy như điên ra cửa nhìn thì cô ấy đã về rồi, ngay cả bóng dáng cũng không còn, khiến tôi rớt nước mắt. Đó là lần đầu tiên tôi đau lòng và khóc như vậy”.

Tôi bật cười thành tiếng: “Đại Hải, cậu ột mét tám mấy mà vịn cửa toa tàu khóc thì trông buồn cười thật.”

Đại Hải ngoái đầu lại nhìn tôi chằm chằm, rồi gầm lên giận dữ: “Đường Tử Kỳ, chị cũng biết phá hỏng không khí đấy!”, nói xong ngồi chờ ra hồi lâu, rồi sau đó cũng cười, “Đúng vậy, tất cả đều đã qua rồi, có gặp lại cũng không tác dụng gì, quen được Tiểu Nhược là may mắn lắm rồi. Sớm làm cho xong việc rồi về nhà thôi”.

Tôi cười, bảo: “Trút hết được tâm sự là tốt rồi, cậu cũng nên vui mừng vì có chuyến đi này, xem ta Tiểu Nhược vẫn là tốt nhất phải không?”.

Đại Hải kéo dài giọng: “Thành phố này tuy rộng lớn nhưng thật ra cũng không bằng cực thành phố C, trên đường không thấy bóng một ai, trong khi ở nhà mình giờ này vẫn rất náo nhiệt. Tử Kỳ, chị từng học ở đây, không phải là không có chuyện gì để kể chứ?”.

Thật đáng ghét, lại muốn lôi cả tôi vào chuyện! Tôi chỉ rửa thầm mà không trả lời.

Nhìn con đường dài hun hút trước mặt, tôi chợt nhớ đến câu nói của Vân Dịch: “Tử Kỳ, sau này mỗi khi tuyết rơi mình lại cùng nhau đi hết con đường này nhé!”.

Đêm tháng Mười một ở thành phố B lạnh không chịu nổi, gió thổi mang theo cái rét thấu xương. Tôi rùng mình, đứng dậy nói với Đại Hải: “Lạnh quá, về khách sạn thôi.”

Đại Hải không nói gì thêm, vươn vai một cái rồi lại bảo: “Đường Tử Kỳ, khi chị tụ tập với bạn học cũ tôi cũng muốn đi, Ninh Thanh giao cho tôi trọng trách bảo vệ chị đấy!”. Nói xong, không để tôi kịp đưa ra phản ứng, cậu ta cất bước đi luôn.

Về đến khách sạn, tắm nước nóng xong, tôi lên giường nằm, bỗng nhiên nhớ đến câu nói của Đại Hải. Ninh Thanh, haizzz, anh muốn biết điều gì hả?

Ninh Thanh là anh cả của Tiểu Nhược. Sau khi quen với Đại Hải, tôi làm quen được Ninh Nhược, tiếp đó lại quen được với anh. Ninh Nhược từng tự hào nói rằng có tám chữ để nói về anh mình: “Khiêm khiêm quân tử, ôn nhuận như ngọc (5)”.

Ninh Nhược nói không ngoa. Lần đầu tiên gặp ở nhà họ Ninh, Ninh Thanh mặc bộ âu phục màu vàng nhạt, toát lên vẻ thư sinh nho nhã. Tôi đoán anh ta phải là giáo viên hoặc luật sư gì đó, nhưng không ngờ lại là Tổng giám đốc Tập đoàn Ninh Thị ở thành phố C, một con rùa vàng ba mươi tuổi chính hiệu. Còn nhớ, lúc đó tôi lấy khủy tay huých Đại Hải, hớn hờ nói rằng không ngờ Ninh Nhược của cậu ta lại là cái cô Ninh Nhược của Tập đoàn Ninh Thị. Đại Hải còn đáp lại một câu rằng có ai quy định Ninh Nhược của Ninh Thị không được lấy một người thuộc tầng lớp bình dân chứ?

Ninh Thanh bước vào cuộc sống của tôi từ đó. Tiểu Nhược vừa vô tình vừa hữu ý tạo cơ hội cho anh trai mình, nên cô thường hẹn bốn người chúng tôi cùng đi chơi. Tôi không phải con ngốc, sao lại không cảm nhận được thứ tình cảm toát lên trong mắt Ninh Thanh. Chỉ có điều, người ta thường nói “phận bọ bèo đâu dám trèo cao”, huống hồ tôi cũng không thấy rung động.

Tôi thấp thỏm lo lắng nói với Quyên Tử: “Mình không thấy rung động, trước một người có điều kiện tốt như Ninh Thanh mà cũng không rung động, theo cậu mình nên làm thế nào?”.

Quyên Tử chân thành góp ý: “Cậu đã nghe câu “mưa dầm thấm lâu” chưa? Gần nhau lâu ngày, đến sắt đá cũng phải động lòng. Giải pháp tốt nhất là nên tìm một người khác, đến khi người này lấp đầy tâm hồn cậu thì tự nhiên cậu sẽ không còn nghĩ đến người cũ nữa, sau đó sẽ quên hẳn”.

Thế là lần nào Ninh Thanh hẹn hò tôi cũng đều nhận lời, hết lần này đến lần khác thử để anh bước vào tâm hồn mình, hy vọng anh có thể giúp tôi quên được người cũ. Thế nhưng, tôi không những không tìm được cảm giác rung động mà trái lại còn gây ra phiền phức. Mọi người trong công ty đều biết tôi có một người bạn trai giàu có. Trong mắt Đại Hải cũng như Tiểu Nhược, tôi đã viết tên Ninh Thanh trong lòng mình rồi. Không phải Ninh Thanh thì còn ai nữa.

Tôi phản bác nhưng không có kết quả, thậm chí có lần úp mở nói với Ninh Thanh: “Chúng ta chỉ là bạn, đừng để người khác hiểu lầm mãi thế”.

Ninh Thanh nhìn tôi, trả lời rất bình tĩnh: “Chúng ta tuyệt đối không thể chỉ là bạn”.

Dưới cái nhìn của anh, tôi thấy toàn thân rờn rợn.

Con người ta vốn tham lam, tôi đùa giỡn với Ninh Thanh, mong muốn mình có thể làm lại từ đầu, suy nghĩ này cũng có thể coi là đứng núi này trông núi nọ. Tôi thấy coi thường chính bản thân mình.

Chú thích:

(1) Nước trong tắc không có cá.

(2) Kẻ dễ tiện chắc chắn không có đối thủ.

(3) Loại công phu chuyên luyện chiêu thịnh hành trong Thiếu Lâm thuộc Bắc phái chính tông. Ý Tử Kỳ nói Đại Hải nhanh tay, ra đòn chớp nhoáng như đã luyện môn võ công này vậy.

(4) Bắc Kinh có chính sách là, nếu sinh viên tốt nghiệp đại học ở Bắc Kinh mà không nằm trong danh sách được ở lại thì sẽ không có cách nào để nhập hộ khẩu Bắc Kinh. Thành phố B trong truyện là ám chỉ Bắc Kinh.

(5) Khiêm tốn, cẩn trọng, luôn yêu cầu cao đối với bản thân, là người có phẩm cách cao thượng, vẻ ngoài ôn nhu nhã nhặn, ung dung phóng khoáng, không phô trương tài năng, chẳng làm việc khuất tất, vui buồn không lộ ra mặt, biết tiếp thu, không bảo thủ, cố chấp.

2. Chương 2

Tôi không ngủ được, sự xuất hiện đột ngột của Triển Vân Dịch khiến tôi không kịp trở tay. Những ngọt ngào, những buồn đau kia, và cả những dịu dàng, thương yêu cũng như những ngang ngược của anh nữa, tôi đều không thể gạt đi được.

Buổi sáng tỉnh dậy, mặt trời đã chiếu qua cửa sổ vào trong phòng. Tôi pha một ly cà phê hòa tan rồi ra đứng cạnh cửa sổ, cả thành phố trong buổi sáng sớm sôi sục một sức sống mãnh liệt. Tôi nhắm mắt lại suy nghĩ, thành phố B đẹp nhất là ánh mặt trời mùa đông, trừ những cành cây trụi bên đường đang nhắc nhở mùa đông đã đến. Nếu chỉ ở yên trong phòng, sẽ hoàn toàn không cảm nhận được sự trong lành nhưng lạnh giá của thời tiết mùa này.

Ngày trước, khi còn học ở đây, hầu như suốt cả mùa đông tôi không bước chân ra khỏi cổng trường. Có lần cô bạn cùng phòng A Hoa cứ cố kéo bằng được tôi đi dạo phố, lúc về bảo: “Tử Kỳ, mùa đông đi dạo đúng là chẳng khác gì con chim đà điểu, chỉ mong sao có thể rút đầu vào trong cổ áo để khỏi bị lạnh.”

Tôi sợ rét, người phương Nam không quen với mùa đông phương Bắc. Điều duy nhất khiến tôi cảm thấy dễ chịu là ở yên trong phòng tận hưởng hơi ấm, ngăn mùa đông lại bên ngoài cửa sổ.

Lúc chưa đến, nhìn bức ảnh Vân Dịch ngồi khoanh chân trên băng, tôi lo lắng không biết liệu mình có bị đông cứng ở đó không. Vân Dịch luôn an ủi: “Khi quen rồi sẽ thấy thích mùa đông ở đây ngay thôi mà”.

Anh sợ tôi không đến nên lại cố tình gửi cho tôi một bức ảnh chụp vào mùa xuân, anh ngồi giữa rừng hoa mím cười nhìn tôi. Anh nói: “Em xem, ở đây cũng có vẻ rực rỡ của mùa xuân trên núi Tô Hà đấy chứ”.

Tôi gần như chỉ hiểu thành phố B qua những bức ảnh và những dòng thư của Vân Dịch. Hoa tươi mùa xuân, lá đỏ mùa thu, cây dương xanh mượt mùa hạ và tuyết trắng mênh mông mùa đông. Cùng với bức ảnh gửi về còn có dòng chữ: “Anh ở đây chờ em”.

Tiếc thay, sau quãng thời gian học tập khó nhọc, những ngày tháng tôi và anh kề vai sát cánh bên nhau lại quá ngắn ngủi như vậy. Người xưa có thơ rằng: “Nếu biết nửa đường chia đôi ngã. Thà rằng cô độc một mình thôi”. Quả thật rất đúng với tâm trạng của tôi.

Tôi thầm mong sớm làm xong đoạn quảng cáo chết tiệt kia để nhanh chóng trở về. Tôi không nên đến thành phố này, và cũng không muốn ở lại thêm nữa.

Cảnh quay trong đoạn phim quảng cáo là những ngõ hẻm và khu phố bán đồ cổ. Không biết vì lý do gì mà bên đặt hàng cứ nằng nặc đòi lấy bối cảnh này để quay quảng cáo sửa rửa mặt. Tôi bất giác nhớ lại nhiều năm trước đây Châu Nhuận Phát làm quảng cáo dầu gội đầu Bách Nhiên Nhuận Phát (1). Chỉ trong đoạn quảng cáo dài một phút đã thể hiện một câu chuyện tình rung động lòng người.

Đại Hải và nữ diễn viên được mời đến trò chuyện hết sức sôi nổi. Nói theo lời của Đại Hải thì cậu ta có khả năng phù phép làm người chết sống lại, cộng thêm với vẻ bề ngoài điển trai, trong số mười nữ minh tinh, có đến chín cô có thể kết hợp với cậu ta để làm chơi ăn thật.

Nên biết rằng người cùng giới thì thường có cảm giác khó chịu với nhau. Trong công việc cũng vậy, tôi không thể nhẫn nại nổi đối với những cô nàng mắc bệnh ngôi sao kiêu ngạo. Sau khi được Đại Hải vỗ về, hầu hết các minh tinh đều đã vui lòng hợp tác, chuyện công việc cũng dễ nói hơn nhiều.

Công việc hôm nay cũng có thể coi là thuận lợi, hoàn thành sớm hơn dự kiến. Đại Hải muốn đi dạo quanh phố cổ xem có đồ trang sức cổ nào mua cho Tiểu Nhược. Tôi hào hứng hỏi cậu ta: “Cậu có biết lần đầu tiên đi dạo phố cổ ở thành phố B này tôi muốn mua gì không?”.

Đại Hải nói: “Chắc lại là mấy thứ đồ trang sức, hoa tay hay trâm cài đầu chứ gì, chẳng phải phụ nữ luôn thích những thứ ấy hay sao?”.

Tôi cười: “Không phải, tôi muốn mua gót sen ba tắc (2)”. Nói xong tôi chợt buồn, khuôn mặt Vân Dịch lại hiện hiện ngay trước mắt, những lúc cùng nhau đi dạo phố cổ, có khi tôi và anh cũng đối thoại hết như vừa rồi.

Ký ức hiện về rõ mồn một, dường như tôi lại thấy cái bím tóc lúc lắc như chiếc trống bỏi ấy, cô gái trẻ có đôi mắt tròn xoe đang chạy tung tăng khắp phố cổ, một chàng trai khôi ngô căng thẳng theo sát phía sau cô ấy. Tôi bảo: “Vân Dịch, em muốn mua gót sen ba tắc kiểu cổ ở trên giá kia”.

Anh nghĩ một lát rồi hỏi: “Em nhất định muốn giày cổ à?”.

Tôi bướng bỉnh trả lời: “Tất nhiên, những đôi giày hiện đại thì có gì ý nghĩa chứ?”.

Vân Dịch chỉ cười, không nói gì.

Đến khi lúng túng phát hiện ra những chiếc giày nhỏ của Lưu Ly Xưởng chỉ toàn là thứ đồ cũ nát, không có chút gì bóng bẩy kiêu diễm cả, tôi ngẩn người hồi lâu. Vân Dịch kéo bím tóc tôi, âu yếm bảo: “Những gì tưởng tượng luôn là đẹp đẽ nhất em ạ”.

Tôi thấy hơi xấu hổ, cúi đầu không dám nhìn anh: “Anh đã sớm biết sẽ thế này phải không?”.

Vân Dịch cười vang, nói một cách nghiêm túc: “Từ Kỳ, anh biết rồi thì sao nào? Anh thích nhìn vẻ hiếu kỳ của em, thích đi cùng em như thế”. Mắt anh ánh lên niềm yêu thương, chỉ cần tôi thích thứ gì thì anh cũng có vẻ như thích thứ đó.

Tôi đắm chìm vào ký ức, quên mất Đại Hải đang ở cạnh mình, ăi đến khi cậu ta gào to: “Chị nghĩ gì mà say sưa vậy? Tóm lại có mua không? Không phải định về nhà bó chân đấy chứ?”.

Tôi miễn cưỡng trả lời: “Không, không mua, tất cả đều giày cũ nát của phụ nữ chân nhỏ trước đây đã dùng, vừa nhìn đã thấy buồn nôn, chẳng còn hứng thú gì để mua nữa”.

Đại Hải lắc đầu, nói: “Phụ nữ lạ thật, tốt nhất đừng nên làm cho chân mình trở thành dị dạng. Còn được cả chị, một phụ nữ hiện đại lại đi hiệu kỳ mua giày nhỏ ba tấc!”.

Tôi cười nhạt: “Cũng không bằng những ý tưởng chính đáng cánh đàn ông xấu xa các cậu nghĩ ra, thích xem phụ nữ chân nhỏ đi giày để mềm múa trên đồng đậu tương, lại còn tán dương là yếu diệu thước tha như gió đưa cành liễu, vẻ đẹp của phụ nữ cũng chỉ đến thế là cùng. Nghe nói Hoàng Đình Kiên (2) còn có sở thích lấy vải bó chân của người ta để nấu canh uống”.

Đại Hải nói: “Đường Tử Kỳ, tôi có trêu chọc chị sao? Chớp mắt đã trở mặt!”.

Tôi chỉ vô tình trút giận lên người Đại Hải, vì thế vội vàng chuyển chủ đề: “Tối nay tôi tụ tập ăn uống với đám bạn cũ, cậu có muốn tham gia không?”.

Đại Hải lập tức bị thu hút, vội trả lời rằng muốn tham gia.

Trong số tám người chúng tôi ở trong ký túc thì có đến sáu người đã ở lại thành phố B, tối nay đều tụ tập đông đủ. Lúc tôi cùng Đại Hải bước vào, tất cả đều ồ lên kinh ngạc. Úc Nhi khơi mào trước tiên: “Con chồng trước của cậu đây à?”.

Tôi không nhịn được, cười to: “Mình đâu dám có đứa con chồng lớn thế này chứ”.

Không để tôi kịp giới thiệu, Đại Hải đã theo bản năng thể hiện sở trường khi đứng trước phụ nữ. Cậu ta trịnh trọng nói với họ: “Tôi là anh em của Tử Kỳ, tất nhiên hôm nay mọi người cũng có thể xem tôi như là chị em. Tử Kỳ nhà tôi lúc ở ký túc đã được mọi người chiều chuộng, hôm nay đưa tôi tới đây, một là để cho tôi mở mắt, hai là làm tiểu nhị phục vụ các vị, xin cứ tùy ý sai bảo”.

Nghe những lời này, các chị em đều tươi cười hơn hở, lập tức hòa nhập thành một khối với cậu ta, xem ra còn thân thiết hơn cả với tôi.

Tôi rút một điếu thuốc, châm lửa. Điền Hoa cười, bảo: “Trong cậu châm thuốc lại nhớ đến hồi trước, khi gặp một người bạn cùng trường. Cô ta hỏi mình rằng có phải Đường Tử Kỳ ở phòng các bạn bạn rợn đến nỗi có lúc lú lẫn rồi không, giờ tự học buổi tối nào xong tôi cũng đều thấy cô ấy một mình đứng rất lâu ở cuối hành lang hút thuốc. Đến nỗi hôm nào không thấy cô ấy hút thuốc ở đấy là lại cảm thấy hành lang thiếu đi một thứ gì đó”.

Đại Hải tò mò xen vào: “Đường Tử Kỳ, hóa ra chị cũng có những lúc sầu muộn?”.

Tôi cốc đầu cậu ta, nói một cách không mấy thiện cảm: “Cũng chỉ vì các bà chị ở trước mặt cậu đây không chịu nổi mùi thuốc, bắt tôi phải ra ngoài hút nên mới sinh ra hiểu lầm như vậy!”.

Đại Hải cười ha hả: “Để tôi nói nhé, chị suốt ngày vui vẻ hơn hở như vậy mà cũng biết thế nào là đau lòng à? Mọi người biết không? Chị ấy lòng dạ sắt đá đến nỗi có người khổ sở theo đuổi suốt ba năm mà vẫn không chút run động”.

Lưu Kinh thần nhiên như không giáo huấn cậu ta: “Tiểu tử, cậu làm sao biết được người năm xưa theo đuổi cô ấy...”, rồi vội bỏ dở câu nói khi thấy tôi trừng mắt nhìn.

Đại Hải nghi ngờ: “Theo tôi được biết thì Đường Tử Kỳ vẫn chưa từng yêu ai. Tử Kỳ, chị nói rõ ràng ra ngay đi”.

Tôi vừa cười vừa nói: “Được, tôi nói thật, điều Lưu Kinh đang định nói là năm đó, Đường Tử Kỳ khiến thiên hạ điên đảo, rất nhiều đàn ông quỳ rạp dưới chân nhưng cô ấy lại không suy nghĩ thấu đáo, bây giờ đang hối hận vì đã lãng phí cuộc đời sinh viên tươi đẹp, phí hoài cả những năm tháng thanh xuân, như vậy có thể trở về báo cáo kết quả được rồi chứ?”.

Đại Hải cười ha hả: “Đó chính là Ninh Thanh muốn làm sáng tỏ. Trong lòng chị phải chăng đã có một người? Điều đó khiến anh ấy luôn cảm thấy mình không thể chen vào được”.

Cái tên Ninh Thanh mà Đại Hải vừa nói ra lập tức thu hút đám con gái, họ liền vây lấy cậu ta để mà hỏi.

Úc Nhi lẳng lặng kéo tôi ra một bên, hỏi: “Tử Kỳ, sao cậu không cân nhắc cái anh chàng Ninh Thanh kia xem thế nào? Cũng đã hai bảy tuổi rồi đấy. Còn nếu thật sự không quên được Triển Văn Dịch thì hãy đi tìm anh ta đi”.

Nghe người khác nhắc đến cái tên này, trong lòng tôi không khỏi hoảng hốt: “Úc Nhi, cậu không được cho anh ấy biết mình đang ở đây đâu đấy”.

Úc Nhi thở dài, bảo: “Cậu trốn anh ta kỹ thế, mình không nói đâu”. Cô bạn định nói nữa nhưng lại thôi, hình như là muốn cho tôi biết điều gì nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu. Tôi không khỏi tò mò, nhưng Úc Nhi không nói thêm gì cả.

Ăn uống xong, trên đường về khách sạn tôi lặng yên không nói lời nào. Lúc vào đến cửa, Đại Hải đột nhiên bảo: “Tử Kỳ, từ khi đến thành phố B, à không, ngay từ trước khi đến đây, tôi đã thấy chị có vẻ không thoải mái. Chúng ta làm cho nhanh rồi về sớm nhé”.

Tôi ngăn người hồi lâu. Còn hai, ba ngày nữa là hoàn thành phim quảng cáo, xong cái liền có thể về rồi. Mong rằng không có chuyện bất ngờ nào xảy ra.

Lòng lại tự hỏi, không biết mình muốn có chuyện bất ngờ xảy ra hay không? Nghĩ mãi mà không sao trả lời nổi. Thôi được, ra đi đã bốn năm rồi, bây giờ dù có hay không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì cũng không có ảnh hưởng mấy phải không? Tôi thả lỏng tâm trạng.

Chụp nốt cảnh trong con ngõ là kết thúc công việc được rồi. Đây có lẽ là lần đầu tiên tôi bước vào ngõ nhỏ ở thành phố B. Ở thành phố này, những người làm tiền sống trong biệt thự không có gì lạ, còn nếu sống ở những khu tứ hợp viện trong ngõ hẻm, thân phận không phú thì cũng quý. Chưa cần nói đến việc tìm được sự yên tĩnh giữa chốn ồn ào chỉ riêng không gian tĩnh lặng và phong cách cổ xưa ở đây cũng đã đáng giá nghìn vàng rồi.

Con ngõ phía trước mới được tôn tạo, mang theo bức tường cao bằng gạch xanh, thấp thoáng thấy hiện ra những chiếc cổng sơn đỏ. Những chiếc trống và những con sư tử bằng đá đứng trong ô cửa hẹp, cổng chính đóng chặt, không cần bước vào cũng biết rằng phía sau bức tường làm bình phong nhất định nhất định phải là dãy hành lang và giếng trời. Cây trồng trong sân mọc vươn ra tận tường bao, có tiếng chim sẻ đang hót riu rít. Khắp ngõ lan tỏa một bầu không khí yên lành.

Đại Hải nhìn ngắm hồi lâu, than thở: “Thành phố C cũng có những con ngõ nhỏ như thế này, nhưng giá đất thì không thể so với ở đây được. Chỗ này dùng tiền thuê một ngày để quay phim mà người còn không chịu”.

Tôi ngơ ngác, hỏi: “Khó đến thế cơ à?”.

Đại Hải nói: “Đương nhiên là khó rồi, họ bảo như thế sẽ làm phiền đến các gia đình ở đây. Tôi phải nhờ khách hàng quen của công ty giúp đỡ mới được đấy”.

Trong lúc đang nói chuyện thì ở bên ngoài đoàn phim bỗng nhiên ồn ào, hình như là gặp rắc rối gì đó. Tôi và Đại Hải vội chạy sang.

Đạo diễn mặt đen sì như Bao Công, trợ lý của nữ diễn viên chính nói: “Để đến mai quay đi, phí tổn hôm nay chúng tôi chịu trách nhiệm”.

Hàng loạt câu hỏi lập tức hiện ra trong đầu tôi. Chuyện này là thế nào? Nói như vậy là sao? Sao lại ngang ngạnh thế?

Đạo diễn nhìn chúng tôi vẻ sốt ruột. Cái kiểu làm việc mà tới lúc hành động rồi mới thông báo thay đổi chương trình thế này thông thường không thể xảy ra, trừ phi có chuyện gì quá cấp bách. Tôi lạnh lùng hỏi: “Có chuyện gì vậy? Như thế là vi phạm hợp đồng đấy”.

Nữ trợ lý tỏ ý xin lỗi: “Việc này xin đừng bàn thêm nữa, trưa nay Mai Tử có buổi tiệc”.

“Tiệc à? Cô ta mà cũng là người trong giới sao? Có biết người làm nghệ thuật phải giữ đạo đức nghề nghiệp không? Hàng chục người chỉ vì cô ta đi dự tiệc mà nói nghỉ là nghỉ được à?”

Nữ trợ lý cúi đầu xin lỗi: “Chúng tôi nói rồi, xin chịu tất cả mọi tổn thất”.

Này! Đây không phải là việc có thể dùng tiền mà giải quyết được. Muốn diễn thì diễn, không muốn thì đi, con người ta là buồn đất có thể tùy ý giẫm đạp hay sao? Tôi không tin không trị được nha đầu này, một

cô diễn viên hạng hai, vừa mới nứt mắt đã dám làm thế à? Đi làm bốn năm nay, từng gặp nhiều loại diễn viên nhưng chưa thấy ai mới chỉ có chút danh tiếng mà đã dám giở trò làm cao như cô ta!

Quay lại nhìn, thấy cô diễn viên kia ngồi trên ghế nhẩn tin như thể không có chuyện gì xảy ra. Tôi sẩy bước đến đứng trước mặt, nhìn xuống bảo cô ta: “Cơm không ăn ngay vẫn có thể để lúc khác ăn, nhưng chuyện này mà đồn ra ngoài thì về sau nếu có ai muốn mời cô làm việc cũng sẽ phải cân nhắc, tự cô nghĩ cho thấu đáo đi!”.

Mai Tử không thêm ngẩng lên nhìn: Dựa vào chị mà đòi ngăn cản tôi?”.

May mắn là tôi chưa tức tới ngất xỉu. Nhìn chằm chằm cô ta, tôi nói với Đại Hải: “Gọi điện về công ty, thay người khác!”.

Đại Hải lập tức kéo tôi ra ngoài. Ra đến ngoài, tôi vùng khỏi cậu ta: “Cậu làm gì thế? Thật sự muốn giữ ả đó lại à?”.

Đại Hải vội bảo: “Chị bình tĩnh một chút, đây là nữ diễn viên chính do bên A chỉ định, nếu đổi cô ta thì công ty không gánh nổi đâu!”. Rồi không để tôi kịp mở miệng, cậu ta liền báo cáo tình hình: “Bên thuê quảng cáo là Tập đoàn Vân Thiên, tập đoàn nổi tiếng trong giới giải trí ấy! Nghe nói cô ta là người được tầng lớp lãnh đạo của tập đoàn lựa chọn, từ trước đến nay tập đoàn này vẫn luôn hợp tác rất tốt với công ty chúng ta”.

Tôi lại một lần nữa choáng váng, kẻ có tiền chính là đại gia! Không còn cách nào khác, tôi đành quay sang bảo đạo diễn: “Kết thúc công việc, ngày mai tiếp tục, tôi mời mọi người đi ăn cơm”.

Đạo diễn đã hiểu được tình hình, thở phào một hơi, bên làm quảng cáo còn không tính toán, ông ta cần gì phải sốt ruột. Tôi quay lại với Đại Hải: “Làm tờ trình tổn thất lần này rồi báo cáo tình hình với công ty”, sau đó trừng mắt nhìn cô gái ngang ngạnh kia cùng trợ lý rời đi.

Đại Hải nhìn theo bọn họ, nói về khinh thường: “Không biết là đồ chơi của vị lãnh đạo nào ở Vân Thiên, chỉ một bữa tiệc mà hốt hải chạy đến giống như thể đi đầu thai vậy. Chơi chán rồi lại chẳng bị vứt đi như một thứ rác rưởi à, rồi sẽ có lúc phải khóc dở mếu dở”.

Tôi sầm mặt nói với mọi người: “Đi thôi, hôm nay ăn ở nhà hàng nổi Giang Nam. Đại Hải, nhớ gửi hóa đơn cho tập đoàn Vân Thiên nhé!”.

Bữa cơm thanh toán hết hơn bảy nghìn tệ, cuối cùng cũng giải tỏa được bức tức. Đại Hải cười bảo: “Có lẽ đây là lần đầu tiên tôi ăn một bữa cơm bằng công tác phí cùng đoàn phim mà hết nhiều tiền đến vậy”.

Đúng thế, mọi lần chỉ là cơm hộp loại mười, mười hai tệ, bữa ăn hôm nay có thể nói đã quá sang trọng rồi.

Buổi chiều công ty gửi fax đến, nói rằng Tổng giám đốc rất vừa ý với cách giải quyết hôm nay. Nguyên nhân khiến ông vừa ý không có gì khác ngoài việc tránh phải đắc tội với bên A. Ngoài chuyện quay phim, bây giờ lại còn thêm một nhiệm vụ nữa là đến thông báo tổn thất với Tập đoàn Vân Thiên, những hơn bốn vạn tệ, một người vốn tiết kiệm như Tổng giám đốc quyết không bao giờ bỏ qua dù chỉ một cắc, nếu có thể.

Sau khi gặp gỡ Tập đoàn Vân Thiên, về mặt Đại Hải hết sức kỳ quái nói: “Người ăn trưa với Mai Tử hôm nay là Tổng giám đốc Tập đoàn Vân Thiên. Thư ký của ông ta nói rằng chỉ cần gửi fax sang là được rồi, đồng thời cũng muốn mời cơm chúng ta tối nay để tỏ ý xin lỗi.

“Không đi! Báo nợ xong là xong, tôi vẫn chưa hết bức đây, còn có thể bắt tay một cách hòa nhã với ông ta được à?” Tôi không suy nghĩ, đoán đo gì, từ chối thẳng thừng.

Đại Hải nói về khó xử: “Tổng giám đốc gọi điện bảo không quay xong đoạn phim này cũng không sao, nhưng bữa cơm tối nay thì nhất định phải đến dự”.

Câu nói “con người ta ở chốn giang hồ thì bản thân không còn là của chính mình nữa” quả thật không phải nói đùa. Cơn tức giận bùng lên, tôi cực kỳ khó chịu. May mà lúc ấy Đại Hải nói một câu làm dịu trận lôi đình ngút trời trong tôi: “Tổng giám đốc bảo nếu như tạo được ấn tượng tốt, tranh thủ được đơn hàng của Vân Thiên ở thành phố B vào năm sau thì tiền thưởng cuối năm sẽ được tăng gấp đôi”.

Bản khoản với thứ gì đó còn được chứ bản khoản với tiền thì không được. Đi ăn cơm là chuyện lớn, tức giận là chuyện nhỏ, trong số những kẻ vì chút lợi lộc mà khom lưng nịnh nọt kia tuyệt đối không thể thiếu được Đường Tử Kỳ tôi.

Tối hôm đó tôi rất chú ý trong cách trang điểm, mặc bộ âu phục cổ bẻ, tóc búi bông, để mấy sợi râu xuống mang tai. Nhìn vào gương, tôi rất hài lòng với hình ảnh chuẩn mực của cô gái trí thức giỏi giang xinh đẹp trong đó.

Đại Hải đi vòng quanh tôi mấy lượt, nói: “Tôi biết Ninh Thanh mê chị ở điểm gì rồi, chị mặc quần áo gì là giống ngay loại người ấy, trừ chuyện không được nhanh nhẹn trong tình cảm ra, quả đúng là ma nữ biến hóa trăm đường. Nói chị trong sáng thuần khiết, lại thấy chị cũng có lúc ‘cáo già’. Nói chị nhiều kinh nghiệm, lại thấy có lúc còn thiếu kiên nhẫn hơn cả tôi. Phụ nữ khi không nói thì rất đoan trang, nhưng khi chửi mắng cũng thô lỗ không kém gì đàn ông. Thực ra thì từ trong tận xương tủy, chị là loại người như thế nào?”

Tôi cười đắc ý: “Định bỏ Tiểu Nhược để chạy theo bà chị này hả?”

Đại Hải bĩu môi: “Tôi hưởng thụ không nổi đâu, tôi yêu sự thuần khiết của Tiểu Nhược, như thế đỡ phải lo!”

Tôi vội tiếp lời: “Đúng vậy, đúng vậy, thế nên tôi mới không lấy được chồng”.

Đại Hải cười bảo: “Là người ta muốn lấy mà chị không chịu đấy chứ? Ninh Thanh tốt như thế, tại sao chị lại không vừa mắt? Chắc chắc!”

Tôi gơ tay đánh: “Tiểu tử thôi, cậu định bảo tôi là đậu xanh Ninh Thanh là con rùa hủ (4)?”. Nói xong rồi cũng cười theo. Ở cùng Đại Hải cũng có điểm tốt, chỉ cần trêu đùa cậu ta vài câu là lại thấy trời đất sáng bừng ngay.

Khoảnh khắc cô tiếp viên đẩy cửa phòng bao, tôi giật mình quay đầu định tránh, không ngờ va ngay phải ngực Đại Hải khiến mũi đau nhói. Đại Hải nhìn tôi khó hiểu. Cậu ta còn chưa kịp hỏi thì từ trong phòng đã vọng ra một thứ âm thanh khiến tôi nghe xong cảm thấy rối bời, nó quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn: “Hai vị ở Công ty giải trí Thiên Địa phải không? Mời vào!”.

Tôi vội bảo Đại Hải: “Tôi đi vệ sinh, cậu vào trước đi”, rồi không dám quay đầu lại, cứ thế đi thẳng vào nhà vệ sinh. Tôi không biết lưng mình có vươn thẳng không, chỉ nghe thấy tiếng bước chân mình, âm thanh cộp cộp phát ra từ đôi giày cao gót gõ trên nền đá cẩm thạch, ngoài ra còn có tiếng trái tim tôi đang đập thình thịch như đánh trống.

Trên tấm gương nhà vệ sinh hiện ra một khuôn mặt trắng bệch, đôi mắt thất thần. Tôi khê thở dốc, trong đầu mơ hồ hiện lên hàng loạt suy nghĩ hỗn độn. Tôi không nghĩ lại có thể gặp nhau như vậy, không nghĩ mình lại nhút nhát đến nỗi bỏ chạy thế này.

Nhưng mà tôi không thể cuống cuống bỏ chạy cũng không thể trốn mãi ở đây. Tôi định thần lại, mở ví da lấy đồ trang điểm, nghĩ một hồi, tô lên môi màu hoa hồng đậm. Soi lại mình trong gương, chiếc gương thật thà cho tôi biết rằng thứ màu đỏ tươi này giúp tôi nhìn không còn nhợt nhạt nữa. Tôi vỗ vỗ lên má mấy cái, lại càng thấy có tác dụng. Hít sâu một hơi, tôi cười gượng, mình không đi ăn mà là tới nghênh chiến thì phải.

Tôi tiến vào phòng với những bước đi tao nhã, vừa mỉm cười vừa nói: “Xin lỗi để mọi người phải chờ lâu”.

Đại Hải vội giới thiệu: “Đây là cô Đường, Giám đốc sản xuất của công ty chúng tôi, còn đây là ông Triển, Tổng giám đốc Tập đoàn Vân Thiên”.

Tôi cười: “Tôi đã được biết, Tổng giám đốc Triển phong thái thật hiếm có”.

Khóe miệng Triển Vân Dịch hơi nhếch lên, nửa cười nửa không: “Tử Kỳ, vẫn có thể gặp lại em ở thành phố B này, mà lại là quan hệ công việc, chúng ta thật có duyên. Nói ra có lẽ phải cảm ơn Mai Tử”.

Ngồi cạnh anh là ngôi sao trẻ sáng nay tôi đã gơ tay đánh, Mai Tử nhu mì cúi đầu trách: “Hóa ra cùng là người một nhà mà sáng nay lại để xảy ra hiểu lầm lớn như vậy, đã khiến cô Đường phải rất tức giận rồi”.

Triển Vân Dịch ôm cô ta, vừa cười vừa bảo: “Vì thế buổi tối mới đưa em đến chuộc lỗi, phải không nào?”.

Thành người một nhà rồi sao? Triển Vân Dịch, anh có bao nuôi ngôi sao trẻ cũng không nhất thiết phải khoa trương thế chứ? Tôi thấy buồn nôn, nhưng vẫn giữ vẻ mặt tươi cười: “Chỉ là hiểu lầm thôi, gọi cô một tiếng Mai Tử được chứ? Sau này còn có nhiều cơ hội hợp tác, người một nhà kết hợp với nhau lại càng thú vị. Tôi xin cung kính cạn chén trước”. Tôi nói rành rọt ba chữ “Người một nhà”, nâng ly rượu uống cạn.

Đại Hải vội đứng dậy nói: “Tôi cũng kính Tổng giám đốc Triển một chén, được anh quan tâm đặc biệt, Vân Thiên là khách hàng lớn, sau này phải xin giúp đỡ nhiều hơn nữa rồi”.

Triển Vân Dịch cười, nói: “Hôm nay xem như là bữa tiệc riêng, Mai Tử còn trẻ chưa hiểu chuyện, xin hai vị lượng thứ cho”.

Tiếp sau đó không khí lại khá hòa nhã, tôi chưa bao giờ nghĩ rằng khi gặp lại anh mình có thể bình tĩnh ngồi ăn cùng bàn, hơn nữa tay không hề run, mà còn nói cười nói cười vui vẻ như thế này. Có điều tôi luôn cảm thấy ánh mắt Triển Vân Dịch nhìn mình giống hệt như nhìn đĩa đầu cá sốt ớt đặt trên bàn kia. Tôi không thể trở thành con cá chết sắp bị đút vào miệng anh chứ? Nghĩ mà thấy rùng mình.

Anh tỏ ra rất lịch lãm với ngôi sao trẻ kia, luôn kịp thời gấp thức ăn cho cô ta, còn đối với chúng tôi thì bày ra vẻ mặt chủ nhà khách khí. Tôi lại nghĩ, lẽ nào mình sai rồi. Bạn trai cũ đã bốn năm không gặp, sao tôi có thể mong anh ta còn tình ý với mình chứ? Điều này thật hợp với câu “công già xòe đuôi – tự ình đa tình”.

Đại Hải lấy lợi ích của công ty làm mục đích cuối cùng, nói gì cũng đều xoay quanh công ty. Sau đó lại ra sức tăng bốc thành phố C xinh đẹp, phong cảnh có thể sánh ngang với Giang Nam, khiến cho cô diễn viên trẻ cứ liên tục kéo Triển Vân Dịch đến thành phố C quay phim.

Triển Vân Dịch xoay xoay ly rượu, suy nghĩ một chút rồi vừa cười vừa nói: “Công ty giải trí Thiên Địa của các vị cũng lớn ở hàng thứ nhất thứ nhì ở thành phố C, có thời gian nhất định tôi sẽ đến”.

Đại Hải vui ra mặt, chỉ cần Triển Vân Dịch chịu đến thành phố C thì coi như đã lập công lớn cho công ty rồi.

Lòng tôi không khỏi nghi ngờ, thực ra anh vì công việc, vì muốn làm cho ngôi sao trẻ kia vui hay còn mục đích gì khác? Căn cứ theo tình huống ngày hôm nay, từ đầu tới cuối anh luôn giữ vẻ bình thản, cũng có thể tôi đã suy nghĩ quá nhiều, chia tay bốn năm rồi, tôi và anh đã không còn bất cứ quan hệ gì nữa.

Thời gian là liều thuốc hữu hiệu nhất có thể giết chết tình cảm, tình cảm dù sâu đậm đến mấy cũng phải nhạt dần theo thời gian. Tôi chợt nghĩ mình đúng là con ngốc, sớm biết sẽ thế này còn ra sức né tránh như vậy làm gì? Nghĩ thế, lòng tôi có phần nhẹ nhõm hơn, nhưng vẫn không khỏi có cảm giác mất mát. Chớp mắt người thương bỗng thành kẻ xa lạ, anh chẳng qua chỉ là một trong số những khách hàng lớn của công ty.

Đang mãi miên với bao nhiêu suy nghĩ, bị ngôi sao trẻ kia mời liền mấy chén, tôi đã uống một cách rất thoải mái. Đại Hải cười, bảo: “Mai Tử giỏi thật đấy, rất ít khi Tử Kỳ vui thế này”.

Ngôi sao trẻ nói: “Chị Kỳ vừa xinh đẹp lại vừa giỏi uống rượu, ăn mặc trang điểm cũng rất phong cách, em rất thích màu son môi của chị hôm nay”.

Đã từ “cô Đường” nâng lên gọi là chị rồi đấy! Tôi lập tức tăng bốc cô ta: “Không thể so với vẻ đẹp tự nhiên của Mai Tử được, thiếu nữ như hoa, không cần trang điểm cũng đẹp, còn chị già rồi”.

Triển Vân Dịch ngồi bên cạnh chỉ tủm tỉm cười, không lên tiếng, sau đó lại cúi đầu nói với ngôi sao trẻ câu gì đó khiến mặt cô ta sáng lấp lánh.

Cuối cùng thì buổi tiệc cũng kết thúc. Tôi bước nhanh ra ngoài, bên tai bỗng vang lên giọng nói của Triển Vân Dịch: “ Có phải gặp anh sợ tái mặt nên mới trang điểm diêm dúa vậy không?”.

Tôi đứng ngây người, anh bước đi cùng với tiếng cười. Hai tay tôi nắm chặt lại, trong lòng buồn và hoang vắng, thì ra anh đã nhìn thấu tim gan tôi từ lâu rồi. Tôi chỉ còn biết tự an ủi mình, không sợ, không sợ, cho dù sau này có xuất hiện cùng nhau nữa hay không thì hôm nay chẳng phải đã dùng bữa một cách suôn sẻ, không xảy ra chuyện gì rồi hay sao?

Trên đường về Đại Hải than thở: “Trước đây tôi vẫn cho rằng Ninh Thanh là số một, muốn tiền có tiền, thích tài được tài, hôm nay mới thấy có người còn phong lưu hơn. Triển Vân Dịch này e rằng là loại người khiến người khác phải chết mê chết mệt. Đúng là rùa vàng nạm kim cương! Tử Kỳ, chị biết không, những lúc trang điểm mộc mạc trong chị có nét giống ngôi sao trẻ kia đấy”.

Trong đầu óc tôi như có một tiếng nổ. Chỉ mong không phải vậy, chỉ mong anh không còn nhớ về tôi nữa. Đến tận bây giờ tôi vẫn không thể quên lời anh nói trước đây, lúc ấy anh lạnh lùng bảo: “Tử Kỳ, nếu như em đã ra đi thì hãy đi đến một nơi thật xa, đừng để anh tìm thấy. Nếu không, em biết đấy, tính tình anh không tốt đâu”.

Tôi suy đi nghĩ lại cũng vẫn không nghĩ ra. Theo tính cách của anh thì làm sao có thể bình tĩnh ngồi hết buổi tiệc mà bỏ qua cho tôi được? Nhất định không thể, bốn năm của anh lẽ nào trôi đi dễ dàng vậy sao?

Tôi không ngủ được, sự xuất hiện đột ngột của Triển Vân Dịch khiến tôi không kịp trở tay. Những ngọt ngào, những buồn đau kia, và cả những dịu dàng, thương yêu cũng như ngang ngược của anh nữa, tôi đều không thể gạt đi được.

Chú thích:

(1) Tên loại dầu gội đầu này là: Tóc mượt, bóng khỏe trăm năm.

(2) Trung Quốc có loại hủ tục bó chân, thường những phụ nữ sinh ra trong gia đình quý tộc sẽ phải thực hiện hủ tục này, chân bó càng nhỏ thì càng danh giá. Đôi chân bị bó gọi là “tam thốn kim liên”, tức là “gót sen ba tấc”. Những đôi giày nhỏ dành riêng cũng được gọi như vậy.

(3) Hoàng Đình Kiên (1045 - 1105), tự Lỗ Trực, biệt hiệu Sơn cốc đạo nhân, Phù ông, người Phân Ninh, Hồng Châu (thuộc Giang Tây ngày nay). Ông là thư họa gia và thi gia trứ danh thời Bắc Tống, từng đỗ tiến sĩ và làm một số chức quan.

(4) Đậu xanh và con rùa xuất hiện trong câu “Con rùa nhìn đậu xanh”, ám chỉ thứ tình cảm đặc biệt, tri âm tri kỷ. Mất rùa vừa nhỏ vừa tròn, còn được gọi là “mất đậu xanh”. Khi “mất đậu xanh” nhìn hạt đậu xanh thì sẽ cảm thấy gần gũi, yêu thương vì có sự tương đồng.

3. Chương 3

Nếu được làm lại, tôi sẽ vẫn lựa chọn rời xa Vân Dịch, rời xa người con trai tôi yêu tha thiết, cho dù tình yêu tôi dành cho anh là khắc cốt ghi tâm.

Sáng sớm hôm sau, đoàn phim lại đến con ngõ hôm trước. Cùng xuống xe với Mai Tử còn có Triển Vân Dịch. Anh đến đây làm gì? Đầu tôi đau âm ỉ.

Đại Hải chạy đến đón, nói: “Tổng giám đốc Triển đến xem Mai Tử đóng phim đấy à? Mời ngồi bên này”.

Mai Tử có Triển Vân Dịch đi cùng thì giống như một con công xòe đuôi, trên khuôn mặt lộ rõ vẻ huênh hoang. Cô ta trở nên hoạt bát hơn hẳn so với hai hôm trước, cứ chạy đi chạy lại như con bướm vờn hoa.

Tôi chăm chú nhìn cô ta, từ tận đáy lòng nảy ra những ngôn từ cay độc, nhưng mà, không thể phủ nhận, trông cô ta rất đẹp. Bộ quần áo diện in hoa khoác trên người khiến cô ta càng giống với một cô gái trong trắng thuần khiết. Trong lòng tôi phát ra một âm thanh, mày đang ghen tị với cô ta phải không? Ghen tị vì cô ta đi cùng Vân Dịch, ghen tị vì anh đối xử tốt với cô ta, ghen tị vì có thể đem qua họ đã cùng chung chăn gối?

Tôi ngây người nhìn Mai Tử, hoàn toàn không biết Triển Vân Dịch đã đến ngay bên mình. Anh cúi đầu, gần như kề sát vào tai tôi mà bảo: “Ánh mắt của em cứ như muốn ăn tươi nuốt sống cô ấy vậy. Tử Kỳ, em đang ghen phải không?”

Tôi hốt hoảng quay đầu lại, chút nữa thì mặt chạm vào môi anh, hơi thở nồng nàn của anh làm má tôi nóng bừng. Tôi tức giận lùi lại một bước: “Triển Vân Dịch, đừng có làm người khác giật mình như vậy được không?”

Anh vươn người, chiếc áo da trên người làm tôn thêm vẻ lạnh lùng của anh, khoe miệng nở nụ cười nhạt: “Anh không nghĩ khoảng cách như vậy có thể làm em sợ”.

“Loài báo có thể đánh hơi thấy nguy hiểm từ cách xa hàng trăm mét. Còn nữa, hành động của anh sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng làm việc của Mai Tử. Tôi không muốn trong cả đoạn phim chỉ thấy cô ấy liếc ngang”.

Triển Vân Dịch bật cười: “Đi săn báo nguy hiểm nhưng kích thích, em chuẩn bị sẵn sàng để bỏ chạy chưa?”.

“Hai chúng ta đã không còn bất cứ quan hệ gì từ bốn năm trước, xin đừng dùng lời lẽ làm phiền tôi nữa, anh làm như vậy, chồng sắp cưới của tôi sẽ không vui đâu”.

Khoe mắt Triển Vân Dịch giật giật mấy cái, nhưng vẫn giữ vẻ mặt như cười: “Bây giờ đã biết cách tìm lá chắn rồi à? Em cũng hiểu cái đó không dùng được mà”. Anh mỉm cười, chậm rãi đi về phía Mai Tử.

Tim tôi đập thình thịch, làm sao mình lại ngớ ngẩn cho rằng đã trời yên biển lặng, không còn chuyện gì xảy ra được nữa nhỉ? Sao lại đen đủi tự chui đầu vào rọ như vậy! Hàng loạt ý nghĩ hiện lên trong đầu, trong đó suy nghĩ đầu tiên là xin thôi việc và chuyển chỗ ở.

Đại Hải đến gần hỏi: “Quen chưa hỏi, chị quen biết với người này từ bao giờ vậy? Quen biết anh ta thì việc gì phải co người ở thành phố C làm gì, ở đây nhất định luôn có chỗ dành cho chị”.

Tôi nói không mấy thiện cảm: “Anh ta là ‘chị em’ của tôi, cậu có thể thử anh ta mà xem!”. Nói xong tôi liền bỏ đi, để lại Đại Hải với bộ mặt vô cùng sững sốt.

Dù sao thì đoạn phim cũng quay xong, tôi thở phào nhẹ nhõm, định lập tức thu dọn đồ đạc rời khỏi nơi này, quyết không chậm trễ một phút nào.

Triển Vân Dịch lên tiếng mời cả đoàn đi ăn khiến mọi người hoan hô ầm ĩ. Tiếng ồn ào còn chưa dứt thì đã thấy các phóng viên chuyên mục Giải trí đang thập thò ở phía đầu ngõ chờ phỏng vấn.

Tôi cười lạnh lùng bảo Đại Hải: “Tiêu đề của tin lá cải ngày mai sẽ là nữ diễn viên Mai Tử bày tỏ tình yêu của mình, mong muốn bước chân vào cửa nhà giàu sang”.

Đại Hải lúc này vẫn chưa hết cơn sững sốt: “Tổng giám đốc Tập đoàn Vân Thiên là ‘gay’, biết đâu tình cảm với người cũ còn sâu nặng hơn với cô diễn viên hạng hai kia. Ồ, dù thật hay giả, thì nhìn qua, ít nhất anh ta cũng là ‘công’ chứ không phải ‘thụ’, cũng có thể là một ‘bisexual’ (1)?”.

Tôi dở khóc dở cười: “Nghĩ lung tung gì thế, thu dọn đồ đạc rồi đặt vé máy bay quay về”.

Phóng viên chen chúc ở đầu ngõ không thể nào đi ra được, chúng tôi đành phải đứng sang một bên xem Triển Vân Dịch và Mai Tử thể hiện.

Một cảm giác kỳ lạ bỗng nhiên nảy sinh trong đầu, chắc hẳn Triển Vân Dịch phải rất ít xuất hiện trước đám đông. Nếu không, tôi đã không thể nào không biết anh là Tổng giám đốc Tập đoàn Vân Thiên, và tôi đã không đến dự buổi tiệc đen đủi kia.

Tôi mơ hồ cảm thấy có điều gì đó khác thường. Phóng viên muốn phỏng vấn thì sao không đến từ hôm qua hay hôm kia, tại sao cứ phải đợi lúc Triển Vân Dịch xuất hiện rồi mới đến? Lại còn đồng loạt hẹn nhau tới đông thế này, chẳng khác gì nhận được thư mời.

Chỉ nghe thấy phóng viên hỏi: “Tổng giám đốc Triển đích thân đến thăm là vì coi trọng đoạn quảng cáo này hay là vì cô Mai Tử?”. Mai Tử đứng bên cạnh cúi đầu ra vẻ e lệ, im lặng tức là thừa nhận, thật không hổ danh một diễn viên.

Triển Vân Dịch trả lời hết sức lịch sự: “Tôi đến thăm vợ sắp cưới”.

Vừa dứt lời, đèn phía trước đồng loạt lóe sáng, tất cả phóng viên đều bị kích động, cảnh tượng vô cùng huyền ảo. Họ thi nhau hỏi: “Bao giờ cô Mai Tử và ông Triển đính hôn?”, “Gia tộc họ Triển xưa nay chưa

từng kết hôn với người trong giới, ông nghĩ thế nào về việc này?”, “Liệu cô Mai Tử có rút lui khỏi phim trường không?”.

Đại Hải chặc lưỡi: “Những kẻ giàu sang phú quý yêu đương khó lường, câu nói này chẳng sai tí nào”.

Lòng tôi chợt thấy chua xót, đồng thời cũng lại có chút nhẹ nhõm. Người ở hai thế giới khác nhau không thể chung sống cùng nhau, có điều khi nghe được câu nói này tôi vẫn khó chịu: “Còn không mau chóng tìm cách rời khỏi đây, nếu không đi mau, chúng ta sẽ trở thành đối tượng để dò la tin tức đấy”.

Đại Hải chợt tỉnh, nhìn ngó bốn phía, quả thực không có lối nào để ra, rồi nhún vai bảo: “Đành chờ cho cơn sóng gió này qua thôi”.

Đúng lúc đó thì nghe thấy Triển vân Dịch chậm rãi nói: “Vợ sắp cưới của tôi không phải cô Mai Tử mà là cô Đường Tử Kỳ phụ trách việc quay phim quảng cáo ở đây”.

Tôi há hốc mồm, toàn thân hóa đá. Miệng Đại Hải còn há to hơn tôi, ánh mắt nhìn tôi đầy vẻ ngờ vực, sợ hãi, kinh ngạc. Cậu ta chỉ vào tôi, lắp bắp: “Chị, chị, chị, lúc nào...”.

Tôi nhanh chóng lấy lại ý thức, Triển Vân Dịch à, Đường Tử Kỳ hôm nay đã không còn là cô bé ngày xưa để cho anh muốn vo tròn bóp méo thế nào cũng được nữa đâu. Tôi nói là đã có chồng sắp cưới rồi, anh cứ gọi cánh nhà báo đến tuyên bố tôi là vợ sắp cưới đi, nên bắt đầu diễn từ đâu nhỉ? Anh tàn nhẫn, nhưng tôi cũng không phải kẻ dễ bắt nạt. Tôi kéo Đại Hải, hét lên: “Đi mau!”. Lợi dụng thân hình to lớn của Đại Hải cản đường mấy phóng viên đầu tiên kịp phản ứng, chúng tôi chạy thẳng ra ô tô khởi động máy phóng đi.

Đại Hải gần như bỏ chạy, lái xe đi một cách vô thức. Tôi quay nhìn lại, ở phía sau không xa, Triển Vân Dịch đang cười một cách rất có ý đồ, Mai Tử mặt tái mét, cánh nhà báo chụp ảnh chiếc xe của chúng tôi, cũng có một số vây lấy Triển Vân Dịch và Mai Tử chắt vắn. Cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.

Lúc này mới phát hiện ra, chiếc xe chúng tôi đang đi chính là xe cô trợ lý của Mai Tử. Tôi cười khổ: “Mai Tử hôm nay bị làm ất mặt, không biết có báo cảnh sát chúng ta ăn trộm xe không nhỉ?”.

Đại Hải hốt hoảng, vừa lái xe vừa bảo: “Chị nói thật đi, hôm nay đã xảy ra chuyện gì? Còn hôm qua, trước lúc vào dự tiệc chị đã làm gì? Lại gây ra chuyện như thế này nữa? Tôi không chịu được bị tra tấn kiểu này đâu!”. Cậu ta lải nhải mãi không thôi, “Trở về tôi biết ăn nói thế nào với Ninh Thanh và Ninh Nhược, họ không lột da tôi mới lạ!”.

Tôi thở dài, bảo: “Đại Hải, đừng quên, mấy hôm trước ai đã bảo có thể xả thân vì tôi hả?”.

Cậu ta cười trở lại: “Nói hay lắm, chị khai báo thành khẩn là được rồi, xem ra việc đầu tiên cần làm bây giờ là trở về khách sạn lấy đồ đạc rồi chuẩn thôi”.

Tôi gật đầu đồng ý, mấy hôm nay tôi đã chịu đựng quá đủ rồi, trước tiên là ăn không ngon ngủ không yên vì sợ gặp Triển Vân Dịch, sau đó lại gặp anh mà không có bất cứ sự chuẩn bị nào. Vốn cho rằng sẽ không còn chuyện gì bất ngờ thì ngay ngày hôm sau lại bị anh giống trống mớ cờ tuyên bố là vợ sắp cưới.

Thu dọn đồ đạc, trả phòng, để lại lời nhắn cho đoàn phim, sau đó ra thẳng sân bay. Tôi bỗng cảm thấy lo sợ, bảo Đại Hải: “Đại Hải, mình không đi máy bay nữa được không?”.

Đại Hải ngạc nhiên hỏi: “Vì sao thế?”.

Tôi cắn môi, cuối cùng nói: “Tôi sợ anh ta đợi sẵn ở sân bay. Tôi không muốn trông thấy anh ta, tôi sợ”.

Đại Hải tròn mắt nhìn tôi, bật cười: “Đường Tử Kỳ, chị cũng có lúc thấy sợ à? Nghiêm trọng đến thế sao?”.

Tôi lườm lại: “Hồ Đại Hải, đã đến lúc cậu xả thân vì tôi rồi đấy, có biết anh ta điên cuồng như thế nào không? Gọi đám phóng viên giải trí quen thuộc kia đến thì chỉ có mình anh ta làm được thôi! Anh ta không biết coi thể diện là gì đâu!”.

Đại Hải suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Đi thế nào?”.

“Đi tàu hỏa, buổi chiều vừa hay có một chuyến về thành phố C, bây giờ chúng ta đến ga vẫn còn kịp”.

Đại Hải gật đầu bảo taxi chạy về hướng nhà ga.

Còn gần mười phút nữa tàu mới chạy, tôi thấy thấp thỏm không yên. Sau khi lên tàu, Đại Hải vung tiền bao trọn một toa giường nằm, cho đến khi tàu lăn bánh, tôi mới thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Đại Hải buồn cười nhìn tôi, bảo: “Đường Tử Kỳ, chị có nhất thiết phải thế này không? Cứ như thế đang chạy trốn không bằng. Bây giờ đang là xã hội hiện đại, chỉ nghĩ đây vẫn là thời xưa với thủ tục cướp dâu à? Từ giờ tới lúc về đến nơi vẫn còn một ngày hai đêm nữa, chị cứ từ từ mà nói”.

Tôi nhìn cậu ta, đây là người bạn tốt nhất của tôi, là người có thể tin cậy, cậu ta có thể giúp tôi, giống như Quyên Tử đã giúp tôi. Ngắm nhìn cảnh vật chạy vùn vụt chạy về phía sau, tôi chậm rãi cất tiếng: “Bốn năm trước tôi rời xa anh ta, trước khi chia tay, chúng tôi đã yêu nhau bảy năm rồi”.

Đại Hải một lần nữa há hốc mồm, kinh ngạc hỏi: “Chị nói đã quen anh ta mười một năm rồi? Chị còn yêu anh ta những bảy năm? Chị chính là cái cô Đường Tử Kỳ lạnh lùng như núi băng, không có dây thần kinh yêu đương, là Đường Tử Kỳ chưa từng có điều tiếng gì về chuyện tình ái đó sao?”.

Tôi bực bội ngắt lời cậu ta: “Tôi chẳng qua chỉ là đến thành phố C, bốn năm nay không không yêu ai vì không muốn nói tới chuyện yêu đương mà thôi. Cái gì mà là không có dây thần kinh yêu đương? Cái gì là điều tiếng? Hôm nay chẳng phải đã có rồi sao? Để đến mai xem báo đi”.

Là người trong giới giải trí, dùng ngón chân để suy nghĩ cũng biết được rằng ngày mai giới truyền thông sẽ đưa tin gì. Với việc đích thân ra tay của Triển Vân Dịch, chuyện tình yêu và hôn nhân của lãnh đạo Tập đoàn Vân Thiên với cô diễn viên trẻ được bóc trần trước đám đông, hoàn toàn không cần phải lo lắng sẽ được viết như thế nào.

Tính tò mò của Đại Hải càng nổi lên: “Quen biết nhau lâu như vậy mà chị không biết Vân Thiên là nhà anh ta à?”

“Hồi đó tôi còn rất trẻ, Triển Vân Dịch không nói về gia thế của mình. Nhiều nhất về sau tôi cũng chỉ biết nhà anh ta giàu có thôi. Chúng tôi quen nhau lúc anh ta đang là học sinh lớp mười hai, về quê cũ của tôi học một năm, ở ngay trong nhà tôi. Sau này mẹ tôi qua đời cũng chỉ nói rằng anh ta là con một người quen của chị họ mẹ tôi, vì nhà không còn ai trong khi sắp thi tốt nghiệp nên nhờ mẹ tôi trông nom giúp. Lâu ngày nảy sinh tình cảm, lúc đó chỉ đơn thuần là thích, rồi sau thành yêu, vì anh ta mà tôi đã thi vào trường đại học ở thành phố B, sau đó chia tay. Hết!”.

Đại Hải lắc đầu nói: “Đơn giản thế à? Hết rồi? Tại sao hai người lại chia tay?”.

“Tất nhiên chuyện không đơn giản như vậy, nhưng quá trình thì là thế”. Tôi cau kinh trả lời, “Đại Hải, chuyện này về tôi sẽ từ chức. Tôi không muốn bị anh ta tìm thấy. Tôi chỉ muốn sống một cách bình thản thôi. Cậu không biết chứ, sau khi đến thành phố B học tôi mới phát hiện ra anh ta ngang ngược đến mức nào. Anh ta yêu tôi, cũng rất chiều chuộng tôi, anh ta là loại người... biết nói thế nào nhỉ? Lấy ví dụ: anh ta không chịu được khi thấy tôi đi gần bạn nam; không cho tôi để thả mái tóc xoăn, anh ta bảo nữ sinh thì phải thuần khiết; không được mặc váy ngắn, anh ta bảo chỉ có hạng con gái không ra gì mới mặc thứ váy đó; loại son môi đỏ như tôi trang điểm hôm ấy tuyệt đối không được dùng. Càng không nói gì đến chuyện hút thuốc hay xưng anh xưng em”.

Đại Hải cười bảo: “Chị bây giờ e rằng đã làm tất cả những gì mà anh ta không cho phép rồi”. Cười xong, cậu ta lấy lại vẻ nghiêm túc, hỏi tôi, “Tử Kỳ, chị vẫn còn yêu anh ta phải không?”.

Tôi khóc không ra nước mắt, đáp: “Đúng vậy, tôi vẫn yêu anh ta, nhưng lại không đánh mất mình nữa, lúc không gặp thường hay nghĩ đến những ngày tháng vui vẻ bên nhau, nhưng khi gặp rồi lại thấy sợ”.

“Rốt cuộc anh ta đã làm gì chị? Sao chị sợ như vậy?”, Đại Hải hỏi.

“Không phải như cậu nghĩ đâu, chỉ vì anh ta quá độc đoán, chuyện gì cũng muốn quản, cái gì cũng lên mặt dạy bảo. Trước lúc ra đi, mẹ tôi giao phó tôi cho anh ta, anh ta liền làm như là phụ huynh tôi vậy, tôi không chịu nổi”.

Đại Hải thở dài một tiếng: “Sao không từ từ nói chuyện, xem không hợp nhau ở điểm nào?”.

“Không thể nói chuyện được, anh ta luôn độc đoán chuyên quyền”. Tôi cũng thở dài.

Nếu được làm lại, tôi sẽ vẫn lựa chọn rời xa Vân Dịch, rời xa người con trai tôi yêu tha thiết.

Năm ấy, tôi đến thành phố B học đại học với bao niềm hưng phấn, nhưng Triển Vân Dịch lại đi du học nước ngoài. Trung thu đầu tiên, nhà trường phát cho hai chiếc bánh, tôi viết thư cho anh, bảo rằng để phần anh một chiếc.

Lần đầu tiên trông thấy lá đỏ, tôi viết thư bảo anh, “Em lạc đường mất rồi, lá đỏ cách xa em quá, chẳng gặp được chiếc nào”.

Trận tuyết đầu tiên đến âm thầm, trong thư tôi bảo anh rằng, “Em đang một mình đi trên con phố dài, vẫn còn hơn nửa đường chờ anh về dìu em”.

Lần đầu tiên đến công ty thực tập, tôi viết thư kể cho anh nghe, tôi bị người ta mắng phát khóc, ngay cả cái biểu tượng công ty đơn giản nhất tôi cũng không thiết kế nổi.

Lúc nào tôi cũng mang theo bên mình lá thư mới nhất Vân Dịch gửi về. Nếu không như thế lòng tôi sẽ trở nên rất trống trải. Chỉ có những lá thư của anh mới nói cho tôi biết rằng vẫn còn một người như vậy đang thực sự tồn tại.

Tôi nhớ nhà, nhớ mẹ, nhớ Quyên Tử.

Tôi viết thư cho Quyên Tử, nói: “Mình không muốn ở đây, ở đây cô đơn quá”.

Quyên Tử an ủi: “Cậu nên thường xuyên đi chơi với bạn bè, đừng buồn bã một mình, dần dần quen rồi sẽ tốt thôi”.

Mấy năm đó, tôi đã thực sự hiểu được thế nào là sớm nhớ chiều mong. Buổi sáng thức dậy đột nhiên nhớ đến anh, buổi tối nằm mơ cũng mơ thấy cảnh anh đang nô đùa bên con sông nhỏ ở thị trấn. Có khi tôi gặp ác mộng, thấy mình đi tìm anh khắp nơi, tìm mãi. Lúc tỉnh dậy tôi khóc, cảm thấy đau buồn vô cùng.

Có khi tôi gọi điện nói với Quyên Tử như thể bị thần kinh: “Mình không còn nhớ được hình dáng của Vân Dịch nữa rồi, không nhớ được giọng nói của anh ấy. Hay là mình đang mơ, vốn dĩ không có người nào như thế cả?”.

Nhưng Quyên Tử lại luôn khiến cho tôi phiền lòng: “Đường Tử Kỳ, bàn chuyện đánh nhau trên giấy là đại kỵ của nhà binh. Cậu nói chuyện yêu đương trên giấy là đại kỵ trên tình trường! Tốt nhất cậu nên tìm một người bạn trai thực tế hơn ỉnh đỡ lo!”.

Năm lại năm trôi qua, từ một người cởi mở tôi trở thành trầm lặng rồi lại cởi mở trở lại. Dần dần tôi đã quen với môi trường trong nhà trường, sống với bạn bè rất vui vẻ. Các bạn cùng phòng có người yêu ngày càng nhiều, trước thực tế đó, tôi càng nhớ Vân Dịch da diết, nhớ đến nỗi lòng quặn đau.

Đang học năm thứ tư, một hôm trên đường tan học trở về ký túc, tôi trông thấy chiếc xe con màu đen đỗ dưới lầu. Một người đàn ông mặc âu phục đang dựa vào cửa xe hút thuốc. Úc Nhi chắc lưỡi, bảo: “Tử Kỳ, cậu xem, người đàn ông kia vóc dáng không tệ chút nào, rất phong độ! Xe đẹp, chứng tỏ chủ nhân là kẻ giàu có, không biết đang đợi em nữ sinh nào đây?”.

Tôi nhìn sang, đúng rồi, dáng cao gầy, khuôn mặt nhìn nghiêng góc cạnh, khóe miệng như đang mỉm cười, tôi thấy tim mình đập dồn dập, người choáng váng. Gương mặt kia, nụ cười ấy, sao mà quen thuộc thế!

Tôi đứng lại không dám bước đến, sợ người kia không phải là anh, người mình đang nhớ đang mong, hoàn toàn không hay mắt mình đã trở nên đỏ hoe từ lúc nào. Úc Nhi nhìn tôi, hoảng hốt, luôn miệng hỏi: “Tử Kỳ, sao vậy? Cậu sao vậy?”.

Tôi đã không còn nghe tiếng Úc Nhi gọi nữa, từ từ ngồi xuống, chỉ còn biết nức nở. Vân Dịch đã đến trước mặt từ bao giờ tôi cũng không hay biết. Cho đến khi anh ngồi xuống, khuôn mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ hướng thẳng vào tôi, tôi mới quay sang nhìn bằng đôi mắt đắm lệ. Vân Dịch nâng má tôi lên, lau nước mắt cho tôi: “Tử Kỳ, đừng khóc nữa”.

Tôi muốn cười, nhưng nước mắt vẫn cứ rơi, tôi vẫn cứ nhìn anh qua hàng nước mắt, Vân Dịch không biết làm thế nào đành bảo: “Dáng vẻ em nhìn anh trông như một chú cún ấy”.

Anh kéo tôi vào lòng, cầm đặt lên đỉnh đầu tôi, anh cao thế này từ lúc nào vậy? Từ lúc nào anh đã trưởng thành như vậy? Ngay cả giọng nói của anh cũng không còn trong trẻo như lúc ở Tô Hà. Tôi nghe thấy tiếng

trái tim đang đập, là tim anh hay tim mình đang đập vậy? Tôi cứ suy nghĩ miên man, rồi nghe thấy ở trên đỉnh đầu một giọng nói trầm trầm, Vân Dịch đang khẽ nói: “Anh về rồi, về rồi”.

Vân Dịch bằng da bằng thịt đứng trước mặt tôi. Liên tiếp nhiều ngày tôi đều nhìn anh không chớp mắt. Vân Dịch thấy thế đau lòng lắm, bảo: “Anh không đi nữa đâu”.

Cứ như vậy, rất lâu sau đó tôi mới quen với sự trở về của anh.

Vân Dịch đặc biệt chiều chuộng tôi, không chỉ những thứ tôi muốn ăn mà ngay cả những thứ bạn cùng phòng với tôi thích ăn, mỗi lần đến trường anh đều mua đến. Vì thế tôi thường khen anh cẩn thận.

Vân Dịch cười, bảo: “Anh muốn lúc nào cũng ở bên cạnh chăm sóc em, nhưng lại luôn không có cơ hội, anh đối xử tốt với họ, họ sẽ đối xử tốt với em, anh không muốn em phải chịu bất kỳ áp lực nào”.

Những lời ngọt ngào của người yêu là thứ khiến người ta say nhất, khi mê đắm trong tình yêu, người ta sẽ coi thường tất cả những thứ khác. Tôi ngây ngất trong niềm vui Vân Dịch trở về, trở về bên cạnh tôi. Chỉ biết những ngày tháng cũng anh ngọt ngào và vui vẻ thế nào.

Những ngày tháng đó, chỉ cần có thời gian là Vân Dịch lại đến đón tôi, đưa tôi đi ăn đủ các món ngon, đưa tôi đi thăm thú khắp nơi.

Nhưng tôi đã không để ý đến những thay đổi của cả hai trong khoảng thời gian sáu năm không gặp, không để ý đến khát vọng chiếm hữu mãnh liệt mang tính bản chất của anh.

Có một lần, một bạn nam trong lớp tổ chức sinh nhật mời chúng tôi đi ăn và hát Karaoke.

Khi Vân Dịch gọi điện, tôi đang ăn uống vui vẻ. Vân Dịch hỏi tôi: “Em đi cùng ai?”.

Tôi buột miệng trả lời: “Với các bạn cùng lớp, hôm nay là sinh nhật cậu bạn, cùng đi ăn và hát”.

Vân Dịch lại hỏi: “Em mặc thế nào? Nói đi”.

Vân Dịch không cho phép tôi buông xõa mái tóc xoăn tự nhiên, mỗi khi gặp anh tôi đều tết thành những bím nhỏ. Anh cũng không cho tôi trang điểm, không muốn thấy tôi suốt ngày mặc váy ngắn. Nhưng hôm đó toàn bộ nữ sinh phòng tôi trước khi ra ngoài đều đua nhau trang điểm, nói rằng phải thể hiện phong thái phòng chúng ta. Vì thế tôi không những để tóc xõa còn mặt váy ngắn và trang điểm. Tự tôi cảm thấy rất đẹp, các bạn cùng phòng cũng bảo vậy, thế là vui vẻ ra ngoài.

Vì thế, khi bị Vân Dịch hỏi, tôi liền nói dối. Tôi cho rằng hôm nay không đi gặp anh, anh cũng không thể biết được. Ai ngờ lúc bước ra khỏi cửa phòng hát, tôi liền trông thấy xe của Vân Dịch. Vừa thấy vẻ mặt nửa như cười của anh liền biết là đã có chuyện. Còn đôi mắt của anh, bên trong ánh lên hai chữ: “Nguy hiểm”.

Tối hôm đó chúng tôi đã cãi nhau to. Vân Dịch mắng tôi nói dối, bảo tôi không giống một sinh viên có học trong trường.

Tôi vừa thẹn vừa tức vừa không cam lòng, nên cũng hét lên: “Em thích mặc thế đấy! Bạn học sinh nhật, em thích trang điểm đẹp một chút đến dự không được à?”.

Vân Dịch nổi giận đùng đùng: “Được lắm, em trang điểm vì bạn trai cùng lớp kia của em, lại còn nói dối nữa! Uống cho anh canh cánh bên lòng suốt bao nhiêu năm nay. Không phải hôm nay anh muốn dạy bảo em, nhưng em lại còn học được cả hút thuốc nữa!”.

Tôi ngạc nhiên nhìn anh, cảm thấy anh rất xa lạ: “Sao anh biết?”.

Tôi cùng các bạn tập hút thuốc vì tò mò và ham vui. Thế nhưng thuốc lại trở thành người bạn thân thiết nhất với tôi những lúc một mình nhớ anh. Sau khi Vân Dịch trở về, sợ anh biết nên tôi không hút nữa, nhưng sao anh lại biết? Xưa nay tôi cũng chưa bao giờ hút thuốc trước mặt người khác.

Vân Dịch “hừ” một tiếng, bảo: “Đường Tử Kỳ, có việc gì của em mà anh không biết chứ? Cả chuyện xấu hổ em vừa vào đại học chưa quen với nhà tắm tập thể nên không tắm suốt một tháng anh cũng biết! Em nghĩ vì sao hôm nay anh có thể xuất hiện ở trước cửa đợi em hả?”.

Tôi ngây người nhìn anh, lớn tiếng: “Anh mua chuộc người ta mách lẻo về em đấy à!”.

Vân Dịch không phủ nhận, anh nói: “Để em biết cũng tốt. Không ở gần nhau trông nom chăm sóc, thì em liền nghĩ chúng ta thật sự ‘nói chuyện yêu trên giấy’ hay sao?”. Anh thở dài một tiếng rồi giọng lại lắng xuống dịu dàng, “Anh ở cách xa em, quả thật là anh rất nhớ em, vì thế mới muốn biết tất cả về em, đừng lại khóc như cún con nữa đấy”.

Anh khẽ dỗ dành.

Cuộc cãi cọ nhanh chóng tiêu tan.

Lúc đó tôi không biết đây mới chỉ là bắt đầu, nghe anh nói những lời như vậy tôi liền mềm lòng. Bởi vì nếu đổi sang tôi, tôi cũng muốn biết từng li từng tí về anh.

Tôi không nghi ngờ tình yêu anh dành cho tôi và tình yêu tôi dành cho anh. Anh ngày càng cưng chiều tôi, có điều, cưng chiều đến nỗi tôi có cảm giác không chịu nổi. Tôi không dám nói, nhưng về mặt hành vi, đứa con gái không mấy hiền thực đã vô thức chống đối anh.

Tôi là đứa bé trời sinh thích tự do và ham chơi. Tôi thích vui với bạn bè, bất kể là trai hay gái. Thích cùng các bạn nhấm nháp chút rượu và nói chuyện phiếm, thích cùng mọi người du ngoạn đó đây. Đối với chuyện ăn mặc trang điểm, tôi luôn cho rằng đó đều là yếu tố bề ngoài của mỗi con người. Chỉ cần nhìn vừa mắt, không đến nỗi bị người ta chỉ trích hoặc ném vài quả trứng thối, hay thậm chí báo cảnh sát bảo rằng có kẻ bị điên khi đi ngoài đường là được rồi. Những cô gái tuổi đôi mươi ai chả thích làm đẹp, thích trang điểm.

Miền Nam trời nóng, vào mùa hè ở bất kỳ nơi nào trên phố cũng có thể trông thấy người ta mặc hở hõn, hở lưng. Phong cách ăn mặc này nếu đến thành phố B sẽ hoàn toàn không ăn nhập được với nếp văn hóa nơi đây, sẽ bị coi là không hiểu biết, không đủ nghiêm túc.

Tôi không biết hoàn cảnh gia đình Vân Dịch thế nào, cũng không biết rằng những yêu cầu anh đặt ra cho tôi thật ra là xuất phát từ truyền thống của một gia tộc xưa cũ. Tôi cứ khẳng khái với suy nghĩ anh yêu tôi, thì phải chấp nhận tôi, bất kể đó là quan điểm hay hành vi của tôi. Bởi vì, đáng về bên ngoài đâu có ảnh hưởng đến bản chất của một con người.

Những xung đột về quan điểm này bùng nổ sau khi tôi với các bạn cùng lớp đi du dịch trở về vào dịp tốt nghiệp.

Còn nhớ lúc đi chơi về, tôi hào hứng phấn khởi đến tìm anh. Anh sầm mặt ném ra một tập ảnh quở trách tôi. Chụp ở trường có, chụp ở Bắc Đới Hà cũng có, với đủ loại trang phục mát mẻ, và cả những bức ảnh chụp cùng bạn nam. Vân Dịch nhìn tôi, nói: “Đây chính là em những lúc không ở bên cạnh anh phải không?”.

Tôi vốn luôn sợ bị anh biết, kèm theo đó là cả nỗi bức tức. Sợ vì khi anh biết sẽ nổi nóng, tức vì anh giám sát nhất cử nhất động của tôi. Và phần nhiều hơn nữa là lo anh hiểu lầm, thế nên tôi vội giải thích: “Em sợ anh không thích nên không mặc như thế này khi ở bên cạnh anh”.

Vân Dịch đứng bật dậy: “Ăn mặc không ra sao coi như cho qua, lại còn cùng đám bạn trai kia bá vai bá cổ trên bãi biển, đấy cũng là sợ anh không thích!?”.

“Sao anh nói quá đáng thế? Em không thích anh có thái độ như vậy đâu!”.

Vân Dịch cười nhạt: “Không thích cũng phải thích, anh chiều chuộng em quá, đến nỗi bây giờ em muốn làm gì thì làm rồi!”.

Hôm đó cãi nhau xong, tôi dập cửa bỏ đi. Đến lần sau gặp anh thì lại xảy ra một chuyện, mẹ tôi ốm nặng.

Bố qua đời từ rất sớm, tôi và mẹ sống nương tựa vào nhau, vì thế chuyện này xảy ra khiến lòng tôi vô cùng nặng nề, giống như ngày tận thế sắp đến nơi rồi. Vân Dịch đón mẹ tôi lên thành phố B điều trị, tôi và anh dường như đã hòa thuận trở lại. Thế như chỉ một tháng sau thì mẹ rời bỏ tôi, giao phó tôi lại cho Triển Vân Dịch.

Tất cả mọi chuyện đều do Vân Dịch lo liệu hết. Xong tang sự của mẹ thì tôi cũng ra trường, ra khỏi ký túc, tôi chỉ còn cách dọn đến ở với anh.

Tôi trở nên rất lười nhát, suốt ngày không muốn làm gì, chỉ khi Vân Dịch bảo làm gì đó mới động chân động tay. Tôi ngày càng ít nói, có khi buồn rầu đọc sách và lên mạng, cả ngày không nói một câu. Anh vẫn

dịu dàng với tôi, chăm sóc tôi cẩn thận từng li từng tí. Trong giấc ngủ tôi thường nghe thấy tiếng anh thở dài, nhưng tôi nghĩ đó chỉ là mơ thôi.

Thời gian vùn vụt trôi, đến lúc cuối cùng tôi cũng đã chấp nhận sự thật mẹ qua đời, tôi nghĩ đã đến lúc bắt đầu cuộc sống của chính mình rồi.

Một hôm trong bữa ăn, tôi nói với Vân Dịch: “Em muốn đi tìm việc làm”.

Vân Dịch thẳng thừng phản đối, anh bảo: “Đợi vài tháng nữa anh làm xong việc mình sẽ tổ chức lễ cưới, em không cần phải đi làm, anh làm nuôi em được rồi”.

“Nhưng em không muốn anh phải nuôi, em thích có không gian và bạn bè của riêng mình!”.

Vân Dịch vừa thông thả húp cháo vừa nói: “Trước đây chiều em quá, để em làm bữa, mẹ giao em cho anh rồi, bây giờ anh làm chủ”.

Không biết lửa giận từ đâu bốc lên, tôi vung tay gạt cả bát lẫn đĩa xuống đất. Hét lên với anh: “Mẹ không bảo anh nhốt em! Anh cũng không có cái quyền này!”.

Anh ngồi bất động, lạnh lùng nói: “Nhốt em suốt cả đời, thì sao nào?”.

Tôi không cho rằng yêu anh là có thể để anh sắp đặt cuộc đời mình. Thái độ của anh khiến tôi quá đau lòng.

Những lần tranh cãi như vậy diễn ra ngày càng nhiều, nhiều đến nỗi hai người hễ cứ mở miệng nói là lập tức cãi nhau. Từ cười khẩy, chỉ trích lẫn nhau đến hắt dồ đặc, mắng mỏ. Tới khi tôi xách túi đồ bỏ đi thì anh lại vỗ về.

Vân Dịch luôn dịu dàng ôm tôi thủ thủ: “Từ Kỳ, em biết không, năm ấy khi đến nhà em để học, vừa trông thấy em anh đã nghĩ ngay, đây chính là Thúy Thúy của Biên Thành (2), đôi mắt em sáng trong không gợn chút bóng tối, nụ cười của em rực rỡ như mặt trời. Anh nghĩ, đây chính là người anh mong muốn. Suốt đời suốt kiếp này, em chỉ có thể là của anh. Anh rất muốn có em, nhưng anh cố gắng kiềm chế không chạm vào em, đợi em lớn lên, muốn em đường đường chính chính thuộc về anh. Anh yêu em như vậy, sao em lại luôn không nghe lời anh? Em quên rằng chúng mình đã xa nhau rất lâu rồi, đến giờ mới được ở bên nhau sao?”.

Tôi nghe anh nói mà mắt đỏ hoe, bắt đầu từ năm mười sáu tuổi, trong cuộc sống của tôi đã chỉ có một mình anh, anh đã hòa vào xương thịt tôi. Nhưng mặc dù trong suốt sáu năm trao đổi thông tin qua lại với tôi, anh luôn thể hiện sự dịu dàng, quan tâm và tình cảm nồng nàn, lúc nào cũng chiều chuộng và yêu thương, thì sự độc đoán và khát vọng chiếm hữu của anh vẫn làm tôi sợ hãi.

Chỉ cần tôi nói đến chuyện tìm việc là anh lại không vui. Ở quê chẳng còn ai thân thích, trong cảm giác của tôi, anh chính là người thân duy nhất. Tôi không muốn cãi cộ với anh, nhưng vẫn muốn có được quyền tự do làm công việc thiết kế và giao lưu rộng rãi giống như các bạn học của mình. Không có bạn bè, không có khoảng trời riêng, tôi cô đơn vô cùng.

Tình yêu thật lắm mâu thuẫn. Từ trước tới nay tôi chưa bao giờ nghĩ mình không yêu anh, tôi ham mê vòng tay ấm áp của anh, trên thế gian này tôi chỉ có một người thân là anh, nhưng tôi lại vô cùng khao khát có được không gian riêng của mình.

Để anh nuôi suốt cả đời, cả đời nằm trong chiếc lồng của anh, điều này tôi thật sự không chịu nổi. Cãi vã với anh xong tôi lại cảm thấy đau khổ, còn anh sau đó lại vỗ về tôi bằng những lời lẽ ngọt ngào, những ngày tháng như vậy trôi qua ngày càng mệt mỏi, lần sau càng mệt hơn lần trước.

Cuối cùng tôi quyết tâm rời xa anh.

Nhân lúc anh ra nước ngoài, tôi rời khỏi ngôi biệt thự ở ngoại ô phía Tây thành phố đó, trước tiên là tìm Úc Nhi, lấy tiền chạy đến nhà Quyên Tử. Sau đó tới làm việc ở thành phố C, một nơi hoàn toàn xa lạ.

Trước khi đi, tôi viết một bức thư để lại cho anh. Trong thư tôi nói rằng mình muốn sống một cuộc sống tự do, không phải tôi không yêu anh, mà chỉ là không thể chung sống cùng anh. Tôi nói, “Vân Dịch, tạm biệt anh!”.

Tuy bảo chia tay nhau là chuyện thường gặp ở đời, nhưng khi chia tay thật lại rất khó nói lời từ biệt. Mang theo tình yêu dành cho anh, tôi đi tìm cuộc sống thuộc về mình.

Bốn năm xa anh, tôi quả thật đã sống rất vui vẻ. Ngoài cảm giác cô đơn mỗi dịp lễ tết thấy người ta có lứa có đôi, tôi rất hợp với cuộc sống độc thân như thế này.

Chú thích:

(1) “Công” và “thụ” là hai từ chuyên được sử dụng trong truyện đam mỹ (truyện đồng tính nam). “Công” để chỉ người đóng vai nam còn “thụ” để chỉ người đóng vai nữ trong mối quan hệ của họ. Còn “gay” là từ để chỉ những người đàn ông đồng tính, “bisexual” chỉ người có xu hướng tình dục lưỡng tính, có thể quan hệ tình cảm với cả nam và nữ.

(2) Biên thành: Tên một tiểu thuyết ngắn phát hành năm 1936 của Thẩm Tùng Văn, cuốn sách được xem như kiệt tác văn học trữ tình của tác giả, nằm trong danh sách 100 rồi 20 tác phẩm vĩ đại nhất thế kỷ XX của Trung Quốc. Nhân vật chính trong truyện là Thúy Thúy, đứa cháu mồ côi của một ông quan đồ, là người con gái xinh đẹp, có tình yêu sâu sắc.

4. Chương 4

Nếu Vân Dịch vẫn cứ đối xử với tôi giống như trước đây, thì có lẽ lấy Ninh Thanh cũng không phải là một lựa chọn tồi. Tôi cứ thấy xấu hổ mãi về suy nghĩ này của mình.

Ngủ suốt một đêm, tàu hỏa rời khỏi thành phố B chạy về hướng thành phố C. Tôi nói với Đại Hải: “Về đến nơi tôi xin thôi việc rồi đi khỏi là xong. Mấy năm nay tôi đã sống rất tốt, tôi thích cuộc sống như bây giờ, không muốn lại gặp rắc rối một lần nữa”.

“Nhưng chẳng phải trong lòng chị vẫn có anh ta sao?”

“Đại Hải, trong logic có một phép thử nổi tiếng về sự khó khăn khi lựa chọn, dùng để trắc nghiệm tư duy logic thông thường của con người. Thí dụ, bây giờ có một quả táo và một quả chuối, cậu ăn quả nào?”

“Quả táo!”

Tôi cười ha hả: “Theo tôi biết, cả táo và chuối cậu đều không thích phải không?”

“Đúng rồi, chị hỏi tôi chọn quả nào, tôi luôn phải chọn một quả trong đó mà!”

“Thực ra vẫn còn sự lựa chọn thứ ba, đó là không ăn cả hai. Tư duy con người luôn như vậy, trong lòng tôi có anh ta là tôi phải sống cùng với anh ta sao? Không từ bỏ, không hy sinh là không thể hiện được rằng tôi quan tâm đến anh ta? Bốn năm không có anh ta, tôi chẳng vẫn sống vui vẻ đấy thôi. Vẫn có công việc và cuộc sống của mình, vẫn có những người bạn thân thiết. Kim và chỉ, một sắc nhọn một mềm mại trái lại có thể hòa nhập đồng điệu, tiếc rằng tôi và anh ta là hai chiếc kim, sống với nhau sẽ chỉ làm nhau chảy máu. Vẫn là, hết rồi.”

Đại Hải im lặng hồi lâu rồi mới nói: “Tử Kỳ, đã qua bốn năm rồi, tôi nghĩ sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu, mà dù có chuyện gì thì cũng còn có chúng tôi giúp đỡ chị. Trốn tránh không phải là cách giải quyết vấn đề. Tôi nghĩ trong bốn năm qua anh ta cũng đã suy nghĩ và hiểu ra một số điều rồi.”

Đang nói chuyện thì điện thoại reo, là tin nhắn của Triển Vân Dịch, trong đó viết: “Tử Kỳ, trên tàu hỏa ngủ ngon không? Đọc báo chưa?”

Tôi không ngạc nhiên, bây giờ anh làm gì tôi cũng đều không thấy lạ nữa. Chỉ có kẻ điên mới gọi nhiều phóng viên như vậy đến để viết tin nhảm nhí. Biết tôi đi tàu hỏa, còn biết cả số điện thoại của tôi, có gì là anh ta không biết đây?

Tôi đưa cho Đại Hải xem, cậu ta chau mày, đến bên tiếp theo liền đi mua báo về. Nhìn một đống các bài viết lằng nhằng đủ loại, tôi than lên một tiếng, mệt mỏi ngã người ra chỗ nằm.

“Xem này, đây chính là cách thức của anh ta, anh ta có thể bàng quan trước tất cả, căn bản sẽ không quan tâm đến cảm nhận của chị! Tập đoàn Vân Thiên hoạt động trong ngành giải trí đã thành nổi tiếng, những chuyện không liên quan gì đến công việc, anh ta cũng vẫn cứ bịa đặt, thổi phồng lên như vậy!”

“Cậu học tập đi, xem thông tin giải trí được tung ra như thế nào!”

Đại Hải say sưa đọc, chốc chốc còn bật cười mặc dù đã rất cố kiềm nén, khiến tôi cũng trở nên tò mò ngó vào xem. Có một bài viết hết sức ly kỳ. Nhan đề là “Người họ Triễn của Vân Thiên gửi tình yêu khắp nơi, vợ sắp cưới bỏ trốn ngay tại hiện trường”, trong đó nói những chuyện đại loại như vợ sắp cưới của một người họ Triễn thuộc Tập đoàn Vân Thiên bỏ chạy cùng một người đàn ông đẹp trai ngay trước mắt mọi người, nữ diễn viên Mai Tử tan giấc mơ vào cửa nhà giàu, ngoài ra còn đăng kèm mấy bức ảnh lớn. Cảnh chụp từ phía sau lúc chúng tôi bỏ chạy hết sức rõ nét, tôi vừa tức vừa buồn cười, chỉ cho Đại Hải xem: “Đại Hải, xem dáng vẻ của cậu này. Trời đất, trông giống hệt một kỵ sĩ mang công chúa xông ra khỏi vòng vây!”

Đại Hải cũng cười: “Tôi vẫn rất ăn ảnh mà, chắc chắn, đợt này nổi tiếng rồi, không biết có ai tìm đến chụp ảnh không đây? Tử Kỳ à, thực ra cái anh Triễn Vân Dịch này yêu chị sâu nặng lắm đấy, tôi đã nói rồi, anh ta đúng là con rùa nạm kim cương”.

Tôi nói: “Rùa thì vẫn là rùa, làm bằng vàng hay kim cương có thể biến thành giống khác được à? Tôi vẫn cảm thấy cuộc sống hiện tại rất dễ chịu.”

Đại Hải bị tôi làm cho tức cười: “Bản thân phức tạp mà lại không biết, bao nhiêu phụ nữ muốn đến gần còn chẳng được, trong khi chị chỉ cần gật đầu là có thể trở thành một con mọt gạo khảm kim cương béo năn, tốt biết mấy.”

Tôi lườm cậu ta: “Anh ta mà biết tôi đã sờ vào tay cậu, thì nhất định cậu sẽ phải chặt tay để lại. Còn nếu không may cậu thích tôi và sờ tôi một cái, anh ta không lôi cậu ra lăng trì mới là lạ”.

Từ khi phát hiện tôi không ngờ lại cất giữ một mối tình suốt bao năm nay, dường như Đại Hải liền có mong muốn tôi sớm lấy chồng, cậu ta ra sức nói đỡ cho Triễn Vân Dịch: “Nếu anh ta đã thay đổi rồi thì sao?”

“Thay đổi? Một kẻ độc đoán như anh ta, may mà chưa khắc lên trán mấy chữ “nghe tôi thì sống chống tôi thì chết” đấy!” Tôi cười khẩy về coi thường.

Đang nói thì có điện thoại của Tiểu Nhược: “Chị, hai người sắp về đến nơi chưa? Khoảng lúc nào để em ra đón.”

Liếc nhìn Đại Hải, cậu ta đang đóng tai lên nghe, tôi hỏi Tiểu Nhược: “Sao mấy hôm nay em không liên lạc với Đại Hải? Cậu ấy nhớ em sắp phát điên lên rồi”.

Tiểu Nhược cười hì hì: “Em muốn anh ấy phải nhớ mà, nếu em không gọi điện, mà anh ấy không nhớ, thì chẳng có ý nghĩa gì cả. À đúng rồi, cái đó... chị, báo ra hôm nay...”. Không đợi cô bé kịp hỏi, tôi vội đưa điện thoại cho Đại Hải, để cậu ta dùng những lời yêu thương mà né tránh vấn đề.

Vừa ra khỏi ga đã thấy Ninh Nhược vui vẻ vẫy tay gọi, Ninh Thanh rạng rỡ đứng bên cạnh. Tôi rất sợ họ sẽ hỏi đến “vị hôn phu” kia, ra sức bảo Đại Hải không được nhiều lời. Hai anh em họ Ninh cũng như đã hẹn ngầm từ trước, không hỏi câu nào.

Ăn cơm xong, Ninh Thanh tiễn tôi về. Anh cương quyết đưa về đến tận cửa nhà, tôi cũng đành phải theo. Mở cửa ra, tôi ngoái đầu lại bảo: “Cảm ơn anh, hôm nay đi đường mệt quá, không mời anh vào nhà chơi được.”

Đang định đóng cửa tiễn khách thì Ninh Thanh ngăn lại: “Tử Kỳ, lấy anh nhé!”

Tôi choáng váng, tôi thật sự muốn bất tỉnh luôn để không phải biết chuyện gì trên thế gian này nữa. Còn đang đau đầu vì chuyện xảy ra ở thành phố B thì lại nhận được lời cầu hôn từ một người khác ở đây. Tôi nhìn Ninh Thanh, nhất thời không biết nên nói thế nào.

Đôi mắt Ninh Thanh tỏa ra thứ ánh sáng ấm áp: “Tử Kỳ, anh sợ nếu không cầu hôn em bây giờ thì sẽ không còn kịp nữa.”

Mệt mỏi quá, có trời chứng giám, bây giờ tôi chỉ muốn ngủ một giấc, không muốn nghĩ đến bất cứ chuyện gì. Tôi thở dài nói với Ninh Thanh: “Ninh Thanh, anh biết đấy, chúng ta xưa này vẫn luôn chỉ là bạn”.

Ninh Thanh bình tĩnh nhìn tôi, nói: “Em từ chối anh là vì Triển Vân Dịch phải không? Có phải chuyện giữa em với anh ta đúng như trên báo đã viết không? Em cũng mệt rồi, hãy ngủ một giấc, từ từ suy nghĩ. Họ Ninh có thể không bằng họ Triển, nhưng anh đối với em chưa chắc đã kém anh ta đâu”.

Tiểu Ninh Thanh về rồi, tôi lại không sao ngủ được. Ninh Thanh là dòng nước hiền hòa, còn Vân Dịch là ngọn lửa mãnh liệt. Ninh Thanh không bao giờ đem đến cho tôi áp lực quá lớn, còn Vân Dịch lại khiến tôi muốn đứt hơi. Nhưng mà, với Ninh Thanh tôi lại chưa bao giờ rung động mặc dù lúc ở cạnh anh tôi cũng rất vui vẻ.

Vui vẻ có rất nhiều loại, cười cũng có rất nhiều kiểu, Ninh Thanh có lẽ là ở khoảng giữa của một người bạn và một người yêu.

Nhưng mà Vân Dịch, người tôi nói đến là Vân Dịch mà giờ đây không còn có thể gặp lại nữa, tôi không muốn trở về bên cạnh để lại phải đi theo quỹ đạo cuộc sống của anh, thế nhưng khuôn mặt anh, giọng nói anh, cái ôm của anh, tất cả tôi đều lưu luyến không thể nào quên được.

Tôi vẫn cứ yêu anh như thế, phát hiện này thật sự làm tim tôi tan vỡ.

Tìm lại tin nhắn anh gửi tôi lúc trước, tôi trả lời: “Đừng ép em, em mệt rồi”.

“Quay về đi, quay về thì anh không ép em nữa.”

“Không!”

Anh không nhắn tin lại nữa. Tôi lại thấy không yên, ai biết anh sẽ làm chuyện gì tiếp theo.

Nếu Vân Dịch vẫn cứ đối xử với tôi giống như trước đây, thì có lẽ lấy Ninh Thanh cũng không phải là một lựa chọn tồi. Tôi cứ thấy xấu hổ mãi về suy nghĩ này của mình.

Trở về công ty đi làm, tuy đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ nhưng trước khi bước vào phòng, tôi vẫn hồi hận vì tại sao lúc đầu mình lại chọn công ty giải trí để làm việc. Thường ngày ba hoa chuyện phiếm với mọi người thấy vui, vậy mà tới khi bản thân trở thành nhân vật chính của những lời đồn thổi lại không tài nào vui được nữa.

Lúc này tôi chỉ nghe thấy tiếng ruồi bay loạn xạ, tiếng muỗi vo ve bên tai, từ Giám đốc cho đến cô bé phục vụ trà nước, từng người vây lấy tôi, mặt mày hớn hở như thể trúng được giải thưởng bạc triệu. Tôi tìm Đại Hải trong đám người, cậu ta đang lau mồ hôi, đưa mắt ý bảo tôi vừa rồi cậu ta cũng bị tra tấn một hồi suýt chết.

Muốn sống thì cùng sống, muốn chết thì cũng phải kéo theo một kẻ chịu tội thay. Tôi hét to: “Có muốn nghe tôi nói không hả?”

Phía dưới đồng thanh trả lời: “Thành khẩn sẽ được khoan hồng!”

Tôi lại hét: “Nói ra dài lắm!”

Phía dưới chỉ có một giọng nói, là giọng của Giám đốc: “Hôm nay mở hội nghị tổng kết nghiệp vụ, bắt đầu từ cô.”

Nhìn từng khuôn mặt đang háo hức chờ nghe, dù thế nào tôi cũng phải đáp ứng họ. Tôi nói: “Tôi vừa mới đến nơi mà”.

Tiểu Vương, trợ lý của tôi, lập tức đưa lên một ly đồ uống, là cà phê! Cậu nhóc này! Tôi chợt thấy tức cười. Cảm giác mình đã trở thành người thuyết thư (1) rồi. Nhấp ngụm cà phê cho trơn cổ họng, tôi bắt đầu trút gánh nặng: “Chuyện này, hừ, Đại Hải cũng là người trong cuộc, có thể để cậu ấy bổ sung giải thích rõ được không?”

Mọi người lập tức đẩy Đại Hải đến. Tôi nói tiếp: “Ai có thể đưa một tờ báo có ảnh ra đây không? Vừa xem ảnh vừa giải thích”. Yêu cầu ngay lập tức được đáp ứng.

Đại Hải không biết thực ra tôi muốn nói gì, đứng ngây người ở bên cạnh. Tiểu tử thói, cho rằng chuyện không liên quan đến mình à? Tôi chỉ vào bức ảnh Mai Tử, nói với mọi người: “Đây là Mai Tử, vai nữ chính trong lần quảng cáo này, cô ta vừa trông thấy Đại Hải lập tức bị tia sét ái tình đánh trúng!”

Mọi người bật kêu lên những tiếng đại loại như: “Oái”, “Cuộc gặp thú vị đấy!”, “Không thấy nói trên báo!”...

Đại Hải ngẩn người. Tôi lại tiếp tục nói: “Người này là Triển Vân Dịch, anh ta thích Mai Tử.”

Mọi người lại gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Tôi tăng tốc: “Để đề phòng Mai Tử bị Đại Hải cướp mất nên Triển Vân Dịch đi cùng đến chỗ quay phim, theo sát cô ta một bước không rời. Kết quả là cánh nhà báo hiếu biết chuyện nên đặt ra những câu hỏi khó ngay tại chỗ. Triển Vân Dịch buộc miệng nói là đến thăm vợ sắp cưới khiến Mai Tử giận tái mặt. Vì không muốn làm tổn thương người trong lòng mình, khi ấy ở đó ngoài trợ lý của Mai Tử ra cũng chỉ có mình tôi là phụ nữ, nên Triển Vân Dịch lập tức chĩa mũi nhọn sang nhân vật không phải của công chúng là tôi đây. Vì lợi ích của công ty, tôi và Đại Hải không dám đắc tội với anh ta, nên không lật tẩy anh ta ngay tại trận, chỉ còn cách xông ra ngoài vòng vây mà chạy về. Chuyện hết rồi. Có vấn đề gì xin hỏi người trong cuộc, Hồ Đại Hải.” Những ánh mắt chờ mong hướng sang phía Đại Hải. Tôi lườm cậu ta một cái nhắc nhở phải cẩn thận lời nói.

Đại Hải vò đầu bứt tai: “Chuyện đó, đừng nghe Tử Kỳ nói lung tung, thực ra là Triển Vân Dịch đã nói riêng với chúng tôi, Mai Tử không muốn công bố chuyện tình cảm, phát hiện thấy ở chỗ quay phim có nhiều phóng viên giải trí thì tức giận lắm. Anh ta đành đâm lao phải theo lao, bảo đợi qua đợt sóng gió này, sẽ đích thân đến thành phố C chuộc lỗi. Tất cả những điều này đều là vì lợi ích của công ty.”

Câu chuyện chỉ có vậy, nghe qua chẳng có gì mới mẻ, mọi người dần dần giải tán. Anh chàng này khá lắm, sáng tác không tồi. Tôi bí mật giơ ngón tay cái về phía Đại Hải.

Tổng giám đốc vui lắm, cứ xoa tay bảo: “Hay, hay, có được bước này rồi, xem ra Vân Thiên sẽ dự định tiếp tục hợp tác với chúng ta. Chúng ta có hy vọng nhận được đơn đặt hàng sang năm của họ rồi. Để tôi liên hệ với Vân Thiên.”

Một lần nữa tôi lại thấy choáng, còn mở cờ gió trống chào đón anh ta đến đây à?

Vừa nghĩ tới Triển Vân Dịch, tôi liền thấy mặt mũi.

Những chuyện trước đây cứ lởn vởn trong đầu như đèn kéo quân, cảnh tượng lần đầu gặp anh dường như mới ngày hôm qua. Hứng thú của anh đối với tôi xem ra chỉ có tăng mà không có giảm. Đại thiếu gia đào hoa, cứ nhìn cái cảnh khi anh ở cùng Mai Tử, có thể thấy không biết anh đã qua lại với bao nhiêu cô gái rồi.

Tôi thầm khinh bỉ. Tôi nghĩ mình vẫn còn để ý đến anh. Ít nhất khi anh bảo đến thăm vợ sắp cưới, lúc tôi cho rằng đó là Mai Tử, trong lòng đã cảm thấy trĩu nặng, có gì đó mất mát ghê gớm. Từ khi mẹ qua đời, anh là người thân duy nhất của tôi trên thế gian này.

Tôi tự bảo với chính mình, Đường Tử Kỳ, mày đúng là mâu thuẫn và tham lam, mày vừa muốn có cuộc sống độc lập của riêng mình, lại vừa không muốn cho anh tìm người con gái khác. Mà anh lại không phải là thần tiên.

Úc Nhi khuyên tôi nếu không bỏ nổi thì hãy đi tìm anh. Tôi có thể quay về được ư? Đường Tử Kỳ trước đây không biết thế nào là niềm vui, đối diện với Triển Vân Dịch liền không thể cự tuyệt, anh nói sao thì là vậy, quanh đi quẩn lại, cuối cùng tất cả vẫn do anh định đoạt. Bốn năm qua đi, con người thay đổi, ít nhất bây giờ tôi cũng đã dần biết cách từ chối.

Trong cuộc sống, cự tuyệt cũng là một nghệ thuật, trước đây tôi luôn chỉ quanh quẩn bên ngoài, không thể nào bước chân vào cánh cửa này được. Cuối cùng cách cự tuyệt mà tôi học được chỉ là thứ nghệ thuật cứng nhắc, anh không chấp nhận nổi sự cự tuyệt như vậy, nhưng tôi lại chưa học được cách nào để khiến người ta dễ chịu hơn.

Không đi tìm anh ư? Vấn đề bây giờ có lẽ không còn là tìm hay không tìm anh nữa rồi. Theo như hiểu biết của tôi về con người anh, nhất định anh sẽ chủ động tìm đến. Nghĩ tới đây, tôi không nén nổi có chút sợ

hải, đến lúc gặp anh sẽ tùy cơ ứng biến vậy. Tôi đã quen nghe theo mệnh lệnh của anh. Anh là cao thủ về phương diện này, vừa cương vừa nhu, khiến tôi phải giơ tay đầu hàng, rồi sau đó lại hối hận, lại muốn tranh cãi.

Thở dài một tiếng, tôi vẫn cảm thấy nên xin thôi việc rồi đi nơi khác là giải pháp tốt nhất, sẽ lại đến một nơi xa lạ, tìm một công việc có thể nuôi sống bản thân và làm lại từ đầu.

Nhạc chuông điện thoại vang lên, là Vân Dịch gọi đến, tôi nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại rất lâu, cuối cùng cam chịu ấn phím nghe. Giọng nói của anh có sức hút tựa nam châm, vẫn cứ mê hoặc như xưa, tôi đang nghĩ gì vậy, giơ tay tự đánh mình một cái. Vân Dịch nghe thấy có tiếp “bốp”, lạ lùng hỏi: “Từ Kỳ, em đang làm gì thế?”

Tôi giấu giếm: “Đập muỗi”.

Từ phía bên kia vọng lại giọng nói nhẹ nhàng của anh: “Lại tự đánh vào đầu mình phải không? Hề em suy nghĩ lung tung, đến khi định thần lại, thế nào cũng không nên được mà đánh vào đầu mình. Nói dối mà không biết cách, mùa đông lấy đâu ra muỗi?”

Anh còn hiểu tôi hơn cả chính tôi. Nhớ lại chuyện muốn nói, tôi vội trở lại giọng nghiêm túc: “Triển Vân Dịch...”

“Em gọi anh là gì?” Giọng anh trở nên nguy hiểm.

Tôi ngẩn ra một lúc, rồi vẫn cương quyết: “Triển Vân Dịch”.

Vân Dịch khê thở dài: “Từ Kỳ, từ lúc nào, em học được cái lối khách sáo làm tổn thương người khác như vậy thế?”

Tôi lặng yên rất lâu, cuối cùng lại thốt ra tiếng gọi thân thuộc: “Vân Dịch, cái đó... chúng... mình, anh sẽ không thể chứ?”

Vân Dịch cười: “Ngoan nào, Từ Kỳ à, anh đợi em gọi tên anh, đợi đã rất lâu rồi. Em hỏi chuyện gì, tất nhiên chúng ta sẽ kết hôn, anh tất nhiên sẽ đến tìm vợ sắp cưới của anh. Còn có vấn đề gì à?”

Tôi vội cải chính: “Ý em không phải như thế, em muốn nói là, Vân Dịch, chúng ta không hợp nhau, những thứ anh muốn em không đáp ứng được, em thích cuộc sống như hiện nay. Anh xem, với điều kiện của anh, có người con gái nào là không tìm được chứ. Giống như Mai Tử ấy, vừa thuần khiết vừa ngoan hiền, sẵn sàng vì một bữa ăn với anh mà bỏ cả công việc. Em chỉ là đứa con gái ở miền núi nghèo cùng kiệt, người anh muốn là một thực nữ có phong thái, khí chất và lễ phép. Nói thật lòng, em không có, ở cùng nhau sẽ chỉ gây gỗ làm trái ý anh thôi...”

Vân Dịch cắt ngang lời tôi, khô khan: “Từ Kỳ, em đang ghen với Mai Tử đấy à?”

Tôi chỉ giận không thể có năm mười cái lưỡi để giải thích cho sự trong sạch của mình: “Vân Dịch, anh xem, những gì anh không thích thì em đều thích, trong bốn năm nay em còn hút thuốc, còn anh em em với nam đồng nghiệp, tính cách em thực ra rất tùy tiện, không có khí chất của một người xuất thân gia thế. Em không muốn làm anh phải tức giận, không muốn cãi vã với anh”. Không cầm lòng được nữa, tôi ghen ngào.

Đầu bên kia im lặng. Lát sau mới vọng lại giọng nói của Vân Dịch, mang một chút đau đớn: “Từ Kỳ, xin lỗi em.”

Tôi ngẩn ra, con rồng hung tợn này biết nói tiếng người sao? Tôi không dám tin: “Vân Dịch, anh đang xin lỗi em đấy à?”

Vân Dịch lại cười: “Từ Kỳ, mắt em lại tròn tròn lên rồi phải không? Đúng vậy, anh nhận lỗi.”

Ngay lập tức, tôi hả hê trong lòng: “Vân Dịch, anh sẽ không bắt em trở về những ngày tháng ấy phải không, không ép buộc em nữa? Khoảng thời gian đó thực sự khiến em sợ hãi, anh cứ động một tí là lại làm em sợ!”

Vân Dịch cười khờ khạo: “Từ Kỳ, sao em chỉ toàn nghĩ những chuyện ngoài sức tưởng tượng như vậy? Anh nói xin lỗi tức là xin lỗi vì đã để em ở bên ngoài suốt bốn năm, không trông nom em chu đáo. Tốt nhất em nên bỏ thuốc đi, đợi đến lúc anh phải canh chừng bắt em bỏ thuốc thì hối hận cũng đã muộn đấy. Sao con

gái lại hút thuốc! Những chuyện trước đây anh không tính toán nữa, sau này phải chú ý đến cử chỉ một chút, ít lấy cớ xưng anh xưng em mà bá vai bá cổ với người con trai khác đi. Còn dám kéo tay nhau chạy! Thử chạy trước mặt anh một lần nữa xem!”. Giọng nói của anh không hề có vẻ gì tức giận, nhưng tôi lại cảm thấy cái lạnh ở phương Bắc đang gào thét tràn về, cảm giác giống như bị hất thẳng một thùng nước đá vào mặt, lạnh buốt từ đầu đến chân.

Mình phải bình tĩnh, tôi tự nhủ. Tôi định thần lại rồi nói với anh: “Anh gọi điện cho em là để nói chuyện này à?”

Vân Dịch vừa cười vừa nói: “Đúng là em đã thay đổi không ít, nếu như trước đây, chắc đã cuống cuống nhảy dựng lên như một con thỏ rồi. Anh muốn nói, tốt nhất em nên ngoan ngoãn ở yên thành phố C, chờ anh đến đón. Tốt nhất hãy từ bỏ ý định xin thôi việc để chạy tới nơi khác. Anh không muốn gây phiền phức cho những người bên cạnh em.”

Tôi thực sự tức giận: “Triển Vân Dịch, anh muốn gây phiền phức cho họ thì cứ việc, dù sao thì em cũng đã đi khỏi, mắt không thấy nên cũng chẳng có gì phải phiền lòng. Hơn nữa, nếu em có thật sự không đi, thì em cũng không cần anh nữa, ép nữa em sẽ lập tức lấy người khác, anh phá hoại hôn nhân gia đình người khác là phạm pháp đấy!”

“Ha ha, còn học được cả cách đe dọa anh cơ đấy. Cũng biết mặc cả rồi, đúng là không tồi!” Vân Dịch hoàn toàn không nổi nóng, cứ như thể anh đang đùa với tôi vậy, “Cho dù em có lấy chồng đến chín mươi chín lần thì đến lần thứ một trăm anh cũng phải lấy được em. Tử Kỳ, em chớ có làm hại người khác.”

Tôi há mồm trợn mắt, buộc miệng mắng to: “Anh là đồ khốn!”

Vân Dịch cười vang: “Cuối cùng cũng nổi giận rồi. Vẫn không giữ được bình tĩnh nhá!”

Tôi cảm thấy ngọt ngào, bắt đầu cầu xin anh: “Vân Dịch, buông tha cho em được không? Đừng ép em được không? Rõ ràng là hai chúng ta không hợp nhau, ở cùng với nhau có gì tốt chứ?”

Anh vẫn một câu nói ấy: “Em quay về đi, quay về, anh sẽ không ép em.”

Lời nói của anh đã kích thích ý chí chiến đấu mãnh liệt trong tôi. Tôi gọi anh đầy đủ họ tên: “Triển Vân Dịch, anh nghĩ em vẫn là Đường Tử Kỳ trước đây sao? Chỉ một cái đùa mà là có thể khiến em sợ run cầm cập, muốn em làm gì em đều phải theo, cái gì cũng do anh quyết định? Anh đừng hòng!”

Vân Dịch cười, nói: “Thú vị đấy, Tử Kỳ, ở cùng với em vui vô cùng, không bao giờ thấy khô khan nhạt nhẽo. Anh nói rồi, đi săn báo tuy nguy hiểm nhưng lại rất kích thích, em chuẩn bị tiếp chiêu đi là vừa.”

Tôi không biết phải làm sao: “Anh muốn thế nào thì mới chịu thôi?”

Vân Dịch chậm rãi nói: “Trước đây khi bỏ đi, lẽ ra em nên tính kỹ đến hậu quả, em tự mình đi, anh muốn em phải tự mình quay về. Anh nói rồi, đợi đến lúc anh tìm thấy em... tính khí anh vốn không tốt!” Anh lại cười, “Nếu lời nói của anh khiến em gặp phải ác mộng thì em có thể gọi điện cho anh, anh sẽ phục vụ em cả ngày.”

Tôi tắt phụt điện thoại. Mình thật ngốc, lại muốn đi khuyên một con hổ suốt đời chỉ ăn thịt chuyển sang ăn rau. Triển Vân Dịch là người nói được làm được. Nếu tôi bỏ đi, nhất định anh sẽ trút giận lên bọn Quyên Tử. Hơn nữa, tôi phải đi đâu bây giờ? Tôi dám khẳng định suốt bốn năm nay anh đã luôn biết tôi ở thành phố C, còn vì sao anh lại để tôi thông dong suốt chừng ấy thời gian, thì chắc chắn có một nguyên nhân khác.

Đường Tử Kỳ bây giờ không đánh những trận không có chuẩn bị trước. Tôi mở máy tính tìm xem tư liệu về Tập đoàn Vân Thiên và dòng họ Triển.

Tra xét một hồi mới phát hiện ra rằng mình hiểu về Triển Vân Dịch quá ít. Tập đoàn Vân Thiên chỉ là một công ty của dòng họ Triển. Trụ sở của dòng họ Triển thực ra là ở Anh, hoạt động trong rất nhiều lĩnh vực. Triển Vân Dịch bước chân vào Tập đoàn Vân Thiên chính là từ lúc tôi học đại học năm thứ tư.

Một người xuất thân trong gia đình giàu sang phú quý như vậy vì sao lại về sống trong nhà tôi, đi học một năm ở thị trấn nhỏ của chúng tôi? Tôi suy đoán có thể do nội bộ gia tộc xảy ra chuyện gì đó. Tôi thở dài, Đại Hải nói chưa chính xác, Triển Vân Dịch không chỉ là một con rùa vàng nạm kim cương, mà anh chính là một con rùa hoàn toàn bằng kim cương. Nếu sớm biết bối cảnh gia đình anh như vậy, nói gì thì nói, tôi

cũng quyết không dính dáng quan hệ với anh. Tôi chỉ là cô gái muốn sống một cuộc sống bình thường, được đi dạo, trang điểm, làm công việc thiết kế, có một chút hứng thú và đam mê nho nhỏ là đủ rồi.

Thế nào gọi là duyên phận? Có cách giải thích là một con vượn đực và một con vượn cái không hẹn mà cùng nhiều lần chạy đến một nơi, chính bởi mùi “phân vượn” tương đồng mà chúng hợp lại với nhau. Tôi và Triển Vân Dịch gặp nhau chỉ là có duyên không phận. Bây giờ không có, sau này càng không thể có. Trước đây tôi không biết, ngốc nghếch đem tình yêu đáp lại tình yêu, chưa bao giờ hỏi chuyện của anh. Giờ đây đọc những tài liệu này, tôi mới cảm thấy mình và anh hoàn toàn là hai người ở hai thế giới khác nhau.

Yêu cầu của anh tôi e rằng không đáp ứng được. Dù yêu anh đến mấy tôi cũng không có cách nào để biến mình thành một người khác. Tôi cũng có sự ích kỷ của bản thân, không thể vì anh mà thay đổi. Vì thế, anh càng không nên tìm tôi. Tôi không những không giúp được gì cho sự nghiệp của anh mà hơn nữa, cũng không phải người con gái lý tưởng trong suy nghĩ của anh.

Câu chuyện cô bé Lộ Lem gặp hoàng tử, tôi đã đọc nhiều lần. Nhưng nói chung truyện cũng thường chỉ viết rằng từ đó họ bắt đầu một cuộc sống hạnh phúc mà thôi, rất ít truyện đồng thoại viết về cuộc sống sau hôn nhân của họ. Hai người xuất thân khác nhau, tính cách khác nhau, sở thích khác nhau, hơn nữa đều dưỡng bình không chịu nhượng bộ người khác thì làm sao có thể kết với nhau hợp đây?

Dù có còn yêu, vẫn đừng nên kết hôn thì hơn. Sau khi nghĩ thông suốt, tôi ngủ một giấc thật say.

Chú thích:

(1) Thuyết thư: Cách gọi khác của nghệ thuật Hát nói Trung Quốc, bao gồm các thể loại như Bình sách, Bình thoại, Đàn từ...

5. Chương 5

Sao trời, âm nhạc, người con trai nặng tình thương yêu và muốn cùng mây chung sống đang ở bên, đang chuẩn bị dốc bầu tâm sự. Vậy mà trong cảnh tượng đó, mây lại ngủ ngon lành, ngáy khò khò, còn nghiêng rặng ken kết nữa. Những gì trước mắt hẳn đã khiến người ta không sợ sồn gai ốc thì cũng mất hết cảm tình.

Tôi bước vào phòng làm việc với một tinh thần sáng khoái, Đại Hải thấy lạ hỏi: “Tử Kỳ, chị không sao chứ?”.

Tôi hướng về phía cậu ta thể hiện tư thế quyết tâm chiến đấu, cười rồi đi làm việc.

Cuộc chiến mà tôi chờ đợi lại không diễn ra đúng thời gian, liên tiếp mấy ngày trời yên biển lặng. Ninh Thanh ngược lại cứ mỗi ngày một bó hoa, ngày nào cũng hẹn gặp tôi.

Nếu đã không thể cùng nhau chung sống, nếu sống với nhau mà không có hạnh phúc. Vậy thì, hãy giấu kín tình yêu này vào sâu trong lòng, cuộc sống vẫn cứ phải tiếp tục.

Thống kê hôn nhân của Trung Quốc chẳng phải nói rằng có hơn năm mươi phần trăm các cuộc hôn nhân là không có tình yêu hay sao? Trong hôn nhân nhất định phải có tình yêu. Mỗi cặp vợ chồng lúc về già sẽ gọi nhau là bạn già. Bạn già, bạn già, người bạn lúc về già. Không ngoài việc tìm một người góp gạo thổi cơm chung, sinh đứa con để gửi gắm tình cảm, tránh trong nhà trống trải không có hơi người.

Nếu trong cuộc hôn nhân có một người yêu người kia, vậy thì ít ra cũng tốt hơn cuộc hôn nhân tuyệt đối không có tình yêu hàng chục lần rồi.

Tôi là cô gái ích kỷ và sống thực tế, tôi lựa chọn mình được yêu. Huống hồ, từ lâu tôi đã nhận ra rằng ngoài Vân Dịch ra, tôi thật sự không thể nào yêu được.

Khi tôi lần đầu chủ động gọi điện thoại cho Ninh Thanh, trong lòng chợt nhói đau. Nếu Vân Dịch cảm nhận được, anh cũng sẽ đau lòng chứ? Bỏ qua cảm giác này đi. Tôi nhẹ nhàng thoải mái hẹn Ninh Thanh đi ăn.

Trái với tưởng tượng của tôi, Ninh Thanh lại tỏ ra do dự, có chút gì đó không dám tin, hình như anh đang cân nhắc, im lặng hồi lâu mới nói: “Tử Kỳ, em thật sự muốn hẹn anh đi ăn?”

“Nếu anh có thời gian và bằng lòng”.

Ninh Thanh hỏi: “Tử Kỳ em nhận lời anh rồi sao?”

Tôi choáng váng, thế này là thế nào? Ăn bữa cơm là coi như đã nhận lời lấy anh ư? Nói thật tôi vẫn chưa chuẩn bị về chuyện này, vội nói: “Nếu anh không đồng ý thì thôi, coi như em chưa nói gì.”

Ninh Thanh lập tức trả lời: “Hết giờ làm anh đến đón em.”

Ái chà, với Ninh Thanh mà sao cũng mệt vậy? Tôi nhìn bức ảnh của mẹ trên bàn làm việc, cảm thấy trong lòng xót xa, “Mẹ ơi, con phải làm gì mới đúng đây?”

Hay là, nhận lời Ninh Thanh? Nhưng trong lòng tôi lại đang tranh đấu, tôi cảm thấy vẫn chưa đến lúc để vứt bỏ tất cả.

Ngồi với Ninh Thanh trong nhà hàng, tôi không hiểu tại sao anh lại chọn một nhà hàng phương Tây. Từ xưa tới nay, đồ ăn Tây cho tôi cảm giác no tức thời, nhưng ngay sau đó lại đói.

Ninh Thanh ăn món Tây trông rất ngon lành, động tác tao nhã, cực kỳ phù hợp với hình tượng bản thân anh. Có thể Ninh Thanh cảm thấy ăn món Tây chỉ nghe thấy tiếng dao đĩa va vào nhau, ngậm miệng lại suy ngẫm sẽ đỡ phải nói chuyện.

Tôi thấy buồn bực, bữa ăn trôi qua hết sức lặng lẽ. Nhà hàng phương Tây cảnh vật bày trí rất đẹp, nhưng ăn uống thưởng thức phong cảnh cũng phải xem tâm trạng con người thế nào chứ? Ninh Thanh ngồi đối diện với tôi không nói không rằng, tôi cảm thấy thà ăn một tô mì còn dễ chịu hơn. Tôi thử tìm chuyện để nói với anh: “Thường ngày anh thích ăn ở chỗ như thế này à?”

Ninh Thanh khẽ mỉm cười: “Đúng vậy, ở đây yên tĩnh.”

Tôi không nhịn được nữa liền nói thêm: “Em thích cùng với đồng nghiệp đi ăn ở những quán nhỏ bên đường, quán nhỏ nhưng lúc nào cũng rộn rã tiếng cười nói, ở đây có muốn nói vài câu cũng phải kèm chế.”

Ninh Thanh vẫn mỉm cười: “Vậy sao, ăn như thế không vệ sinh đâu.”

Tôi lên đưa mắt nhìn, vệ sinh ư? Những điều tôi nói và những điều anh nói là cùng về một vấn đề sao? Tôi tiếp tục tìm chuyện để nói: “Ninh Thanh, thường ngày anh giải trí thế nào?”

Ninh Thanh vẫn mỉm cười: “Làm việc mệt rồi thì đọc sách và lên mạng, nhưng thời gian đọc sách, lên mạng không nhiều.”

Trong đầu tôi lập tức hình dung ra một bức tranh: Kết hôn với Ninh Thanh, lúc anh về đến nhà tôi chào: “Về rồi à?”. Anh “ừ” một tiếng đáp lại, sau đó ăn cơm không nói năng gì, xong thì đọc sách, lên mạng, hai người lặng thinh, vô vị tột cùng.

Nghĩ mà thấy sợ. Bỗng nhiên tôi cảm thấy đúng là không hề có tiếng nói chung với Ninh Thanh. Vì thế, tôi lặng lẽ ăn hết bữa cơm cùng anh.

Ninh Thanh lái xe, tôi không hỏi tiếp sau sẽ là chương trình gì, tùy anh sắp xếp, tôi chẳng hứng thú muốn biết. Ninh Thanh lái xe thẳng lên núi Đàng Long, lên tới đỉnh núi thì mở cửa nóc xe ra. Anh ngã ghế xuống, bảo tôi: “Tử Kỳ, em xem sao trên trời kìa”.

Tôi nằm xuống nhìn lên trời cao. Trời đêm nay không có mây. Những ngôi sao lấp lánh, chỉ chút rải khắp nơi, không tài nào đếm xuể. Trong xe vang lên khúc hát du dương, bài hát tiếng Anh, tôi nghe không hiểu lắm, chỉ cảm thấy giai điệu nhẹ nhàng êm ái. Như thế cũng có thể coi là rất lãng mạn phải không? Trước là nhà hàng phương Tây, sau là ngắm sao. Tiếp theo nữa có thể có hoa tươi không? Sau đó là hôn? Hai mắt nhìn nhau, tóe lửa? Tôi suy nghĩ liên miên, rồi ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Lúc được Ninh Thanh đánh thức, tôi mở mắt ra thì đã đến cửa nhà mình rồi. Thẹn toát mồ hôi, tôi nói: “Xấu hổ quá, em ngủ thiếp đi mất”.

Ninh Thanh cười, bảo: “Mau vào nhà đi”.

Tôi xuống xe, tạm biệt anh, bỗng nhiên anh nói một câu: “Em đã ngáy đấy”, sau đó thì đi thẳng.

Tôi đỏ mặt, muốn tìm ngay một lỗ nẻ mà chui vào.

Hôm sau, Đại Hải hỏi tôi với vẻ bí hiểm: “Cuộc hẹn tối qua thế nào? Nghe Tiểu Nhược nói, hai người đã đi trên con đường vô cùng lãng mạn.”

Tôi gật đầu bảo: “Đương nhiên rồi, bầu không khí lãng mạn của nhà hàng Tây, nằm trên xe ngắm sao trời trên đỉnh Đẳng Long Sơn.”

Đại Hải hình như càng hưng phấn: “Rồi sau đó thì sao?”

Tôi ngượng cậu ta một cái: “Tôi ngủ thiếp đi.”

Đại Hải lập tức bắt đầu tưởng tượng: “Ôa, Ninh Thanh trông thấy người con gái thường ngày vẫn ngưỡng mộ trong lòng bây giờ nằm ngủ bên cạnh mình như một mỹ nhân, sao trời chiếu sáng, không nhìn được, khẽ hôn lên khuôn mặt xinh đẹp của cô. Lúc này người đẹp đang ngủ giật mình tỉnh giấc, ánh mắt ngượng ngùng xấu hổ, rồi từ từ nhắm mắt lại, sau đó...”.

Tôi kịp thời cắt ngang những liên tưởng gì gì đó của cậu ta: “Sau đó tôi cất tiếng ngáy!”

Đại Hải cười sặc sụa: “Này, Tử Kỳ, khung cảnh lãng mạn như thế, chị không những ngủ mà lại còn ngáy được cơ à? Chị quá phụ công sắp xếp của Tiểu Nhược và tấm lòng của Ninh Thanh rồi.”

Lúc này nói lại cũng vẫn thấy xấu hổ, nhưng cái miệng của tôi lại không chịu nhượng bộ: “Cậu nên vui mừng vì tôi đã không tốn hơi thừa lời.”

Đại Hải bật cười.

Sao trời, âm nhạc, người con trai nặng tình thương yêu và muốn cùng mày chung sống đang ở bên, đang chuẩn bị dốc bầu tâm sự. Vậy mà trong cảnh tượng đó, mày lại ngủ ngon lành, ngáy khò khò, còn nghiêng răng ken két nữa. Những gì trước mắt hẳn đã khiến người ta không sợ sệt gai ốc thì cũng mất hết cảm tình.

Nghĩ đến đây, tôi cũng bật cười theo.

Những cuộc hẹn với Ninh Thanh ngày càng nhiều hơn. Có điều, chúng tôi không đến nhà hàng Tây nữa, mà chuyển sang ăn ở những quán nhỏ tôi thích. Ninh Thanh kỳ thực học thức rất uyên bác, lúc anh sôi nổi thực ra không hề có chút gì buồn tẻ. Một lần nữa, tôi phải thốt lên, con người ta, đúng là không chỉ có một mặt tính cách.

Nếu cứ mãi như thế này, cùng anh sống đến cuối đời cũng có thể coi là một thứ hạnh phúc bình thường đấy chứ?

Giờ tan tầm, tôi thường xuyên cùng Ninh Thanh, Tiểu Nhược và Đại Hải ăn cơm, dạo chơi khắp nơi. Hết giờ làm, trở về tổ ấm nhỏ bé mình thuê, lên mạng chơi trò chơi, thiết kế.

Đại Hải thường theo lệnh của Tiểu Nhược thăm dò ý tứ của tôi. Tôi không biết nên trả lời thế nào. Tôi dường như đang chờ đợi sự xuất hiện của Vân Dịch, nhưng cũng tựa hồ có thể cùng với Ninh Thanh mãi như thế này.

Vân Dịch giống như đã biến mất. Tổng giám đốc cũng không nhắc đến Vân Thiên nữa. Tôi cũng coi như chưa đến thành phố B, coi như bốn năm nay chưa từng gặp anh, tôi lại trở về cuộc sống vốn có. Tất cả giống như một giấc mơ, tỉnh dậy liền tan biến.

Không dám tin chuyện lại có thể đơn giản như vậy, tôi gọi điện cho Quyên Tử. Quyên Tử và tôi là bạn thân, chơi với nhau từ tấm bé, cô ấy hiểu từng chân tơ kẽ tóc của tôi và Vân Dịch, chỉ cần nghe thấy giọng nói của cô ấy là tâm trạng của tôi liền khá hơn. Tôi nói với Quyên Tử: “Mình luôn cảm thấy yên tĩnh đến đáng sợ”.

Quyên Tử an ủi: “Tử Kỳ, cậu phải biết rằng cậu đã xa anh ấy bốn năm rồi, trong bốn năm qua cậu đã thay đổi nhiều lắm, anh ấy nhất định cũng thay đổi không ít. Cậu quá lo lắng rồi đấy.”

“Nhưng mà Quyên Tử, tôi hôm đó anh ấy gọi điện đến, mặt dày và rất ngang ngược.”

“Tử Kỳ, những lúc bị trêu chọc trông cậu rất đáng yêu, chẳng qua tự cậu không biết đấy thôi. Mình đặc biệt thích nhìn dáng vẻ cậu bị trêu chọc đến cuống quýt lên, đôi mắt mở to, xinh y như lúc còn nhỏ, không có chút gì giống một phụ nữ đã sắp ba mươi.”

Tôi vội vàng muốn chứng thực: “Cậu bảo là Vân Dịch chỉ trêu chọc mình thôi à? Anh ấy đe dọa mình mà.”

Quyên Tử than thở: “Đó là cậu sợ anh ấy quá thôi, thấy gió liền nghĩ là có mưa. Ở đâu ra người không biết lý lẽ như vậy chứ? Triển Vân Dịch có thể tồn tại và nắm quyền lớn ở một đại gia tộc như vậy, anh ấy không phải là không có lý trí.”

Thật thế sao? Vân Dịch chỉ là trêu chọc tôi thôi? Vậy quanh anh ấy có đủ loại con gái đẹp, còn để ý đến tôi làm gì? Trong lòng lại thấy buồn, lại thấy trống trải. Phải chăng Vân Dịch không còn yêu tôi nữa? Anh ấy chỉ trêu chọc tôi, giống như trêu một đứa trẻ? Rồi tôi lại quay sang tự bảo mình, đây chẳng phải điều mà muốn sao? Chẳng phải mà sợ về lại bên cạnh anh ấy, sợ không còn được là chính mình nữa hay sao?

Tôi đúng là mâu thuẫn, nhìn thấy cả thói hư vinh và ích kỷ trong lòng mình.

Tôi phân tích kỹ lưỡng bản thân, tôi bỏ đi đã bốn năm, nhưng từ tận sâu trong đáy lòng chưa từng lúc nào có suy nghĩ rằng anh không yêu mình. Một khi anh vứt bỏ, tôi sẽ có cảm giác mất mát rất nặng nề. Tôi không biết kiểu mâu thuẫn tâm lý này có ở những người con gái khác hay không.

Suy nghĩ lâu lắm, cuối cùng tôi cũng định thần lại được. Tôi biết Vân Dịch không thích hợp với mình. Như vậy, cũng tốt, đợi từ từ hiểu rõ hơn về Ninh Thanh, hiểu rõ đến mức có thể kết hôn được, tôi sẽ lấy người ta, coi tất cả dĩ vãng thành như mây khói.

Công ty tổ chức liên hoan cuối năm, mời các đơn vị bạn tới, còn yêu cầu đưa cán bộ nhân viên đưa người thân đến dự. Ninh Thanh chủ động tìm đến: “Tử Kỳ, công ty em gửi thiệp mời anh, em có thể làm bạn gái anh được không?”

Tôi có thể từ chối được sao? Giơ tay ra cũng không nỡ đánh người đang cười, huống hồ đây lại là Ninh Thanh, anh đã hỏi như vậy, tôi chỉ có thể nói lời cảm ơn. Cảm ơn anh đã hiểu cho tôi, tránh để tôi phải xuất hiện đơn độc một mình. Hai mươi bảy tuổi đầu, đã có thể gọi là gái già được rồi. Trong hoàn cảnh như vậy, có người đi cùng cũng đỡ bị trở thành chủ đề cho người ta bàn luận. Hơn nữa, những người trong công ty cũng quen biết Ninh Thanh từ trước.

Ngay trước buổi tiệc, tôi nhận được hoa và quà chuyển phát nhanh đến công ty. Đó là loại hoa lan vu nữ. Những cánh hoa khẽ rung rinh trong gió, mềm mại đến nỗi giống như sắp bay lên. Tôi mở gói quà ra xem, một bộ váy dạ hội màu trắng bạc, đẹp vô cùng. Sự quan tâm của Ninh Thanh khiến tôi cảm động. Tôi gọi điện thoại cho anh: “Ninh Thanh, cảm ơn vì hoa của anh.”

Ninh Thanh nói: “Em thích là tốt rồi, đến giờ anh sẽ đón em.”

Tôi thay xong chiếc váy màu trắng bạc, ngắm mình trong gương. Cô gái trong gương có cái cổ cao trắng ngần, lộ ra phần xương quai xanh cong cong tuyệt đẹp, chiếc váy có vẻ hơi rộng một chút, mấy hôm nay hình như hơi gầy đi, nhưng lại làm cho vòng eo mảnh mai hơn. Tôi nhìn vào trong gương mỉm cười, búi tóc lên, suy nghĩ một lát, cắm vào một nhánh lan của Ninh Thanh tặng.

Quả nhiên, lúc trông thấy tôi, mắt Ninh Thanh sáng lên, trang phục của anh ấy rất hợp với chiếc váy tôi đang mặc. Càng nhìn, tôi càng cảm thấy mình với anh giống như đang mặc trang phục dành cho đôi tình nhân.

Ninh Thanh nói: “Tử Kỳ, em đẹp lắm.”

Tôi thấy rất xấu hổ, cổ tình cài lên nhánh lan vu nữ kia, tôi biết Ninh Thanh chắc chắn sẽ rất vui. Có phải đúng là tôi đang từng bước đẩy mình xích gần về phía anh không?

Tôi đã nghe thấy điều mà phụ nữ thích nghe nhất, đó là lời khen đẹp của đàn ông, thì ra tôi cũng là một người đẹp. Không biết tối nay có xinh đẹp làm ngây ngất cả hội trường không nhỉ? Mình phải để ý giữ hình ảnh, nếu tối nay Đại Hải dám đối xử thô bạo với mình giống như mọi hôm thì cũng tuyệt đối không được buột miệng nói ra những lời không hay. Mình phải ôn tồn nhắc nhở cậu ta, rằng phải cư xử với phụ

nữ nhẹ nhàng hơn. Tôi suy nghĩ miên man, khóe miệng chắc hẳn đã lộ ra nụ cười có ý tứ đặc biệt. Bởi vì Ninh Thanh vừa cười vừa hỏi tôi: “Tử Kỳ, đang nghĩ gì vậy? Có chuyện gì vui à?”

Tôi vội ngồi ngay ngắn trở lại, phủ nhận: “Không có gì”. Tâm sự này không thể thổ lộ được. Dù sao tôi nay tôi cũng phải cẩn thận, phải là thực nữ.

Ninh Thanh nói: “Tối nay anh sẽ làm một việc rất ý nghĩa.”

“Việc gì vậy?” Tôi tò mò hỏi.

“Đến lúc đó em sẽ biết”. Anh làm ra vẻ bí hiểm, không chịu nói.

Tôi cảm thấy khuôn mặt Ninh Thanh phảng phất một thứ ánh sáng, một thứ ánh sáng giống như hạnh phúc, giống như chờ đợi.

Đến cửa khách sạn, Ninh Thanh rất quan tâm giúp tôi cởi áo khoác. Tôi khoác tay anh bước vào trong. Tổng giám đốc keo kiệt cũng có thể nói là đã chi rất bạo tay cho buổi liên hoan tổng kết cuối năm này khi bao trọn chốn hội họp xa hoa nhất của thành phố C. Bên trong đã lộng lẫy xiêm áo. Chà! Các cô nương trong công ty khi trang điểm vào trông ai cũng xinh đẹp như hoa như ngọc.

Ngày ấy khi tuyển nhân viên, Tổng giám đốc bảo với tôi rằng, tuy nói nhìn người không thể chỉ căn cứ vào dung mạo, nhưng nếu không xinh đẹp thì đó nhất định là một nhược điểm. Làm công tác phục vụ khách hàng mà không xinh đẹp thì khách hàng làm sao có hứng thú đặt quan hệ được? Làm công tác đối ngoại mà không xinh đẹp thì việc kết nối sẽ có vấn đề. Còn như làm công tác nghiệp vụ, thì lại càng không thể không xinh đẹp, nó giúp việc quảng cáo có thể làm chơi ăn thật. Vì thế, một công ty giải trí đi đầu trong lĩnh vực mới, nhất định phải là một công ty có trai tài gái sắc ra vào tấp nập. Vậy nên, công ty chúng ta có thể trở thành một đơn vị lớn được kể đến trong cả nước hay không, điều đó một phần do nhận thức về cái đẹp của chúng ta quyết định.

Những lời nói ấy khiến tất cả chúng tôi đều tâm phục khẩu phục. Như cảnh tượng hôm nay chẳng hạn, chỉ riêng nhìn người thôi cũng đã thấy sướng mắt đẹp lòng. Quan hệ với các đơn vị khác cũng nhờ vào những hoa cỏ mát mắt này mà càng thêm hòa hợp.

Tôi trông thấy Đại Hải và Tiểu Nhược trong đám đông. Hôm nay Đại Hải ăn mặc rất chỉnh tề, trong một bộ âu phục, trông cậu ta thật nho nhã. Tiểu Nhược đứng cùng cậu ta, hai người chẳng khác gì một đôi kim đồng ngọc nữ.

Ninh Nhược nhìn thấy chúng tôi, vội kéo Đại Hải đi đến. Đầu tôi hơi ngẩng cao, lưng vươn thẳng, khẽ mỉm cười chào họ. Trong lòng tôi thầm nghĩ, với vẻ mặt này, không trấn áp được cậu thì tôi không phải là Đường Tử Kỳ! Quả nhiên, miệng Đại Hải há ra: “Ồi, tiểu thư khuê các nào vậy?”

Tôi phớt lờ cậu ta, nói với Tiểu Nhược: “Em và Đại Hải đứng cùng nhau đúng là xứng đôi. Tiểu Nhược, hôm nay trông em xinh lắm”.

Tiểu Nhược cười ngọt ngào: “Chỉ Tử Kỳ mới xinh, phải không, anh?”

Ninh Thanh cười, nói: “Ừ, hai em là những quý cô xinh đẹp nhất ở đây hôm nay.”

Quá chuẩn! Tôi đắc ý cười với Đại Hải.

Đại Hải cười đáp lại, nụ cười này sao lại quái dị thế nhỉ? Thế rồi nghe thấy cậu ta nói: “Ninh Thanh, nếu anh không ngại thì cho tôi mượn Tử Kỳ một lát nhé?”. Nói xong Đại Hải liền kéo tôi đi vào trong góc.

Tôi nghi hoặc: “Có chuyện gì thế?”

Đại Hải suy nghĩ một lát rồi mới bảo: “Tử Kỳ, chị phải chuẩn bị trước đi, tối nay, Ninh Thanh định cầu hôn ngay trước đám đông đấy.”

“Không phải vậy chứ? Đại Hải.” Tôi ngạc nhiên hết mức. Nhớ lại vẻ mặt của Ninh Thanh lúc trước, trong lòng cũng đã tin vài phần. Nhưng mà, trong trường hợp này, anh không bàn với tôi trước, làm thế nào bây giờ?

“Tiểu Nhược bảo với tôi thế. Tôi đã từng khuyên rồi, nhưng mà, suy nghĩ của Ninh Thanh không giống chúng tôi”. Đại Hải vội giải thích.

“Vì sao?” Một người tính tình nhẹ nhàng, sẵn sàng dịu dàng như Ninh Thanh sao lại có thể làm khó tôi ngay trước đám đông vậy? Có phải vì biểu hiện của tôi đã khiến anh có đủ tự tin không?

“Bởi vì...” Đại Hải đang định nói thì trên đài, Tổng giám đốc đã lên tiếng: “Thưa các vị lãnh đạo, các vị quan khách, hoan nghênh các vị đến đây...”

Tôi trước nay chưa từng nghĩ rằng Tổng giám đốc lại có một cái miệng quạ (1), chỉ nghe thấy nửa câu phía sau: “Công ty giải trí Thiên Địa và Tập đoàn Văn Thiên đã đạt được quan hệ hợp tác chiến lược, bây giờ mời ông Triển Vân Dịch – Tổng giám đốc điều hành Tập đoàn Văn Thiên lên có lời.”

Dáng người quen thuộc kia bước lên trước lễ đài, nhưng tôi hầu như không nghe thấy anh nói gì, chỉ cảm giác tất cả đang ở cách mình quá xa và mình thì như thể một người ngoài cuộc. Những chuyện diễn ra trước mắt, tiếng người và mọi thứ xung quanh đều xa vời, tựa như tôi không phải đang đứng trong hội trường này.

Tôi cứ ngây ra. Tôi trông thấy ánh mắt Vân Dịch hướng về phía mình, trông thấy khóe miệng anh nhếch lên một nụ cười. Ôi, Quyên Tử, cô ấy sai rồi, chúng tôi đều đã sai rồi. Triển Vân Dịch không phải là sói, anh là một thợ săn, còn tôi chính là con mồi, luôn là như vậy. Anh chưa bao giờ thay đổi mục tiêu của mình.

Trong lòng tôi bỗng nảy ra một suy nghĩ, liền quay lại nhìn Ninh Thanh một cái.

Ninh Thanh đứng yên lặng, không có chút gì là bất ngờ. Tôi đã hiểu vì sao anh muốn cầu hôn tôi trước đám đông. Anh muốn tôi đưa ra lựa chọn ngay trước mặt Triển Vân Dịch trong bối cảnh này.

Vân Dịch ở đây, tôi làm sao mở miệng được? Một khi đã lên tiếng nhận lời trước đám đông, tôi sẽ không được phép hối hận phải không? Đầu óc bỗng chốc rối như canh hẹ. Tôi nhìn bốn phía, muốn rời khỏi buổi tiệc, không muốn đặt mình vào cảnh khó xử khi còn chưa suy xét một cách thấu đáo.

Tôi lặng lẽ lên ra phía cửa, chỉ vài bước, Ninh Thanh đã chặn ngay trước mặt, anh mỉm cười đưa tay ra: “Có thể hân hạnh mời em nhảy một điệu không?”

Tôi sững sờ, nhạc nổi lên. Tôi chằm chằm nhìn anh, hơi quay đầu lại, gặp ngay ánh mắt của Vân Dịch, tính ngang ngạnh bỗng nổi lên, tôi liền đưa tay ra cho Ninh Thanh.

Ninh Thanh dìu tôi nhảy như một quý ông. Có người bảo, thực ra phụ nữ không nhất thiết phải biết nhảy, chỉ cần người bạn trai biết dẫn dắt. Bây giờ đúng là như vậy, dưới sự chỉ dẫn của Ninh Thanh, tôi nhảy một cách uyển chuyển, bước chân nhẹ nhàng. Tôi hơi ngẩng mặt lên, mỉm cười cùng nhảy với anh. Anh khẽ hỏi tôi: “Từ Kỳ, đồng ý lấy anh chứ?”

Tôi bước lơ nhịp, làm hồng tiết tấu, cuối cùng anh vẫn nói câu này. Tôi dừng lại: “Ninh Thanh, anh đang thừa nước đục thả câu đấy!”

Đây là Ninh Thanh ôn hòa nhẹ nhàng, Ninh Thanh khiêm tốn cẩn trọng mà tôi quen biết đây sao? Anh đã sớm biết tất cả từ lâu, chỉ còn chờ một cơ hội, một cơ hội khi tôi không được lựa chọn. Ninh Thanh chắc chắn rằng tôi không thể lựa chọn.

Tôi dừng bước, nói: “Ninh Thanh, anh có biết canh bạc của anh sẽ thua, đến vốn liếng cũng không giữ được không hả?”

Ninh Thanh nhìn tôi với ánh mắt rất lạ, có vẻ gì đó chưa từng thấy bao giờ, anh bình thản đáp: “Nếu không đánh bạc, anh mãi mãi không có cơ hội.”

Tôi quay người rời khỏi sàn nhảy. Lúc này, Triển Vân Dịch bước về phía tôi. Bộ trang phục đen ôm gọn dáng người dong dỏng của anh, trên khuôn mặt khô ngô, đôi mắt anh giống hệt như ngôi sao trên đỉnh Đẳng Long Sơn. Ninh Thanh ôn tồn lễ độ, còn Vân Dịch như cây ngọc giữa trời. Trông thấy Vân Dịch, theo bản năng, tôi vịn vào cánh tay Ninh Thanh. Sau khi làm xong động tác này tôi mới nghĩ, Ninh Thanh đoán quả thật không sai, tôi không có lựa chọn.

Vân Dịch đi đến chào hỏi Ninh Thanh một cách lịch sự. Cái nhìn dừng lại trên người tôi, rồi anh đột nhiên mỉm cười, nói: “Tử Kỳ, anh nghĩ óc thẩm mỹ của anh cũng không đến nỗi kém quá, chọn cho em bộ váy này cũng khá vừa vặn”.

Trời ơi! Đây là bộ váy anh tặng ư? Vậy mà tôi cứ nghĩ là của Ninh Thanh! Tôi không biết phải trả lời thế nào, chỉ hận một nỗi không thể cởi ngay nó ra. Đúng vào lúc mặt mày xanh xám, tôi nghe thấy Ninh Thanh nói với Vân Dịch: “Cảm ơn anh đã nhọc lòng quan tâm đến Tử Kỳ”. Anh nói rất chậm rãi, nhưng âm thanh lại vô cùng rành rọt.

Tôi trông thấy ánh mắt mọi người xung quanh đều đổ dồn về bên này. Vân Dịch lịch sự đáp lại: “Cũng còn may, chưa quên số đo của Tử Kỳ”, vừa nói anh vừa quan sát tôi một cách suồng sã.

Chỉ có trời mới biết tôi và Triển Vân Dịch hoàn toàn trong sạch, đây đều do anh cố tình bày ra, cố ý dẫn người ta đến chỗ hiểu lầm, sao anh có thể hạ lưu đến như vậy? Tôi giận run lên, nhưng lại không cách nào giải thích rõ ràng.

Ninh Thanh giải vây cho tôi: “Anh Triển xem ra từng trải hơn người khác rất nhiều, vì thế con mắt cũng rất độc đáo, tôi thay Tử Kỳ cảm ơn anh.”

“Vây, tôi có thể nhảy cùng cô Đường được không?”, Vân Dịch mỉm cười hỏi.

Tôi đứng trơ ra tại chỗ, không suy nghĩ, không ý thức. Chỉ cảm thấy toàn thân căng thẳng, khi nhận ra thì đã thấy mình bị Vân Dịch đưa vào sàn nhảy rồi. Tôi vùng vằng. Vân Dịch khẽ cười, bảo: “Tử Kỳ, em còn thể nữa anh sẽ hôn đấy.”

Tôi nhìn anh căm phẫn, giận đến đỏ bừng mặt. Vân Dịch càng ôm chặt, cơ thể tôi ép sát vào anh. Miệng anh ghé vào tai tôi bảo: “Đừng vùng vằng nữa, như thế khó coi lắm, anh chỉ muốn nhảy một điệu với em thôi, tối nay em đẹp lắm”. Tôi hoàn toàn bị động mặc cho anh kéo đi, càng lúc càng ra xa đám đông.

Tôi biết Ninh Thanh và những người khác chắc chắn đang nhìn mình, như mà, tôi còn có cách nào khác? Tôi có thể làm thế nào? Vòng qua cột hành lang, Vân Dịch kéo tôi ra thẳng ban công. Tôi cố hết sức đẩy anh, lùi lại phía sau, dựa lưng vào tường. Vân Dịch lại dang tay ôm chặt tôi vào lòng. Tôi không có đường lui, nhìn về đặc ý lộ ra trên mặt anh, cơn giận dữ khiến tôi can đảm hơn, liền nhắm vào chỗ hiểm của anh mà đá một cái. Vân Dịch đau đớn lùi lại, tôi vội chạy ra ngoài, vẫn không quên ngoái lại nhìn anh.

Vân Dịch đau khổ nhìn tôi, vẻ mặt như muốn ăn tươi nuốt sống tôi vậy. Tôi không có thời gian để quan tâm, lập tức trở lại phòng tiệc. Thầm nghĩ: “Thật ấu trĩ, nghĩ em là một con thỏ sao? Thỏ cùng đường cũng cắn người đấy, hừm!”

Thấy tôi trở lại, trên mặt Ninh Thanh lộ rõ vẻ tươi cười. Anh đột nhiên cất tiếng nói to: “Hôm nay nhân tiệc liên hoan của Công ty Giải trí Thiên Địa, tôi có chuyện muốn tuyên bố. Tôi trịnh trọng cầu hôn cô Đường Tử Kỳ, cô ấy đã nhận lời, chúng tôi sẽ tổ chức lễ cưới vào một ngày gần nhất. Đến lúc ấy, kính mời các vị đến dự.”

Hội trường rộ lên những đợt huyền ảo, những tiếng hoan hô chúc tụng. Tham dự buổi tiệc lại nghe được một tin thú vị thế này, vỗ tay cổ vũ có gì là không được chứ?

Diễn biến sự việc hoàn toàn bất ngờ. Tôi hiểu rất rõ thế nào gọi là phía trước thì sói, đằng sau có hùm, vừa thoát khỏi hang hùm lại rơi vào ổ sói. Không để cho tôi nghĩ ngợi một chút sao?

Tôi đứng ngây ra, không biết phải trả lời thế nào. Ninh Thanh không bàn bạc gì với tôi liền tuyên bố ngay trước đám đông như vậy. Đúng là anh đã ra cho tôi một bài toán quá khó.

Nếu tôi nói là có, thì sẽ trái với lương tâm của mình. Tôi với Ninh Thanh còn chưa đến mức nhất định phải lấy nhau. Còn nếu bảo là không có chuyện này, thì sẽ làm mất mặt họ Ninh, mất mặt Tiểu Nhược, mất mặt Đại Hải ngay trước đám đông. Ninh Thanh, Ninh Nhược, Đại Hải đều là những người tôi rất không muốn làm tổn thương.

Ninh Thanh đứng phía trước tôi, khuôn mặt chứa chan tình cảm. Tôi quay đầu lại, Vân Dịch nghiêng người tựa vào cột hành lang, cười nhạt. Nhìn về phía Ninh Thanh, thì ra anh cũng là một người rất lão luyện,

tính đúng ngày hôm nay, tính đúng việc Vân Dịch xuất hiện, tính đúng... tôi sẽ chỉ có thể đối diện với anh, diễn theo vở kịch của anh.

Ninh Thanh bước đến trước mặt tôi: “Muốn nói chuyện với anh không?”

Tôi biết làm thế nào được, nói là không muốn, cự tuyệt anh ngay trước mặt mọi người, sau đó đợi Triển Vân Dịch đến ư? Vân Dịch đang ở một chỗ không xa chăm chú quan sát nhất cử nhất động của tôi. Tôi theo Ninh Thanh ra ngoài một cách vô thức. Nói chuyện với anh cũng được, tôi không muốn làm khó ình.

Chú thích:

(1) Miệng quạ: Để hình dung một người nào đó có cái miệng xui xẻo, nói chuyện tốt thì không thấy linh nghiệm nhưng chuyện xấu thì kiểu gì cũng xảy ra.

6. Chương 6

Hợp đồng kết hôn với Ninh Thanh? Hai năm? Dùng một cuộc hôn nhân để kết thúc triệt để mọi thứ? Tôi lấy chồng rồi, Vân Dịch chắc chắn sẽ hết hy vọng. Sau hai năm tôi rời khỏi Ninh Thanh, tìm đến một nơi không có ai quen biết làm lại từ đầu.

Ninh Thanh đưa tôi tới Thần viên. Trên xe, nhắm mắt lại tôi liền nhớ về những chuyện ngày xưa.

Mẹ trù mền bảo tôi: “Con gái, hôm nay làm món mỳ Tam Tiên (1) được không?”. Tôi vui mừng nhảy cẫng lên. Tôi với Vân Dịch mỗi đứa bưng một bát to vùi đầu ăn, mỳ mẹ nấu thật thơm. Vân Dịch luôn gấp măng và thịt trong bát mình cho tôi. Tôi nhanh chóng thơm một cái vào má anh rồi lại cười tủm tỉm cúi đầu xuống anh.

Mẹ thêu quần áo cho tôi, tay mẹ khéo lắm. Mẹ luôn bảo: “Con gái, lại đây vẽ hình hoa ẹ”. Tôi chân thành hứa: “Mẹ, sau này con sẽ vẽ tất cả những bông hoa đẹp đã nhìn thấy ẹ thêu”. Mẹ ôm tôi vào lòng, yêu chiều nói: “Con gái mẹ là bông hoa đẹp nhất trên núi rồi”.

Tôi nhớ lại hình ảnh mẹ nằm trên giường bệnh nhìn mình và nở nụ cười yếu ớt. Mẹ bảo: “Con gái, mẹ không tốt, không đi theo con được nữa rồi. Con gái của mẹ, sau này con sẽ làm thế nào?”

Lúc đó ở thị trấn Tô Hà. Vân Dịch lấy tấm gỗ lớn bẻ một chồng than, tôi hơn hở đặt hai, ba viên lên tấm gỗ khác lạch bạch theo sau anh chuyển về nhà. Những giọt mồ hôi từ trên trán anh nhỏ xuống, sáng lấp lánh, tôi kiêng chân lau cho anh. Vân Dịch bảo: “Tử Kỳ ngoan lắm”.

Tôi nói với anh: “Em muốn ăn tôm sống rán”. Anh liền dắt tôi mang rổ tre ra bờ sông vớt tôm. Nhân lúc anh không đề phòng, tôi nhằm vào móng anh đá một cái, khiến anh ngã xuống nước. Anh tiện tay cầm rổ tre múc nước hắt vào tôi. Tôi gỡ bím tóc ước nhèm, buông xả làn tóc xoăn tự nhiên, chờ gió thổi khô. Vân Dịch ngẩn ngơ nhìn, bao giờ anh cũng bảo: “Tử Kỳ, em là con chim trên núi”.

Tôi vừa khóc vừa kéo áo không cho anh đi. Anh ôm tôi, luôn miệng bảo: “Chờ anh nhé, Tử Kỳ, chờ anh. Anh viết thư cho em, ngày nào cũng viết thư cho em.”

Tôi nghe thấy Vân Dịch mắng: “Em đúng là học thói hư đốn rồi, Tử Kỳ, ai dạy em nói năng tục tĩu thế hả!”.

Tôi nghe thấy anh đau lòng bảo: “Tử Kỳ à, làm sao em lại có thể hút thuốc được”.

Tôi mơ thấy anh hung dữ nói: “Em là của anh, ai dám đến cướp em, anh giết người đó!”

Anh dịu dàng dỗ dành tôi: “Tử Kỳ, anh ở đây, anh lúc nào cũng ở đây, anh nhận lời mẹ chăm sóc em suốt đời suốt kiếp”.

Trong nháy mắt, anh không còn giữ vẻ mặt ôn hòa nữa: “Của anh là của anh, không ai có thể cướp được!”

...

“Tử Kỳ!”

Tôi mở mắt, đã đến Thần viên.

Tôi và Ninh Thanh ngồi trong thư phòng. Trong nhà có ánh đèn màu vàng. Tôi nhẹ nhàng nói: “Xin lỗi, Ninh Thanh, em không thể lấy anh được. Em phải về nhà.”

Ninh Thanh cười: “Chuyện này, để sau hãy nói, không thì, em ở đây nghỉ ngơi một lát, lát nữa là Tiểu Nhược về rồi. Đợi lúc nào tinh thần em tốt lên, chúng ta sẽ nói chuyện tiếp.”

Tôi thở dài một tiếng, bảo: “Em không sao rồi.”

Ninh Thanh đứng dậy, nhìn ra cửa sổ, chậm rãi nói: “Tử Kỳ, ngày đầu tiên khi Tiểu Nhược đưa em đến, trông thấy em, có biết cảm giác của anh thế nào không? Anh chưa từng gặp người con gái nào có thứ năng lực thần kỳ như vậy. Người con gái giống như một câu đố, đôi mắt trong veo tựa như suối nguồn, nụ cười tinh ranh như loài cáo; lúc nào tâm tư cũng có thể hướng về một nơi xa xăm, mang theo vẻ buồn đau và u sầu; khi vui vẻ, giống hệt chú chim non, lúc ngủ không khác gì đứa trẻ; những lúc em vui, mọi người xung quanh cũng như bị cảm nhiễm, không thể không yêu thương, không thể không quý mến em. Anh nghĩ, cho dù em không yêu anh, chỉ cần có em bên cạnh, có thể ngắm nhìn em là anh cũng mãn nguyện rồi. Mấy năm nay, anh đã dốc hết tâm tư, nhưng em vẫn chưa bao giờ có một chút tình cảm với anh. Anh tự đánh giá bản thân, cũng có thể coi là có điều kiện và không đến nỗi nào. Trước đây anh không hiểu, nhưng bây giờ thì hiểu rồi, người trong lòng em là Triển Vân Dịch kia. Nhưng mà, Tử Kỳ, hai người chưa chắc đã có thể ở cùng nhau, ở cùng nhau chưa chắc đã hạnh phúc. Anh cược là như vậy”. Anh quay lại nhìn tôi: “Anh cược là bây giờ em đang muốn trở về bên cạnh anh ta, mà anh ta thì phải đòi người bằng được. Nếu không muốn mệt mỏi rắc rối với anh ta, bây giờ em có thể chọn anh”.

Tôi nói: “Ninh Thanh, đúng là em không muốn quay về, cũng không muốn vướng víu luẩn quẩn mãi với anh ấy, nhưng em cũng không muốn chọn anh. Sao anh lại phải làm khó mình, nói ra những điều đó vào lúc này vậy?”.

Ninh Thanh cười, đôi mắt lại tựa như băng giá: “Vì thế, anh mới nói là mình chỉ đang chơi bạc, đánh cược em sẽ ký với anh hợp đồng này”.

Hợp đồng? Như vậy nghĩa là gì? Ninh Thanh tiếp tục nói: “Triển Vân Dịch mất bốn năm để nắm được Vân Thiên. Trong bốn năm ấy anh ta luôn phải bận rộn giải quyết công việc của gia tộc, vì thế em mới ở đây bốn năm mà không có chuyện gì xảy ra. Bây giờ anh ta có thời gian rồi, có thể làm khổ em từ từ. Bên ngoài đồn rằng anh ta là kẻ rất thủ đoạn và vô cùng độc đoán, chắc em cũng rõ. Nếu em không muốn rắc rối với anh ta, không muốn sống những ngày phải nhìn sắc mặt anh ta mà cư xử như vậy nữa, thì lấy anh cũng có thể coi như một hướng giải quyết. Hai năm sau, tự em lựa chọn ra đi hay ở lại. Cũng có nghĩa là, anh cho em một lý do để tránh khỏi anh ta, còn em cho anh thời gian hai năm để có thể tới gần em hơn.”

Tôi nghe mà choáng váng. Ninh Thanh nói: “Triển Vân Dịch nhiều nhất cũng chỉ ở lại thành phố C được mấy hôm. Nếu em quyết định chắc chắn rồi, hai ngày sau chúng mình có thể tổ chức đám cưới”. Nói xong anh bước ra cửa, rồi bỗng nhiên ngoái đầu lại: “Anh vẫn hy vọng trong hai năm đó em sẽ yêu anh”.

Đầu óc tôi rối bời, trong chốc lát vẫn không sao hiểu được những lời Ninh Thanh vừa nói.

Hợp đồng kết hôn với Ninh Thanh? Dùng một cuộc hôn nhân để kết thúc triệt để mọi thứ? Tôi lấy chồng rồi, Vân Dịch chắc chắn sẽ hết hy vọng. Sau hai năm tôi rời khỏi Ninh Thanh, tìm đến một nơi không có ai quen biết làm lại từ đầu.

Hợp đồng này có sức lôi cuốn rất lớn đối với tôi. Nếu tôi không lựa chọn con đường này, đương nhiên vẫn có thể không ở bên Vân Dịch, nhưng như thế có nghĩa là hai người vẫn sẽ tiếp tục quấy rầy nhau, làm tổn thương nhau. Bây giờ tôi chỉ muốn trở về thị trấn Tô Hà, sống những ngày tháng yên tĩnh nơi đó.

Thời gian trước sống với Vân Dịch, giờ đã sau bốn năm xa cách mà vẫn thấy mệt mỏi như vậy. Nếu không có thứ tình cảm nồng cháy kia, chắc sẽ không phải mệt mỏi đến thế.

Tôi nằm nhìn lên trần nhà. Vân Dịch, sao chúng ta lại ra nông nỗi như thế này? Em chỉ còn cách chọn lấy một người khác mới có thể làm anh hoàn toàn từ bỏ, hai chúng ta mới có thể kết thúc triệt để mở rắc rối

này hay sao? Vì sao em vẫn đau lòng, vẫn khó chịu? Vì sao em không thể quên anh? Vì sao hai chúng mình yêu nhau nhưng lại cứ phải làm tổn thương nhau?

Suy nghĩ suốt đêm, nhưng tôi vẫn không hề cảm thấy có chút mệt mỏi. Sau khi suy nghĩ thông suốt, tôi rời khỏi nhà họ Ninh.

Tôi đi rất nhẹ nhàng, không muốn làm người khác giật mình, không hề biết Ninh Thanh vẫn luôn ở bên cửa sổ, lúc ấy nhìn mình bằng qua vườn hoa, từ từ đi khỏi trong buổi sáng sớm.

Trên phố đã có quầy hàng ăn sáng. Tiếng ồn ào từ từ cất lên đánh thức thành phố. Tôi vừa đi vừa quan sát, rất thích không khí cuộc sống như thế này. Tôi còn đặc biệt thích cảm giác quen thuộc với chủ cửa hàng dưới lầu, giống như thị trấn nhỏ Tô Hà, vô cùng thân thiết.

Tôi trở về cái tổ nhỏ của mình, cái tổ nhỏ tôi đã gắn bó suốt bốn năm nay. Bây giờ nghĩ đến nó, cảm giác ấm áp vô cùng. Đóng cửa là có thể gác tất cả lại bên ngoài kia. Tôi cố gắng không nghĩ đến những chuyện xảy ra trong bữa tiệc, cũng không nghĩ xem bước tiếp theo Vân Dịch sẽ làm gì, anh nghe thấy Ninh Thanh nói những lời như thế đã phản ứng ta sao. Tôi chỉ muốn trở về nhà mình.

Vừa đi lên nhà, tôi liền trông thấy Vân Dịch ngồi ở cửa cầu thang, anh nhìn tôi mệt mỏi nói: “Tử Kỳ, anh đợi em suốt một đêm rồi”.

Khắp người anh toàn mùi rượu, mắt đỏ vằn tia máu, râu lởm chồm dưới cằm, trông có phần tiêu tụy. Anh đã đợi ở hành lang suốt đêm sao? Đã ngồi ở cầu thang như thế này suốt đêm? Tôi nhìn anh mà lòng thấy nhói đau.

Tôi đến bên cạnh, anh từ từ đứng dậy đưa tay sờ má tôi, rồi bật cười khe khẽ: “Tử Kỳ, ai cho phép em qua đêm ở nhà một người con trai khác hả? Ai cho phép em đòi lấy người con trai khác? Lại còn mặc cả áo khoác của đàn ông về nữa? Hả?”.

Tôi cố lên dây cót tinh thần, trả lời: “Không có chuyện gì, chỉ là nói chuyện với Ninh Thanh thôi, vào nhà đi”.

Anh lặng lẽ theo tôi vào nhà. Vừa đóng cửa lại, anh lập tức ôm lấy tôi, đau đớn nói: “Anh đợi em cả đêm, em có biết hề cứ nghĩ đến việc em đi cùng với người con trai khác là lòng anh khó chịu thế nào không?”.

Tôi nói: “Vân Dịch, anh đừng như vậy nữa, chưa hề có bất cứ chuyện gì xảy ra cả. Anh sắp bẻ gãy lưng em rồi, đau quá, bỏ em ra được không?”

Anh nhìn tôi nói: “Bảo anh bỏ em ra à? Anh hối hận nhất là đã thả em đi bốn năm đấy!”

Lại bắt đầu gì nữa đây? Tôi thở dài một tiếng bảo: “Vân Dịch, anh bỏ em ra, đi ngủ một lát, thức dậy mình nói chuyện tiếp được không? Em không đi đâu cả, không rời xa anh, em trông cho anh ngủ...”

Vân Dịch nhìn chằm chằm vào mắt tôi, tôi ra sức mở to mắt, để anh thấy rõ tôi không nói dối. Vân Dịch từ từ buông lỏng tay. Tôi không dám có hành động nào khiến anh bức tức, anh bây giờ là bà ngoại sói, tôi là cô bé quàng khăn đỏ, chỉ có thể đấu trí chứ không thể dùng sức mạnh. Tôi tỏ vẻ đáng thương, nói: “Anh làm em đau rồi đấy.”

Vân Dịch đột nhiên ấn đầu tôi vào ngực mình, mãi sau mới bảo: “Tử Kỳ, đã bao lâu rồi em không làm nũng anh nhỉ? Có lần nào làm nũng anh mà em không ẩn giấu những suy nghĩ khác?”. Giọng nói của anh bỗng nhiên trở nên lạnh lùng, “Em thật sự cho rằng anh suốt đêm thức trắng thì tinh thần không tỉnh táo à?”.

Tôi giật mình, trong đầu chỉ có mỗi một suy nghĩ. Bảo hồ lột da, tự tìm đường chết. Anh làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho tôi như vậy? Ninh Thanh nói muốn lấy tôi, bảo tôi đã đồng ý tổ chức lễ cưới trong thời gian sắp tới. Điều này đã vượt quá giới hạn của Vân Dịch từ lâu, anh tuyệt đối không chỉ tức giận trong lòng là xong chuyện.

Thế rồi bỗng nhiên Vân Dịch cười thành tiếng: “Mắt em đảo nhanh như thế, nghĩ thông suốt rồi à?”

Tôi vẫn chưa nghĩ ra, vẫn chưa nghĩ ra nên nói gì với anh cho phải. Anh giật mạnh tay, tôi nghe thấy tiếng khóa sau lưng bị anh kéo xuống. Đang định kêu lên thì môi anh đã áp xuống bị kín miệng tôi, hai tay không mấy khó khăn cởi bỏ chiếc váy dạ hội tôi đang mặc trên người.

Cơ thể anh khóa chặt chân tay tôi, tôi bị anh đè trên ghế sofa không thể nào cựa quậy.

Anh hôn tôi điên cuồng, hai tay vuốt ve thân thể tôi, tôi dường như có thể cảm nhận được thay đổi trên cơ thể anh. Tôi sợ, Vân Dịch chưa bao giờ đối xử với tôi thế này, chưa bao giờ, nước mắt tôi không kiểm soát nổi, cứ thế tuôn ra.

Cuối cùng, tôi cảm thấy cơ thể căng cứng của anh từ từ thả lỏng, anh lại nhẹ nhàng ôm tôi, giọng nói trở nên trầm ấm, dịu dàng: “Tử Kỳ”.

Anh vừa dỗ dành, tôi liền bật khóc. Vân Dịch vẫn cứ ôm tôi, mặc kệ nước mắt nước mũi của tôi lau cả lên quần áo anh. Anh thở dài bảo: “Tử Kỳ, anh phải đi”.

Phải đi ư? Tôi ngừng khóc nhìn sang anh.

Anh cười bảo: “Nghe nói anh phải đi, lập tức không khóc nữa à?”

Tôi vội lắc đầu.

Anh vừa lòng gật đầu nói: “Anh muốn đưa em đi cùng.”

Tôi khẽ hỏi: “Đưa em đi đâu?”.

Vân Dịch nói: “Anh sang nước Anh một chuyến. Nhưng anh không yên tâm về em. Chẳng phải em đã mọc ra một người chồng chưa cưới, lại còn bảo sẽ lập tức kết hôn sao?”. Nói rồi giọng điệu anh liền trở lại vẻ nghiêm túc.

Tôi vội vàng cho anh uống thuốc an thần: “Em chưa từng đồng ý lấy anh ấy, em không thể, anh yên tâm đi đi.”

Vân Dịch cười: “Tử Kỳ, em chỉ mong anh lập tức biến mất phải không? Nếu đã không có chuyện này thì anh yên tâm rồi. Có đều”, giọng anh đột ngột thay đổi, “Anh vẫn cảm thấy buộc em ở bên cạnh mình tốt hơn, anh vẫn phải đưa em đi”.

Trong đầu tôi lập tức vang lên câu nói của Ninh Thanh. Tôi ngẩng mặt cầu xin anh: “Vân Dịch, em thích cuộc sống như hiện nay, em không muốn không có bạn bè, không có công việc, ở bên anh nhàn rỗi không có việc gì”.

Tôi muốn thả thông tư tưởng của anh. Khi gặp lại anh tôi liền biết rằng những nỗ lực mà Ninh Thanh bỏ ra đã hoàn toàn uống phí. Trong lòng tôi thật sự chỉ có anh. Có lẽ sau bốn năm xa cách, chúng tôi có thể từ từ nói chuyện, có thể hiểu nhau.

Vân Dịch nhìn tôi, ánh mắt đầy băng giá: “Là em không bỏ được công việc, bạn bè, hay là em không bỏ được Ninh Thanh?”.

Tôi lập tức dẹp đi: “Không có chuyện đó!”

“Thế thì tốt, ngày mai anh phải quay về rồi, tuần sau sẽ tới đón em”. Vân Dịch hạ quyết định.

Tôi không muốn cãi vã, không muốn trở mặt với anh. Điều tôi muốn là nói chuyện êm đẹp, nhưng mà, nghe thấy anh thần nhiên đưa ra quyết định, không chút để ý tâm sự của mình, tôi liền không chịu được hết lên: “Em không muốn đi, anh nghe rõ chưa? Em không muốn cùng anh quay về thành phố B, không muốn!”

Vân Dịch lại quay về với dáng vẻ đáng sợ, anh lạnh lùng nói: “Thoải mái bốn năm rồi, còn muốn thế nào nữa? Quyết định như vậy đi, tuần sau anh đến đón em. Anh đi đây, nghỉ ngơi cho thoải mái”.

“Triển Vân Dịch, em đã nói là không muốn, anh vẫn nhất quyết như vậy thì em sẽ tìm người và kết hôn ngay đây.”

Anh buồn rầu nhìn tôi: “Đừng chọc tức anh, nếu không cuộc sống sau này của em sẽ chẳng yên ổn đâu!”. Nói xong anh xô cửa bỏ đi.

Tôi ngồi trơ như đá, một mội vô cùng. Tại sao lần nào cũng đều đàn gảy tai trâu như vậy? Tại sao anh không suy nghĩ cho tôi? Lẽ nào những người yêu nhau đúng là không nhất thiết phải ở bên nhau? Tôi nhớ tới lời Ninh Thanh nói, tôi chưa chắc có thể ở cùng với Vân Dịch, ở cùng cũng chưa chắc đã hạnh phúc.

Sống với anh một mỗi như vậy, chỉ bằng thỏa thuận với Ninh Thanh còn hơn. Có lẽ sự lựa chọn tốt nhất bây giờ cũng chỉ có Ninh Thanh thôi, kết hôn, có gia đình riêng của mình, Triển Vân Dịch hết hy vọng, không còn vướng mắc nữa, từ đây thành người xa lạ. Tôi không muốn đi theo con đường này, nhưng lại chỉ duy nhất con đường này có thể đi.

Tôi gọi điện cho Ninh Thanh, yêu cầu hôn lễ phải tổ chức gọn nhẹ trong thời gian sớm nhất, đến lúc Vân Dịch quay lại, gạo đã nấu thành cơm rồi. “Ninh Thanh, em đang lợi dụng anh! Rất xin lỗi!”

Ninh Thanh cười ha hả: “Anh cũng là nhân cơ hội đục nước béo cò, không chừng, em sẽ yêu anh thật thì sao?”

Tôi và Ninh Thanh đã thỏa thuận xong. Chúng tôi sẽ tổ chức đám cưới, nhưng không đăng ký kết hôn. Tất nhiên điều này chỉ tôi và anh biết. Cũng có nghĩa là, về mặt pháp luật tôi không thể coi là vợ của anh, nhưng những người xung quanh sẽ cho rằng chúng tôi đã lấy nhau thật. Sau khi cưới, Ninh Thanh sẽ không can thiệp vào những việc tôi làm. Còn tôi, với tư cách là Ninh phu nhân, sẽ chỉ xuất hiện trong những trường hợp bắt buộc. Sau hai năm, tôi ra đi hay ở lại thì tùy.

Tôi cảm thấy rất thiệt thòi cho Ninh Thanh, anh làm như vậy chẳng khác nào chỉ giúp tôi diễn kịch. Sở dĩ quy định thời gian hai năm, là vì anh còn phải xem xét thái độ của bố mẹ. Nói theo lời Ninh Thanh, anh vẫn hy vọng, biết đâu sau hai năm lại có thể sống cùng nhau.

Tôi luôn cảm thấy hợp đồng hôn nhân này rất vô vị, bèn nói với Ninh Thanh: “Làm như thế anh không thấy mình bị thiệt thòi à?”

Ninh Thanh cười bảo: “Anh vẫn cảm thấy mình được lợi. Nói thật lòng, khiến cho Triển Vân Dịch phải xì hơi xẹp lép, anh có cảm giác thành công vô cùng”. Nói rồi anh nháy mắt nhìn tôi.

Tôi cười lớn: “Ninh Thanh, anh cũng có khiếu hài hước đấy chứ!”

Tôi rất biết ơn anh, dám lấy cả hôn nhân ra để đặt cược, chuyện như vậy trong cái xã hội hiện thực này quả thật quá hiếm. Tôi không biết mình có điểm nào khiến Ninh Thanh say mê, khiến anh bằng lòng chiều theo tôi như vậy. Cho dù anh cũng có mục đích riêng, tôi vẫn vô cùng cảm kích.

Ninh Thanh mỉm cười: “Hôn lễ tuyệt đối không thể qua loa đại khái được. Anh đã thông báo cho giới truyền thông, ngoài ra cũng đã thuê vệ sĩ rồi. Bản thân Triển Vân Dịch là cao thủ trong việc đánh nhau, một chọi năm là chuyện bình thường, anh lại là thư sinh trời gà không chặt, sợ lắm”, nói xong còn vỗ vỗ ngực, tỏ vẻ sợ hãi, chọc cho tôi lại phải cười một trận. Tôi bỗng nhiên phát hiện Ninh Thanh cũng có mặt tôi chưa biết rõ. Sinh động hơn rất nhiều so với vẻ lịch sự nho nhã thường ngày của anh. Tôi nhìn anh cười ha hả.

Ninh Thanh nửa đùa nửa thật pha trò: “Thế nào? Bây giờ cảm thấy anh đã có một chút hấp dẫn rồi chứ? Em muốn biến giả thành thật, anh nhất định sẽ hợp tác”.

Mặt tôi đỏ bừng, nói: “Ninh Thanh, như thế em lại càng nợ anh nhiều hơn”.

Ninh Thanh trầm giọng: “Anh cam tâm tình nguyện, Tử Kỳ, em không nợ anh”.

Để đề phòng Triển Vân Dịch quay lại sớm, tôi vội vàng mang theo vài thứ đồ dùng cần thiết rồi chuyển vào ở trong Thần viên, nhà chính của họ Ninh. Đây là ngôi biệt thự tuyệt đẹp, xây dựng trên lưng chừng núi, hoa viên thiết kế vô cùng tao nhã, hoa cỏ kết hợp với cảnh vật xung quanh hết sức tự nhiên. Phòng ngủ chính giống như một căn hộ, có cả một phòng đọc và một phòng khách nhỏ. Phòng khách nhìn thẳng ra hoa viên.

Tôi ngạc nhiên trầm trồ: “Ninh Thanh, từ đây nhìn ra ngoài đẹp quá”.

“Em thích là tốt rồi”. Giọng nói Ninh Thanh chan chứa yêu thương.

Thấy tôi có chút không tự nhiên, Ninh Thanh nhảy bèn chuyển chủ đề khác: “Phòng ngủ chính dành cho em, anh ngủ ở phòng khách, có điều hằng ngày phải phiền em giúp anh dọn dẹp đồ đạc, tránh để bố mẹ nghi ngờ”.

Ông bà Ninh đối xử với tôi rất tốt, mấy năm nay luôn coi tôi như con đẻ. Tuy hôn lễ quá gấp gáp, chỉ có một ngày để chuẩn bị, nhưng bác trai vẫn vui tươi hơn hớn bảo: “Không sợ thời gian ngắn, chỉ sợ Tử Kỳ

không đồng ý, cả nhà họ Ninh dốc hết sức lo liệu là xong thôi”.

Thật không biết nếu họ phát hiện chân tướng sự việc thì thái độ sẽ như thế nào. Còn Tiểu Nhược nữa, sau khi nghe nói tôi quyết định làm chị dâu mình thì vui mừng hết mức, kéo Đại Hải chạy đôn chạy đáo khắp nơi, mỗi khi chọn mua thứ gì thì đều gọi điện hỏi ý kiến tôi. Đối với tôi đây chỉ là hình thức, nhưng trong mắt người nhà họ Ninh thì rõ ràng là một sự kiện trọng đại.

Tôi hơi có ý định bỏ dở giữa chừng. Ngày mai tổ chức hôn lễ rồi, xem ra nhà họ Ninh đã chuẩn bị đầy đủ tất cả, tôi nợ Ninh gia nhiều như vậy, làm sao có thể bỏ chạy cho được.

Quyên Tử từ Tô Hà đến lúc đêm đã khuya. Tôi không nói cho cô ấy biết tôi với Ninh Thanh kết hôn chỉ là giả, càng ít người biết, tổn thương gây ra cho Ninh Thanh sau này càng nhỏ.

Tôi trần trọc mãi không ngủ được. Quyên Tử nhìn tôi thở dài: “Minh thật sự không biết cậu làm thế này là đúng hay sai”.

Tôi không biết phải đáp lại thế nào. Ngay bản thân cũng chẳng biết là sai hay đúng. Dù sao, chỉ cần nghĩ đến cảm giác cãi cọ lúc ở cùng Triển Vân Dịch, nghĩ đến cảm giác không ai nhượng bộ ai là thấy mệt rồi. Mọi người được vui vẻ một chút, chẳng ai có thêm tâm tư gì nữa. Như thế cũng tốt.

Quyên Tử nói khẽ: “Từ Kỳ, mấy năm nay mình cứ nghĩ Triển Vân Dịch vẫn luôn chăm sóc cậu. Cậu cũng biết mình không thi đỗ đại học, điều kiện kinh tế gia đình khó khăn. Lúc bố mình nằm viện, có người đưa ột khoản tiền lớn, ngoài Triển Vân Dịch ra, mình nghĩ không thể là ai khác. Ở thị trấn mấy năm nay có người quyên tiền tu sửa đường xá ủng hộ mở nhà máy, mình cũng nghĩ chỉ có anh ấy. Mình không nói với cậu vì mỗi lần nhắc đến anh ấy, cậu đều không chịu nghe. Mình nghĩ anh ấy vẫn biết cậu ở thành phố C, biết trong bốn năm nay cậu làm những gì”.

“Đúng vậy, bây giờ mình cũng rõ, Triển Vân Dịch biết mình ở thành phố C từ lâu rồi, chẳng qua anh ấy không có thời gian tìm mình mà thôi. Nhưng mà, mình với anh ấy đã thành ra thế này, không thể quay lại được nữa”.

Tình cảm có sâu nặng đến mấy cũng không vượt qua được sự giằng vò của thời gian. Yêu nhau có nhiều đến mấy cũng sẽ bị nỗi đau hề gặp nhau là cãi vã làm ệt mỗi. Có thể, trong sáu năm xa cách, cả hai chúng tôi đều chìm đắm trong tưởng tượng tốt đẹp, nhưng nửa năm ở bên nhau hẳn là sự chung sống chân thực nhất.

Tôi thấp giọng nói với Quyên Tử: “Bốn năm trôi qua rồi, bây giờ có thể sống cùng anh ấy cũng vẫn là hai con hổ đấu nhau, con què con bị thương mà thôi. Huống hồ, mình với anh ấy là người của hai thế giới. Mình chỉ là đứa bé nghèo sinh ra trong một gia đình nhỏ ở một thị trấn nhỏ, anh ấy thì nắm toàn bộ sản nghiệp của một gia tộc lớn. Cậu nói đi, một đứa con gái chơi đùa lớn lên trong khe núi như mình có thể lách mình một cái biến thành quý tộc được không? Chung quy lại là mình không thích hợp với anh ấy. Những gì anh ấy đòi hỏi ở mình, mình không làm được. Cho dù anh ấy không đòi hỏi, mình cũng chưa chắc có thể đem đến hạnh phúc cho anh ấy. Anh ấy yêu cầu quá đáng, đó là vì đã quen với việc coi mình là của anh ấy. Cậu nói đi, nếu mình lấy anh ấy thì còn có thể thích làm gì thì làm, không bị ai quản lý được không?”

Quyên Tử nói: “Từ Kỳ, nhưng chẳng phải cậu yêu anh ấy sao? Vì sao không cố gắng nói chuyện với anh ấy, nói ra suy nghĩ của cậu, xem hai người có thể tìm ra cách giải quyết hay không. Cậu làm thế này, mình thật sự sợ Triển Vân Dịch trong lúc tức giận lại nhắm vào nhà họ Ninh. Cậu nên biết Ninh thị là công ty cổ phần, anh ấy có rất nhiều cơ hội để can thiệp. Nếu là như vậy, chẳng phải trách nhiệm của cậu càng lớn hay sao?”.

“Không phải mình không muốn nói chuyện với anh ấy, mình đã cố gắng để nói chuyện, nhưng anh ấy không quan tâm, anh ấy hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của mình, chỉ ra sức đòi mình phải về ở bên cạnh anh ấy, sau đó lại cãi nhau rồi buồn bã chia tay. Mình không thể sống cái cuộc sống mà anh ấy mong muốn. Cho dù mình có vứt bỏ cuộc sống của bản thân để theo anh ấy, thì mình cũng biết, sống như vậy chỉ có thể qua được một giờ, không thể nào qua được cả đời, mình sẽ buồn tẻ đến chết mất. Mình ích kỷ, hoặc có lẽ mình yêu anh ấy chưa đủ, không thể vì anh ấy mà hoàn toàn thay đổi hay trả giá”. Tôi dừng lại một lát rồi nói tiếp: “Quyên Tử, cậu cũng thấy tình hình nhà họ Ninh rồi đấy, bây giờ mình có muốn nuốt lời cũng không kịp nữa, mình mắc nợ Ninh Thanh.”

Quyên Tử thở dài một tiếng, bảo: “Ngủ thôi, mong rằng ngày mai không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn”.

Tôi cũng mong sao ngày mai không xảy ra chuyện gì, mong Vân Dịch không kịp quay về gây rối, càng mong cuộc hôn nhân này có thể khiến anh hoàn toàn buông xuôi. Dẫu sao anh vẫn là người tôi yêu, là người thân duy nhất của tôi.

Tuy thời gian ngắn, nhưng nhà họ Ninh đã làm đám cưới thì phải làm cho đầy đủ. Suốt đêm hầu như tôi không ngủ, năm rưỡi sáng đã bị lòi dậy trang điểm và làm tóc. Câu nói “phụ nữ phụ thuộc vào trang điểm” đúng là chí lý. Sau hai tiếng rưỡi, tôi đứng trước gương mà suy tít nữa không nhận ra mình.

Tiểu Nhược chỉnh lại áo cưới cho tôi, xúc động tăng bậc: “Anh em mà nhìn thấy, không chừng sẽ không đành lòng đưa chị đi dự tiệc cưới nữa, mà suốt ngày chỉ ở nhà ngắm chị không rời mắt, sau đó tuyên bố buổi lễ kết thúc”.

Tất cả phụ nữ trong phòng đều bưng miệng cười. Tôi miễn cưỡng cười, trong lòng nghĩ, nếu là Vân Dịch, anh chắc chắn sẽ làm như thế, từ trước đến giờ, anh luôn không thích có người con trai khác nhìn tôi. Bất giác tôi thở dài, tôi vẫn đang nghĩ đến anh, đúng là tôi không cứu được nữa rồi!

Bây giờ, mọi chuyện đã không còn do tôi quyết định nữa. Giả cũng phải làm giống như thật.

Tiệc cưới tổ chức ở khách sạn lớn nhất của thành phố C. Phía trước đông nghịt người, bốn phía bày trí lộng lẫy hoan hỷ lạ thường. Thảm đỏ dưới chân nhìn sao mà chói mắt. Tôi đặt những bước chân thấp thỏm lên trên đó, đám cưới giả, nhưng trong lòng lại thật sự căng thẳng. Rất nhiều người đang nhìn tôi. Dù phủ khăn trùm đầu, tôi vẫn cảm thấy mặt mình bị nhìn đến mức đỏ bừng.

Tôi gắng nhủ mình phải bình tĩnh, bó hoa cưới bị những ngón tay vô tình siết chặt. Quyên Tử đứng bên cạnh, lấy danh nghĩa người phía bên nhà gái đi cùng, tôi bỗng thấy nhớ mẹ.

Bố qua đời từ rất sớm, nên tôi không còn có ấn tượng gì nữa, chỉ biết có mình mẹ nuôi tôi lớn lên. Hôm nay, nếu đây là đám cưới thật, mẹ trông thấy sẽ cảm thấy thế nào nhỉ? Thấy chú rể không phải là Vân Dịch, liệu mẹ có ngạc nhiên sưng sốt không? Biết tôi quyết định như vậy, liệu mẹ có trách? Tôi và Vân Dịch đi đến bước này, mẹ có buồn mà than thở không?

Ninh Thanh mỉm cười đứng ở phía trước, niềm vui hiện rõ trên khuôn mặt, hệt như đây là đám cưới thật, và tôi đúng là cô dâu của anh vậy. Tôi bỗng cảm thấy mình tàn nhẫn vô cùng. Biết rõ anh yêu mình, biết rõ ở bên cạnh anh nhưng lại không có tình cảm chính là một hình thức làm tổn thương anh. Tôi vì bản thân mà đã thật sự làm ra chuyện này. Anh muốn có hai năm, nhưng e rằng tôi không thể cho anh dù chỉ một ngày.

Ninh Thanh vén khăn che mặt cho tôi trong tiếng vỗ tay của mọi người. Tiếng hoan hô, tiếng huýt sáo từ bốn phía nổi lên không dứt. Ninh Thanh ngẩn ngơ mất một lúc rồi mới mỉm cười: “Tử Kỳ, anh không có lời nào để khen được sắc đẹp của em”, nói xong nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán tôi.

Tôi thật lòng thật dạ cúi lạy, dâng trà cho bố mẹ Ninh Thanh. Không phải vì điều gì khác, mà chính là vì họ đã coi tôi như con gái ruột của mình. Tôi thầm nói với hai người, xin hãy tha thứ cho con.

Hôn lễ diễn ra hết sức thuận lợi. Vân Dịch đã không xuất hiện. Từ trong đáy lòng tôi thở phào nhẹ nhõm, cũng có một chút cảm giác mất mát. Anh không thể không biết, dù mọi chuyện có chóng vánh hơn nữa, anh cũng sẽ biết. Hôn nay anh không đến, nhưng sớm muộn tôi cũng sẽ phải đối diện với anh. Không biết đến lúc đó, đứng trước tôi trong tư cách là Ninh phu nhân, anh sẽ có thái độ như thế nào.

Tôi rất sợ phải thấy nỗi đau trong mắt Vân Dịch. Thật ra tôi không đành lòng rời xa anh.

Lúc còn nhỏ, khi anh vừa đến ở nhà tôi, trong mắt anh đã có nỗi đau buồn không thể nào che giấu nổi. Tôi dốc hết tâm sức chọc cho anh vui, nhường tất cả đồ chơi cho anh, đưa anh đến “hang ổ” bí mật của mình, dẫn anh lên núi hái cho anh thứ quả dại ngọt ngào nhất. Tôi còn xuống sông mò trai về nuôi trong hộp, khi Vân Dịch nhìn con trai chậm chậm đùn ra cái lưỡi màu trắng ngần, mắt anh ánh lên vẻ ngạc nhiên. Tôi vật nài mẹ thêu quần áo hoa cho anh, quần khăn đội đầu cho anh. Tôi cũng mặc áo hoa, rồi bảo anh: “Vân Dịch, chúng mình là người một nhà rồi”.

Trong mắt Vân Dịch dần dần xuất hiện vẻ ảm áp. Tôi nói với anh: “Vân Dịch, em thích nhất lúc anh cười, lúc cười anh là chàng trai đẹp nhất thị trấn này”.

Nhưng mà, bắt đầu từ lúc nào, tôi không còn khiến anh vui nữa, không còn cho anh nụ cười nữa? Bắt đầu từ lúc nào, tôi chỉ biết làm anh tức giận?

Tôi ngồi trong phòng cô dâu, lòng buồn vô hạn.

Đại Hải bước vào. Cậu ta nhìn tôi rất lâu, rồi nói một cách nghiêm túc: “Tử Kỳ, vì sao lại thay đổi nhanh như vậy? Chị có thể yêu Ninh Thanh không? Tôi muốn chị đảm bảo không làm tổn thương nhà họ Ninh”.

Đại Hải chưa bao giờ nghiêm túc với tôi như vậy. Tôi thở dài, chỉ có thể trả lời một cách thành thật: “Đại Hải, tôi sẽ cố hết sức, được không? Có thể tôi không yêu Ninh Thanh, nhưng tôi sẽ cố gắng”.

Đại Hải cười: “Tử Kỳ à, nghe nói chị muốn lấy Ninh Thanh, hơn nữa còn tổ chức lễ cưới nhanh như vậy, trái tim nhỏ bé của tôi hoảng đến nỗi đập thành thịch. Chị đúng là một con yêu tinh, còn khiến tôi kinh hồn bạt vía hơn nhiều so với lúc xông ra khỏi vòng vây ở thành phố B. Tôi thật sự sợ hôm nay sẽ xảy ra chuyện ‘máu nhuộm lễ đường’. Nếu có áo chống đạn, nhất định tôi sẽ mặc.”

Tôi phì cười: “Người cần mặc là Ninh Thanh, cậu mặc vào làm gì?”.

Đại Hải nói: “Tất nhiên là có tác dụng, ngộ nhỡ có tình huống tôi lao ra che cho Ninh Thanh, Tiểu Nhược lại không đội ơn tôi chắc?”.

Tôi sầm mặt, bảo cậu ta: “Người cậu cần lấy lòng bây giờ là tôi! Muốn lấy em chồng tôi, còn không mau nịnh bợ bà chị dâu này đi?”.

Đại Hải bực tức đáp: “Tôi biết chắn chắc kiếm được chút lợi lộc nào từ chị mà, thật lòng nói cho chị biết, Triển Vân Dịch không đến, nhưng quà đã đến rồi”.

Tôi nhảy dựng lên: “Quà gì? Anh ấy đưa cái gì đến?”.

Đại Hải tự vả vào miệng mình, nói: “Xem cái miệng của tôi này, Ninh Thanh đã dặn không cho chị biết rồi”.

Tôi làm sao còn tâm trí để ý đến điều đó, tôi chỉ muốn xem Vân Dịch đưa thứ gì đến, vì thế cứ đứng ngồi không yên. Nhìn dáng vẻ sốt ruột của tôi, Đại Hải vội đi gọi Ninh Thanh. Đùng bao giờ là thứ gì đầm đìa máu khiến người ta chết khiếp nhé, tôi suy nghĩ lung tung. Xem phim xã hội đen, phim khủng bố nhiều quá rồi. Hình ảnh ngang ngược của Triển Vân Dịch lại hiển hiện trước mắt. Tính cách của anh, thái độ cứng rắn của anh đều bảo cho tôi biết, hôn lễ tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy.

Ninh Thanh cầm một chiếc hộp bước vào. Hộp không dán kín, anh đã xem qua, ít nhất cũng không phải là tứ lam cho người ta sợ. Tôi nhẹ nhàng mở nắp hộp. Lập tức như bị sét đánh, nước mắt lăn tăn rơi.

Bên trong là một bộ quần áo hoa, quần áo hoa do chính tay mẹ thêu. Trên nền vải thêu dày đặc hoa và chim, cổ áo tay áo đều là những hoa văn rất đẹp. Đây là bộ quần áo hoa độc nhất vô nhị. Đường như nó được làm từ rất nhiều bông hoa và những con chim. Nghe thường (2) trong truyền thuyết cũng không thể nào rực rỡ bằng nó.

Đường chỉ ngũ sắc đều được nhuộm từ những hòn đá tôi và Vân Dịch nhặt trên núi về.

Mẹ thêu bộ quần áo này mất hơn một năm. Mẹ là thợ thêu nổi tiếng trong thị trấn. Rất nhiều gia đình khi có con gái đi lấy chồng hoặc có công việc gì lớn cũng đều đến nhờ mẹ thêu trang phục. Mẹ bảo: “Sau này con gái phải đi học đại học, mẹ thêu bộ quần áo đẹp nhất này cho con. Về sau lúc con gái lấy chồng mẹ lại thêu một bộ quần áo đẹp hơn nữa cho con làm áo cưới.”

Đến thành phố B tôi chưa một lần mặc bộ quần áo này, mặc vào đúng là quá gây sự chú ý. Tôi luôn cất nó tận dưới đáy hòm. Luôn luôn giấu các bạn cùng học vuột ve nó, giấu nó, giống hệt như là trông thấy mẹ.

Nhưng mẹ đã không còn nữa rồi. Mẹ không có thời gian thêu áo cưới cho tôi, mẹ không đợi được đến lúc trang điểm cho con gái rồi đưa nó về nhà chồng. Mẹ không thể biết đứa con gái bà bế ẵm trong lòng lại có thể tổ chức một đám cưới như thế này.

Tôi ôm bộ quần áo ghen ngào, Ninh Thanh và Đại Hải ngơ ngác nhìn nhau. Họ không thể biết được bộ quần áo này có ý nghĩa với tôi như thế nào, không thể biết được tuy là đám cưới giả nhưng tôi suýt chút nữa đã có cảm giác là thật. Không thể biết được, tôi nhớ mẹ biết bao nhiêu.

Một mình tôi chạy đến thành phố C, rồi bỏ người tôi quen thuộc nhất, yêu thương nhất, đi tìm cuộc sống phất lên nhanh chóng sau những vất vả, gian nan. Từ trước đến giờ tôi luôn nghĩ, mẹ chỉ mong tôi có được cuộc sống vui vẻ, vì thế tôi đã sống rất sôi nổi nhiệt tình. Từ trước đến giờ tôi luôn nghĩ, mẹ ở trên trời sẽ biết tất cả, tôi đi đến đâu mẹ cũng đều đi theo, vì thế tôi không cô đơn. Lúc rời khỏi thành phố B tôi không đem bộ quần áo này đi theo được. Tôi luôn nghĩ để bộ quần áo này lại chỗ Vân Dịch sẽ giống như trái tim tôi vẫn đang còn ở đấy.

Bộ quần áo thêu này chính là áo cưới của tôi, Vân Dịch biết vậy. Lúc đó tôi ngày đêm mong ngóng anh trở về. Tôi nói với anh: “Em không cần mặc váy cưới, em muốn mặc bộ quần áo hoa mẹ thêu để về với anh”.

Anh cười khen hay.

Bây giờ anh đưa bộ quần áo này đến đây. Anh cắt đứt tất cả mọi thứ với tôi rồi sao? Anh muốn bảo tôi rằng, kể từ bây giờ, tôi và anh không còn là người thân nữa sao? Anh muốn bảo tôi rằng, kể từ bây giờ, tôi thật sự chỉ còn lại một mình? Anh lại có thể đưa bộ quần áo thêu hoa đến chúc mừng đám cưới của tôi! Tôi có làm chuyện gì khiến anh đau lòng đến vậy cũng không bằng sự tàn nhẫn của anh. Tôi chưa bao giờ che giấu tình cảm của mình đối với anh. Anh biết rõ là trên thế gian này tôi không còn bất kỳ người thân nào, anh biết rõ tình cảm tôi dành ẹ, anh biết rõ là tôi bị anh ép đến nỗi phải tổ chức đám cưới này, anh biết rõ ý nghĩa của bộ quần áo thêu hoa này đối với cả tôi và anh!

Lòng tôi như dao cắt.

Đợi đến giây phút trong lòng, mọi thứ như đã tan vỡ, tôi mới biết mình yêu anh biết bao. Cho dù không thể ở bên anh, tôi cũng chưa bao giờ tuyệt vọng như vậy. Cho dù cách xa chân trời góc biển, anh vẫn giữ áo hoa thì vẫn là đang giữ trái tim tôi.

Vân Dịch, anh tàn nhẫn, anh đúng là tàn nhẫn. Anh hiểu rõ mọi thứ, biết rõ mọi thứ. Anh dùng sự tàn nhẫn này để trả thù việc em lấy người khác sao? Anh thừa hiểu giết người không cần đao là thế nào, không lấy đi mạng sống của người ấy, nhưng lại khiến người ấy đau đớn hơn rất nhiều so với lấy đi tính mạng!

Nhưng mà, chẳng phải tất cả những điều này là do bản thân tự gây ra sao? Mà lựa chọn lấy Ninh Thanh, anh ấy trả lại áo hoa à thì có gì sai nào? Mà không thể mong đợi mà đi lấy người khác mà anh ấy lại không chút động lòng. Cuối cùng, chẳng phải anh ấy cũng ày thỏa mãn rồi đấy thôi.

Tôi lặng yên để nước mắt rơi, sự thay đổi trong đời người không phải lúc nào cũng như mình mong muốn. Rốt cuộc tôi mong muốn Triển Vân Dịch như thế nào? Tôi chính là đang đòi hỏi anh, đòi hỏi anh phải suy nghĩ trên lập trường của tôi bằng tư duy của tôi, quen với thói quen của tôi. Hai bên đều không muốn nhượng bộ, chỉ có thể rời nhau thật xa. Suy nghĩ theo một lối khác, tôi không còn trách Vân Dịch nữa.

Tôi không thể trách anh, tôi chỉ có thể nói rằng, chúng tôi không hợp nhau. Tình yêu, không phải là tất cả cuộc sống.

Vân Dịch bảo tôi luôn có một thứ dưng khí, rõ ràng mềm yếu đến cực độ nhưng lại có thể sinh ra dưng khí. Chẳng phải ở đây vẫn còn có nhà họ Ninh sao? Tôi đã đồng ý với Đại Hải cố gắng hết sức không làm họ tổn thương. Cho dù là hôn nhân hợp đồng, tôi cũng phải làm cho tốt hơn nữa.

Tôi lau khô nước mắt, tự sửa lại lớp trang điểm, quay ra cười: “Ninh Thanh, vẫn phải làm sao cho hôn lễ kết thúc tốt đẹp phải không?”

Đại Hải và Ninh Thanh đưa mắt nhìn nhau. Ninh Thanh mỉm cười bảo: “Đương nhiên rồi”.

Chú thích:

(1) Tam Tiên: Nghĩa là “ba tươi”, nói đến món mỳ sợi được nấu kèm với nhiều loại thực phẩm tươi ngon, trong đó có thịt chân giò hun khói, dăm bông, thịt gà, nấm, hành tây, măng...

(2) Nghê thường: Xiêm y có nhiều màu sắc như cầu vồng.

7. Chương 7

Trước khi đi, tôi trở về nhà một lần nữa, thu dọn đồ đạc. Vân Dịch, em phải đi rồi, sau này không quay lại nữa. Nơi này, cứ coi như anh chưa từng ở. Em chưa bao giờ quên anh.

Tôi và Ninh Thanh không có tuần trăng mật. Gần đến cuối năm, anh rất bận. Tôi không muốn quanh quẩn ở nhà họ Ninh, không muốn nhàn rỗi, nhưng nếu ngay ngày đầu tiên sau lễ cưới mà đã đến công ty làm việc, thì sẽ khiến xuất hiện đủ loại đề tài không có cơ sở. Tôi nói qua với Ninh Thanh một tiếng, rồi cùng Quyên Tử trở về Tô Hà.

Thị trấn Tô Hà ba mặt là núi, mặt còn lại là nước. Trong thị trấn có một con phố, nhà cửa mọc lên san sát, uốn lượn, tựa lưng vào núi và men theo sông. Tôi đứng trên sườn núi, vừa nhìn đã nhận ra căn gác gỗ nhà mình. Ngói đen, tường nâu.

Tôi đã có một thời gian rất dài không trở lại. Lúc sắp tốt nghiệp đại học, tôi cùng Vân Dịch đem tro cốt của mẹ về, đau lòng thương khóc một hồi. Bốn năm trước, khi rời khỏi thành phố B, có trở về đây, cũng đau lòng thương khóc một hồi. Cả hai lần đều không ở lại lâu, vội vã trở về, vội vã ra đi. Bây giờ về lại, cũng vẫn đau lòng. Nơi đã sinh ra tôi và nuôi tôi lớn lên này, trở về một lần thì thương cảm một lần, e rằng đúng là không thể ở lại lâu được nữa rồi. Tôi bảo Quyên Tử: “Thị trấn thay đổi nhiều quá”.

Quyên Tử cười bảo: “Đúng thế, rất nhiều gia đình đã xây nhà gạch”.

Tôi vẫn thích thị trấn nhỏ trước kia hơn. Những ngôi nhà gạch này xen giữa những căn gác gỗ trông chẳng ra sao cả. Những chỗ vỡ hỏng của con đường đá cũ nay đã được vá lại bằng xi măng. Vật đổi sao dời, đến cảnh vật còn đổi khác, huống hồ là con người.

Quyên Tử vô cùng hào hứng nói: “Thị trấn đã xây dựng xưởng sản xuất giấy, xưởng mây tre thủ công mỹ nghệ, mình là việc ở xưởng thủ công, sản phẩm của chúng mình tiêu thụ rất tốt, có điều xương nhỏ, sản lượng cũng thấp”.

Những người ở thị trấn Tô Hà có đôi tay khéo léo, tất cả phụ nữ đều giỏi thêu thùa, đàn ông biết đan lát các loại đồ dùng gia đình. Trong núi rất nhiều tre trúc, lại có nước nữa, mở xưởng như thế này cũng là một hướng hay.

Nhà tôi ở gần nhà Quyên Tử, chỉ cách vài nhà hàng xóm. Trong nhà có lẽ bụi đã dày đến hàng tấc, không thể ở được rồi. Quyên Tử nhìn thấu được suy nghĩ của tôi: “Lần này trở về, đến nhà mình ở đi. Bố mẹ mình vẫn luôn nhắc cậu đấy”.

Tôi gật đầu đồng ý, bảo Quyên Tử: “Mình vẫn muốn về qua nhà trước đã”.

Trước đây nhà cửa luôn được dọn dẹp sạch bóng, nếu mẹ biết được nhà cửa đã tan hoang thế này thì không biết sẽ đau lòng đến thế nào. Tôi thật bất hiếu. Đi đến gần, tôi trông thấy khoảnh sân nhỏ bên trong bức tường thấp vẫn sạch sẽ, chắc hẳn do Quyên Tử thường xuyên đến quét dọn, tôi cảm động nhìn bạn.

Quyên Tử nhếch miệng cười: “Tử Kỳ, vào nhà đi”.

Quyên Tử mở cửa, tôi không khỏi đỏ hoe mắt: “Quyên Tử, cảm ơn cậu”. Trong nhà rất sạch, Quyên Tử cũng còn quan tâm dọn dẹp cả ở đây nữa.

Tôi đứng ở gian nhà giữa, tất cả đều không thay đổi gì, giỏ kim chỉ đặt trên ghế vẫn ở nguyên chỗ cũ. Mẹ có thói quen ngồi thêu ở đây, mẹ bảo ở đây ánh sáng tốt, ngoài ra còn có thể trông thấy tôi tan học về nhà. Lần nào cũng vậy, tôi cứ vừa bước vào cổng, là mẹ liền đặt kim xuống, mặc tạp dề vào bếp. Bởi vì chỉ cần bước chân đến cửa là tôi đã hét lên: “Mẹ ơi, con đói rồi!”.

Tôi đi quanh trong nhà trong trạng thái như đang mơ.

Đây là phòng của tôi, trên chiếc bàn kê sát cửa sổ có đặt chú chó bông, còn có ve sầu, châu chấu, đó là của Vân Dịch kết, chúng đã khô vàng từ lâu. Ông trúc trên bàn trống rỗng, trước đây luôn có hoa cắm trong đó. Lúc Vân Dịch còn ở đây, cứ cách mấy ba ngày anh lại mang về một bó hoa.

Trên giường trống trơn, chỉ có ván giường, chắc là Quyên Tử sợ bụi bám nên cắt chắn vào trong tủ rồi.

Tôi mở tủ gỗ. Mùi long não bốc ra. Tôi lần tìm trong góc, sờ thấy một cái hộp nhỏ. Không cần mở ra, tôi cũng biết, bên trong trống không, trước đây, trong đó để đầy những thứ đồ chơi nhỏ tôi tặng anh, lúc đi anh mang tất cả theo. Những bức ảnh của tôi ép phía dưới tấm kính, có một số chỗ chưa lại ô trống, Vân Dịch đã mang đi mấy bức. Tôi nhấc kính lấy ra một bức quan sát, nhìn kỹ mình ngày xưa. Trong bức ảnh, tôi nhếch mép cười, để lộ hàm răng, con ngươi đen láy, ánh nhìn giản đơn. Phía sau bức ảnh có chữ, của Vân Dịch viết: “Con cáo nhỏ của anh”.

Tôi cười, vừa cười nước mắt vừa tuôn rơi. Giá không quen anh thì tốt biết mấy, thời gian có thể quay trở lại thì tốt biết mấy. Tôi bỗng nhiên cảm thấy phải chăng mình đã sai, phải chăng sự khẳng khái cố chấp của mình là sai rồi?

“Đi thôi, bố mẹ đang chờ chúng mình về ăn cơm đây”.

Hôm sau, Quyên Tử xin nghỉ làm, mua hương nến, tiền giấy cùng tôi đi thăm mẹ. Xem ra mộ mẹ vẫn thường xuyên có người đến chăm sóc. Quyên Tử bảo: “Triển Vân Dịch cứ nhất định đưa tiền cho nhà mình, nói là để những lúc rảnh rỗi đến đây trông nom giúp. Anh ấy rất trọng tình nghĩa”.

Tôi quỳ trước mộ khóc. Tôi có rất nhiều điều muốn nói với mẹ, có rất nhiều ám ức muốn giãi bày. Nếu thời gian quay trở lại, tôi thà rằng không thi đỗ đại học, tìm việc làm trong thị trấn giống như Quyên Tử, hằng ngày trở về nhà ở bên mẹ. Triển Vân Dịch còn hiếu thảo hơn tôi. Tôi đã không về đây trong một thời gian rất dài, rất dài.

“Mẹ ơi, mẹ có tha thứ cho con không? Con không về ở bên mẹ, con sợ trông thấy mẹ ở đây, con sợ lắm, mẹ ở cách xa con như vậy, con không nhìn thấy mẹ được. Con không được ăn thức ăn mẹ nấu, không được nghe mẹ gọi. Mẹ ơi, con chỉ có mỗi một mình, sao mẹ lại bỏ con một mình”. Nước mắt tôi tuôn trào.

Quyên Tử đến đỡ tôi: “Từ Kỳ, cậu lấy chồng rồi, có gia đình rồi, mẹ cậu sẽ biết, bà sẽ rộng lòng mà”.

Tôi lấy chồng rồi ư? Tôi cất tiếng khóc òa, tôi lấy người ta rồi, đó chỉ là giả thôi, đó chỉ là lấy cho Triển Vân Dịch xem mà thôi. Sao tôi lại độc ác như vậy, nhất định phải đoạn tuyệt, một đường lui cũng không để lại? Ngay cả một cơ hội để xoay chuyển tôi cũng không chừa ra.

Giây phút này tôi không biết mình là đúng hay sai, cho dù sai, cũng chỉ còn biết đã sai thì sai đến cùng. Tất cả, tôi đều phải tự gánh lấy, đã đưa ra quyết định thì phải chấp nhận mọi hậu quả. Trước kia tôi còn có thể nói tất cả mọi chuyện với Quyên Tử, nhưng giờ đây, tôi lại không thể cho cô ấy biết chuyện này. Hóa ra khi con người ta có bí mật, có bí mật không thể nói ra thì sẽ đau khổ như thế đấy!

Tôi không thể nói với mẹ, tôi không còn áo hoa, tôi không thể mặc tấm áo mẹ thêu trong ngày cưới được rồi. Ở đây, trong núi này, bên sông này, tất cả mọi thứ, đều khiến tôi trông cảnh mà nhớ đến người. Có lẽ, cứ nên ở lại đây, có mẹ, có sự quan tâm của Vân Dịch, dứt khoát không về thành phố C nữa, không nhớ lại những chuyện đã xảy ra nữa, để thời gian quay trở về khi tôi trong sáng và ngây thơ nhất.

Tôi muốn quay trở về những ngày ấy biết bao!

Khi đó Triển Vân Dịch vẫn còn là một thành niên măng tơ, cũng ngây thơ trong sáng như tôi, anh không có vẻ thâm trầm như sau khi trở về nhà họ Triển, chưa bao giờ đặt ra yêu cầu gì với tôi. Tất cả đều hết sức tự nhiên, mặc tôi chơi, mặc tôi quậy, anh chỉ tán thưởng.

Đã thay đổi từ lúc nào vậy nhỉ? Là từ lúc anh từ Anh trở về, sáu năm sau khi chúng tôi xa cách nhau phải không? Anh mang suy nghĩ của anh về nhào nặn tôi, nhất định đòi cải tạo một con bé miền núi thành tiểu thư khuê các. Tôi khẳng khái cho rằng mình cũng lễ độ và hiền thực không kém, mà những thứ này trong mắt anh lại luôn chẳng đủ.

Sau khi mẹ qua đời, tôi dựa vào anh, tin tưởng anh. Trong lòng tôi, anh không chỉ là người thân còn là người lớn trong gia đình. Sao anh lại không hiểu?

Là tôi không hiểu anh, hay vì anh cho rằng cái gì tôi cũng không biết, cần phải có anh trù định? Tôi không rõ nữa.

Không thể quay đầu lại nữa rồi. Anh đã từ bỏ mà tác thành cho tôi, còn tôi chọn cách rời xa anh. Nếu trước đây chưa từng kẻ bên, chưa từng quyến luyến thì bây giờ, khi cả hai biến thành hai cuộc đời xa lạ, tôi

đã không đau lòng đến thế.

Tôi cởi bỏ bộ đồ mặc trong thành phố, thay bằng quần áo vải. Quyên Tử cười bảo: “Trong thị trấn rất ít phụ nữ mặc thế này, Tử Kỳ, cậu chẳng giống một phụ nữ hai mươi bảy tuổi tí nào, vẫn không khác gì trước kia”.

Tôi cười đáp: “Sau này có người hỏi mình vì sao trẻ lâu, mình sẽ trả lời rằng ngày nào cũng uống một cốc nước suối trên núi của trấn Tô Hà, như vậy hẳn bán nước sẽ rất phát đạt”.

Đúng rồi, thay đổi trang phục, là có thể quay về trước kia. Người thành phố lớn mãi mãi không bao giờ có được sự thuần phác của người sống ở thị trấn nhỏ trên núi, mãi mãi không thể hiểu được chỉ cần ít tiền như thế cũng có thể sống rất vui vẻ.

Người trong thị trấn đối với thành phố lớn cũng đầy rẫy hiếu kỳ và ngưỡng vọng, trẻ con vùng núi vào thành phố, trở về mang theo mơ ước, muốn học cách ăn mặc trang điểm của người thành phố, học lối sống thời thượng, học chơi bời. Họ không biết rằng, thứ họ ngưỡng mộ chẳng qua chỉ là bề ngoài, còn phong cách sống và thái độ sống khác nhau thì không thể nào miễn cưỡng được.

Tôi về đây ở đã được một tuần, ngày ngày đi làm với Quyên Tử, học cách đan giỏ, các bạn thuở nhỏ nhiệt tình mời tôi về nhà ăn cơm, thi nhau mang quà đến nhà Quyên Tử.

Bà cụ Tô ở phố trên nghe nói tôi đã lấy chồng, còn mang đến tặng một đôi vỏ gối thêu hình Hỷ thước liên chi (1). Bà cụ bảo: “Con gái có tương lai rồi, lấy được người tốt, mẹ cháu sẽ rất vui đấy”.

Nếu tôi lấy Vân Dịch, mẹ có cười không? Tôi không biết Vân Dịch hứa gì với mẹ, lúc ra đi mẹ rất yên tâm giao tôi cho anh. Nếu mẹ biết Vân Dịch trả lại áo hoa, mẹ có thất vọng không? Có đau lòng không?

Tôi bị người thị trấn bao vây với những lời chúc mừng đám cưới, nên chỉ biết cười miễn cưỡng.

Lối suy nghĩ của người thị trấn đơn giản hơn người thành phố nhiều. Có điều tôi cứ ở mãi đây, mà lại không thấy Ninh Thanh đâu, họ cũng sẽ nghi ngờ. Bố mẹ Quyên Tử hỏi Quyên Tử thế này: “Sao lại có thể để con dâu mới về nhà mẹ để một mình như vậy”.

Cuối cùng tôi không thể tiếp tục ở đây được nữa rồi. Khi ngồi ăn cơm với người nhà Quyên Tử, bố Quyên Tử do dự hồi lâu mới bảo: “Tử Kỳ à, căn nhà gỗ của cháu đã có người đến nghe ngóng, muốn biết cháu có bán hay không. Cứ để không mãi, chắc cháu cũng không về ở nữa”.

Tôi lưỡng lự, bán ư? Sau này, ở đây sẽ không còn nhà của tôi nữa. Nhưng mà, giữ lại, mẹ cũng sẽ không về được nữa rồi, Vân Dịch cũng không ở đây nữa, mỗi lần nhìn là mỗi lần đau lòng. Suy nghĩ hồi lâu, tôi cười bảo: “Thưa chú, cháu không bán, cháu tặng nó cho Quyên Tử”.

Quyên Tử kinh ngạc nhìn tôi: “Như thế không được, không thể được. Cậu phải bán, có thể giữ lại một ít tiền phòng thân, còn nếu không muốn bán thì cứ để trống, giữ cho cậu”.

Tôi cười bảo: “Không, tặng cậu đấy, sau này, mình trở về sẽ ở đây, nhà cậu cũng như nhà mẹ mình”. Nói xong, mắt đã đỏ hoe, tôi chớp chớp mắt: “Thưa chú, cháu sắp về thành phố C rồi, chú xem như vậy có được không, đó cũng là ý nguyện của cháu”.

Quyên Tử lấy chồng đã mấy năm, nhà chồng đông người, kinh tế cũng khó khăn, hai vợ chồng vẫn cứ phải ở nhà vợ. Quyên Tử luôn muốn có một ngôi nhà riêng, làm như vậy, tôi nghĩ là tốt nhất.

Bố Quyên Tử thở dài bảo: “Tử Kỳ à, nếu cháu đồng ý, thì làm con gái chú, dù sao chú cũng nhìn cháu lớn lên từ bé, đây cũng là nhà của cháu”.

Trước khi đi, tôi trở về nhà một lần nữa, thu dọn đồ đạc. Vân Dịch, em phải đi rồi, sau này không quay lại nữa. Nơi này, cứ coi như anh chưa từng ở. Em chưa bao giờ quên anh.

Mẹ ơi, con đi đây, hằng năm đến tết Thanh minh con sẽ về thăm mẹ, con tặng ngôi nhà cho Quyên Tử rồi, có cô ấy trông nom, có lẽ tốt hơn so với một gia đình lạ lẫm đến ở. Quyên Tử cũng là con gái của mẹ, phải không mẹ?

Tôi quyết định trở về thành phố C, ở một thời gian, hoặc có thể lại ra đi, đến một thành phố lớn ồn ào náo nhiệt, tìm một công việc, quên hết những chuyện đã qua. Điểm tốt duy nhất của thành phố lớn là khoảng

cách giữa người với người, không có chuyện nhà chuyện cửa, không ai quen biết ai, không ai hiểu ai. Hàng xóm láng giềng không la cà ngồi lê đôi mách, không chủ động hỏi thăm nhau. Sự lạnh nhạt như vậy trước đây tôi ghét cay ghét đắng, cực kỳ không quen, nhưng bây giờ, có lẽ là thích hợp nhất đối với tôi.

Có thể, vẫn còn gặp được một người không hề biết quá khứ của mình, và làm lại từ đầu.

Có điều, với Ninh Thanh, tôi chỉ có thể nói lời xin lỗi. Tôi thậm chí lo lắng lại phải sắm vai là vợ anh, thời gian ở bên cạnh anh càng dài, tôi càng thêm ái náy, đến lúc đó, ngay cả lời xin lỗi cũng không dễ gì nói ra được.

Vẫn cần phải ở thành phố C một thời gian nữa. Không thể chỉ mấy ngày sau hôn lễ đã đặt gia đình họ Ninh vào búa rìu dư luận, khiến ọi người lại chỉ chỉ trỏ trỏ Ninh Thanh.

Chúng ta gặp nhau là duyên phận, mỗi người đều chỉ là khách qua đường trong cuộc sống của một người khác. Duyên phận sâu nặng thì có thể đi cùng nhau đoạn đường dài, duyên phận hời hợt thì sau khi gặp rồi lại đường ai nấy đi, cuối cùng là chia tay. Cho dù mang theo buồn phiền, mang theo hồi ức, mang theo nuối tiếc, mang theo mong nhớ, cũng không thể nào đi được đến cuối con đường.

Cũng giống như tôi và Vân Dịch. Từ khi mười sáu tuổi cho đến tận bây giờ, đã mười một năm rồi, quần quăn quýt quýt, yêu ghét xa cách, dù yêu sâu nặng đến mấy, cuối cùng cũng có lúc chia cắt máu xương, cuối cùng mỗi người đều trở về với thế giới của riêng mình.

Giọt nước mắt tựa son, cùng ở thì cùng say, hỏi bao giờ gặp lại, từ đây kiếp người mãi hận, nước sao cứ chảy về đông (2).

Nghĩ thông suốt rồi, tôi cười, Đường Tử Kỳ vẫn còn cuộc sống dài phía trước, không thể trải qua nó trong nước mắt được.

Tôi xuất hiện trước mặt Ninh Thanh với tinh thần và diện mạo trước đây chưa từng có. Trở về nhà họ Ninh, tôi đem đủ loại đặc sản của Tô Hà chia ọi người. Tôi mua cho ông Ninh chai rượu ngâm đặc sản của Tô Hà, mua cho bà Ninh chiếc vòng bạc chế tác thủ công, mua cho Ninh Nhược chiếc túi xách thêu tay, còn của Ninh Thanh là cái chặn giấy bằng tre điêu khắc. Tôi nói: “Tô Hà là nơi nhỏ hẹp, những thứ này đều không đáng bao nhiêu tiền, nhưng là tấm lòng của Tử Kỳ, mọi người nhất định phải thích đấy”.

Bố mẹ Ninh Thanh rất vui mừng, vui đến nỗi cười không ngớt, bà Ninh bảo: “Thích chứ, sao lại không thích được. Vòng bạc tốt lắm, có thể trị phong thấp”.

Ninh Thanh tủm tỉm cười nhìn tôi chia quà, đưa tay ôm eo tôi nói: “Lần sau chúng mình đi bù tuần trăng mật, anh sẽ đưa em về Tô Hà”.

Tôi khéo léo tìm cách rời khỏi bàn tay anh, hỏi Ninh Nhược: “Đại Hải đâu? Chị cũng mua quà cho cậu ấy, em đưa hộ chị, hay là để chị mang đến công ty?”.

Tôi không dám quay lại nhìn Ninh Thanh, nghĩ bụng dù mình có che giấu tốt thế nào, anh cũng vẫn cảm nhận được. Tôi biết khi anh trông thấy cả gia đình sum họp vui vẻ, tình cảm sẽ tự nhiên dâng trào. Như mà, cứ tiếp tục thế này... tôi làm sao có thể vì anh mà cứ tiếp tục thế này được?

Tiểu Nhược vui vẻ nói: “Hay là chị mang đến cho anh ấy đi, Đại Hải đã mấy lần bảo em, thiếu chị ở công ty, chẳng có ai nấu nấu cả.”

Tôi về phòng, nói với Ninh Thanh: “Chúc ngủ ngon, Ninh Thanh”.

Anh đứng ở cửa không chịu đi: “Tử Kỳ, về Tô Hà vui không?”

Tôi quay lại cười: “Rất vui, gặp được rất nhiều người quen trước kia, lại còn đi thăm mộ mẹ. À, phải rồi, Ninh Thanh, em tặng ngôi nhà cho Quyên Tử rồi, sau này, em nghĩ mình sẽ không trở lại đó nữa.”

Ninh Thanh hiểu nhầm ý của tôi, anh có phần hơi kích động: “Tử Kỳ, em muốn quên tất cả quá khứ sao?”.

Tôi thật sự mệt mỏi. Trong lòng tôi rất áy náy, vốn cho rằng dù không yêu anh cũng vẫn có thể sống qua ngày đoạn tháng, biết đâu hai năm chung sống tôi sẽ quen được. Nhưng tôi không lừa được bản thân mình, làm sao tôi có thể thân mật với anh, trong khi lại đang nghĩ về một người con trai khác?

Tôi cười bảo Ninh Thanh: “Đúng vậy, đã qua rồi, hãy để nó qua đi, em cũng phải sống vui vẻ, phải không?”. Tôi nhìn Ninh Thanh, trong lòng thầm xin lỗi, hít một hơi thật sâu rồi mới nói ra được: “Sau này có thể việc công ty sẽ bận hơn, thời gian ở nhà chắc không quá nhiều được”.

Tôi chẳng thể nói thẳng với Ninh Thanh, nhưng tôi nghĩ anh hiểu được ý tứ của tôi. Sau này, tôi nhất quyết không được giống như bây giờ, đem đến cho anh ảo tưởng nữa. Vậy nên tôi chọn giải pháp dồn hết thời gian cho công việc.

Ninh Thanh đã trở lại với vẻ bình thản của mình: “Được, anh biết rồi, đừng để quá mệt, chúc ngủ ngon”.

“Em xin lỗi, Ninh Thanh”.

Anh ngây người cười gượng: “Anh chỉ là trông chờ kỳ tích, anh không trách em”.

Vừa bước vào công ty, tất cả đồng nghiệp đã vây quanh, mồm năm miệng mười hỏi tôi qua tuần trăng mật thế nào, bảo tôi béo ra chút ít, sau đó tranh nhau giật quà. Đại Hải nói: “Lấy chồng rồi có khác, trông rõ hơn hử”.

Tôi dí dỏm bảo cậu ta: “Đúng rồi, lúc nào cậu làm đám cưới với Tiểu Nhược đấy?”.

Đại Hải nói: “Sang năm, sang năm nhất định mời mọi người uống rượu mừng”.

Đang nói thì Tổng giám đốc gọi tôi: “Tử Kỳ, cô vào phòng tôi một lát”.

Tôi vâng một tiếng, cầm quà mua cho Tổng giám đốc và bước vào phòng: “Tổng giám đốc, đây là chút quà mọn, cũng chưa nói hết được lòng kính trọng”.

Tổng giám đốc cười bảo: “Năm nay đúng là nhiều chuyện vui. Tử Kỳ à, sau này những công việc liên quan đến Ninh Thị, cô cùng Đại Hải đi liên hệ nhé”.

Tôi lắc đầu: “Chuyện này không được, việc công việc tư phân minh, nếu lẫn lộn với nhau, sẽ khó giải quyết, có điều”, tôi tăng tốc “Tôi tin Ninh Thị luôn vui vẻ hợp tác với công ty ta”.

Tổng giám đốc cười bảo: “Điều này là đương nhiên, chúng ta luôn đối xử với Ninh Thị rất tử tế. Phải rồi, nhà họ Ninh đồng ý cho cô tiếp tục ra ngoài làm việc sau khi kết hôn xong à?”.

Tôi cố làm ra vẻ khổ sở bảo: “Thưa Tổng giám đốc, chẳng phải số tôi cực khổ hay sao, cứ ngồi ở nhà sẽ sinh bệnh mất”.

Tổng giám đốc tiện đà nói tới: “Thế à, vậy mà tôi cứ lo mất đi một đại tướng. Không phải sao, đến cuối năm, các loại hoạt động đều nhiều hơn, bận rộn là tốt, bận rộn sẽ có tiền, công ty không bận, mọi người ăn Tết sẽ không vui. Tử Kỳ, Vân Thiên kết liên minh với chúng ta, họ yêu cầu báo phương án kế hoạch cho họ ngay trước Tết, cô đi thành phố B chuyển nữa được không?”. Nói xong, Tổng giám đốc nhìn tôi vẻ dè dặt.

Vừa nghe nói đến Vân Thiên tôi liền thấy đó là vấn đề rất nhạy cảm, vội vàng từ chối: “Tổng giám đốc, đây là việc của phòng Kế hoạch, hơn nữa, cuối năm Ninh gia cũng nhiều việc, không phải cái gì cũng đổ lên đầu tôi chứ?”.

Tổng giám đốc suy nghĩ hồi lâu, chắc là cảm thấy yêu cầu này hơi quá, dù sao đi nữa, tôi cũng “mới kết hôn”. Tổng giám đốc gật đầu: “Cái chính là Đại Trương của phòng kế hoạch bị ốm xin nghỉ rồi. Thôi được, để tôi tìm người khác”.

Thì ra là Đại Trương bị ốm xin nghỉ, tôi yên tâm trở lại. Chỉ sợ do Triển Vân Dịch chỉ đích danh yêu cầu tôi đến “yết kiến”. Lấy lại tinh thần rồi không có nghĩa là tôi có thể thần nhiên đối mặt một cách nhẹ nhõm. Tôi vẫn sợ gặp anh. Tuy anh gửi áo thêu hoa đến, hôn lễ cũng diễn ra bình thường, nhưng sự buông bỏ của anh không có nghĩa là từ đây, nếu có gặp nhau, chúng tôi sẽ thực sự có thể bình tĩnh hòa nhã được.

Nếu gặp anh, tôi vẫn không biết phải nói gì cho phải, cũng không biết anh có nổi giận với mình hay không. Vậy nên không gặp thì tốt hơn.

Tôi cũng không muốn hết giờ làm về nhà họ Ninh sớm, mỗi lần đều ở trong phòng Chế tác chờ ra phim đến rất muộn, rồi cùng các đồng nghiệp làm chương trình. Chỉ cần bản thân tôi muốn làm việc, lo gì công ty không đáp ứng?

Ninh Thanh có vẻ còn bận rộn hơn. Đến cuối năm, không hội họp thế này thì hội họp thế khác, sau đó là những buổi tiệc tùng tụ tập không đếm xuể, buổi tối về đến nhà thì tôi đã ngủ say. Tôi mơ màng nghe tiếng kẹt cửa biết là anh đã về. Tôi và anh gặp mặt nhau nhiều nhất chỉ vào lúc ăn sáng, sau đó anh đưa tôi đi làm.

Đồng nghiệp trong công ty mỗi lần trông thấy Ninh Thanh đưa tôi đi làm đều xúc động bảo anh đúng là người chồng tốt. Cũng có lúc anh đến đón tôi giờ tan tầm. Những lúc đó, dường như tôi nhìn thấy trên người anh viết rõ hai chữ “Mệt mỏi” và liền khuyên anh không cần đến đón. Ninh Thanh chỉ cười: “Tứ Kỳ, anh muốn đến đón em. Chúng ta sẽ về nhà cùng nhau”.

Tôi không nói gì.

Ninh Thanh luôn cho tôi cơ hội, những ngày tháng như vậy dường như có thể tiếp nối nhau mãi.

Tựa như cuộc sống sẽ cứ vậy, bình thản lặng lẽ trôi đi, bình yên là phúc, bình thường cũng là phúc. Nhưng vì sao trong lòng tôi ngược lại ngày càng cảm thấy không yên? Tôi không biết nữa.

Sắp đến Tết rồi. Tổng giám đốc lại gọi tôi vào phòng làm việc: “Theo tôi lần này cô phải đi thành phố B rồi. Cô đưa trợ lý Tiểu Vương cùng đi, Văn Thiên rất không vừa ý với kế hoạch của chúng ta. Tuy là việc của phòng Kế hoạch, nhưng cuối cùng vẫn phải do phòng Chế tác các cô thực hiện, cô đi thỏa thuận với họ một chuyến, như vậy hiệu quả công việc sẽ cao hơn. Đại Trưởng của phòng Kế hoạch ốm vẫn chưa khỏi”.

Tổng giám đốc nhíu mày, không nói cũng biết, chắc hẳn đã va phải bức tường ở Văn Thiên rồi.

Thời gian dần dần cho tôi hiểu ra rất nhiều điều. Tôi vốn không muốn gặp lại Triển Văn Dịch, nhưng qua những ngày này, suy nghĩ lại thay đổi. Nếu tôi thật sự không thể sống cùng anh, tôi hy vọng anh được hạnh phúc.

Có rất nhiều chuyện không thể nào trốn tránh mãi được, cần đối mặt thì vẫn phải đối mặt. Tôi thậm chí mong chờ gặp anh sớm hơn, nhanh chóng thanh toán hết nợ nần, để khỏi phải suốt ngày ghi nhớ vắn vưng. Có thể, hiểu thông được rồi, sau này sẽ thấy nhẹ nhõm hơn.

Có thể, sau bao nhiêu năm nữa, khi chúng tôi nhìn lại, sẽ cười vui trong lòng, vì đều đã tìm thấy hạnh phúc thuộc về riêng mình trong thế giới của mỗi người.

Khi nói chuyện này với Ninh Thanh, tôi vẫn rất cẩn trọng: “Ninh Thanh, em phải đi thành phố B một chuyến lo việc của công ty, nhất định sẽ nhanh chóng về ăn Tết”.

Ninh Thanh chau mày: “Tứ Kỳ, không phải là Triển Văn Dịch giở trò đấy chứ?”.

Tôi nói: “Dù có như vậy cũng không sợ, bây giờ em đã là Ninh phu nhân rồi”, nói xong nhăn mặt làm trò.

Ninh Thanh cười, thấp giọng: “Không được ăn vụng đâu đấy”.

Tôi sững sờ, sau đó bật cười: “Mỗi tối em sẽ nhắn tin, gọi điện báo bình an cho anh”.

Ninh Thanh trịnh trọng bảo: “Em bình an thì tốt, cả nhà chờ em về ăn Tết. Tết đến anh đưa em đi đốt pháo hoa”.

“Ninh Thanh, nếu như em vẫn không thể..., anh có oán có hận em không? Chúng ta vẫn có thể là bạn của nhau chứ?”, tôi bỗng nhiên hỏi Ninh Thanh.

“Tứ Kỳ, đừng suy nghĩ quá nhiều, bây giờ như thế này, anh rất vui rồi.”

Ngay sau đó tôi thu xếp hành lý cùng Tiểu Vương đi thành phố B. Trên máy bay, tôi sờ lên ngón tay, trước lúc đi, Ninh Thanh đột nhiên nhắc tôi phải nhớ đeo nhẫn cưới. Đám cưới xong tôi liền vút ngay thứ đó vào ngăn kéo không thêm để ý đến, nhưng Ninh Thanh lại vẫn nhớ. Ninh Thanh, đúng là anh đang gắng sức nuôi dưỡng “tình cảm vợ chồng”, gắng sức muốn lo liệu trọn vẹn cuộc hôn nhân này.

Tôi biết, trong lòng anh hẳn luôn hy vọng rằng, sẽ có một ngày tôi trở thành Ninh phu nhân đích thực. Nếu không có chuyến đi thành phố B lần trước, nếu không có cuộc gặp lại Triển Văn Dịch sau bốn năm, nếu không có đủ mọi chuyện đến sau đó nữa, để tôi phải lấy Ninh Thanh như thế, thì cũng không phải là không có khả năng.

Vì sao sau này tôi cứ phải tìm một người hoàn toàn xa lạ để chung sống mà lại không phải là Ninh Thanh? Tôi nghĩ tôi thực sự không thể chịu được khi sống với một người biết chuyện của mình trước kia, biết rõ về Triển Vân Dịch. Như thế, tôi sẽ không có cách nào khiến tình cảm dành cho Vân Dịch trở thành nhỏ như hạt cát, chôn chặt ở nơi sâu thẳm nhất của lòng mình. Mà anh sẽ luôn xuất hiện trong cuộc sống của tôi.

Tôi hy vọng bắt đầu từ tờ giấy trắng tinh, chứ không phải là trên tờ giấy đã vẽ một vệt đen thẫm, sau đó lại thử dùng đủ loại màu sắc để che đậy. Dù thế nào, cũng không thể khiến nó mất đi.

8. Chương 8

Có những lúc con người ta không thể bước sai, sai rồi sẽ không thể hối hận, không thể làm lại được. Những việc bản thân tôi làm, quyết định tôi đưa ra, đã định trước rằng tôi mãi mãi mất anh rồi.

Đặt hẹn xong với phòng Marketing của Vân Thiên, đây là lần đầu tiên tôi bước vào trụ sở chính của tập đoàn này. Thế nhưng, người của phòng Marketing Vân Thiên bước vào phòng khách lại là người tôi không thể quen biết hơn.

Là lúng túng? Là ngạc nhiên? Là thắc mắc? Tôi thực sự sửng sốt. Miệng lắp bắp hỏi: “Úc Nhi? Cậu ở Vân Thiên à? Phòng Marketing?”.

Tôi không nhìn được cười, cố gắng nhìn nhưng không được. Tại sao Triển Vân Dịch biết tôi ở thành phố C, tại sao khi lần đầu tiên gặp lại tôi trong buổi mời cơm vì chuyện của Mai Tử, anh không có chút gì ngạc nhiên. Tôi còn cho rằng anh giấu tình cảm sâu thẳm, không như tôi vui giận biểu hiện cả ra ngoài. Hóa ra anh đã biết rõ từ trước, tôi vừa đến thành phố B là anh liền biết ngay.

Úc Nhi luôn giữ liên lạc với tôi, cứ dăm ba tháng lại gọi điện một lần, hỏi xem có bình yên không và tình hình gần đây ra sao, tôi thường nói nhiều, hỏi ít. Tôi không quen dò hỏi chuyện của người khác. Úc Nhi nói thì tôi nghe, không nói thì tôi nói, riu ra riu rít đủ chuyện không kể lớn bé, ngay từ lúc nhận điện là đã bắt đầu báo cáo. Chả trách, lần trước đến, cô ấy định nói gì nhưng lại thôi, cô ấy khuyên tôi quay về bên Triển Vân Dịch.

Về mặt tôi chắc hẳn vô cùng khó coi.

Úc Nhi vội vàng giải thích: “Từ Kỳ, mình không biết Triển Vân Dịch ở Vân Thiên, lúc đến dự tuyển mình hoàn toàn không biết, mãi sau này mới phát hiện ra. Từ Kỳ, cậu đừng như vậy”.

Tôi nổi giận: “Về sau cậu biết rồi sao không nói? Lần trước mình đến đây sao cậu không nói? Úc Nhi, mình tin tưởng cậu như vậy...”. Tôi khó chịu, thật sự khó chịu.

Úc Nhi cắn chặt môi không biện hộ nữa.

Tôi trấn tĩnh lại, nói chuyện công việc: “Lần này mình đến đây là vì đề án kế hoạch của công ty mình với Vân Thiên, Vân Thiên luôn không vừa ý, mình muốn biết là có vấn đề ở chỗ nào, chúng ta cùng nhau sửa cho tốt”.

Úc Nhi chậm chậm ngồi xuống, mở tập văn kiện bắt đầu cùng tôi thảo luận về đề án kế hoạch, giống hệt như lúc còn đi học chúng tôi ôn bài tranh luận với nhau. Có lẽ bây giờ chỉ có nói chuyện công việc mới có thể hóa giải sự bối rối giữa hai chúng tôi.

Cơ bản đã hiểu được ý tứ của Vân Thiên, tôi ra hiệu cho trợ lý đang không dám ho he kia chỉnh sửa xong bản ghi chép rồi ra về. Lúc vừa bước ra khỏi cửa chính, Úc Nhi nói: “Từ Kỳ, tối nay hai chúng ta gặp nhau, mình có điều muốn nói với cậu”.

Tôi thở dài, mềm lòng, quay nhìn bạn: “Úc Nhi, mình có thể hiểu được, cậu không phải áy náy làm gì, chung quy vẫn là chuyện của mình với Triển Vân Dịch, không liên quan đến cậu, mình đã quá kích động. Mình không giận đâu, thật đấy. Tối nay mình còn phải gửi fax về công ty, đợi đến khi làm xong kế hoạch này, chúng ta gặp nhau, được không?”.

Úc Nhi gật đầu, buồn buồn nhìn tôi. Tôi thở dài, cười an ủi bạn: “Thôi mà, đừng làm ra vẻ giống như vợ lẽ bị ức hiếp nữa, người nên khóc là mình cơ”.

Thấy tôi nói vậy, Úc Nhi mới vui vẻ trở lại, bĩu môi bảo: “Tử Kỳ, người ta sợ cậu giận thật mà”.

Tôi cười gượng: “Mình còn không hiểu hay sao? Chen chân vào chốn chức quyền không phải chuyện dễ dàng, nghĩ lại Triển Vân Dịch cũng đã rất chiều cố cậu, vì thế, chuyện đó cũng là bình thường, cậu cũng chỉ vì muốn tốt ỉnh. Được rồi, mai mình lại đến.”

Tôi không hỏi về Triển Vân Dịch. Chuyện gì cần đến thì tất sẽ đến, không phải vậy sao? Nhưng lần này, điều đến với tôi lại là một chuyện ngoài ý muốn.

Tôi nghĩ Úc Nhi sẽ không cố tình làm khó tôi, tôi thật sự đã nhẫn nại đến mức độ cao nhất rồi. Một bản kế hoạch viết rồi sửa rồi lại viết, làm đi làm lại đến bảy tám lần, Úc Nhi vẫn nhìn tôi khó xử: “Tử Kỳ, phương án này... điều này... Bên mình muốn hiệu quả truyền đạt phải đạt tới mức người qua đường cũng phải kinh ngạc. Phương án này e rằng không được, có thể làm lại không?”.

Trời ạ, người qua đường mà nhìn thấy bộ dạng của tôi lúc này, chắc chắn sẽ phải kinh ngạc, không, phải là vô cùng kinh sợ! Tôi đã làm tới mức gần như không kịp thở, Lỗ Tấn bảo con bò thật đáng thương, ăn vào là cỏ mà cho ra là sữa. Tôi nghĩ mình còn đáng thương hơn cả bò, ăn vào chẳng qua chỉ là mấy thứ ngũ cốc rau rợ, mà phải nhả ra cả vàng.

Tôi gọi điện về công ty kêu khổ, Tổng giám đốc hết an ủi thế này lại an ủi thế khác, tôi liền nói: “Tổng giám đốc à, là vàng thì mới phát sáng được, tôi làm việc thâu đêm đến hai mắt đỏ hoe, tắm tới đến mức mắt con cá chết cũng còn sáng hơn tôi, tôi không phải là người làm kế hoạch, ông có thể đóng gói Đại Trương gửi đến thành phố B được không?”.

Tổng giám đốc luôn mang vẻ hào sảng mà lời nói ra lại thật đáng ghét: “Quản lý Trương không đi được, cậu ấy vẫn còn đang nằm trên giường bệnh kìa, tôi bảo Đại Hải đi một chuyến, bất kể thế nào, đến Tết cũng nhất định phải làm xong, liên quan đến chuyện sắp xếp công việc sang năm của công ty, kéo dài thêm nữa sẽ gay go lắm đấy.”

Nói nhảm, ai chả biết nếu còn kéo dài thêm nữa thì sẽ dẫn đến vấn đề mang tính hệ thống, ảnh hưởng tới cả tổ ngoại cảnh hay đoàn phim. Tôi thấy có một điểm rõ nhất trong lời nói của Tổng giám đốc là: Nếu không làm xong thì đừng có về ăn Tết. Kỳ đầu tiên này, theo kế hoạch của Vân Thiên, công ty chúng tôi sẽ liên tiếp nhận được đến mấy đơn đặt hàng, cứ theo cách làm đưa ra hết quy định chi tiết này đến quy định chi tiết kia như Úc Nhi, thì đừng nói là ăn Tết, đến Rằm tháng Giêng cũng chưa biết có xong được hay không.

Tôi rất nghi ngờ đây là ý của Triển Vân Dịch, thế nhưng tất cả mọi điểm mà Úc Nhi chỉ ra, đều không thể phản bác được. Vốn dĩ chúng tôi sửa chữa cũng có thể cho là khá ổn, nhưng người ta lại muốn làm sao cho toàn vẹn không có kẽ hở! Vân Thiên muốn biên bản kế hoạch này thành sách giáo khoa chắc. Tổng giám đốc lại cho rằng cơ quan thực hiện cuối cùng vẫn là phòng Chế tác, tôi cầu trời khẩn đất mong cho Đại Hải sớm đưa cái tay Trương léo mép kìa đến đây, để cho anh ta suốt ngày gọi bà chị thể này bà chị thể kia, rồi làm mẹ muội Úc Nhi yêu tinh này!

Tôi thực sự muốn Triển Vân Dịch sớm xuất hiện. Tất cả những phiền phức này do anh mà ra. Đang đầy một bụng tức giận muốn tìm chỗ trút, anh mà xuất hiện, tôi không mắng anh thì mắng ai? Nhưng Úc Nhi lại luôn tỏ vẻ đoan chính, công ra công, tư ra tư, tôi vô cùng tò mò muốn biết vì sao trong suốt bốn năm ở cùng nhau trên giường tầng chưa bao giờ thấy cô bạn làm việc nghiêm túc như vậy.

Hôm sau Đại Hải bay đến. Vừa trông thấy cậu ta tôi liền nhào tới, nước mắt nước mũi rùng rùng.

Đại Hải tức cười, vỗ vai tôi: “Tử Kỳ, chị không thấy lạ nhưng tôi thấy lạ. Tôi đã nghiên cứu kỹ bản kế hoạch của chúng ta rồi, hoàn toàn đạt trình độ hạng nhất, Vân Thiên đơn thuần chỉ là bôi lông tìm vết. Không phải là họ nói không đúng, mà là không nhất thiết phải như vậy. Bởi vì cứ theo ý muốn của họ, giá thành sẽ phải tăng lên rất nhiều, xét về hành vi thương mại, là điều không nên có. Chị nghĩ xem, có phải do Triển Vân Dịch không muốn để chị về nhà ăn Tết không?”.

Tôi bừng tỉnh. Đúng rồi, anh không xuất hiện không có nghĩa là anh không nhúng tay vào chuyện này. Tôi suy đi nghĩ lại rồi hỏi Đại Hải: “Vậy phải làm thế nào?”.

Đại Hải cười với vẻ rất kỳ lạ: “Hi hi, nếu ngày kia chúng ta vẫn chưa làm xong, Tiểu Nhựt và Ninh Thanh sẽ đến thành phố B. Tới lúc đó, bốn người chúng ta sẽ ăn Tết ở đây. Tôi muốn xem Triển Vân Dịch trông thấy Ninh Thanh đưa chị đi dạo ở thành phố này, liệu có còn tâm trạng giữ chị lại trước mắt để bị kích động hay không”.

“Nhưng Triển Vân Dịch đã nói rõ anh ấy sẽ không liên lạc với tôi nữa, hơn nữa Ninh Thanh có đi được không? Cuối năm anh ấy cũng nhiều việc.”

Đại Hải vừa cười vừa nói: “Tử Kỳ, có lúc tôi thấy chị ngốc lắm, theo như mấy lần gặp Triển Vân Dịch, tôi cảm thấy anh ta dù có buông tay, cũng không dễ dàng cho chị và Ninh Thanh được yên ổn đâu. Về Ninh Thanh, chị không phải bận tâm, thực ra anh ấy đã muốn đến đây với chị từ trước rồi, vì anh ấy sợ sẽ xảy ra chuyện gì đó. Trong mấy ngày này, Ninh Thị không có anh ấy cũng không thể phát sinh điều gì. Nếu hai ngày tới làm xong kế hoạch thì đương nhiên mọi chuyện sẽ êm xuôi, chúng ta luôn phải chuẩn bị cả hai phương án, đúng không?”.

Tôi tươi cười hơn hở: “Đại Hải, cậu đúng là một bông hoa giải ngữ(1)!”. Rồi tôi đem chuyện Úc Nhi kể lại cho cậu ta nghe.

Mắt Đại Hải chợt sáng lên: “Hay, hay, hay lắm, tối nay mời chị Úc đi ăn cơm”.

Tôi không hiểu, Đại Hải đúng là quân sư quạt mo, lại phân tích cho tôi: “Rất nhiều thông tin Triển Vân Dịch biết được đều xuất phát từ miệng chị Úc, chúng ta sẽ lợi dụng chị ta truyền tin Ninh Thanh sắp đến thành phố B để cùng chị hưởng tuần trăng mật. Nếu việc gây khó dễ cho bản kế hoạch là ý của Triển Vân Dịch, anh ta hẳn sẽ chỉ đạo bật đèn xanh cho đi”.

Tối hôm đó, chúng tôi mời Úc Nhi ăn cơm. Nhân tiện nói cho cô bạn biết chồng tôi như thế như thế. Đại Hải ở bên cạnh thêm mắm thêm muối, nói Ninh Thanh chăm sóc tôi tốt như thế nào, dù sao thì đề án kế hoạch cũng còn nhiều chỗ phải sửa chữa, nên Ninh Thanh chắc chắn đến thành phố B giúp tôi làm việc, nhân tiện nghỉ tuần trăng mật, vân vân...

Viên đá thử vàng(2) Úc Nhi này vừa thử là có hiệu quả ngay, hôm sau, toàn bộ kế hoạch đã được thông qua.

Cùng Đại Hải bước ra khỏi Vân Thiên, bên ngoài đầy trời bông tuyết bay. Đại Hải xoa xoa tay bảo tôi và Tiểu Vương: “Đi, ăn lẩu dê!”.

Còn nhớ lần đầu tiên ăn lẩu dê phương Bắc, tôi vô cùng ngạc nhiên, chỉ có một nồi nước sôi, cho vào hai lát gừng, mấy cọng hành, một cây nấm hương, mấy con tôm khô? Tôi than thở người phương Bắc ăn uống qua quýt không tinh tế gì cả. Lại từng nghe nói kiểu ăn của người Mãn và người Hán thịnh soạn như thế nào, trông những chiếc bát chất đầy rau đã thấy no, đúng là hai thái cực khác nhau.

Tiểu Vương lần đầu tiên ăn lẩu dê, nhìn cái bát đầy tương vừng mà chau mày, khoa chân múa tay ra hiệu một hồi lâu, chủ quán mới hiểu là cậu ta yêu cầu một đĩa dầu vừng. Tôi và Đại Hải nhin cười không lên tiếng, lát sau, chủ quán mang lên dầu pha ớt của phương Bắc, Tiểu Vương ngơ ngác nhìn.

Tôi và Đại Hải bấy giờ mới cười phá lên. Đại Hải vừa cười vừa bảo: “Chúng tôi lần đầu tiên đến phương Bắc đều không tránh khỏi tình trạng này, không sao, quen là được thôi mà”.

Nâng chén chúc mừng thắng lợi. Ba chúng tôi nói nói cười cười trở về khách sạn. Vừa bước lên bậc thềm, thì nghe thấy tiếng Vân Dịch gọi mình, tôi quay đầu lại.

Cuối cùng anh cũng xuất hiện.

Đại Hải bước đến trước mặt, có ý bảo vệ tôi.

Vân Dịch cười, hai tay biếng nhác đút vào túi quần bình thản như thường: “Tử Kỳ, anh vẫn có thể coi là người thân của em chứ? Anh đến đây chúc mừng em đã lấy chồng. Có vui long nói chuyện với anh một chút không?”.

Đại Hải tiếp lời: “Không có gì để nói cả, Tử Kỳ, chúng ta về thôi”.

Thần sắc Vân Dịch không hề thay đổi: “Tử Kỳ, mấy năm nay em thay đổi rất nhiều, đã lớn rồi, có chủ kiến của mình rồi, anh rất yên tâm. Không nói chuyện thì thôi, sau này cơ hội gặp nhau còn nhiều, Thiên Địa

và công ty anh là đối tác đúng không nào?”.

Tôi không biết phải nói sao. Hôm nay Vân Dịch quá ôn hòa, tôi có chút không quen. Nói chuyện cũng được, anh nói đúng, sau này cơ hội gặp nhau chắc chắn còn nhiều. Tôi bảo: “Vào quầy cà phê của khách sạn ngồi đợi một lát được không?”.

Tôi chọn chỗ này là vì trong lòng vẫn thiếu tự tin, nếu có chuyện gì xảy ra, Đại Hải luôn có thể mau chóng đến giúp.

“Từ Kỳ, lấy chồng tốt chứ?”, Vân Dịch cười hỏi tôi.

Tôi thấp thỏm: “Không tồi, Ninh Thanh rất tốt, người nhà họ Ninh đối xử với em cũng tốt”.

Vân Dịch, vì sao anh không nổi nóng? Không nghiêm mặt lại? Anh càng cười bình tĩnh, em càng thấy không yên. Tôi khuấy cà phê trong ly, đầu càng lúc càng cúi thấp.

“Em cúi đầu làm gì vậy? Đang lo à? Hay sợ hãi?”, Vân Dịch hỏi.

Tôi lập tức ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt đang cười của anh, nói với vẻ ầm ức: “Còn không phải là sợ anh sao? Anh luôn độc đoán, muốn em thế này muốn em thế kia, không thể chịu nổi”.

Vân Dịch thở dài một tiếng: “Anh gây áp lực cho em phải không? Từ Kỳ. Anh đã gây áp lực cho bản thân, không nhận được cũng gây áp lực cho em. Anh luôn nghĩ, là anh sai rồi, tại sao anh có thể không cho em tự do? Em là con chim trên núi, bị nhốt vào lồng liền không còn sinh khí. Em đi rồi anh nghĩ sau này sẽ để em được sống những ngày em muốn, dốc sức xử lý cho tốt chuyện của gia tộc, dành cho em một môi trường thoải mái. Vì thế bốn năm nay anh không đến tìm em, anh cho rằng thời gian bốn năm cũng là đủ. Khi gặp lại, em tự tin đến quỵến rũ, anh sợ nếu buông tay một lần nữa, em sẽ không còn là của anh. Anh không khỏi muốn em quay về, anh nghĩ em cũng nên quay về rồi. Nhưng mà, vừa tìm được em, em liền đi lấy người khác. Em sợ anh đến thế sao? Em không muốn ở bên anh đến thế sao? Em thậm chí không sợ những lời anh dọa nạt, bảo lấy chồng là lấy ngay”.

(1): Chính là tên gọi khác của hoa hải đường.

(2): Một loại đá màu đen, rất cứng. Chỉ cần dùng đá thử vàng vạch một đường lên đồ dùng được làm bằng vàng thì có thể nhìn ra tỷ lệ vàng của thứ đồ đó.

Giọng Vân Dịch đều đều, nhưng tôi lại có thể cảm nhận được anh đang đau. Chỉ khi đau đớn tột cùng, tâm trạng mới có thể bình lặng đến vậy.

Bắt đầu từ lúc nào, Vân Dịch biết cho rằng mình sai? Sự độc đoán và cương quyết của anh trong giây phút này đã hoàn toàn biến mất. Vân Dịch như vậy, đã lâu lắm rồi tôi không nhìn thấy. Trong lúc hoảng hốt anh vẫn dành cho tôi toàn những lời nhẹ nhàng và ngọt ngào. Tôi không nhớ nổi những lần anh nổi giận, không nhớ nổi những lần chúng tôi cãi nhau, không nhớ nổi những nỗi đau đã từng đến. Trước mắt là Vân Dịch yêu tha thiết, là Vân Dịch yêu tôi.

Tôi khẽ nói: “Em xin lỗi, Vân Dịch, em không cố ý làm anh đau lòng. Không phải em không muốn ở bên anh, nếu anh với em như thế này sớm hơn, em đã không ra đi, không rời xa anh”.

Tôi trông thấy mắt Vân Dịch sáng lên, không kìm lòng được, chỉ muốn nói cho anh biết cuộc hôn nhân này vốn là giả. Nhưng mà, nghĩ đến Ninh Thanh, tôi sợ rằng mình vừa nói ra, Vân Dịch sẽ lập tức bắt tôi phải quay trở về bên anh, tôi làm sao ăn nói được với nhà họ Ninh đây? Kết hôn chưa được một tháng, con dâu đã bỏ đi rồi.

Trong lòng tôi đang thầm bảo, Vân Dịch, anh đừng ép em, chúng mình cứ làm sao cho thoải mái đi, sau này vẫn còn rất nhiều thời gian mà. Đợi em giải quyết xong mối quan hệ với Ninh Thanh, em nhất định về tìm anh, nhất định. Lòng tôi bỗng nhiên nhẹ bẫng, thì ra tôi quỵến luyến không rời xa anh như vậy, anh còn chưa ngoắc đầu ngón tay, chỉ cười dịu dàng, tôi đã lập tức chạy lại phía anh rồi. Lúc này trên mặt tôi chắc hẳn đang mang một nụ cười hạnh phúc.

“Từ Kỳ, em yêu Ninh Thanh thật rồi à? Em cười vui như vậy?”, Vân Dịch nói chậm rãi.

Tôi phải trả lời thế nào đây? Tôi đang tính toán xem nên nói với anh thế nào cho phải. Giọng nói của Vân Dịch trở nên lạnh lùng, tựa như băng: “Anh muốn giữ em ở lại đón Tết, em lại kéo Ninh Thanh đến hưởng tuần trăng mật. Muốn ở đây, cho anh xem tuần trăng mật của em thế nào? Mới hôm trước vừa thề thốt đảm bảo rằng không lấy người khác, vậy mà anh chưa đi khỏi đã lập tức tổ chức lễ cưới, em bảo anh làm sao tin em được? Hả?”.

Tôi mở miệng định giải thích. Vân Dịch lắc đầu: “Những gì anh nói, em quên hết rồi, quên hết rồi phải không? Anh thật sự không muốn nổi nóng với em lần nào nữa, anh không muốn thấy em khóc. Tử Kỳ, thứ anh không muốn nhìn thấy nhất là nước mắt của em”.

“Anh nghe em nói...”.

Vân Dịch chậm rãi đứng dậy, bước đến cạnh tôi: “Tử Kỳ, anh xưa nay càng gặp khó thì lại càng cứng rắn kiên trì, không kìm nén được ý muốn chinh phục, nhưng lại sợ làm em tổn thương, tiếc rằng bông hoa mà anh vô cùng bảo vệ lại để cho người khác hái mất rồi. Tạm biệt em, Tử Kỳ” .

Anh căn bản không cho tôi cơ hội giải thích, nói xong liền quay đầu đi thẳng.

Một mình tôi ngồi rớt nước mắt trong quầy cà phê. Vân Dịch đã nói chia tay, bốn năm trước tôi cũng từng nói lời chia tay với anh. Chia tay thật rồi sao? Tôi bỗng nhiên bật dậy, chỉ muốn nói với Vân Dịch đó là một cuộc hôn nhân giả tạo, bảo anh cho tôi thời gian, để tôi giải quyết xong mọi chuyện. Tôi không thể không có anh.

Tôi vội chạy ra ngoài, Vân Dịch đã lái xe đi rồi, tôi chạy ra khỏi cổng khách sạn cũng không thấy bóng chiếc xe đâu cả. Tôi lấy điện thoại gọi, giọng Vân Dịch chợt vang tới: “Tử Kỳ, chúng ta đã nói hết rồi, không cần biết em lấy Ninh Thanh vì nguyên nhân gì, là anh sai cũng được, đều không quan trọng nữa rồi”, nói xong liền tắt máy.

Tôi muốn nói cho Vân Dịch biết nguyên nhân, nhưng anh bảo không còn quan trọng nữa. Anh bảo tất cả đều không còn quan trọng nữa. Cho dù là hôn nhân giả, anh cũng cảm thấy không quan trọng nữa rồi. Vậy thì tôi còn nói làm gì?

Tôi còn có thể nói gì nữa đây? Chỉ vì một thay đổi của anh mà liền cho anh biết toàn bộ sự thực sao? Tôi làm sao lại không suy nghĩ cho Ninh Thanh như vậy được? Hai năm, đã đồng ý với Ninh Thanh hai năm rồi.

Hoa tuyết chậm rãi rơi xuống như trong cảnh phim quay chậm. Nỗi buồn đau không thể nào kìm nén, tôi đưa tay ra, ngẩng mặt lên, không nhận rõ là tuyết hay là nước mắt, một mảng đang lạnh cóng trên mặt. Tôi đúng là không có cơ hội cùng Vân Dịch nắm tay nhau đi hết con phố dài, trong thời điểm tuyết rơi này, giữa tôi và anh cuối cùng đã trở thành mối quan hệ còn khó xử hơn cả những người xa lạ.

Mắt nhìn em đi lấy chồng, mắt thấy anh rời đi xa. Ràng buộc cả đời này đều đã trở thành cô tịch như tuyết rơi.

Có những lúc con người ta không thể bước sai, sai rồi sẽ không thể hối hận, không thể làm lại được. Những việc bản thân tôi làm, quyết định tôi đưa ra, đã định trước rằng tôi mãi mãi mất anh rồi.

9. Chương 9

Vân Dịch thích sạch sẽ, đối với người phụ nữ của mình càng như vậy, anh không dễ dàng để người khác chạm vào, dù chỉ một chút. Ý thức bảo vệ của anh rất lớn, ý muốn chiếm hữu lại càng lớn. Nhưng bây giờ, tất cả đã hết rồi, tôi mơ hồ nghĩ, trong sâu thẳm trái tim, nỗi nhớ Vân Dịch cuối cùng đã bị tôi bóp chết.

Năm mới đến, Ninh Thanh giữ đúng lời hứa, cả nhà đã cùng nhau bắn pháo hoa tại căn biệt thự. Từng bông pháo hoa nổ tung giữa bầu trời, chỉ trong màn đêm mới có thể cảm nhận hết được vẻ đẹp tuyệt vời của pháo hoa.

Tôi chợt nhớ, Vân Dịch đã từng đưa tôi đi xem múa rồng lửa. Cánh tay trần của vũ công lên đưa xuống, khiến cho thân hình mềm mại của con rồng uốn lượn xung quanh viên long châu. Bên cạnh là một chàng trai khỏe mạnh có làn da như đồng nâu, phun tới con rồng một loại nước sắt[1]. Cảnh tượng giống như sao băng, giống như mưa rơi, giống như con công sải cánh múa, nhịp nhàng, sống động.

[1] Dùng loại nước này trong biểu diễn múa rồng có thể tạo ra ánh sáng giống như mưa sao băng.

Không giống pháo hoa cô đơn nở trên trời cao, ngay trước mắt, mỗi lần hắt nước, mọi người lại la hét rồi lùi lại. Tôi thấy kỳ lạ, kỳ lạ ở chỗ những tia lửa nóng như vậy lại không làm bị thương người múa rồng.

Tôi kéo Vân Dịch cười lớn, cố gắng chui vào những chỗ có thể mơ mộng theo những ánh sao xán lạn kia, tôi muốn đứng ở chỗ sáng nhất, muốn tan chảy vào cái đẹp đến mê hồn ấy. Tôi ngẩng đầu lên nhìn, chỉ cảm thấy muốn được những ngôi sao ôm lấy. Tôi hôn anh bằng thứ cảm xúc nồng nhiệt nhất, một cảm giác thật hạnh phúc. Tôi đã mong thời khắc đó có thể dừng lại mãi mãi.

Nhưng những thứ đẹp như thế đều không thể là mãi mãi.

Như pháo hoa đốt trong đêm nay, bùng lên rồi cũng sẽ biến mất.

Khuôn mặt Ninh Thanh bị ánh pháo hoa chiếu lúc đỏ lúc xanh, đôi mắt nhìn tôi mỉm cười. Giây phút lãng mạn đó nên thuộc về những đôi tình nhân. Giống như Đại Hải và Tiểu Nhược, mười ngón tay cứ đan vào nhau, không cần nói câu nào đã thấy bọn họ tràn đầy niềm vui rồi.

Tôi và Ninh Thanh không như thế được.

Tôi vờ như không thấy ánh mắt của anh, vờ như chỉ đang chú ý đến pháo hoa nở rộ trên bầu trời, và tôi nghe thấy tiếng anh thở dài.

Nhưng cuối cùng tôi lại mềm lòng, quay sang mỉm cười nói với anh: “Pháo hoa đẹp thật đấy! Em rất muốn tự mình bắn pháo hoa, nhưng em không dám, anh giúp em được không?”.

Ninh Thanh cười gật đầu, tôi cẩn thận đưa đầu cây hương vào ngòi pháo. Vừa nghe tiếng “bụp”, tôi liền nhanh chóng lùi lại. Không may là Ninh Thanh lại đứng quá gần, nên ngực bị tôi va khá mạnh. Đúng lúc vì nghe tiếng nổ quá đình tai, nên tôi vội ôm lấy đầu và vùi vào ngực anh. Anh ôm lấy tôi. Tôi không nghe thấy tiếng anh cười, nhưng chắc chắn anh đang cười, vì ngực anh đang rung lên kia mà. Đây là lần đầu tiên tôi gần Ninh Thanh đến vậy, thì ra vòng tay anh cũng thật ấm áp.

Pháo hoa nổ xong, tôi mới giật mình nhận ra là mình vẫn đang trong lòng Ninh Thanh. Tôi lùi về sau, nhưng Ninh Thanh lại không buông tay. Tôi vội cúi đầu ngó nghiêng xung quanh, bố mẹ anh, Đại Hải và Tiểu Nhược đang nhìn chúng tôi trêu mến. Tôi đỏ mặt nói nhỏ: “Anh buông ra đi”.

Ninh Thanh không những không buông tay, còn cúi đầu thì thầm: “Anh không buông, anh thay đổi mức độ chú ý với em rồi, anh cần em”, nói xong liền bế bổng tôi lên. Tôi kêu lên rồi vội bám vào cổ anh, sợ hãi đưa mắt nhìn xung quanh, mọi người cứ như không nhìn thấy. Tôi phải làm sao đây? Tâm trạng tôi rối bời. Vừa bước vào nhà, tôi đã hét lên: “Ninh Thanh, buông em ra!”.

Ninh Thanh cười nói: “Không!”, và cứ thế ôm tôi vào phòng ngủ rồi đặt tôi lên giường.

Tôi bất giác lùi lại, Ninh Thanh tiến tới, anh phủ mình xuống, hai tay chống hai bên, khiến tôi nằm gọn vào lòng anh. Tôi hết nhẩn nại nhìn thẳng vào mắt anh nói: “Ninh Thanh, chỉ là giả thôi, anh không thể như thế”.

Ánh mắt Ninh Thanh không còn ảm áp nữa: “Vậy thì chúng ta hãy làm cho chuyện giả thành thật”.

Hai tay tôi đẩy lên ngực Ninh Thanh, nhưng anh vẫn không hề nhúc nhích: “Ninh Thanh, về mặt pháp lý em không phải là vợ anh”.

Đột nhiên anh cười gằn: “Từ Kỳ, em không phải là người không có một chút kinh nghiệm nào về chuyện ấy chứ?”.

Tôi sững sờ quay đầu sang một bên, mặt đỏ bừng: “Ninh Thanh, anh còn như thế em sẽ giận đấy”.

Ninh Thanh đứng thẳng lên rồi nói: “Em đúng là một kho báu, Triển Vân Dịch sao lại đành lòng mà chia tay vậy? Tử Kỳ, đưa em chút cho vui thôi”.

Tôi giận đến mức không nói được câu nào, chỉ biết cầm gối ném vào anh. Ninh Thanh đứng yên tiếp nhận, nhìn tôi chăm chăm và nói một cách nghiêm túc: “Tử Kỳ, nếu Triển Vân Dịch thực sự không cần em, anh vẫn luôn ở đây”.

Nhìn anh cười rồi bước ra khỏi cửa, tôi cũng không nhịn được cười.

Vân Dịch, anh thấy đấy, đó là một người đàn ông tốt, và đó là những lời nói rất cảm động, vậy mà sao em vẫn không thể quên anh?

Nhưng tại sao anh không nghe hết lời em nói? Tại sao không cho em thêm thời gian? Tại sao anh có thể biến mất trong cuộc sống của em? Làm sao em có thể vì anh mà làm tổn thương đến họ cho được?

Nụ cười của tôi không biết tự bao giờ trở nên gượng gạo, giống như đang khóc.

Qua Tết, công ty có quá nhiều việc nên tôi khá bận, vì vậy mà có thể ít về để đối diện với Ninh Thanh, đối diện với bố mẹ anh.

Từ sau buổi tối Ninh Thanh có hành động thân mật đó anh không biết là vô tình hay cố ý đã bắt đầu nói đến chuyện muốn bé cháu. Như vậy làm sao được. Sau này tôi phải đối mặt thế nào đây?

Tôi lựa chọn cống hiến thời gian và tinh thần cho công ty. Tôi đi khắp nơi làm việc, gần như phim trường nào khởi công tôi cũng tới xem xét tiến độ, rồi làm các ảnh mẫu thân đêm trong phòng máy, chăm chú chỉnh sửa.

Tôi chỉ mong thời gian trôi đi thật là nhanh, trôi qua nửa năm đầu đi, để tôi rời khỏi đây. Tôi không chịu đựng được, không thể chịu đựng được nữa rồi. Nếu sống cùng Ninh Thanh, tôi sợ tôi không thể vui vẻ, mà anh ấy lại càng không hạnh phúc.

Tất cả mọi người trong công ty đều kêu vất vả, phòng Dịch vụ khách hàng bận ký hợp đồng với bên truyền thông, bộ phận Thông tin vất vả đến nỗi mặt ai cũng đầy mồ hôi. Công ty suốt ngày đều là những ngôi sao ra ra vào vào, người mẫu quảng cáo mới đến thử vai, thương lượng hợp đồng.

Ai cũng đều phàn nàn công việc bận rộn, chỉ có Tổng giám đốc là cả ngày luôn nở nụ cười, và chỉ có tôi là tình nguyện vui đầu vào công việc, chăm chỉ cần mẫn.

Đại Hải nói với tôi: “Chị đúng là tự bóc lột. Đến con gà nhà chị cũng không chăm chỉ như vậy, tiếng gáy canh ba mà còn như tiếng ngáp”.

Tôi trừng mắt nhìn cậu ta: “Cậu nói sai rồi, gà nhà tôi thức ngủ rất điều độ, chỉ có âm thanh đầu tiên trong ngày của cậu là mấy câu nằm mơ nói nhảm thôi. Đây gọi là trách nhiệm”.

Đại Hải lắc đầu: “Chị không thương xót cấp dưới mình thì cũng thôi. Nhưng chị có biết hai tháng lại đây chị gây thế nào không?”.

Tôi lầm bầm: “Là con gái thì phải giảm cân chứ!”.

Tuy nói vậy, nhưng tôi vẫn phải thay đổi, trở thành một giám sát tốt bụng. Chụp ảnh đều chọn những nơi có danh lam thắng cảnh, vừa làm việc vừa kết hợp với nghỉ ngơi luôn. Đại Hải giờ hai tay tán thành.

Thái Hồ khói sóng mênh mông, gần cơ sở phim Vô Tích ở giữa có đảo Tam Sơn, muốn núi có núi, cần sông có sông. Đến đó vào tháng Ba không còn hoa đào nữa nhưng lại là lúc hoa mai nở rộ. Tôi và Đại Hải đi thẳng đến vườn mai.

Hoa mai ở đây tháng Một kết búp, rải rác nở vào cuối tháng Hai, và lúc này thì mấy chục nghìn gốc mai đã rực rỡ chẳng khác gì một biển hoa. Tôi đã phải bổ sung cấp tốc những hiểu biết về loài hoa mai, nhưng không ngờ hoa mai lại có nhiều loại và nhiều tên gọi đến thế.

Cô diễn viên mặc bộ đồ cổ trang treo trên dây cáp lướt lên lượn xuống nhìn không khác nào tiên nữ giáng trần. Tôi reo lên: “Cô gái này còn đẹp hơn cả Mai Tử, có tương lai đấy”.

Đại Hải đáp lại bằng thái độ dửng dưng: “Sớm muộn cũng để người khác bao thôi. Trong giới giải trí không có nữ minh tinh thuần khiết đâu”.

Tôi vội vàng chấn chỉnh cậu ta: “Cậu không nên nhìn người khác như thế, không có gì là tuyệt đối cả, còn có rất nhiều cô gái tốt”.

Đại Hải cười nói: “Cô ta sẽ hiện nguyên hình ngay thôi”.

Tôi không hiểu, Đại Hải nháy mắt ra hiệu: “Cái kẻ âm hồn bắt tán lại đến rồi kìa”.

Tôi đưa mắt nhìn quanh, Vân Dịch đang đứng giữa những khóm mai. Tôi rất muốn đi đến nói chuyện với anh, nhưng đôi chân không sao cất lên được. Anh hoàn toàn không thấy tôi, đôi mắt dường như chỉ dán chặt vào nữ diễn viên kia. Ánh mắt đó là lo lắng hay thương xót? Trái tim tôi thấy nhói đau, đau đến mức toàn thân đổ mồ hôi, đau đến không thể ngoảnh đi được.

Đại Hải quay lại thấy tôi biến sắc liền hỏi: “Sao đấy?”.

Tôi lắc đầu nói không có gì, chẳng lẽ lại nói là do mình đang ghen? Khi Vân Dịch đưa cô gái đó đến, tôi ngại ngừng đứng đó, miệng cố gắng mỉm cười. Nghe thấy anh nói với cô gái kia: “Dây cáp có làm em đau không?”.

Cô gái đó cười e thẹn: “Hơi chặt một chút, nhưng không đau, rất thích ạ”. Vân Dịch gật đầu chào chúng tôi rồi đưa cô gái kia đi.

Tôi cười đau khổ, Vân Dịch thực sự lạnh lùng với tôi như vậy sao? Tôi nhẹ nhàng nói với Đại Hải: “Đại Hải, tôi thấy khó chịu quá, đau lắm”.

Đại Hải bực dọc nói: “Chị vì Triển Vân Dịch mà khó chịu vậy sao? Chị thực sự không có tim, không có gan, chị phải nhớ, chị đã lấy Ninh Thanh rồi”.

Mặt tôi trắng bệch, dựa vào cậu ta: “Tôi nghĩ mình bị đau dạ dày rồi”. Đúng là báo ứng!

Lúc đó Đại Hải mới cuống lên, đỡ tôi rồi nói: “Bà cô, đừng có mỗi lần Triển Vân Dịch xuất hiện lại như vậy được không?”.

Tôi không còn sức lực mà nói nữa, kệ cho cậu ta lăm nhăm bên cạnh và đưa tôi về khách sạn.

Tôi uống thuốc rồi lên giường nghỉ ngơi. Người của đoàn phim gọi điện đến nói tối nay cùng nhau ăn cơm. Tôi thực sự không còn tinh thần để mà ăn nữa, Đại Hải nói: “Vậy để tôi mang cái gì đó về cho chị”.

Tôi gật đầu rồi lại quay ra ngủ tiếp.

Chắc chắn do cậu ta nói lại với Ninh Thanh, nên một lúc sau đã thấy Ninh Thanh gọi điện đến ân cần hỏi han. Tôi bỗng cảm thấy bực mình, sao cậu ta lăm chuyện thế chứ! Tôi cố gắng trả lời như kiểu ứng phó với anh.

Thật ra có người quan tâm cảm giác rất tuyệt, chỉ là Ninh Thanh càng ngày càng khiến tôi lo lắng.

Càng thấy anh tốt, tôi càng hiểu rõ lòng mình, và càng khó đối diện với anh.

Có bao nhiêu đôi vợ chồng sống với nhau đến trọn đời? Ninh Thanh là người tốt, ít nhất anh cũng thật lòng chờ đợi tôi. Chỉ là tôi không có cách nào. Cứ đối diện với anh là tôi lại nghĩ đến Vân Dịch, cứ đối tốt với anh, là tôi lại nhớ đến những việc không tốt với Vân Dịch. Tôi hồ đồ mất rồi, rốt cuộc tôi đang làm gì vậy? Sao lại khiến mình khổ sở, gần như không còn là người thế này.

Đại Hải mang về cho tôi bát cháo gà, tôi cười nói: “Không ngờ cậu lại chu đáo vậy”.

Đại Hải nói với vẻ hơi xấu hổ: “Nghe nói dạ dày khó chịu ăn cháo rất tốt, chị ăn đi cho nóng!”.

Ở Vô Tích bán chạy nhất có lẽ là đường, hầu như đồ ăn nào cũng ngọt, bát cháo này cũng vậy. Tôi rất ghét vị ngọt này nhưng lại không đành phụ lòng tốt của Đại Hải nên cố gắng ăn cho xong, sau đó lại ngủ tiếp.

Không biết ngủ được bao lâu thì tôi cảm thấy như có lửa đốt trong dạ dày, tôi nhắm mắt cố gắng nghĩ đến những thứ có vị cay mình thường vẫn ăn, như vậy sẽ bớt đi cảm giác buồn nôn. Nhưng cuối cùng vẫn không

chịu được, tôi vội vàng lao vào nhà vệ sinh và nôn hết ra, đầu đau khủng khiếp, sau đó lại đau bụng đi ngoài. Có lẽ tôi mắc tội với thần tiên, nên bây giờ mới ra nông nỗi này.

Tôi cứ chạy ra chạy vào nhà vệ sinh như thế mấy lần, vậy là dạ dày trống không rồi, mặt xanh mặt vàng cũng đã nôn ra hết. Tôi lê vào giường với khuôn mặt trắng bệch, cầm điện thoại gọi cho Đại Hải: “Đại Hải, tôi khó chịu quá, cậu đến đưa tôi đi viện với”.

Nói xong tôi ngã xuống giường. Được một lúc thì mơ màng thấy tiếng chân chạy, tiếng gõ cửa, tôi cũng chẳng còn sức mà trả lời nữa. Sau đó thì có người mở cửa, bế tôi lên và đi ra ngoài. Đầu óc tôi trống rỗng, từ từ thiếp đi.

Trời chắc là đã sáng, tôi mở mắt, cử động tay, có người giữ tay tôi lại: “Đừng ngồi dậy, chị đang truyền nước đấy”.

Tôi nằm xuống, nhìn ra ngoài rồi nói: “Đại Hải, tôi khỏe rồi”.

Chắc Đại Hải đã thức suốt đêm chăm tôi, đáng vẽ cậu ta hơi mệt mỏi và nói với tôi bằng giọng không được khỏe lắm: “Chị xem mấy tháng vừa rồi chị bận rộn thế nào, rồi còn không ăn sáng nữa, chỉ có uống cà phê không, lần này may mà là cấp tính, kéo dài sẽ thành mãn tính, về sau thì cứ thế mà chịu đựng thôi”.

Tôi trả lời: “Vậy à”, trong lòng nghĩ, thế là bị bệnh dạ dày, chứ không phải vì nhìn thấy Vân Dịch mà đau lòng, thật lố! Nhìn khuôn mặt không được vui của Đại Hải, tôi vội cười trêu cậu ta: “Cuộc điện thoại của tôi có phải là tiếng chuông ác mộng lúc nửa đêm không?”.

“Người nghe điện thoại là Triển Vân Dịch, chứ không phải tôi.”

Trời ơi, sao tôi lại có thể làm một việc đáng xấu hổ thế chứ, chẳng trách sao Đại Hải lại không vui như vậy. Trong mắt cậu ta, hành vi của tôi chắc chắn là giống như ngoại tình. Lấy người khác rồi mà vẫn còn nhớ số điện thoại của bạn trai cũ, nếu là ngày trước thì đã bị nhốt vào lồng thả trôi sông rồi.

Tôi giật giật tay áo Đại Hải: “Cũng vì trong lúc ốm đau cuồng quýt lên thôi mà”.

Đại Hải thở dài nói: “Tử Kỳ, chị vẫn không quên được anh ta à? Tôi thấy rất tội cho Ninh Thanh”.

Tôi không biết trả lời thế nào.

Đúng lúc đó cửa mở ra, Vân Dịch và cô diễn viên kia bước vào ôm theo một bó hoa và lọ cắm. Cô gái đó có đôi mắt to, ân cần hỏi tôi: “Nghe nói chị Tử Kỳ bị ốm, bọn em đến thăm chị”.

Vân Dịch nhìn tôi cười gượng, trong đôi mắt anh là sự lo lắng? Tôi nhảm rồi, tôi phủ nhận bằng trực giác. Đầu tiên là Mai Tử, rồi lại đến cô gái trước mắt, lúc nào anh cũng có người đẹp bên cạnh làm bạn. Tôi đáp bình thản: “Cảm ơn, xin lỗi vì tối qua đã làm phiền mọi người”.

Vẫn nụ cười đáng ghét đó, Vân Dịch nói: “Tử Kỳ, buổi sáng tốt nhất nên ăn chút gì đó, không nên để bụng đói mà uống cà phê như vậy”.

Cô gái bên cạnh thêm vào: “Đúng rồi, làm nghề như của chúng ta, sáng mà không ăn thì dạ dày sớm muộn cũng hỏng mất. Tốt nhất là uống một ly sữa, ăn một quả trứng gà...”.

Tôi ghét, vô cùng ghét họ. Tôi làm bộ mệt mỏi nhắm mắt, cho đến khi cô ta im miệng, rồi vui vẻ rời đi cùng Vân Dịch.

Tôi thực sự cảm thấy rất buồn, giật kim truyền nước ra rồi đau quá lại kêu toán lên. Đại Hải không ngăn kịp, thấy vậy giậm chân mắng: “Tử Kỳ, chị làm gì đấy?”.

“Tôi không sao rồi, tôi ghét ở đây. Đại Hải, tôi muốn đi ăn lẩu.”

Đại Hải cười châm biếm: “Chị gái tôi ơi, dạ dày chị như thế thì ăn làm sao được lẩu?”.

Tôi không quan tâm đến lời nói của cậu ta, cứ bước ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Cậu không đi thì tôi đi, miệng tôi đang nhạt lắm đây”.

Đại Hải nhìn tôi, rồi lại nhìn vào những đồ tắm bỏ trên giường: “Thế còn những thứ này thì sao?”.

“Quyên góp cho bệnh viện, tặng cho hộ lý, tôi không quan tâm.” Chẳng lẽ tôi còn cảm về khách sạn? Ngốc! Nói xong tôi liền bước ra ngoài.

Tôi không thể đòi hỏi Ninh Thanh, không thể đòi hỏi Vân Dịch, nhưng ngoài Vân Dịch ra, trên thế giới này tôi còn có thể ích kỷ, bướng bỉnh đòi hỏi ai nữa đây?

Tôi và Đại Hải đi rất lâu mới tìm được một nhà hàng có lẩu Trùng Khách trong phố Vô Tích, tôi hít một hơi dài nói: “Vẫn mùi vị đó, thơm quá, cậu có biết không, tối qua tôi ăn cháo mà muốn nôn ra đấy”.

Đại Hải lắc đầu: “Tôi không biết làm gì với chị nữa, nếu chị còn như thế này tôi đành phải gọi điện cho Ninh Thanh để anh ấy mắng chị một trận”.

Tôi vờ như điếc, nếu cứ tiếp tục thế này, giả sẽ thành thật mất.

Bây giờ thực sự tôi rất thèm ăn lẩu, nhìn nồi nước đang sôi, tôi vội vàng cho rau vào. Muốn ăn cho thật ngon miệng, nước miếng muốn chảy ra hết thôi, nhưng vẫn cố kiềm chế, mời Đại Hải: “Ăn đi”.

Đúng lúc chuẩn bị iếng sách bỏ vào miệng thì đôi đũa bị giật phắt khỏi tay, tôi tức giận ngẩng đầu lên. Là Triển Vân Dịch, anh đang lạnh lùng đứng trước mặt tôi. Tôi bực mình gắt lên: “Anh làm cái gì thế?!”

Anh không trả lời, cơ mặt như co giật vì giận, hình như đang nghiền răng nghiền lợi. Rồi đột nhiên, anh lôi tôi ra khỏi bàn, kéo ra cửa. Tôi hét lớn: “Anh bỏ tay ra!”

Tay bị anh nắm chặt, tôi đành bị động để anh lôi ra ngoài, tất cả mọi người trong nhà hàng đều trở mắt nhìn chúng tôi. Tôi quay đầu lại thầm kêu khổ, thực sự tôi rất thèm ăn lẩu mà.

Anh vẫn không nói câu nào kéo tôi ra xe, mở cửa xe rồi đẩy tôi vào. Tôi thấy Đại Hải cũng chạy theo, cửa xe bị khóa lại, tôi vỗ tay vào tấm kính cầu cứu. Lúc đó Vân Dịch gần giọng: “Em ngồi yên đấy! Anh không muốn động tay đâu”.

Tôi hơi sợ nên ngoan ngoãn ngồi yên, nhìn bóng Đại Hải ngày càng nhỏ dần phía xa.

Vân Dịch đưa tôi đến một nhà hàng Trung Quốc, tôi vẫn thèm ăn lẩu, thèm cái vị cay cay của lẩu. Anh không nói câu nào khi thức ăn được đưa ra thì đẩy lại trước mặt tôi.

Thấy đĩa thức ăn trên bàn không có một chút cay, tôi thở dài: “Em thấy món này không hợp khẩu vị, nhạt miệng lắm”.

Vân Dịch hít một hơi thật sâu, dường như đang cố chế ngự bản thân, rồi chậm rãi, nhẹ nhàng nói: “Đừng có bướng bỉnh như vậy, đây là cá hồi trắng hấp, đặc sản của Thái Hồ đấy, rất thơm, em ăn từng miếng, từ từ sẽ thấy muốn ăn ngay”.

Lúc đó anh cố gắng nói với tôi với giọng nhẹ nhàng nhưng nghe không tự nhiên chút nào. Tôi cũng không muốn bị anh giáo huấn trước mặt bao nhiêu người, anh thì không kiêng nể gì, nhưng tôi thì sợ mất mặt.

Tôi cầm đũa gấp một miếng cho lên miệng. Ôi, ngon quá, ngon và ngậy! Tối qua bị nôn ra hết, nên dạ dày trống không, tôi cảm thấy đói, giờ ăn rất ngon miệng, nhưng lại không muốn thể hiện ra, nên nói: “Không ngon bằng lẩu”. Trong khi đó, tốc độ đôi đũa lại không chậm chút nào.

Thật không ngờ Vô Tích lại có món ăn ngon đến vậy. Lần trước tôi và Đại Hải ăn ở nhà hàng Vương Hưng Ký đến bánh bao thịt ở đó cũng ngọt, chúng tôi đã phải thốt lên rằng, quang cảnh ở nơi đây rất đẹp, chỉ có điều món ăn thì lại hoàn toàn không như vậy.

Vân Dịch không nói câu nào, lại đặt trước mặt tôi một bát hoành thánh, tôi trợn mắt nhìn vào bát, sao lại là món ăn nhạt nhẽo màu trắng thế này? Tôi chỉ thích ăn những loại có màu sắc thôi. Tôi liếc nhìn Vân Dịch, anh nhìn tôi, khuôn mặt không lộ chút biểu cảm nào, như có ý bảo: Nếu em không ăn thì đừng nghĩ tới chuyện ra khỏi đây. Tôi chấp nhận số phận, cầm muỗng xúc ăn. Ôi trời, sao mà thơm thế? Chút xíu nữa thì tôi nuốt luôn cái lưỡi rồi. Tôi cứ xúc ăn liên tục, đến nỗi mồ hôi túa đầy trên trán.

Lúc này Vân Dịch mới cười và nói: “Là hoành thánh nhân cá bạc”.

Cuối cùng cũng ăn xong. Tôi vỗ bụng, cảm thấy rất thoải mái. Vân Dịch nói: “Tử Kỳ, đừng có đem sức khỏe của mình ra làm trò đùa, đừng để anh phải tức giận. Không biết Ninh Thanh đối xử với em thế nào nữa”.

Tôi cãi lại: “Ninh Thanh rất tốt với em”. Nói xong lại muốn giải thích ý mình không phải như vậy. Rốt cuộc tôi đang nói gì thế nhỉ!

Quả nhiên, vẻ mặt Vân Dịch sầm xuống: “Thật sao? Anh ta thật tốt số, lấy được một người vợ biết bảo vệ mình”.

“Là em nói Ninh Thanh đối với em rất tốt, em nợ anh ấy.” Nói xong tôi lại thấy hận cái miệng của mình, chán quá, hình như tôi nói điều gì cũng không đúng. Rõ ràng đây là cơ hội tốt để nói chuyện tử tế với Vân Dịch.

Giọng Vân Dịch lại có vẻ nghiêm nghị: “Em không nợ anh sao? Đường Tử Kỳ?”. Trán anh lộ rõ gân xanh, anh sắp nổi giận đến nơi rồi.

Vâng, tôi nợ anh, nợ cả Ninh Thanh, và nợ cả bản thân mình nữa. Có trời biết tôi tại sao lại mệt mỏi thế này! “Triển Vân Dịch, em nợ anh, anh muốn em phải trả thế nào đây? Em cũng nợ Ninh Thanh, em cũng không biết phải trả thế nào! Anh nói cho em biết đi!”

Thôi xong rồi, tôi đang nói gì thế này, sao tôi lại nổi giận với anh chứ? Cơ hội tốt lại bị tôi làm hỏng mất rồi. Tôi cúi đầu, vì biết anh giận. Ai cũng có giới hạn, tôi đã vượt quá xa cái giới hạn mà anh có thể cho tôi.

Vân Dịch nói rành rọt từng chữ: “Em đúng là không biết tốt xấu, có muốn đối tốt với em cũng không được, đến việc ăn cũng chẳng để người ta bớt lo, em hãy lo mình thật tốt đi”.

Nói rồi, anh quay người bước đi. Chết rồi, tôi không mang theo tiền. Nhìn theo dáng vẻ tức giận của anh lúc đó, tôi chỉ cảm thấy hiện tại mình có giải quyết việc gì cũng không tốt được. Tôi đành gọi cho Đại Hải, nói bằng giọng bất lực: “Đại Hải, tôi đang ở nhà hàng ven hồ, cậu đến thanh toán đi!”.

Đại Hải lo lắng hỏi: “Sao thế?”.

Tôi trả lời một cách đáng thương: “Tôi không mang theo tiền, Triển Vân Dịch tức giận bỏ đi rồi”.

Đại Hải thở dài rồi phì cười: “Hóa đơn vẫn cứ gửi cho Vân Thiên thanh toán nhé?”.

Đúng là tên tiểu tử thôi!

Ngày hôm sau, tôi thấy Vân Dịch và cô gái tên Tiêu Doanh kia đang anh anh em em rất tình cảm. Cảm giác day dứt, áy náy vốn có trong lòng bỗng dưng biến mất. Tôi rất phần nộ, trước mặt tôi mà lại cười đùa với con gái nhà người ta thế ư?

Vừa may, có một cảnh mà cô gái ấy phải diễn đi diễn lại mấy lần, đạo diễn thấy chướng mắt muốn nhắc nhở nhưng ngại Triển Vân Dịch nên không dám nói. Mà cô gái kia lại chẳng hiểu chuyện, nên mặt đạo diễn lộ rõ vẻ buồn bực. Tôi tìm cơ hội châm biếm: “Phiền cô trong thời gian làm việc để mắt mình bình thường được không? Đây là đang quảng cáo không phải chụp ảnh nghệ thuật, không cần phải liếc ngang liếc dọc đâu”.

Mọi người xung quanh cười thầm, đúng vậy, cô ta đóng phim mà cả ngày Tổng giám đốc Vân Thiên luôn ở bên cạnh. Những người khinh bỉ, ghen tỵ với cô ta không hiếm, cô ta lại là người mới, làm sao có kinh nghiệm để vượt qua những điều đó? Nghe vậy, đôi mắt cô ta bỗng dưng rơi lệ.

Triển Vân Dịch không ngại ngần nhẹ nhàng an ủi, còn đùa để cô nàng vui vẻ trở lại. Hừ! Tôi bỏ ra ngoài.

Tôi đứng bên hồ kiểm điểm lại bản thân mình. Thực sự không thể hiểu mình thế nào nữa, đang ăn cơm trong bát còn ngó vào nồi. Bản thân không cần mà cũng không để người khác có được. Tôi cảm thấy hổ thẹn với chính mình. Đường Tử Kỳ từ lúc nào lại trở thành người con gái đáng ghét như vậy chứ?

Triển Vân Dịch đã tha ày rồi thì thôi đi, lại còn đi trêu chọc, mày trêu chọc thì được gì đây? Mày đã chuẩn bị thay đổi bộ dạng để trở thành một cô dâu tốt nhà họ Triển bên cạnh anh ấy chưa? Chưa thì hãy thật

thà một chút. Hơn nữa, mày với Ninh Thanh đã cử hành hôn lễ, bản thân sao có thể đòi hỏi ở Vân Dịch trước được?

Trong lòng cực kỳ mâu thuẫn, tôi nhớ Vân Dịch, không thể chịu nổi khi anh chiều chuộng người con gái khác, vừa muốn có cuộc sống riêng của mình lại vừa muốn anh quay lại. Trên đời chẳng có bữa ăn nào là miễn phí cả, Đường Tử Kỳ, sự ích kỷ của mày không còn là bình thường nữa rồi.

Tôi nghĩ, hôn ước của tôi và Ninh Thanh cũng đã tới hồi kết thúc, chuyện với Vân Dịch giờ cũng chẳng còn, tôi không thể kéo dài thêm nữa, càng kéo dài, sẽ càng đau khổ. Sau khi quyết định, tôi về phòng và gọi điện cho Ninh Thanh, vì khi đối diện, tôi sợ mình không nói nổi những lời này: “Ninh Thanh, anh ngủ chưa? Em muốn nói chuyện với anh”.

Ninh Thanh nhẹ nhàng nói: “Anh đang định gọi điện cho em, ngày mai anh sẽ tới Vô Tích, có vụ làm ăn ở đó, cũng là đến thăm em luôn. Có chuyện gì, em nói đi”.

“Em... không có chuyện gì, gặp nhau rồi nói chuyện sau nhé.” Tôi tắt máy.

Ninh Thanh đến. Tôi, anh và Đại Hải cùng đi du thuyền trên hồ.

Không phải oan gia không chạm mặt. Đúng lúc, Vân Dịch cùng Tiểu Doanh cũng ở đó. Ninh Thanh khách sáo chào Vân Dịch, về mặt Vân Dịch lạnh lùng, không tỏ thái độ gì.

Tôi cũng thấy không ổn, kéo Ninh Thanh ra phía cuối thuyền: “Ninh Thanh, chúng ta thế này đi, sau khi xong việc ở đây, em sẽ từ chức và rời khỏi thành phố C”.

Ninh Thanh nhíu lông mày: “Tử Kỳ, em vẫn không quên được anh ta, đúng không?”.

Tôi lấy hết dũng khí, thành thực nói với Ninh Thanh, tôi không muốn gặp lại Vân Dịch, không muốn nhìn thấy anh ở bên cô gái khác. Đã như vậy rồi, tôi thực sự không còn lý do và tâm trí để hoàn thành vai trò là Ninh phu nhân nữa. Cứ thế mà đến lúc vô tình gặp lại Vân Dịch, tôi sợ mình sẽ phát điên mất.

Tôi nói một hơi: “Vâng, em không thể quên được anh ấy. Em không muốn gặp lại anh ấy, không muốn cứ phải buồn thế này, cũng không muốn giấu giếm anh mãi, không muốn đối diện với lòng tốt của bố mẹ anh, gặp anh em thấy hổ thẹn, anh hãy tha lỗi cho em”.

Gương mặt Ninh Thanh biến sắc, trong đôi mắt anh là sự khổ đau. Anh nhìn về phía hòn đảo xa xa, từ tốn nói: “Tử Kỳ, trái tim của em đúng là sắt đá. Em giống như một ảo ảnh sương mù, không, giống như tảng băng trôi, trong suốt đẹp đẽ đến mê hồn, làm người ta muốn tiến đến gần. Thế nhưng tảng băng đó vừa như đang trước mắt, lại như rất xa xôi, lạnh đến nỗi làm người ta run rẩy, chỉ đành bị đóng băng, mãi mãi ở bên ngoài mà thôi”.

“Ninh Thanh, em, là em có lỗi với anh. Bây giờ em rất mệt mỏi, em chỉ muốn đi đến một nơi khác để bắt đầu lại từ đầu, được không?” Ninh Thanh nhìn tôi, ánh mắt trống rỗng, khóe môi như cười như không: “Sao em lại ngây thơ vậy? Em nghĩ rằng anh nhất định phải cầm tờ giấy kết hôn thì mới coi em là vợ sao? Ngày kết hôn em đã bước vào lễ đường đi đến bên anh trước bao nhiêu người và bạn bè. Anh đã nói, đây là vợ tôi, là vợ tôi, em là của anh, em hiểu không? Anh chờ đợi em nỗ lực cười trở lại, anh nghĩ rằng chỉ cần cố gắng thì trái tim em sớm muộn sẽ chấp nhận anh”.

Tôi đưa mắt nhìn lên hòn đảo trên hồ, mặt nước gợn sóng, thật thơ mộng, chẳng trách mà được gọi là Tiên Đảo[2], khung cảnh lãng mạn này không phù hợp với những lời đoạn tuyệt chút nào.

[2] Tiên Đảo: chính là tên khác của đảo Tam Sơn.

Tôi nói với Ninh Thanh bằng giọng khẩn thiết: “Khi chúng ta làm hợp đồng kết hôn, em đã nói rõ rồi. Anh cũng đã hứa với em, hứa rằng giữ quá khứ lại hay không là do em quyết định, anh từng nói sẽ không trách em... Không phải em không có cảm xúc, không động lòng, chỉ là em không thể làm khác. Cho dù em và Vân Dịch không ở bên nhau thì em cũng không thể tiếp tục như thế này với anh. Em biết anh rất tốt với em, là em nợ anh, em không trả nổi”.

Ninh Thanh ngẩng lên nhìn bầu trời, rồi quay lại nhìn về phía đầu thuyền. Thấy Triển Vân Dịch đang trông về phía chúng tôi cười đầy ẩn ý. Ninh Thanh cũng mỉm cười, nói: “Tử Kỳ, anh đã từng nói, chúng ta không

đơn giản chỉ là bạn, anh đã thay đổi mức độ chú ý với em rồi, anh sẽ không để em đi, em nợ anh, nợ họ Ninh”, nói xong liền ôm lấy tôi mà hôn.

Hành động đó nhanh đến mức tôi trở tay không kịp. Ninh Thanh ôm tôi rất chặt. Là anh đang đùa, đùa cho Vân Dịch xem, cho tất cả mọi người xem, xem chúng tôi tình cảm thế nào, lãng mạn thế nào.

Ninh Thanh, đừng có bồn chồn như thế. Anh và Triển Vân Dịch cùng có ham muốn cưỡng đoạt và chiếm hữu như nhau!

Tôi không thể thở được, anh quay lưng lại để chắn ánh nhìn của mọi người, một tay đỡ lấy mặt, nhưng lại ghì chặt cằm tôi vì vậy tôi chỉ còn cách tuân theo sự điều khiển của anh để mặc cho nước mắt giàn giụa. Cho đến khi thỏa mãn rồi anh mới buông tay, tôi tiện đà đẩy ngực anh ra. Bỗng cảm thấy thân thuyền lắc mạnh vì cập bến, tôi không đứng vững nên “tôm” một cái, ngã nhào xuống hồ.

Nước hồ quá lạnh, tôi nhắm mắt lại theo phản xạ tự nhiên, mà tôi lại không biết bơi. Nước xộc qua mũi tràn vào trong, khiến tôi thấy khó thở kinh khủng, chân tay khua loạn xạ, lúc đó chỉ cảm thấy từng cơn đau đốn. Tôi nghe có tiếng ai đó nhảy xuống rồi kéo mình lên khỏi mặt nước, mặt tôi nóng bừng và ho dữ dội.

Lúc đó, tôi chỉ nghe thấy tiếng gọi lo lắng của Ninh Thanh, giọng nói của Đại Hải. Khi tôi mở mắt thì thấy Vân Dịch, anh đang ôm cô gái đó và đứng không xa, tôi không rõ về mặt của họ lúc ấy, vô thức đưa tay về phía anh. Ninh Thanh liền nắm lấy tay tôi, toàn thân anh ướt đẫm, anh áp tay tôi vào ngực mình, nói: “Làm anh sợ hết hồn, Tử Kỳ, em có sao không?”.

Tôi lại ho, tôi muốn gọi tên Vân Dịch, nhưng hơi thở bị nghẹt lại và ngắt đi.

Hình như tôi đang nằm trên giường, trong cơn mơ màng, tôi nghe thấy giọng nói của mọi người bên cạnh, hình như có tiếng cãi cọ, xô đẩy, sau đó lại yên tĩnh.

Khi mở mắt ra, tôi mới chắc chắn rằng mình đang trên giường bệnh. Ninh Thanh mừng rỡ nhìn tôi: “Tử Kỳ, em tỉnh rồi à?”.

Tôi quay mặt đi tỏ vẻ khó chịu, anh thì thầm bên cạnh: “Hãy tha thứ cho anh, Tử Kỳ, chỉ là anh đã ghen quá, em nhìn Triển Vân Dịch và nói muốn xa anh, nên anh không chịu được”.

Anh gục đầu xuống giường, nói với giọng buồn bã: “Tử Kỳ, anh xin lỗi, xin lỗi em, anh sẽ không như vậy nữa, hãy tha thứ cho anh. Khi làm em bị rơi xuống hồ, anh cũng nhảy xuống, thấy nước quá lạnh. Em cứ nhắm nghiền mắt mãi, anh sợ lắm, rất sợ em xảy ra chuyện. Từ trước tới giờ chưa bao giờ anh hận bản thân mình đến thế. Lúc hôn em, anh chỉ muốn thật nhẹ nhàng, nhưng không hiểu sao lại không kiềm nén được, anh rất muốn, anh mù quáng quá rồi!”

Tôi thở dài, trách đi trách lại vẫn nên trách bản thân mình. Lợi dụng Ninh Thanh, tuy anh nói anh cam tâm tình nguyện nhưng vẫn là tôi không đúng. Tôi nói với Ninh Thanh: “Anh đừng tự trách nữa, em không sao đâu”.

Ninh Thanh ngẩng lên nhìn tôi, gương mặt lộ vẻ vui mừng: “Tử Kỳ, em không trách anh nữa chứ?”.

Tôi mỉm cười: “Em có trách anh đâu. Là bản thân em không tốt, anh nói không sai, em nợ anh, nợ gia đình anh. Em đã hứa là hai năm, bây giờ mới được nửa năm thôi mà”.

Tôi nhìn bàn tay Ninh Thanh đang nắm chặt lại, nổi rõ cả đường gân, bèn nắm tay anh, nói: “Anh không có lỗi gì đâu, thật đấy, anh tốt với em chứ không hề có lỗi gì với em cả”.

Ninh Thanh nhìn tôi với chút rụt rè, tôi mỉm cười: “Được rồi, em mệt quá, để em ngủ một lát, nhớ gọi em dậy ăn cơm đấy nhé”. Nói xong tôi nhắm mắt lại.

Tôi cảm nhận được hơi thở của Ninh Thanh đang nặng hơn, sau đó thấy tiếng bước chân anh đi ra. Nước mắt tôi từ hai khóe mắt lăn xuống tai, lạnh buốt.

Những lời làm tổn thương người khác nói ra thật không dễ dàng gì. Tôi tha thứ cho Ninh Thanh, cho dù hành vi của anh làm tôi cảm ghét đến thế nào. Tình cảm anh dành cho tôi, sự đối đãi như với một người chị của Tiểu Nhược, nhưng yêu thương chăm sóc như với một đứa con của ông bà Ninh... tất cả đã khiến tôi không thể hận anh.

Tôi chỉ cảm thấy trái tim mình vô cùng mệt mỏi. Ninh Thanh làm như vậy trước mặt Vân Dịch, chỉ e rằng sẽ càng đẩy Vân Dịch ra xa hơn. Chắc chắn Vân Dịch không thể tin rằng, giữa tôi và Ninh Thanh hoàn toàn không có gì.

Vân Dịch thích sạch sẽ, đối với người phụ nữ của mình càng như vậy, anh không dễ dàng để người khác chạm vào, dù chỉ một chút. Ý thức bảo vệ của anh rất lớn, ý muốn chiếm hữu lại càng lớn. Nhưng bây giờ, tất cả đã hết rồi, tôi mơ hồ nghĩ, trong sâu thẳm trái tim, nỗi nhớ Vân Dịch cuối cùng đã bị tôi bóp chết.

Sau một giấc ngủ say tỉnh dậy, tinh thần đã khôi phục không ít, tôi lại nói cười, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Đại Hải vừa ăn vừa cười: “Tử Kỳ, Vô Tích đúng là xung khắc với chị, không bị ốm thì bị rơi xuống nước. Tôi thấy chị với Triển Vân Dịch thật sự không hợp nhau, chỗ nào có anh ta là chỗ đó chị xảy ra chuyện”.

Tôi cười nói: “Làm gì có chuyện đó, chỉ trùng hợp chút thôi. Tôi đặt đĩa xuống, nhìn vào những đĩa thức ăn trên bàn, thở dài: “Thức ăn của Vô Tích mới đúng là khắc với cái dạ dày của tôi, ăn không quen gì cả!”.

Ninh Thanh vội vàng hỏi: “Tử Kỳ, em muốn ăn gì? Chúng ta có thể đổi quán ăn khác”.

Tôi muốn ăn... muốn ăn món cá và món hoành thánh mà Vân Dịch gọi cho. Tôi mỉm cười trả lời: “Em thấy mình không hợp với đất và nước ở đây, mau quay về thành phố C thôi!”.

Đại Hải gật đầu liên tục: “Tôi cũng vậy. Cứ nghĩ đến thức ăn ở thành phố C là nước miếng của tôi lại chảy ra đây này”.

Thế là chúng tôi quyết định nhanh chóng quay về, dù sao công việc tại đây cũng tương đối rồi, tiếp tục ở lại cũng không cần thiết lắm.

Không chào tạm biệt Vân Dịch, ba chúng tôi bay về thành phố C.

10. Chương 10

Anh gửi bộ quần áo hoa tới không phải để chấm dứt quan hệ với tôi, mà là để tôi ghi nhớ, nếu tôi lấy chồng thì cũng chỉ có thể lấy anh. Anh nói tạm biệt, thực ra tạm biệt còn có nghĩa thứ hai, đó là tôi nhất định sẽ gặp lại anh.

Về đến nơi, Ninh Thanh chăm sóc tôi cực kỳ chu đáo cẩn thận, chắc chắn anh rất áy náy với tôi, sợ rằng tôi sẽ ra đi không một lời tạm biệt. Anh lặng lẽ nhìn tôi nói: “Tử Kỳ, nếu em muốn đi, em có thể đi lúc nào cũng được, ngay lúc này cũng không sao, những chuyện khác em không cần nghĩ nhiều, anh có thể giải quyết”.

Tôi cười nói: “Không đâu, bây giờ không được, nhà anh đẹp như thế, lại còn miễn phí ăn ở, trong một lúc em không thể tìm ra chỗ nào có điều kiện tương tự. Ninh Thanh, anh không trách em ăn nhiều, lại còn chiếm cả chiếc giường lớn của anh đấy chứ?”.

Tôi nợ anh, nên chỉ có thể cố gắng bù đắp lại. Tôi tự hứa với mình, chờ thêm một thời gian nữa, đến khi anh có thể giải thích với bố mẹ, tôi sẽ ra đi.

Cuối cùng thì Ninh Thanh cũng cười. Tôi nhìn anh: “Ninh Thanh, anh thực sự rất đẹp trai, giàu có, lại sang trọng lịch lãm, trong công ty, rất nhiều người nói em câu được con rùa vàng đấy.”

Anh nhún vai thở dài: “Em làm gì có cần câu? Chỉ là em vô tình ném xuống nước một cành cây, thế là con rùa này chủ động trèo lên, thế mà còn nói em câu”.

Tôi cười vang: “Ninh Thanh, thì ra khi anh nói ngọt cũng làm cho con gái thấy vui!”.

Ninh Thanh ngả đầu làm động tác ngắt xiu: “May mà là em, chứ nếu là người khác chắc anh không nói được gì đâu”.

Tôi cười lớn, vậy là không còn khoảng cách với Ninh Thanh nữa: “Nhưng em nợ anh, em phải trả. Mà có thể không trả được không nhỉ? Anh không được có ý nghĩ là sẽ lấy lãi đâu đấy.”

Ninh Thanh cũng cười: “Lãi cũng tính rồi, không trả không được. Từ Kỳ, cho dù sau này em đến với ai, nhưng anh vẫn luôn là ‘chồng trước’ rồi”.

Tôi thành thực nói, một thời gian nữa, tôi và anh sẽ “đường ai nấy đi”. Ninh Thanh cười đồng ý.

Việc với gia đình họ Ninh có thể nói là tạm ổn, thì công ty lại có chuyện.

Số tiền bên Vân Thiên cứ bị hoãn lại mãi chưa đưa đủ. Công ty đã ứng ra rất nhiều, tiền chụp hình, chi phí cho nhân viên, rồi chi phí cho truyền thông, phí cho cả đoàn phim cũng không kém.

Hiện giờ bên truyền thông đang giục chuyển tiền, nhà thầu sản xuất cũng nhắc nhở. Nên Tổng giám đốc cứ cuống cuống như con kiến trong nồi nước sôi vậy. Ngày nào cũng yêu cầu kế toán fax cho Vân Thiên, Kế toán trưởng cũng đã bay mấy lần tới thành phố B, mấy lần Vân Thiên đều hứa sẽ chuyển khoản ngay lập tức, nhưng rồi vẫn không thấy đồng nào vào tài khoản cả.

Tổng giám đốc vội vàng thông báo cho lãnh đạo các phòng ban họp gấp. Tôi nói với Đại Hải: “Cậu có cảm thấy bụng của sếp xẹp xuống như chuột túi không?”

Đại Hải cúi đầu nói thầm: “Hiện tại đang là lúc sinh tử tồn vong, bắt buộc phải cùng tiến thoái với công ty mà”.

Tôi cũng cười: “Nghe nói Trưởng phòng Tài vụ bên Vân Thiên là một phụ nữ duyên dáng bốn mươi tuổi, hay cậu dùng mỹ nam kế nhé?”.

Đại Hải cười khẩy: “Không cần phiền phức thế đâu, tôi đảm bảo chị mà ra mặt thì ngay lập tức có thể giải quyết được hết”.

Tôi nổi giận: “Cậu đúng là tiểu nhân, chuyện này không phải do Triển Vân Dịch!”. Những ngày qua, tôi có đủ lý do để tin rằng, Triển Vân Dịch nếu muốn ra tay thì đã ra tay rồi, chứ không cần phải lấy công ty ra mà làm khó. Hơn nữa công ty này cũng không phải do tôi lập ra, nếu sập đổ, cùng lắm là tôi lại đi làm thuê nơi khác thôi.

Tổng giám đốc bắt đầu nói trong vẻ cay đắng, tôi và Đại Hải vội vàng im lặng. “Tôi tin mọi người đã biết chuyện Tập đoàn Vân Thiên vẫn chưa chuyển khoản cho chúng ta, nên hiện tại công ty đang rơi vào thế bị động. Công ty đã ứng ra hơn bốn triệu tệ rồi, bên truyền thông gần đây giục tiền liên tục, tháng này mà chi phí quảng cáo vẫn chưa vào tài khoản, thì dừng đăng dừng phát hết. Mà khi đã dừng lại thì uy tín của công ty chúng ta sẽ bị ảnh hưởng xấu, đồng thời cũng sẽ vi phạm hợp đồng.”

Đại Hải không nhịn được, lên tiếng: “Vân Thiên không chuyển tiền, chúng ta vi phạm cái gì?”

Đúng vậy, do tiền của anh không vào tài khoản, đâu phải lỗi của chúng tôi? Tổng giám đốc thở dài nói: “Lúc đó chỉ mãi nghĩ ăn cái đơn hàng ở thành phố C của Vân Thiên, trên hợp đồng có nói chi phí sản xuất do công ty chúng ta ứng trước, nội trong một tuần sau khi bắt đầu truyền thông, Vân Thiên sẽ chuyển tiền. Chỉ là lúc ấy không ngờ số tiền đơn hàng của Vân Thiên lại nhiều đến thế, vì coi trọng sự hợp tác với Vân Thiên nên chúng ta đã chi ra một số tiền rất lớn để sản xuất. Hơn nữa số tiền đó còn lạm cả vào một phần tiền vốn của những đơn vị khác. Bây giờ Vân Thiên kéo dài việc chuyển tiền, thì chắc chắn phía họ đã vi phạm hợp đồng, và chúng ta cũng đối mặt với việc vi phạm hợp đồng, những đơn vị khác đã giục chuyển tiền nhiều lần rồi”.

Giọng nói của Tổng giám đốc run run. Đầu năm nay, vấn đề không ổn nhất của công ty là lưu động tiền vốn. Tiền sản xuất là vốn cố định, mà hợp đồng với Vân Thiên lại là hợp đồng lớn nhất trong năm, Vân Thiên chưa thanh toán, có nghĩa là công ty cũng không có cách nào để trả tiền cho những đơn vị khác. Cảnh nợ dất dây tay ba như vậy ở đâu cũng có, có thể lưu chuyển tiền vốn thì mới có thể duy trì hoạt động của công ty. Vì đơn hàng của Vân Thiên mà công ty đã lạm vào tiền của các đơn vị khác, nếu việc lưu chuyển tiền vốn không linh hoạt thì đúng là thảm rồi, công ty có lớn đến mấy cũng phá sản thôi.

Tôi thấy rất kỳ lạ, lẽ ra ban đầu phải nghĩ đến chuyện này rồi. Bình thường, ít nhất cũng phải nhận được một số tiền nhất định, công ty mới bắt đầu sản xuất, vậy mà việc chuyển tiền trong sự hợp tác với Vân

Thiên lần này không ngờ lại để xảy ra vấn đề lớn thế.

Những người khác trong công ty có thể cũng cảm thấy kỳ lạ, nên xì xào trong cuộc họp. Không cần nói cũng biết, vì thấy cái lợi quá lớn, nên Tổng giám đốc mới cho rằng một tập đoàn hoành tráng như Vân Thiên sẽ không đến nỗi không giữ uy tín như vậy.

Bàn bạc một hồi, vẫn cứ là Tổng giám đốc quyết. Ông ta nhanh chóng phân việc ọi người, người thì giục chuyển tiền, người thì thương lượng bên truyền thông, người thì ứng phó với các công ty đòi nợ khác. Xong xuôi, Tổng giám đốc yêu cầu tôi và Đại Hải ở lại.

“Tứ Kỳ, Đại Hải, tôi muốn liên hệ với Ninh Thị... vay tiền.” Giám đốc nói thẳng vào vấn đề.

Tôi và Đại Hải cùng lắc đầu, đồng thanh: “Công ra công, tư ra tư, sếp liên hệ trực tiếp với Ninh Thị đi, tôi không thể”.

Tuy nói thế, nhưng tôi thực sự cảm thấy Tổng giám đốc rất đáng thương. Bây giờ mà đi vay tiền ngân hàng cũng không dễ dàng gì, vì việc thẩm định hồ sơ rất nghiêm ngặt, kể cả có quan hệ cũng không thể nói vay là vay được. Vay Ninh Thị thì cũng phải xem tình hình của Ninh Thị, bất kỳ công ty nào cũng không dễ dàng gì cho vay phần vốn lưu động của mình.

Kéo dài việc trả tiền cũng là bình thường, cứ cho rằng Vân Thiên vi phạm hợp đồng, chờ kiện tụng xong thì sẽ trả anh thôi. Nhưng vấn đề ở chỗ, chưa kịp nhận tiền bồi thường thì công ty đã phá sản rồi.

Khủng hoảng xảy ra là điều không tránh khỏi, nhưng nếu có cách giải quyết hợp lý cũng có thể làm vấn đề đơn giản nhẹ nhàng đi. Ninh Thanh đã giúp. Một vài công ty nợ tiền chúng tôi đã lâu cũng đang trả lại, vì sự hợp tác lâu dài nên bên truyền thông cũng cho chúng tôi thêm thời gian. Tôi hỏi Ninh Thanh đã cho công ty vay bao nhiêu tiền, nhưng anh chỉ cười mà không trả lời.

Tiền của Vân Thiên dần dần cũng được chuyển vào tài khoản, xem ra không còn vấn đề gì nữa rồi.

Công ty không có thay đổi gì lớn, tiền nợ cũng đã hoàn trả hết, chúng tôi lại vẫn là công ty có đạo đức và lợi nhuận. Vân Thiên cũng không làm khó công ty nữa. Tiền về tài khoản kịp thời, nên khuôn mặt Tổng giám đốc lại tươi như hoa. Tôi vẫn theo lệ thường, đi làm rồi tan ca. Đã qua thời gian bận rộn, bây giờ chỉ còn làm những việc hậu kỳ thôi.

Tôi vẫn sống ở nhà họ Ninh, có thời gian thì nói chuyện với bố mẹ anh ấy, cùng Đại Hải, Tiểu Nhược và các đồng nghiệp khác đi ăn uống. Cuộc sống cứ yên bình qua hai tháng như vậy cho đến mùa hè.

Ở thành phố C, từ xuân đến hè luôn có hoa nở. Cả thành phố như một biển hoa, trên mỗi ban công của các hộ gia đình đều có những bông hoa mai khoe sắc, tạo thành cả một vầng mây hồng tuyệt đẹp.

Tôi không có tin tức gì của Vân Dịch, hình như tôi đang dần thích nghi với sự xa cách giữa tôi và anh.

Đôi mắt Ninh Thanh hướng về tôi luôn như nhắc tôi rằng, duyên phận giữa tôi và anh sắp hết, có lẽ vì nguyên nhân này nên tôi cảm thấy dường như anh cũng trở nên xa cách, đến nỗi mỗi bữa ăn sáng gia đình tụ họp cũng không thấy anh đâu cả.

Mẹ Ninh Thanh luôn căn nhắc: “Thằng bé này không biết là đang bận cái gì mà đến cả vợ cũng không quan tâm”.

Tôi chỉ ngồi nghe, không dám ý kiến gì. Tôi thực sự rất lo lắng, nếu tôi đi rồi, chắc ông bà sẽ rất đau lòng.

Hôm nay tôi không ngủ được, nghe thấy tiếng Ninh Thanh về, bước chân rất nặng. Bình thường về nhà khi đã muộn, anh đều cố gắng đi nhẹ nhàng vì sợ tôi thức giấc. Tôi thấy kỳ lạ nên bật đèn xem sao.

Ninh Thanh đóng sầm cửa lại, không đến phòng đọc sách nữa, có thể vì thấy tôi ngồi dậy nên quay lại phía tôi. Tôi ngửi thấy mùi rượu nồng nặc từ anh, chắc có chuyện gì nên đã uống khá nhiều.

Tôi vội bật dậy khỏi giường đỡ anh ngồi xuống: “Đề em đi lấy cho anh cốc nước”.

Ninh Thanh kéo mạnh, làm tôi ngã nhào ra sau. Anh ôm tôi từ phía sau, vùi đầu vào tóc tôi. Tôi vội nói: “Anh sao thế, Ninh Thanh? Anh uống nhiều rồi phải không? Em lấy cho anh cốc nước nhé?”.

Ninh Thanh vẫn không buông ra, tựa hồ rất rất không muốn rời xa tôi. Có lúc Ninh Thanh như một đứa trẻ, không giống với một người đàn ông ba mươi một tuổi chút nào. Thỉnh thoảng còn lẩm bẩm vài câu nũng nịu.

Tôi không quen ở gần Ninh Thanh đến vậy. Cứ coi như là bạn bè, vỗ vai, ôm eo đi nữa thì cũng không phải thế này. Tôi sợ anh sẽ mượn rượu làm bừa, liền đập vào tay anh, nói: “Được rồi, em đi rót nước và lấy khăn mặt cho anh xong, sẽ không đi nữa”.

Cuối cùng Ninh Thanh cũng ngẩng đầu lên, gác cằm lên vai tôi nói: “Tử Kỳ, em đi đi, đi càng xa càng tốt”.

Tôi ngạc nhiên, anh làm sao vậy? Bình thường không dành để tôi đi, bây giờ lại giục đi? Tôi lấy hết sức đẩy anh ra rồi quay lại nhìn anh nói: “Anh sao thế? Có chuyện gì vậy?”.

Ninh Thanh nhắm mắt lại, lao lên giường và lăn ra ngủ.

Tôi thờ dãi, anh ấy to cao thế, tôi làm sao mà kéo dậy được. Lẽ ra muốn giúp anh ấy cởi quần áo, nhưng tôi lại rút tay lại, chỉ tháo giày, đắp chăn lại cho anh. Xem ra, tối nay tôi chỉ có thể ngủ ở ghế sofa ngoài phòng sách rồi.

Tôi tỉ mỉ quan sát phòng sách của Ninh Thanh, hầu hết đồ dùng đều là màu xanh, gọn gàng sạch sẽ. Một cái máy tính và mấy giá sách, toàn những cuốn sách về tài chính, tiền vốn, đúng là chẳng thú vị chút nào, không có lấy một cuốn tạp chí hay tiểu thuyết.

Bên cạnh máy tính đặt tấm ảnh tôi và anh chụp với nhau trong buổi hôn lễ. Bỗng nhiên tôi thấy buồn cười, tôi và anh chưa hề chụp ảnh cưới, bức ảnh này mà là ảnh cưới sao? Còn cả cái chặn giấy nữa, đang được đặt trên một đồng giấy tờ, hình như đó là món quà duy nhất mà tôi tặng cho Ninh Thanh, nó được mua về từ Tô Hà.

Vì chuyện của Ninh Thanh mà tôi không còn buồn ngủ nữa, muốn mở máy tính xem. Máy tính có cài password, tôi thử nhập ngày sinh của Ninh Thanh, ngày sinh của Ninh Nhược, ngày sinh của bố mẹ Ninh Thanh và cả ngày sinh của mình, nhưng đều không được. Đang định thôi, bỗng tôi nhìn vào tấm ảnh cưới trên bàn, bèn thử nhập ngày cưới của chúng tôi, ai ngờ lại được.

Ninh Thanh này, tôi lắc đầu cười, trên màn hình máy tính là tấm ảnh tôi đang trồng hoa trong vườn. Ngày hôm đó khi tôi đang trồng hoa, anh đứng ở cửa sổ gọi tôi, tôi quay đầu lại, chắc là anh đã chụp luôn. Bức ảnh rất đẹp, tự tôi cũng cảm thấy nụ cười đó thật rạng rỡ.

Tôi định lên mạng, nhưng lại thấy có một file mang tên mình, liền ngo ra ngoài cửa. Tất cả rất yên tĩnh, Ninh Thanh chắc đang ngủ say, tôi thâm nghĩ, xem trộm đồ của người khác là không tốt, nhưng Ninh Thanh, anh nhất định sẽ tha thứ cho em mà, chắc chắn là vậy. Tôi nhấp chuột vào file đó, bên trong là rất nhiều những file nhỏ được ký hiệu với những ngày tháng khác nhau, chẳng lẽ đó là nhật ký của Ninh Thanh?

Trời ơi, xem trộm nhật ký của người khác sẽ bị trừng phạt, nhưng mà tôi tò mò lắm, thực sự rất tò mò, tôi tự hứa sẽ chỉ xem một file thôi, một file gần nhất.

Ninh Thanh viết: “Tôi nghĩ mình không giữ được Tử Kỳ nữa rồi. Chuyện của Ninh Thị gần đây làm tôi mệt mỏi, nên tôi lại càng không có nhiều thời gian để bảo vệ cô ấy. Triển Ván Dịch đã bắt đầu ra tay, anh ta không coi Ninh Thị ra gì. Tôi chỉ thấy tội nghiệp cho Tử Kỳ, Triển Ván Dịch không thay đổi, anh ta vốn không có ý định buông tha cho cô ấy, chứ làm sao anh ta lại thay đổi nhanh đến vậy, dễ dàng để cho cô ấy lấy chồng. Chẳng qua anh ta muốn cả đời Tử Kỳ sống trong cảnh đổ vỡ, để cô ấy luôn phải hối hận, không thể tha thứ cho bản thân.”

Ông trời, xem trộm nhật ký của người khác quả thực là sẽ bị phạt. Tôi sững sờ, nhìn chăm chăm vào máy tính. Triển Ván Dịch đã làm gì? Anh đã làm gì với Ninh Thị? Còn công ty nữa, lần khó khăn trước của công ty là thế nào?

“Tử Kỳ!” Tôi ngẩng lên, thấy Ninh Thanh đang đứng cạnh mình, trong đôi mắt anh ánh lên vẻ hoảng hốt xen lẫn chút xót thương.

Tôi nhẹ nhàng hỏi anh: “Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Ninh Thanh hình như hơi lo lắng điều gì, mím môi không nói lời nào.

Tôi gắt lên: “Anh nói đi? Anh che giấu bao lâu rồi? Anh muốn em nợ anh đến bao giờ nữa đây?”.

Ninh Thanh vốn không nói. Tôi định lao ra khỏi cửa, Ninh Thanh vội ôm tôi lại: “Tử Kỳ, em muốn đi đâu?”.

Lồng ngực như có thứ gì vừa nổ tung, cơn giận làm tôi không thể bình tĩnh được. Tôi cố gỡ tay Ninh Thanh ra, nhưng không thể, anh ra sức lắc người tôi: “Em hãy bình tĩnh lại một chút, bình tĩnh đi, anh sẽ nói với em, em đừng vậy làm anh sợ!”.

Tôi dần bình tĩnh lại trong vòng tay Ninh Thanh. Vừa mới xây dựng được niềm tin, thì bây giờ tất cả tan thành hết rồi. Anh vẫn là Vân Dịch của bốn năm về trước, vẫn kiêu gia trưởng, độc đoán ấy. Tôi buồn đến mức khóc không nổi.

Tôi không biết nỗi đau như xuyên thủng trái tim mình lúc này là vì tức giận việc Vân Dịch đối xử với Ninh Thị hay giận dữ vì việc anh đã lừa dối lòng tin của tôi.

Anh gửi bộ quần áo hoa tới không phải để chấm dứt quan hệ với tôi, mà là để tôi ghi nhớ, nếu tôi lấy chồng thì cũng chỉ có thể lấy anh. Anh nói tạm biệt, thực ra tạm biệt còn có nghĩa thứ hai, đó là tôi nhất định sẽ gặp lại anh.

Anh hỏi tôi có phải đã quên những gì anh nói. Ngày hôm nay, từng câu anh nói tôi đều nhớ rõ ràng. Anh nói nếu tôi chạy thì nên chạy đi thật xa, đừng để anh tìm thấy, nếu không tôi sẽ lại mất tự do. Anh nói, lúc đầu là do tôi bỏ đi, anh muốn tôi tự quay về. Anh cũng nói, tôi có cưới chín mươi chín lần đi nữa, thì lần thứ một trăm anh phải lấy được tôi. Anh còn bảo tôi chớ làm tổn thương người khác.

Giờ phút này, tôi rất hối hận khi đã làm lễ kết hôn với Ninh Thanh. Là tôi hại anh ấy, hại gia đình anh ấy. Chỉ cần nghĩ đến tình cảm yêu thương của bố mẹ Ninh Thanh, nghĩ đến vẻ ân cần của Tiểu Nhược, tôi lại hận bản thân tại sao có hành động ngu ngốc như vậy.

Tôi bình tĩnh lại và bắt Ninh Thanh phải nói rõ tình hình của Công ty Ninh Thị. Ninh Thanh nhìn tôi lo lắng, nói ngắn gọn: “Triển Vân Dịch đang ngấm ngấm mua lại Ninh Thị”, và anh không nói thêm gì nữa.

Đó là tâm huyết của ông cha Ninh Thanh, là tâm huyết của anh, làm sao Triển Vân Dịch có thể dùng phương thức đó mà cướp đi chứ?

“Thế còn chuyện xảy ra với công ty em lần trước thì sao?”, tôi hỏi Ninh Thanh.

“Có một lần rồi, còn sợ sếp em không nghe lời sao?”, Ninh Thanh trả lời tôi.

Đúng vậy, chẳng trách mà Đại Trương của phòng Kế hoạch lại nhập viện đúng lúc thế, chẳng trách bắt tôi phải tới thành phố B, chẳng trách tôi và Đại Hải trở về chưa lâu thì hợp đồng giữa công ty và Vân Thiên được ký, tất cả dường như đều rất hợp lý.

“Tử Kỳ, em không cần lo lắng, năm mươi phần trăm cổ phần của Ninh Thị vẫn ở trong tay chúng ta, chỉ là anh ta nhúng thêm một chân vào thôi.”

Nghe Ninh Thanh nói thì nhẹ nhàng như vậy, nhưng tôi biết, Ninh Thị thực ra là một công ty gia đình, phần lớn những cổ phiếu khác đều trong tay người nhà. Cho dù Vân Dịch có nắm được số cổ phiếu đủ quyền khống chế hay không, nhưng chỉ cần anh tham gia vào Hội đồng Quản trị, thì Ninh Thị sau này cũng sẽ bị anh làm cho thất điên bát đảo.

Tôi đã nghe, đã hiểu, tôi nói với Ninh Thanh: “Em buồn ngủ rồi, ngày mai nói chuyện tiếp”.

Ninh Thanh dừng lại giây lát rồi lên tiếng, vẻ cương quyết hiện rõ trong lời nói của anh: “Tử Kỳ, em đừng nghĩ linh tinh, cũng không tới tệ đến mức đó đâu. Huống hồ, chuyện này không liên quan đến em, đó là chuyện giữa anh và anh ta”.

Ninh Thanh càng như thế, tôi càng cảm thấy buồn. Tôi gật đầu với anh, đóng cửa rồi đi ngủ.

Ngày hôm sau, khi tỉnh dậy, tôi đi rửa mặt, hy vọng bản thân mình có thể tỉnh táo hơn đôi chút. Đứng ở cửa sổ nhìn ra sân, trước mắt là bố Ninh Thanh đang tập Thái Cực quyền, mẹ Ninh Thanh đang cắt hoa, thật là một cuộc sống an bình, thư thái.

Tôi tới phòng ăn, thấy Tiểu Nhược đang ngồi ăn sáng. Tôi có thói quen đun cà phê, thấy nước vừa sôi, nếu là bình thường tôi sẽ bắc cà phê ra ngay vì sợ thủy tinh sẽ bị nứt khi quá nóng. Nhưng hôm nay, tôi lại chờ, chờ cho đến khi thật sôi, và thấy mùi thơm của cà phê cũng đậm hơn so với những lần trước.

Tôi ngồi uống cà phê và nói chuyện với Tiểu Nhược. Không bao giờ cô bé ngồi ăn một cách yên lành, ngoan ngoãn, lần nào cũng liến thoắng “báo cáo” về những gì mình thấy, như cửa hàng nào có quần áo mới, ở đâu có nhà hàng đặc biệt vừa khai trương.

Tôi sẽ đem tất cả những ý kiến của cô bé nói cho Đại Hải biết, để cậu ta mang lại cho cô bé sự ngạc nhiên. Con nhỏ này, cứ làm ra vẻ như không biết tôi là người tiết lộ mọi chuyện, cố tình tâng bốc Đại Hải có mắt quan sát, thể hiện bọn họ là một đôi tâm đầu ý hợp.

Tôi chăm chú lắng nghe Tiểu Nhược nói, thỉnh thoảng lại thêm vào vài câu. Đại Hải, đây là lần cuối cùng tôi làm nội gián cho cậu, sau này cậu tự đi mà tìm hiểu tâm tư của Tiểu Nhược nhé!

Ninh Thanh từ trên lầu xuống, tôi nhìn anh nở nụ cười ấm áp, người đàn ông này đã mang lại cho tôi một gia đình ấm cúng, tôi vô cùng biết ơn anh.

Tôi đứng lên lấy cho anh một bát cháo, Ninh Thanh có chút ngỡ ngàng, và một chút nghi ngờ: “Tử Kỳ, hôm nay em...”

“Anh ăn nhanh lên, em còn phải tới công ty nữa, nếu bị muộn sẽ không đi nhờ xe anh được.”

Ninh Thanh mỉm cười.

Sau khi chào bố mẹ Ninh Thanh, ba chúng tôi vui vẻ ra khỏi cổng lên xe đi làm.

Ngồi trên xe tôi quay lại nhìn, những bông hoa buổi sáng đang nở rất đẹp trong sân nhà Ninh Thanh, vậy mà sau này tôi sẽ không còn thấy được nữa rồi.

Tới cổng công ty, tôi vẫy tay chào tạm biệt Ninh Thanh. Chờ cho xe anh chạy, tôi mới bước ra từ mép tường, đứng nhìn cho đến khi bóng xe mất hút.

Ninh Thanh, em có gì tốt đẹp mà anh lại đối xử tốt với em đến vậy? Em đã từng đồng ý với Đại Hải, em không được làm anh tổn thương, không được khiến gia đình anh tổn thương. Em hận bản thân mình, tất cả đều do em, em đã không nghĩ Triển Vân Dịch lại có thể bất chấp đạo lý như vậy.

Công ty vẫn luôn rất náo nhiệt. Hôm nay lại đang bàn luận chuyện gì đây? Tôi nhìn các đồng nghiệp cười. Đã bốn năm rồi, bốn năm tôi làm việc cùng mọi người, thật không nở rời xa, sau này làm sao để tìm được người buồn chuyện nữa đây?

Tôi nhìn thấy Đại Hải, vẫn như thường lệ, bắt cậu ta mời ăn cơm, sau đó vừa ăn vừa chậm rãi nói chuyện, úp úp mở mở tới khi cậu ta nóng lòng không chịu nổi nữa, mới tiết lộ thêm những xu hướng mới của Tiểu Nhược.

Đại Hải à, tôi cũng không nở rời xa cậu.

Tôi gọi Tiểu Vương vào phòng, thật không nghĩ rằng, người duy nhất mà tôi có thể bàn giao công việc trước khi ra đi lại là cậu ngốc không hiểu thói quen của sếp mình này. “Tiểu Vương, lời tôi nói với cậu bây giờ, cậu có thể đảm bảo sẽ giữ im lặng cho đến khi tan ca không?”

Tiểu Vương cười: “Chị Tử Kỳ, chị yên tâm, em đảm bảo mà”.

“Vậy cậu nghe cho rõ, đây là đơn xin nghỉ của tôi, tất cả tôi đã sắp xếp xong rồi, chỗ cậu cũng có danh sách đầy đủ. Bàn làm việc không có khóa, tất cả những thứ cần bàn giao tôi đều để ở trong file này. Khi tan giờ làm chiều nay, hãy nhớ, là tan giờ làm chiều nay thì đưa đơn nghỉ việc này cho Tổng giám đốc. Nếu có người khác hỏi, cậu cứ bảo tôi nói, tôi đã đi rồi, không quay lại nữa, cậu nghe rõ chưa?”

Tiểu Vương trợn mắt ngạc nhiên: “Cái này, em, chị Tử Kỳ, em không hiểu”.

Tôi chậm rãi nhắc lại một lần nữa cho cậu ta nghe. “Bây giờ cậu hiểu chưa? Cậu không cần phải lo lắng như vậy, không phải tôi lấy trộm tiền mà bỏ đi đâu, chỉ đơn giản là xin nghỉ và muốn đi lặng lẽ thôi.”

Tiểu Vương gật đầu, nhưng biểu cảm vẫn hơi nghi ngờ.

Tôi nhẹ nhàng nói với cậu ta: “Tiểu Vương, cứ coi như giúp tôi đi. Cậu là đàn ông, đã hứa việc gì thì phải giữ lời, tôi cảm ơn cậu trước nhé”.

Suy nghĩ một hồi lâu, Tiểu Vương mới nói: “Em hứa với chị. Chị Tử Kỳ, có phải chị gặp khó khăn gì không?”

Tôi cười trả lời: “Đừng hỏi gì cả, cậu nhớ giúp tôi là được. Phải luôn cố gắng nhé, tôi đi đây”. Đi ra đến cửa, tôi quay lại nói thêm với Tiểu Vương: “Nếu trước khi tan ca mà có người tìm tôi thì nói tôi đi lấy bản thiết kế”.

Tiểu Vương gật đầu đồng ý.

Tôi chỉ có thể tin cậu ta. Bây giờ việc tôi phải làm là đi thẳng ra sân bay.

Trước đây, một mình tôi đến thành phố C. Ngày hôm nay, tôi cũng chỉ mang theo bức ảnh của mẹ trên bàn làm việc và bộ quần áo thêu hoa.

Tôi phải khiến Triển Vân Dịch từ bỏ việc can thiệp vào Ninh Thị, thực sự tôi đã nợ nhà họ Ninh quá nhiều.

11. Chương 11

Triển Vân Dịch, nhược điểm của anh là đã quá tự tin, quá kiêu ngạo. Anh không đồng ý bất kỳ nhượng bộ nào, chỉ muốn tôi ngoan ngoãn quay về bên anh vô điều kiện. Nếu ham muốn chiếm hữu của anh không mãnh liệt như vậy, thì thực sự tôi cũng không tìm ra chiêu nào để đối phó với anh. Nhà họ Ninh là điểm yếu của tôi, vậy sao tôi không phải là điểm yếu của anh?

Ánh nắng mặt trời ở thành phố B thật chói chang, đám lá của cây dương bên đường giống như những bàn tay lật đi lật lại, phản chiếu ánh nắng, gió hiu hiu thổi, tạo nên tiếng động xào xạc. Tôi nhắm mắt, nhìn vào tòa nhà màu xám với những ô cửa sổ lấp lánh đối diện. Bỗng nhiên cảm thấy rất lạnh, xoa lên cánh tay, sao da lạnh ngắt thế này? Tôi vội vàng đứng dưới ánh mặt trời phơi nắng.

Lần thực tập năm thứ tư đại học, cũng trong kiểu thời tiết thế này, chúng tôi không phải lên lớp, các bạn học đều liên hệ công ty, cơ quan ở khắp nơi, chờ việc. Tôi được một đàn anh giới thiệu đến thực tập ở một tòa báo, anh nói rõ là cơ bản không có tiền lương, làm việc nào thì lấy tiền việc ấy, cụ thể bao nhiêu cũng không biết.

Trước khi đi, người anh đó dặn phải bện mái tóc xoắn lại, anh nói: “Những cô gái ở toàn soạn báo của bọn anh, tóc ngắn thì không cần nói rồi, còn tóc dài đều phải duỗi thẳng hết”. Lời nói của anh là có ngụ ý, mái tóc xoắn này mà bước vào tòa soạn sẽ tạo ọi người ấn tượng không bình thường hoặc cảm giác phù phiếm. Lúc này tôi mới chợt nghĩ lại và hiểu tại sao Vân Dịch không muốn tôi buông mái tóc xoắn ra.

Tôi không bao giờ có thể quên được cái lần đầu tiên đi làm còn ít kinh nghiệm nhưng lại rất ngạo mạn của mình. Tất cả sự tự tin ấy khi đến công ty tuyển dụng đều trở thành thái độ thiếu khiêm tốn.

Khi Vân Dịch hết giờ làm, tôi và anh đã tranh luận về vấn đề này. Nghĩ một hồi rất lâu, anh nói: “Đến một thành phố mới, em phải thích ứng với những quy tắc của thành phố đó, nếu không, em sẽ trở thành người khác thường đấy”.

Trở thành một người khác thường, rất không tốt cho sự sinh tồn.

Lúc đó tôi đã nói một cách khinh thường: “Thành phố B là thành phố giả tạo!”.

Thực ra, tất cả những yêu cầu của Vân Dịch đều để dạy cho tôi biết cách đối diện, biết cách hòa nhập với thành phố này. Thẳng thừng hay bốc đồng đều không phù hợp, chỉ có bọc kín bản chất của mình bằng một lớp vỏ, đeo mặt nạ ứng phó với người khác, mới có thể sinh tồn tốt được. Trong khi lúc đó tôi lại từ chối đi theo con đường ấy, không phải tôi không biết điều, cũng không phải không khiêm tốn, chỉ là tôi không muốn.

Bây giờ tôi đã quay lại, không ngạc nhiên, không sợ hãi, không bối động, tôi điềm tĩnh quan sát thành phố này. Trong túi có hơn một nghìn tệ tiền mặt, trong thẻ còn vài vạn tệ, đủ để tôi sống cho đến khi tìm được một công việc.

Tôi tìm một khách sạn nhỏ ở tạm, chiều sẽ đi kiểm căn nhà nào đó để thuê. Trước mắt cũng đã hẹn với hai công ty môi giới ngày hôm sau đi xem nhà. Trời tối dần, tôi mua ít bánh xèo trên đường cho bữa tối, tệ rưỡi một cái, cũng không đắt lắm. Sau đó tới siêu thị mua một số thứ cần thiết, có thể dùng được là được.

Mấy năm kinh nghiệm làm việc, tôi đã có thể tự chăm sóc bản thân mình rất tốt.

Nằm trong khách sạn, tôi bình tĩnh suy xét lại mọi chuyện. Tôi bỗng nhiên rời khỏi thành phố C, không biết phản ứng của mọi người trong công ty sẽ thế nào? Bố mẹ Ninh Thanh chắc chắn sẽ rất đau lòng, rất lo lắng. Còn Ninh Thanh hẳn là đã đoán ra tôi đi tìm Triển Vân Dịch.

Ninh Thanh biết tôi đến thành phố B, nhưng sẽ không thể tìm thấy tôi, đến sim điện thoại tôi cũng vứt đi rồi, trong khi như Quyên Tử nói, thành phố B quá rộng. Tôi ở khách sạn này nhiều lắm cũng chỉ hai ngày, tìm được nhà trọ là sẽ chuyển đi ngay. Muốn rà soát các khách sạn và trung tâm môi giới thì thời gian đó cũng đủ để tôi chuẩn bị xong mọi thứ.

Căn hộ có một phòng ngủ, giá hai nghìn tệ một tháng, có đầy đủ thiết bị trong nhà. Trong khu vực vành đai ba mà có thể tìm được căn hộ thế này quả thật không tồi, cái chính là có thể ở luôn. Tôi lại đến siêu thị mua một số vật dụng, vậy là mình đã có cái ổ mới ở thành phố B.

Tôi không liên hệ với các bạn học cũ, cũng không vội vàng đi tìm Vân Dịch. Tôi đang cố gắng đấu tranh trong, hy vọng rằng khi quay về bên anh, tôi đã có được một công việc, như vậy tôi mới có thêm không gian. Nếu không, chỉ có thể ở đó buồn bã đếm ngón tay cho qua ngày.

Người của phòng Nhân sự bên công ty tuyển dụng xem hồ sơ của tôi xong, ngạc nhiên hỏi: “Bạn học về quảng cáo, tại sao lại muốn ứng cử vào vị trí văn phòng?”

Tôi mỉm cười trả lời: “Vì công ty chị chỉ tuyển người vào vị trí nhân viên văn phòng, tôi vừa mới đến đây, tôi cần một công việc như vậy, chuyên ngành là quảng cáo, cũng coi như có chút liên quan đến nghiệp vụ của công ty.”

Tôi không diễn tình hình làm việc tại thành phố C vào hồ sơ, mà tạo ra một kinh nghiệm khác.

Tôi phải làm việc với vai trò một nhân viên văn phòng của công ty quảng cáo, không phải tôi thích thiết kế và sáng tác, nhưng đều là công việc thôi. Ba tháng thử việc, mỗi tháng lương chưa đến ba nghìn tệ, nhưng sau này sẽ tốt hơn.

Tôi không nói dối, tôi rất cần công việc này. Làm quen lại với thành phố B, một lần nữa cố gắng hòa nhập với nơi đây.

Xe buýt ở đây là cơn ác mộng đối với tôi. Mỗi ngày tiêu tốn mất bốn tiếng đồng hồ trên xe, sáng sáu giờ ra khỏi cửa, ngồi xe buýt qua hai trạm rồi chuyển sang tàu điện ngầm, sau đó lại lên xe buýt mới kịp đến công ty lúc khoảng tám giờ. Vào thời gian tan tầm, lúc lên tàu điện ngầm vẫn còn nhìn thấy ánh mặt trời, nhưng ra khỏi ga tàu thì trời đã tối đen như mực. Sau đó lại ngồi thêm hai trạm xe buýt về nhà cũng gần tám giờ tối, rồi mở cửa và lên giường ngủ, thế là hết một ngày.

Nếu có người nói thích cuộc sống ở thành phố này, chắc chắn anh ta không thể hiểu hết từng ngày phải sống ở đây thế nào. Mỗi ngày phải chen chúc trên tuyến xe buýt đông đúc, lúc nào cũng cảm thấy chóng mặt. Tôi nhớ đến thành phố C, đi làm hết mười phút, tan ca cũng hết có mười phút là về đến nhà, thông thả đi trên đường, ngắm nghía những cửa hàng bên vỉa hè, muốn mua là có thể mua được ngay. Còn ở đây, ngoài việc cứ ngày nghỉ đi mua một đồng về dùng cho cả tuần ra, thì tôi chỉ muốn ở nhà ngủ vùi.

Ngược lại, việc ở công ty lại rất đơn giản, rất thoải mái. Đã lâu lắm rồi tôi không rảnh rỗi khi đi làm như vậy, và cũng lâu lắm rồi không được thư thái nhàn nhã đến thế. Tôi nghĩ nếu công việc cứ vậy, cuộc sống cứ như thế cũng không làm tôi cảm thấy quá mệt mỏi.

Đơn giản vì nó không hẳn không hạnh phúc.

Thoát một cái mùa hè đã sắp qua, tính ra tôi đã ở thành phố B hơn ba tháng rồi. Không có Ninh Thanh, không có Vân Dịch, không có những muộn phiền.

Tôi một mình đón sinh nhật lần thứ hai mươi tám ở cái tổ nhỏ này, mua một con vịt quay để tự chúc mừng, và cảm thấy tương đối tốt.

Cuộc sống như thế cũng khá thoải mái rồi, tôi thực sự mong sẽ được thế này mãi. Giả sử lương cao hơn một chút, tôi sẽ cảm thấy vui hơn. Một tháng lương vừa đủ tiền nhà và ăn uống đơn giản. Tiền trong thẻ, tôi không dám dùng, vì sợ sau này đến tiền đi xe cũng không có.

Cảm nhận làn gió nhẹ của mùa thu, tôi thấy tâm trạng của mình tốt hơn hẳn. Cũng đã đến kỳ nghỉ phép, những gì tôi nợ Ninh gia cũng đến lúc phải trả. Không biết cuối tuần ở Vân Thiên có ai đi làm không nhỉ? Như vậy tôi sẽ không phải xin nghỉ một ngày làm.

Thứ Bảy, thời tiết thật âm áp, bầu trời trong xanh. Tôi ngồi tàu điện ngầm, rồi lại lên xe buýt để đi đến Tập đoàn Vân Thiên.

Cô lễ tân lịch sự hỏi tôi tìm ai, tôi mỉm cười nói: “Tôi tìm Tô Úc ở phòng Marketing”.

Một lúc sau, cô lễ tân nói xin lỗi vì Tô Úc không có ở công ty, bảo tôi để lại lời nhắn.

Nghĩ một lúc, tôi chỉ ký tên mình rất to trên tờ giấy để lại lời nhắn.

Bằng giờ này tuần sau, sẽ có người không nghỉ cuối tuần mà chờ tôi chứ? Tôi cười. Không thể có chuyện không tìm tôi, mất nhiều công sức để tìm tôi mới là điều chắc chắn. Tôi dựa vào lý do Triển Vân Dịch cần mình, chứ không vì bất kỳ điều gì khác.

Không biết khi chỉ nhìn thấy tên tôi trên tờ ghi lời nhắn, liệu Úc Nhi có ngạc nhiên không nhỉ? Không biết rốt cuộc khi tôi xuất hiện, Triển Vân Dịch có hài lòng không?

Sau bốn năm đi làm, tôi đã trưởng thành rất nhiều. Sẽ không to tiếng với Vân Dịch nữa. Làm âm lên thì giải quyết được vấn đề gì? Tôi cũng không muốn khóc lóc, không muốn tâm tư mình phải rối bời nữa.

Hằng ngày tôi vẫn đi làm bình thường, hoàn toàn không muốn nghĩ nhiều đến chuyện cuối tuần sẽ thế nào. Gặp mặt là sẽ biết ngay thôi, không cần nghĩ nhiều ết. Mục đích của tôi rất đơn giản, muốn Triển Vân Dịch hãy từ bỏ Ninh thị, trả lại những cổ phiếu đã mua, sau này tôi và nhà họ Ninh, cả thành phố C nữa, sẽ không còn bất cứ liên hệ nào.

Tôi đã duỗi tóc, nhưng soi gương vẫn cảm thấy tóc xoắn đẹp hơn. Tôi cũng thấy mình gầy đi nhiều, tay đã có nhiều gân xanh nổi lên, phí công tôi ăn nhiều bánh bao đến thế. Tôi mặc áo phông, quần bò, đeo sau thêm chiếc ba lô, tung tẩy đến Vân Thiên. Úc Nhi sẽ ngạc nhiên, vì tôi không những không già đi, mà còn trong sáng như học sinh vậy.

Tôi chợt nghĩ, nếu Vân Thiên không có ai ở đó thì sao? Vậy là không ai quan tâm đến mình? Tôi cười thầm, cũng tốt, thêm một tuần hạnh phúc nữa, dù sao tôi cũng thích cuộc sống thanh thoi hiện tại. Trong tận đáy lòng mình, thực sự tôi hy vọng có thể như thế mãi.

Triển Vân Dịch, tôi đến rồi. Thích không? Vui không? Hài lòng không? Cảm thấy chiến thắng không? Tôi nhìn cánh cửa của Vân Thiên cười khẩy, ngẩng đầu bước vào.

Vẫn là cô bé lễ tân lịch thiệp kia, nhưng khác với lần trước, lần này cô bé lại chủ động chào tôi, đưa tôi đến thang máy, nhẹ nhàng mời tôi đi lên tầng mười tám. Tôi vẫn còn chưa mở miệng mà. Không biết có phải ở quầy lễ tân có dán ảnh tôi, và cô bé này hằng ngày cứ phải quan sát những phụ nữ ra ra vào vào để chờ tôi đến không?

Thang máy mở cửa ở tầng mười tám. Lần trước tới Vân Thiên để bàn phương án cũng ở tầng mười tám. Nên gặp Úc Nhi trước nhỉ?

Úc Nhi nhận được điện thoại của lễ tân, đã đứng ngay cửa thang máy với nụ cười ngọt ngào chờ tôi. Vừa gặp mặt chúng tôi liền ôm chầm lấy nhau: “Trời ơi, Tử Kỳ, sao cậu không để lại số điện thoại, làm mình cuối tuần phải ở đây chờ cậu”.

Tôi cười lớn nói: “Mình không dùng điện thoại nữa, tốn kém lắm”.

Úc Nhi làm sao có thể tin được, khoác vai tôi nói: “Chúng mình đi ăn cơm”.

“Trời ạ, thế mà không nói trước, làm mình phải đi thang máy lên, cậu đi thang máy xuống có phải được rồi không?” Chúng tôi vui vẻ đi xuống. “Mình muốn ăn trưa luôn, vì chưa ăn sáng, ngồi xe hơn một tiếng đồng hồ với cái bụng rỗng đến đây, cậu mời nhé, mình bây giờ nghèo lắm.”

Úc Nhi lập tức nhận lời, chúng tôi xuống tầng hầm ngồi lên chiếc xe Civic của Úc Nhi. Tôi thở dài: “Làm ở công ty lớn thích thật đấy, tiền lương có thể mua được chiếc xe hơn hai mươi vạn”.

“Là mình vay tiền mua đấy, trả một lần thì sao mua nổi”, Úc Nhi cười nói. Tôi thực sự ngưỡng mộ khi thấy sự thuần thục trong động tác lái xe của cô ấy: “Úc Nhi này, mình có cầm vài cái bằng lái xe cũng không dám ra đường, nhìn cậu lái xe đáng nể thật đấy”.

Cô ấy cười lớn: “Lái xe có gì khó đâu, quen là thành khéo thôi. Có thời gian mình sẽ dạy cậu”.

Tôi lắc đầu: “Lái xe cũng phải có khả năng, không phải mình không biết lái, mà là mình không dám lái xe trên đường, lúc đó không phải mình lái xe, mà xe lái mình ấy chứ, thôi thôi”.

Úc Nhi nói đùa: “Cậu nghĩ lái xe thích à? Một lần đấy, lái lâu bàn tay sẽ bị chai hết”.

Chúng tôi cứ nói chuyện vui vẻ như vậy, ngồi vào quán ăn rồi vẫn chỉ nói chuyện thời sinh viên, tình hình các bạn học khác ở thành phố B, cả hai chúng tôi đều không hề nhắc gì đến Triển Vân Dịch.

Tôi không nói đến là vì tôi không vội, Úc Nhi không nhắc đến là có lý do riêng của cô ấy. Nhưng thực sự cô ấy không muốn đề cập đến, tôi thì cho rằng buổi gặp hôm nay chỉ đơn giản là cuộc gặp giữa bạn bè với nhau.

Ăn cơm xong, chúng tôi đi uống nước và ngồi nói chuyện đến tận khi trời tối. Úc Nhi đòi đưa tôi về tận chỗ ở, vì sợ muộn quá rồi, ngồi xe buýt không tiện. Cũng đúng, ngồi xe riêng tốt hơn nhiều so với việc phải lên tàu điện ngầm và xe buýt đông đúc. Cô ấy đang muốn thăm dò cũng được, không có ý gì cũng được, dù sao tôi cũng đã lộ diện rồi.

Lúc xuống xe, Úc Nhi do dự hỏi tôi: “Từ Kỳ, quên mất không hỏi xem cậu dạo này làm việc ở đâu. Cậu nên mua một cái điện thoại đi, như thế cho tiện liên lạc, không có giống như lần trước khi cậu để lại tờ tin nhắn, mình không biết là khi nào cậu mới đến nữa”.

Tôi cười nói: “Được, mình mua sim rồi sẽ liên lạc với cậu”.

Ngày mai tôi sẽ đi mua sim điện thoại, sau đó sẽ lặng lẽ chờ cuộc gặp sắp tới với Triển Vân Dịch.

Tôi nghĩ, mình tới đây vì lòng thù hận. Tôi hận Vân Dịch vì anh công khai từ bỏ tôi, nhưng lại mờ ám làm việc xấu sau lưng tôi. Vậy mà mọi nơi của thành phố này, dù là nơi trước đây tôi đã đi qua hay chưa từng đặt chân tới lại đều khiến tôi nhớ đến anh, nhớ về những ngày đau khổ và cả ngọt ngào ấy.

Ngày đó, mỗi khi ngồi trên xe buýt đi lại trong thành phố này, túi tôi luôn để lá thư của Vân Dịch. Tôi thuộc lòng những lời nói thân thương của anh và từ từ nhớ lại chúng. Cứ như vậy, con đường mỗi ngày tôi đi không còn dài, chuyển xe có đông đúc cũng không thấy mệt nữa.

Bây giờ ngay cả trên chuyến xe buýt đông người, hay trên tàu điện ngầm, tôi đều cảm thấy cô đơn. Kể cả ở những nơi đông đúc nhất tôi vẫn nghe thấy hơi thở bình lặng, bước chân bình lặng, đến nụ cười cũng thật gượng gạo.

Trước đây, bởi hai người không nghĩ cho nhau, không nhượng bộ nhau, nên đành phải chia xa. Còn bây giờ, giữa chúng tôi là một con sông lớn, cả hai chẳng có cách nào để hiểu nhau.

Anh đứng bên kia bờ với nụ cười lạnh lùng và đôi mắt giận dữ, tôi đứng bên này cảm lạnh như chết.

Tôi kìm nén chờ đợi sự xuất hiện của Vân Dịch.

Không phải là không mong gặp, từ ngày tạm biệt ở Vô Tích đến nay, cũng hơn nửa năm rồi tôi không gặp lại anh, nếu không phát hiện ra việc anh làm đối với Ninh Thị, tôi vẫn định ninh rằng anh đã hoàn toàn bước ra khỏi cuộc đời tôi. Mỗi hận và nỗi nhớ là lửa và băng, chúng giằng xé nhau trong trái tim tôi, rồi đều bị dập tắt hoặc tan chảy, cuối cùng vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ, và ở lại vẫn là một trái tim mềm yếu.

Gần như cuối tuần nào Úc Nhi cũng gọi điện đến, hẹn nhau đi dạo phố, ăn cơm, nói chuyện. Nếu không thì hẹn các bạn học ngày trước gặp mặt, nói về cuộc sống, công việc, gia đình.

Tôi rất ngạc nhiên là Vân Dịch vẫn chưa xuất hiện, Úc Nhi cũng không đề cập đến. Bên ngoài tôi không thể hiện, nhưng trong lòng lại thấy sốt ruột. Mới đầu tôi rất bình tĩnh, bây giờ đã mấy tháng qua rồi, tôi lo lắng phải chăng đã có chuyện xảy ra với nhà họ Ninh?

Ninh Thanh nói với tôi, trong tay anh có năm mươi phần trăm cổ phần, Triển Vân Dịch muốn khống chế là điều rất khó. Nhưng tôi vẫn lo lắng, tôi sợ không kịp, chỉ bằng cứ đi tìm Vân Dịch. Nếu anh vẫn tỏ ra bình tĩnh, nhìn thấu được ý nghĩ của tôi, tôi sẽ lại thương lượng với anh, lợi thế trong tay tôi hẳn sẽ ít tới mức đáng thương.

Úc Nhi cũng thật là, cô ấy cũng chỉ là nhân viên của Vân Thiên, sao phải sống chết với Triển Vân Dịch như vậy? Chẳng lẽ bốn năm đại học của chúng tôi không so được với những giá trị thực tế sao?

Mỗi lần cô ấy hẹn tôi ra ngoài, tôi đều đồng ý, nhưng lần nào cũng chỉ là cuộc gặp đơn thuần giữa các bạn học với nhau. Là Úc Nhi chăm lo cho tình bạn của chúng tôi, còn Triển Vân Dịch thì không biết gì về những chuyện này sao? Tôi gạt bỏ ngay ý nghĩ ấy, vì tôi nhìn thấy một điều trong đôi mắt Úc Nhi, cô ấy làm những chuyện này là có ý.

Thành phố B quá lớn, bạn học, bạn bè dù có tốt đến mấy, cũng không thể tuần nào cũng tụ tập được. Những người cùng tuổi tôi nếu chưa kết hôn thì cũng đã có bạn trai, dù không có thể giới riêng hai người, thì vẫn còn có những bạn đồng nghiệp khác. Trong thành phố này, ai cũng có khoảng không của mình, ai cũng có lúc phải nghỉ ngơi, họ rất mong chờ những ngày cuối tuần. Nếu nói tôi đột nhiên xuất hiện trước mặt Úc Nhi, cô ấy ngạc nhiên, vui mừng nên hẹn mọi người tụ tập thì còn được. Nhưng đã hơn một tháng rồi mà cuối tuần nào cũng gặp nhau như thế, tôi không thấy mệt thì cô ấy cũng mệt.

Triển Vân Dịch, rốt cuộc anh đang nghĩ gì đây?

Tuần này Úc Nhi lại hẹn gặp, nhưng tôi lấy lý do công ty bận việc nên không đi được. Tôi cảm nhận được rất rõ Úc Nhi đã thấy vô cùng nhẹ nhõm khi tôi từ chối. Đúng là không dễ dàng gì, tôi cũng thấy rất khó, nhưng dù sao cuối cùng cũng được ở nhà ngủ một giấc.

Tôi cảm thấy vô cùng thoải mái nên đi ra siêu thị mua một đồng đồ về ăn, dự định hai ngày cuối tuần chỉ ăn và xem ti vi rồi ngủ, nhất định sẽ không đi đâu cả.

Nếu như không có chuyện của nhà họ Ninh, tôi thực sự rất thích cái tổ nhỏ của mình hiện nay, muốn cứ thế này mãi đến hết đời. Nếu tôi ích kỷ một chút thì sao nhỉ? Tôi thấy rùng mình, tôi không thể nào làm như thế, vì tôi nợ Ninh Thanh, nợ một mối ân tình của một người luôn ôn tồn, nhã nhặn. Chỉ khi trả được món nợ ấy, lòng tôi mới có được cảm giác thanh thản.

Phật giáo nói, con người có tám nỗi khổ: sinh, lão, bệnh, tử, sở cầu bất đắc, ái biệt ly, oán tăng hội, ngũ thụ uẩn[1]. Thực ra, với Ninh Thanh tôi không có nỗi khổ nào cả. Tôi vẫn nhớ, khi còn nhỏ, mẹ dạy tôi đạo làm người. Mẹ nói, nợ tiền trả tiền, giết người đền mạng. Tôi thì nợ nhà họ Ninh một chữ “Tình”, nên tôi phải trả lại.

[1] Sinh, lão, bệnh, tử, cầu mong không được, yêu thương mà phải xa cách, oán hận mà phải ở bên nhau, khổ về sự tồn tại của bản thân.

Buổi tối, Úc Nhi gọi điện đến, lúc sáng vừa nói không hẹn hò gì, thế mà tối lại gọi điện tới rồi. “Úc Nhi, có chuyện gì vậy?”

“Tử Kỳ, cậu ra đây, mình đang ở dưới lầu.” Giọng Úc Nhi vừa nhanh vừa gấp, tỏ rõ vẻ lo lắng khó tả thành lời.

Tôi định từ chối, nhưng cô ấy đang ở dưới rồi, nên đành thay quần áo đi xuống.

Tôi mở cửa xe ngồi vào, Úc Nhi nhìn tôi một lúc, sau mới nói: “Tử Kỳ, xin lỗi cậu, cậu chắc cũng biết, chuyện cậu gặp mình, Triển Vân Dịch nắm được rồi”.

Tôi không nói gì, tất nhiên là tôi biết. Úc Nhi nói tiếp: “Mình đến là muốn nói với cậu, cậu nên nghĩ kỹ đi, nếu bây giờ cậu thay đổi, mình có thể đưa cậu đến ga tàu hỏa hoặc sân bay, cậu muốn đi đâu thì đi, đến

đến một nơi xa để bắt đầu lại cuộc sống cũng được.”

Tôi ngạc nhiên, cảm động, rồi thủ thỉ nói: “Úc Nhi, mình đã nghĩ cậu sẽ không giúp mình nữa, không quan tâm đến mình nữa”.

Giọng Úc Nhi như gần khóc: “Làm sao mình có thể không giúp cậu, mình luôn cảm thấy áy náy. Từ Kỳ à, trước kia, mình nghĩ rằng cậu và Triển Vân Dịch có tình cảm với nhau bao nhiêu năm như vậy, thì những hiểu nhầm đó có thể hóa giải được, chẳng qua là mình tiện tay làm việc tốt thôi. Nhưng nhìn thấy cậu buồn như thế, mình lại nghĩ phải chăng mình đã làm một việc ngu ngốc. Mỗi lần nhìn vào mắt cậu, mình đều thấy sự xa lạ và phòng bị, nên mình cũng buồn lắm”.

Tôi vỗ vai Úc Nhi, tỏ rõ sự tha thứ, bây giờ thì tôi tha thứ cho cô ấy thật: “Úc Nhi, thế tại sao mấy ngày nay Triển Vân Dịch không xuất hiện?”.

“Khi cậu đến anh ấy đang ở Anh”, ngừng một lát Úc Nhi nói tiếp: “Anh ấy về rồi, Từ Kỳ, anh ấy muốn cậu tự đi gặp anh ấy”.

“Gặp ở đâu? Khi nào?”

“Ngày mai, sáng mai mười giờ mình đến đón cậu”, Úc Nhi khẽ nói.

Tôi an ủi: “Thực ra, mình cũng muốn gặp anh ấy sớm”.

Đúng vậy, tôi muốn gặp Vân Dịch từ lâu rồi, tôi mong khi gặp lại nụ cười có thể làm tan đi thù hận. Bất luận anh đưa ra điều kiện gì, chỉ cần không làm tổn thương đến họ, thì tôi đều đồng ý. Lòng tự tôn quan trọng không? Quan trọng! Tự do quan trọng không? Quan trọng!

Dũng khí trong tôi có được là từ lời mẹ nói, người Miêu chúng tôi, từ trước tới giờ luôn làm người một cách đàng hoàng.

Tôi mong muốn sự yên ổn trong tâm, lòng bất an thì không làm được gì cả. Tôi không muốn nhà họ Ninh có chuyện, tôi sẽ cố gắng để bù đắp. Ngày mai khi thức dậy, tinh thần tôi sẽ thoải mái lên nhiều.

Mười giờ sáng, Úc Nhi đến đón tôi rất đúng giờ.

Xe chạy vào nơi tôi quen thuộc, đó là nhà của Vân Dịch. Tôi không nói gì suốt dọc đường đi.

Úc Nhi dừng xe, khi tôi đang mở cửa ra thì cô ấy nói: “Từ Kỳ, mình chưa thấy ai cổ chấp như cậu, cũng chẳng thấy có mấy người gia trưởng giống như Triển Vân Dịch”.

Tôi cười: “Cậu yên tâm, mình sẽ nói chuyện với anh ấy một cách thật bình tĩnh”.

Tôi đi vào ngôi biệt thự.

Vừa bước vào tôi đã thấy Vân Dịch đang ngồi trên ghế sofa và nhìn tôi đi vào. Câu đầu tiên mà anh nói là: “Từ Kỳ, cuối cùng em đã đến”.

Tôi mỉm cười trả lời: “Ừm”.

Vân Dịch thực sự rất đẹp trai, các nét trên khuôn mặt rất rõ ràng, mày rậm, mắt sáng. Tôi cứ đứng ở cửa nhìn anh.

“Lại đây anh ôm cái nào.”

Tôi bước đến đứng trước mặt anh, choàng vai ôm lấy anh, chúng tôi ôm nhau tự nhiên là thế, thời gian bốn năm hoàn toàn không làm xa cách nỗi thân thương và gần gũi ấy, nhưng trái tim tôi đã thay đổi. Trước kia khi ôm như vậy tôi luôn cảm thấy rạo rực và quyến luyến, còn bây giờ lại cực kỳ bình thản, trái tim tôi vô cùng yên ổn, không còn loạn nhịp nữa.

“Vân Dịch, em về rồi, cũng mệt rồi, anh hãy bỏ qua cho Ninh Thị, được không? Em không muốn nợ nhà họ Ninh, không muốn nợ Ninh Thanh, không muốn có bất kỳ sự liên hệ nào với thành phố C nữa.”

Vân Dịch ngẩng đầu lên, nhếch miệng cười: “Em tới đây là vì Ninh Thanh?”

Tôi thật thà trả lời: “Em không thích nợ ân tình của người khác, anh đừng làm tổn thương họ, những gì đã qua thì để nó qua đi”.

Vân Dịch nhìn tôi rồi chậm rãi nở nụ cười, nói: “Từ Kỳ, anh đã rất lo lắng, khi em mất tích anh đang ở bên Anh không thể về được. Anh nghĩ là em đã mất tích thật rồi, sẽ không còn được gặp lại em nữa, em có biết như thế nào gọi là ăn không ngon ngủ không yên không? Anh đã hận bản thân mình không thể bảo vệ em. Sau đó, anh cũng biết em đang ở thành phố này, nhưng lại không có thời gian đi tìm em. Em mất tích mấy tháng liền, chẳng phải là vì muốn khiến anh phải lo lắng sao? Như vậy thì bây giờ em mới có thể ngã giá với anh thế này”. Vân Dịch nhắm mắt lại, đôi tay bỗng nhiên siết chặt lấy người tôi, khẽ gầm lên: “Tất cả, chẳng qua cũng là vì Ninh Thanh!”.

Tôi không nổi cáu, cũng không gào thét, mà lạnh lùng nói: “Em nói rồi, em là vì Ninh Thị chứ không phải Ninh Thanh. Hôm nay em đến gặp anh để nói về điều kiện, anh đừng làm phiền Ninh Thị nữa, đừng thu mua cổ phiếu gì nữa, như vậy em cũng không còn nợ gì nhà họ Ninh. Anh ra giá thế nào? Anh nói đi”.

Cơn giận của Vân Dịch biến mất. Anh cười lớn nói: “Điều kiện của anh ư, anh chỉ cần em thôi”.

Câu trả lời này đã nằm trong dự đoán, nên tôi cũng không lấy gì làm ngạc nhiên lắm.

Vân Dịch nhìn tôi rồi từ tốn nói: “Anh lấy cổ phiếu của Ninh Thị để trả giá, anh muốn em phải ly hôn với Ninh Thanh, sau đó lấy anh”.

Tôi thở dài, tôi chẳng cần phải ly hôn với Ninh Thanh, vì thế đây không thể coi là một điều kiện. Nhưng còn việc lấy Vân Dịch? Điều này tôi phải suy nghĩ. Tôi nói: “Vân Dịch, anh thấy bây giờ nếu em lấy anh thì có phải tự nguyện không? Có ý nghĩa gì không?”.

“Thật ra thì không có ý nghĩa lắm, em nói đi, phải làm thế nào?” Vân Dịch không nhịn được cười, ngồi lên ghế sofa nhìn tôi.

“Chờ cho đến khi em tình nguyện rồi hãy nói đến chuyện này.”

Vân Dịch cười lớn, khuôn mặt lộ vẻ tán thưởng: “Được, anh sẽ làm cho em ‘cam tâm tình nguyện’”.

Tôi đã cam tâm tình nguyện, chỉ có điều không còn hào hứng như thuở ban đầu.

Cuộc gặp gỡ với Vân Dịch quả thực không giống như những tưởng tượng của tôi. Anh đã hứa là không đụng đến nhà họ Ninh nữa, còn tôi vẫn không dám tin sẽ có chuyện tốt như vậy. Anh muốn có tôi cũng không phải việc gì quá khó, vì anh hoàn toàn có thể ngăn cản hôn lễ của tôi và Ninh Thanh.

Không chỉ một lần tôi nghĩ về điều này, nếu Vân Dịch xuất hiện tại đám cưới, có lẽ tôi sẽ không thể kiên cường để hoàn tất hôn lễ. Anh chỉ cần nhắc một câu về Tô Hà, một câu về tình cảm sâu đậm ngày trước, rồi nói chuyện bình tĩnh với tôi, chắc tôi sẽ gơ tay đầu hàng.

Anh đã không làm vậy, mà tính toán để mua lại Ninh Thị, lợi dụng sự hợp tác để trêu đùa với Công ty Giải trí Thiên Địa, bỏ qua thực tế rằng tôi đã kết hôn, vẫn cứ xuất hiện bên cạnh tôi, che giấu hận thù và nỗi căm tức, chà đạp lên lòng tin vừa mới khôi phục của tôi dành cho anh. Anh nói không ra tay với Ninh Thị, nói muốn tôi tình nguyện lấy anh, những lời đó tôi có thể tin sao?

Sắc mặt tôi không đổi, nhưng đôi mắt lại hiện rõ sự hoài nghi. Tôi không có được tính nhẫn nại cũng như không có được sự kiên định như anh, nên chỉ đành nhìn anh bằng ánh mắt như vậy.

Thứ vừa lóe lên trong đôi mắt Vân Dịch là gì? Dù thế nào tôi cũng cảm thấy nụ cười của anh phẳng phất một nỗi buồn.

Chúng tôi chưa từng nghĩ có một ngày sẽ mất niềm tin ở nhau thế này. Thứ đó vốn luôn tồn tại một cách tự nhiên như hơi thở. Bây giờ niềm tin tôi dành cho anh đã không còn, đó là sự xúc phạm và tổn thương lớn nhất đối với anh. Nhưng tất cả là vì những gì anh nói, những gì anh làm, đều khiến tôi phải thất vọng và đau buồn. Điều gì đã tạo ra vết nứt sâu ngăn cách trong tình cảm bao năm chúng tôi đã từng có thế này?

“Em uống trà nhé?” Vân Dịch đứng lên rót trà để tránh vẻ nghi ngờ và cũng là tránh ánh mắt của tôi. Anh nói tiếp: “Lần trước anh mua được hai bộ đồ trà ở Vô Tích và vẫn chưa dùng đến, anh đã nghe giới thiệu và học cách lựa chọn ấm tử sa, hôm nay sẽ nói lại cho em nghe”.

Tôi thực sự khâm phục Vân Dịch, như thế mà còn có thể bình tĩnh làm cho tôi thay đổi sự chú ý. Tôi bỏ vấn đề kia qua một bên, tò mò theo chân anh vào bếp.

Vân Dịch lấy hai cái hộp và mở ra, một hộp đựng ấm hình đốt trúc màu vỏ đậu xanh, một hộp là ấm hình quả dưa, màu đỏ. Anh từ từ rót đầy nước, rồi cầm chiếc ấm hình đốt trúc nói: “Chọn ấm trước tiên phải chọn hình dáng, mỗi chiếc ấm đều có hình dáng khác nhau. Chúng đều được làm thủ công, cho nên bề ngoài phải bóng, tổng thể phải mang lại cho người ta cảm giác thẩm mỹ. Sau đó cầm lên quan sát kỹ vôi ấm, quai ấm, nắp ấm xem có cùng trên một đường thẳng không. Cuối cùng là kiểm tra độ kín của ấm. Cho ấm vào trong nước, nếu thân ấm không bị chìm xuống nước, thì đổ nước vào đầy ấm, dùng ngón tay cái bịt vôi ấm, rồi lật ngược thân ấm lại, nắp ấm không rơi xuống là tốt nhất. Mỗi ấm trà này làm tốn của anh mất hai nghìn năm trăm tệ đấy”. Anh vừa nói vừa thực hiện, tôi chăm chú đứng nhìn anh thử ấm một cách thuần thực, bài bản, còn mình thì cứ gật đầu, thở dài cho bản thân khi đến Vô Tích ngoài việc bị ngã xuống nước rồi lăn ra ốm, thì chẳng được tích sự gì cả.

Vừa nghĩ tôi vừa xem Vân Dịch cho ấm xuống nước, ngón tay cái bịt lấy vôi ấm, lật ấm lại, bỗng một tiếng “choang” vang lên, chiếc nắp ấm rơi xuống và vỡ thành hai mảnh.

Tôi giật mình ngẩng người nhìn anh, sau một chút bối rối, Vân Dịch nói với vẻ hoài nghi: “Lúc mua, người bán hàng cũng làm như vậy, sao lại không rơi xuống nhỉ?”.

Tôi không nhịn được cười: “Thế là mất không mười một cái hai trăm năm mươi tệ rồi”.

Vân Dịch càng không hiểu: “Hai nghìn năm trăm tệ một bộ, sao lại là mười một cái hai trăm năm mươi tệ, em không biết tính à?”.

Tôi thần nhiên trả lời: “Ừ nhỉ, cái ‘hai trăm năm mươi’[2] còn lại chưa biết sẽ thế nào”, nói xong tôi lùi ra sau, và cười lớn.

[2] Hai trăm năm mươi tức là “Nhị bách ngũ”. Người Trung Quốc dùng cụm từ này để chỉ kẻ ngốc.

Vân Dịch lầm bầm: “Đúng rồi, còn một cái ‘hai trăm năm mươi’ nữa, rồi bỏ nhào đến chỗ tôi, “Dám cười anh ngốc, để xem anh sẽ xử lý em thế nào”.

Tôi đã có sự chuẩn bị từ trước nên chạy rất nhanh đến bàn ăn, hai chúng tôi cứ đuổi nhau xung quanh bàn như vậy, được một lúc thì tôi thấy mệt nên gơ tay đầu hàng.

Vân Dịch ôm tôi ngồi xuống để nghỉ, sau đó anh bỗng nhiên nói: “Tử Kỳ, em còn nhớ chuyện ở Tô Hà, lúc chúng mình lên núi em đã trốn anh không?”.

“Em nhớ, mình lên núi chặt tre nứa. Em luôn nhân lúc anh không để ý mà trốn đi, rồi chờ anh tìm, anh thật là ngốc.” Tôi cười lớn.

“Anh ngốc hồi nào, là anh cố ý không tìm ra em, em trốn chỗ dễ nhìn thấy như vậy, làm sao anh lại không thấy chứ? Em không có tính kiên trì gì cả, trốn được một lúc không thấy anh liên tiếng bèn ngó đầu ra ngoài, lúc đó lá cỏ hơi động là anh phát hiện ra rồi.” Vân Dịch cười.

Tôi dẫu môi lâu bầu: “Thế à? Thật không có chút thú vị nào cả”.

Vân Dịch thở dài nói: “Đúng vậy, đôi lúc biết trước đáp án sẽ không thấy thú vị tí nào”.

Tôi im lặng một lúc rồi hỏi anh: “Anh biết em không tin anh buông tha Ninh Thị, nhưng lại không muốn giải thích, đúng không?”.

Vân Dịch cười, thơm nhẹ vào má tôi rồi nói: “Tử Kỳ, em thật thông minh”.

Tôi không nhịn được, nói: “Tại sao? Tại sao biết rõ em không tin mà lại không giải thích? Điều kiện em đưa ra chính là không động đến nhà họ Ninh mà”.

Cơ thể Vân Dịch đột nhiên toát lên một sự tự tin mạnh mẽ: “Em vẫn không hiểu à? Triển Vân Dịch anh đây đã muốn thứ gì thì không có điều kiện nào có thể thương lượng được”.

Nghe anh nói xong câu đó, tôi cảm thấy dường như vừa ngồi lên một đồng gai, đau đến nỗi phải đứng bật dậy, chỉ tay vào Vân Dịch, cảm hận nói: “Thực ra anh vốn không muốn nói điều kiện gì với tôi, thực ra anh chỉ muốn trêu đùa tôi, sao anh lại có thể độc ác đến vậy?”

Vân Dịch nhướn lông mày: “Vì anh thích”.

Tôi giận đến cứng lưỡi, cứ đứng nhìn anh mà không biết phải xử lý thế nào cho hả.

Cuối cùng không nhịn được, Vân Dịch phá lên cười.

Tôi nguyên rửa anh cười cho rách miệng ra, cho đứt hết mạch máu, cho tan nát trái tim. Rồi bỗng nhiên tôi thay đổi ý định, nói: “Triển Vân Dịch! Tôi không nói với anh nữa, những gì tôi nợ Ninh Thanh vậy là không trả được rồi. Thế nên tôi chỉ có thể ở bên cạnh anh ấy, dù sống hay chết, phá sản phải đi ăn xin, tôi cũng chấp nhận hết”.

Vân Dịch từ từ thu lại nụ cười: “Em dám!”.

Tôi trả lời: “Dù sao người tôi lấy cũng là anh ấy chứ không phải anh. Anh phải hiểu, tôi chưa hề ly hôn.” Tôi đưa mắt nhìn, chứng kiến sự thay đổi trên khuôn mặt Vân Dịch, vội nói thêm: “Tôi vốn muốn anh tha cho Ninh Thị, như vậy tôi cũng sẽ không còn trách nhiệm gì với Ninh Thanh, sẽ lặng lẽ quay trở về bên anh, không bao giờ bỏ đi nữa. Vậy mà, anh lại bỏ tôi, ngoài kia có rất nhiều phụ nữ thích anh, họ đều không kém tôi, và dù sao Ninh Thanh cũng một lòng một dạ với tôi”.

Triển Vân Dịch, nhược điểm của anh là đã quá tự tin, quá kiêu ngạo. Anh không đồng ý bất kỳ nhượng bộ nào, chỉ muốn tôi ngoan ngoãn quay về bên anh vô điều kiện. Nếu ham muốn chiếm hữu của anh không mãnh liệt như vậy, thì thực sự tôi cũng không tìm ra chiêu nào để đối phó với anh. Nhà họ Ninh là điểm yếu của tôi, vậy sao tôi không phải là điểm yếu của anh?

Tôi cũng đã học được cách bình thản nhìn anh.

Vừa nghe thấy tên Ninh Thanh, Vân Dịch liền nổi giận: “Em cho rằng em đến đây rồi thì còn có cơ hội thoát sao? Anh có chết cũng không bao giờ để em cho người khác!”

Tôi gật đầu đồng ý: “Tôi biết, tôi vốn cũng không có ý định chạy trốn. Chết rồi cũng phải yêu, đúng không? Tôi không cần cái mạng này, dù sao trên đời, tôi chẳng còn người thân cũng không có nhà, tôi chết thì cũng được nhỉ? Anh có thể ướp xác tôi lại để ngày ngày ngắm, như thế chẳng có ai tranh giành với anh nữa!”.

Đầu trục thì đầu sợ bị nắm tóc, tôi cực là Vân Dịch sẽ không chịu nổi! Nói rồi đôi mắt tôi đỏ lên. Ôi, tôi thấy khả năng diễn xuất của mình cũng không kém gì Mai Tử, tôi không tin anh còn có thể cười nói bốn cột tôi nữa!

Sau khi nói những lời ngoan độc, tôi lại thấy chột dạ. Giả như Vân Dịch lại bảo, “Em chết đi”, chắc tôi sẽ khóc rống lên rồi chạy đến ôm anh mà hét, “Anh phải ngăn em chứ!”.

Tôi sợ chết, rất sợ, nói một cách khác thì tôi cực kỳ muốn sống.

Vân Dịch im lặng một lúc lâu rồi nói: “Từ Kỳ, để em và Ninh Thanh bên nhau là điều không thể, lúc đó có thể, nhưng bây giờ thì không được. Anh nói bắt đầu từ bây giờ, buông tha cho nhà họ Ninh, không phải là đang thực hiện điều kiện của em, chỉ đơn giản anh sẽ làm như vậy. Từ trước tới nay anh luôn nói lời giữ lời. Anh muốn em tình nguyện lấy anh, để anh không phải tiếp tục ngày ngày lo em biến mất. Anh muốn theo đuổi em lại từ đầu, được không?”.

Ha ha, tôi thực sự muốn cười to lên. Tôi vênh mặt hết sức có thể: “Tôi không tin anh, tôi không thể phân biệt được lời anh nói lúc nào là thật lúc nào là giả, cứ cho là bây giờ anh nói thật, nhưng ngay sau đó anh sẽ quên ngay thôi”.

Vân Dịch tức giận: “Vậy em muốn thế nào?”.

Tôi thở dài trả lời: “Vân Dịch, anh thấy đấy, bốn năm rồi chúng ta không ở cạnh nhau, em đã thay đổi nhiều, anh cũng vậy. Nếu chúng ta ở bên nhau ắt sẽ có ngày bất hòa mà chia tay”.

Vân Dịch bình tĩnh lại: “Cho nên anh mới nói, anh sẽ theo đuổi em lại từ đầu”.

Tôi nói với Vân Dịch, nhưng là để thăm dò: “Ngày mai em còn phải đi làm. Hôm nay mệt rồi, em muốn về”.

Quả nhiên Vân Dịch nói: “Ngày mai đi làm? Em làm một nhân viên quèn trong cái công ty con ấy, lại không phải là công việc thiết kế mà em yêu thích, em nghỉ đi”.

Tôi cười gượng: “Đấy, anh cứ như vậy, thực ra anh không thể cả ngày ở bên em, anh cũng phải bận công việc của anh, sao anh không nghĩ em sẽ buồn? Sẽ chán? Bốn năm trước em không muốn sống cuộc sống như thế, bốn năm sau lại càng không muốn như vậy”. Nói xong tôi cười nhạt: “Vân Dịch, thực sự chúng ta không hợp nhau, em phải về đây”.

Vân Dịch kéo tôi vào lòng: “Từ Kỳ, thời gian bốn năm đã làm chúng ta thay đổi quá nhiều, nhưng trái tim em thực sự không có anh nữa sao? Anh hứa sẽ để em đi làm, nhưng em phải chuyển đến đây sống, em ở ngoài anh không yên tâm”.

Tôi nghĩ, chờ cho nhà họ Ninh hết bị đe dọa, tôi sẽ quay về. Hôm nay Vân Dịch xem ra cũng đã thỏa hiệp, nhưng tôi cần một sự đảm bảo. Tôi nhẹ nhàng nói: “Em phải giải quyết xong việc với nhà họ Ninh rồi mới quay lại, nếu không em sẽ cảm thấy mình là kẻ không ra gì”.

Vân Dịch ôm chặt lấy tôi: “Là anh không tốt, để anh đưa em về thành phố C giải quyết, được không?”.

Tôi nghĩ thầm trong bụng, không cần anh đưa tôi đi, tôi chỉ cần có được thông tin về nhà họ Ninh là được, tôi buột miệng hỏi: “Vân Dịch, khi nào thì anh dừng mua Ninh Thị, và trả cổ phiếu về cho họ?”.

Vân Dịch đẩy tôi ra, sầm mặt, lạnh lùng nói: “Bây giờ anh sẽ từ bỏ việc mua lại Ninh Thị. Trong tay anh hiện có gần ba mươi phần trăm cổ phiếu của họ, khi nào em tình nguyện lấy anh, anh sẽ chuyển nhượng hết những cổ phiếu đó mang tên em. Em tặng hay bán lại cho Ninh Thanh đều được, đó là tùy em”.

Tôi chợt thấy ghét cái miệng gây họa của mình, vốn tưởng mình nắm được đàng chuôi trong cuộc đàm phán, thế mà ngược lại lại để Vân Dịch lợi dụng. Nhưng chỉ cần anh không hành động, thì tạm thời sẽ không ảnh hưởng đến Ninh Thị. Tôi chỉ có thể kéo dài thời gian.

Cứ như vậy mà lấy anh, lòng tôi sẽ không phục và yên tâm.

Im lặng được một lúc thì không khí lại bắt đầu căng thẳng. Niềm vui ngán ngùi thường như vậy. Tôi rất muốn nói với Vân Dịch là tôi chưa kết hôn với Ninh Thanh, nhưng lời ra đến miệng rồi mà không thể nói nổi thành lời.

Vân Dịch lái xe đưa tôi về chỗ trọ. Tôi vừa xuống xe anh đã lái đi luôn, còn nhanh hơn cả một con thỏ chạy trốn.

Nhìn theo chiếc xe phóng vút trong làn khói đen, lòng nghĩ không biết chúng ta có thể ở bên nhau được nữa không? Tôi thở dài.

12. Chương 12

Còn tôi, ngoài việc tôi thích Vân Dịch khi đó, Vân Dịch những lần viết thư cho tôi, còn thích Vân Dịch của hiện tại. Bất luận anh có độc đoán bất chấp lý lẽ hay không, bất luận anh có tức giận với tôi hay không, thì tôi vẫn thích anh. Tôi đắm chìm trong cái ôm của anh, thêm muốn sự ấm áp nơi anh, và khao khát ánh mắt nồng nàn của anh.

Vân Dịch coi trọng điều gì ở tôi? Lần đầu tiên tôi nghĩ tới điều này. Tại sao tôi lại thích anh, tại sao anh lại thích tôi? Đường như từ sau khi anh đến Tô Hà, chúng tôi đã yêu nhau một cách rất tự nhiên.

Nghĩ kỹ lại thì thấy, thời gian tôi và Vân Dịch bên nhau cũng không nhiều. Anh đến Tô Hà sống một năm, rồi chúng tôi xa nhau sáu năm, anh trở về thành phố B bên tôi được hơn nửa năm, rồi sau đó lại bốn năm

xa cách. Ngoài thời gian một năm ở Tô Hà là chúng tôi luôn bên nhau, thì ở thành phố B cũng năm ba hôm mới gặp nhau một lần. Trong bốn năm liền không liên hệ, đến lúc này, chúng tôi thực sự còn hiểu nhau sao?

Tôi tự hỏi bản thân về vấn đề này, bởi tôi nghi ngờ phải chăng tôi và anh đều đang tự lừa dối chính mình.

Tô Hà là một nơi có vẻ đẹp tự nhiên, ít chịu ảnh hưởng của thế giới bên ngoài. Khi đi bộ trong thị trấn, bạn có thể nhận được câu chào hỏi vui vẻ của bất kỳ một người nào đó, cảm nhận được sự mộc mạc, hồn hậu của người dân nơi đây. Gió trong lành, nước cũng trong lành, núi được bao phủ cả một màu xanh. Nghĩ đến Tô Hà, tôi lại thấy lòng ấm áp hẳn lên.

Đúng vậy, chính sự ấm áp ấy, khi nghĩ đến, đôi môi cũng bất chợt nở nụ cười ấm áp.

Lúc Vân Dịch đến nhà tôi sống, ngoài tôi và mẹ coi anh như người nhà ra, những người ở thị trấn cũng đối xử với anh rất nồng hậu. Có lúc đi qua nhà hàng xóm, đúng lúc họ đang hấp bánh thơm phức, nhìn thấy chúng tôi, họ tươi cười mang cho chúng tôi hai cái. Vân Dịch đỏ mặt, hàng xóm bảo anh người thành phố thường hay khách sáo. Phải một lúc lâu sau, anh mới ngượng ngùng nói được lời cảm ơn. Lúc đó tôi rất thích thú khi thấy dáng vẻ xấu hổ của anh, và thường lấy điều đó ra để trêu đùa. Rồi cũng đến những ngày Vân Dịch mở lòng nói chuyện tự nhiên với những người trong thị trấn.

Vân Dịch dường như rất thích những điều thuần khiết, những tình cảm chân thật đó. Đối với anh mà nói, Tô Hà là thiên đường, những người nơi đây cũng thật dễ thương.

Anh thích là thích tôi của Tô Hà, cho nên anh luôn nghĩ tôi trong sáng, không vướng một hạt bụi. Nhưng ra ngoài xã hội vài năm, xa Tô Hà lâu như thế, tôi đã biết thêm nhiều điều, làm sao tôi có thể mãi dừng lại ở tuổi mười sáu được? E rằng sự cố chấp và mong muốn của anh chỉ là một giấc mơ của chính bản thân anh mà thôi.

Nghĩ đến đây, lòng tôi bỗng thấy buồn. Thực ra Vân Dịch thích, Vân Dịch yêu, chính là Đường Tử Kỳ còn thơ ngây của ngày đó, Đường Tử Kỳ chưa trưởng thành, chứ không phải tôi, không phải tôi của bây giờ.

Còn tôi, ngoài việc tôi thích Vân Dịch khi đó, Vân Dịch những lần viết thư cho tôi, còn thích Vân Dịch của hiện tại. Bất luận anh có độc đoán bất chấp lý lẽ hay không, bất luận anh có tức giận với tôi hay không, thì tôi vẫn thích anh. Tôi đắm chìm trong cái ôm của anh, thêm muốn sự ấm áp nơi anh, và khao khát ánh mắt nồng nàn của anh.

Vẫn biết tôi và anh là hai con người của hai thế giới khác nhau, vẫn biết vì anh mà tôi phải chịu trách nhiệm về những món nợ với nhà họ Ninh, nhưng tôi vẫn không có cách nào để quên, để không yêu anh. Trong phim Đông tà tây độc có câu: “Cách để quên những việc muốn quên mà không quên được, đó là không cần phải quên nữa”.

Khi tạm biệt, tôi sẽ phải nói rõ với anh.

Dậy sớm rồi đi làm, chân thư ký nhỏ với công việc đánh văn bản, sắp xếp tài liệu, ghi biên bản họp, đúng là một công việc nhàn hạ. Tôi soi gương và tự mỉm cười với bản thân, nếu lương cao hơn một chút, tôi sẽ không thay đổi công việc nữa, cuộc sống cứ thế này ở thành phố B cũng rất tốt mà.

Vừa xuống lầu thì tôi nghe thấy tiếng Vân Dịch, quay đầu lại thấy anh đang nhìn mình, tôi đành bước đến hỏi: “Sớm thế này, có chuyện gì vậy? Em phải đi làm kẻo muộn”.

“Mau lên xe, anh đưa em đi.”

Có xe tắt nhiên phải ngồi rồi. Khi tôi vừa lên xe thì anh đưa cho tôi bữa ăn sáng: “Em ăn đi”.

“Em ăn không vào, những đồ ăn sáng khô em đều không thể ăn nổi.” Tôi nhìn miếng bánh sandwich trên tay, nhăn mặt lại.

“Không ăn được cũng phải ăn, khi nào ăn xong thì khi đó mới được đi làm, em uống sữa trước rồi ăn”, Vân Dịch nói với tôi bằng một giọng dứt khoát.

Tôi thở dài, anh không hề biết từ trước tới giờ tôi không uống sữa, nếu uống sữa lạnh tôi sẽ bị nôn, nên mới toàn uống cả phê vào buổi sáng, thì thoảng húp ít nước cháo. Tôi vốn không định uống sữa, nhưng lại nghĩ

nên để cho anh chứng kiến một lần vậy. Tôi cầm sữa uống mà như uống thuốc, và chưa đầy hai phút sau, bắt đầu nôn ra hết.

Vân Dịch sợ hãi, cuống cả lên.

Tôi nôn xong thì lau miệng, nói: “Em mà uống sữa là sẽ bị nôn”.

Khuôn mặt anh xám ngắt, trừng mắt nhìn tôi: “Thế sao em vẫn uống?”.

“Thì anh nói ăn xong mới được đi làm, nên em không dám không uống. Thực ra em muốn anh biết, không phải tất cả những việc anh cho là tốt, em đều có thể chịu đựng được.” Tôi quay sang nhìn khuôn mặt đang biến sắc của anh.

Vân Dịch nhìn tôi, nói: “Đường Tử Kỳ, em đúng là có khả năng làm người khác điên lên đấy”, rồi lại quay ra lo lắng: “Có cảm thấy dễ chịu hơn không?”.

Tôi cười: “Em nôn xong là không sao rồi, lần sau đừng ép em uống những thứ em không quen nhé. Đi thôi”.

“Anh biết rồi, ngày mai sẽ đưa em đi uống cà phê và ăn điểm tâm”, anh nói.

Trời! Ngày mai anh lại đến? Anh muốn gì đây? Tôi không hiểu. “Vân Dịch, em tự đi làm được rồi, anh đến làm gì nữa?”.

Anh trả lời rất rõ ràng: “Chỗ em làm quá xa, không tiện”.

“Nhưng anh có nhiều việc, ngày nào cũng thế này không phải rất mệt sao? Em quen đi xe buýt đến chỗ làm rồi, còn nữa, em muốn nói với anh.” Vậy là tôi vẫn muốn nói ra suy nghĩ của mình. “Vân Dịch, anh có từng nghĩ rằng người mà anh thích chẳng qua là Đường Tử Kỳ của thị trấn Tô Hà, là cô bé trong sáng hồn nhiên những ngày chưa tới giảng đường đại học không?”

Vân Dịch nhếch môi lên: “Trong đầu em chứa cái gì vậy? Tử Kỳ, anh hiểu bản thân mình, người không biết gì có lẽ chính là em đấy. Đừng nghĩ linh tinh nữa”.

Khi chúng tôi đến công ty thì vẫn còn sớm, đúng là có xe thuận tiện thật đấy. Vân Dịch dừng xe rồi nói: “Mình đi uống cà phê và ăn chút gì nhé”, anh nói rồi kéo tôi vào một quán cà phê gần đó.

“Tử Kỳ, em thích sự nhẹ nhàng của Ninh Thanh khi cư xử với em phải không?”, anh nhìn tôi hỏi.

Vừa uống cà phê vừa ăn bánh, tôi trả lời: “Đúng vậy, Ninh Thanh tốt hơn anh nhiều, anh ấy không nổi giận với em”.

“Em vì anh ta mà đến tìm anh, Ninh Thanh biết điều này không?”, Vân Dịch hỏi tôi.

“Không biết, em không nói với anh ấy mà đi luôn”, tôi thật thà trả lời.

Vân Dịch cười một cách ranh mãnh: “Vậy anh không cho em đi làm nữa, tìm một nơi nhốt em lại, như vậy sẽ không ai tìm thấy em cả, thế chẳng phải thoải mái hơn sao?”.

Tay tôi run lên, chiếc muống cũng rơi xuống bàn, nhìn anh bằng đôi mắt đầy kinh ngạc.

Anh cười, “Về kinh ngạc của em sao buồn cười vậy? Anh trêu em thôi, em như thế chẳng giống với người đã kết hôn chút nào”.

Tôi giận dữ: “Triển Vân Dịch, anh có thể nghiêm chỉnh được không? Em không chịu nổi cái kiểu lúc thế này lúc thế khác của anh nữa!”.

Vân Dịch cười lớn: “Muốn biết kế hoạch của anh đối với Ninh Thanh thế nào không? Khi em và anh ta tiến hành hôn lễ, anh đã nghĩ sẽ cho anh ta hối hận khi lấy em”.

Tôi muốn, rất muốn biết. Tôi tò mò muốn biết tất cả kế hoạch và những toan tính của Vân Dịch.

“Muốn biết thì ngoan ngoãn chờ anh đến đón khi tan làm”, anh nhìn tôi cười nói.

Bây giờ tôi không muốn đi làm, chỉ muốn biết đáp án thôi. Ăn xong Vân Dịch đứng lên định đi luôn, thấy thế tôi không khách sáo nói: “Trả xong tiền rồi hãy đi, em không có tiền. Lần trước ở Vô Tích ăn cá, suýt nữa em không ra được khỏi quán đấy”.

Tôi chờ đến giờ tan ca, chưa bao giờ thấy nóng ruột như lúc này, cứ đếm từng giây chờ Vân Dịch đến đón. Buổi trưa có người mang đồ ăn đến cho tôi, nhìn hộp đồ ăn xa xỉ, đồng nghiệp hỏi tôi ngày gì mà ăn sáng thế. Tôi chia đồ ăn ọi người, cầu chúa ban phước để Vân Dịch im ắng đi một chút.

Chiều đến lại có người mang tới một bó hoa hồng to, cả văn phòng lại được một phen kinh ngạc. Tôi biết, bó hoa hồng kia không phải chỉ để tặng cho tôi, mà còn muốn cho các đồng nghiệp trong văn phòng nhìn thấy.

Chờ đến giờ tan ca, tôi ra khỏi văn phòng sớm hơn mọi người, sợ bọn họ nhìn thấy Vân Dịch lại bàn tán, rồi tôi lại chết ngạt trong sự tò mò, và những ngày tháng bình yên sẽ bị xáo trộn.

Đứng trước tòa nhà làm việc nhìn xung quanh, không thấy người đâu cả, làm thế nào đây? Chuyện gì cũng ra ngoài dự liệu thì còn chiến đấu cái gì nữa? Tôi cứ thế ủ rũ đứng chờ anh.

Đồng nghiệp đều đã lần lượt tan ca, ai đi ngang qua tôi cũng hỏi: “Tử Kỳ, chờ bạn trai à?”.

Tôi mỉm cười để ứng phó, đến tận khi không còn người quen nào nữa, Vân Dịch vẫn chưa xuất hiện. Từ trước tới nay, anh chưa bao giờ nuốt lời, nhưng tôi không muốn chờ anh nữa.

Đang đi về phía trạm xe buýt thì nghe thấy tiếng gọi của Vân Dịch, tôi tức giận quay đầu lại nhìn. Anh đang đứng dựa vào tường, gờ tay vẫy và nở nụ cười đáng ghét.

Anh cứ đứng đấy để nhìn sao? Tôi tức điên người mím chặt môi lại, rồi kệ anh và cứ đi thẳng về phía trạm xe. Vân Dịch chạy đến: “Giận rồi à? Không quan tâm đến anh nữa à? Em không muốn biết chuyện của Ninh Thanh nữa sao?”.

Tôi dừng lại nói với anh: “Tôi không muốn biết nữa, trái tim tôi mềm yếu, lúc nào cũng cảm thấy nợ Ninh Thanh, nhưng xem ra tôi không có cách nào để trả món ân tình đó nữa. Anh muốn đối phó với anh ấy, xin cứ việc, còn tôi nợ thì cứ nợ. Còn nữa, đừng tiếp tục lấy chuyện của anh ấy ra để nói, tôi cũng không muốn có bất kỳ liên lạc gì với anh nữa”. Nói xong tôi cứ thế đi thẳng về phía trước.

Tôi không muốn mình trở thành kẻ ngốc, cứ thế để anh đùa cợt.

Vân Dịch vẫn không để tôi yên, anh kéo tay tôi đến chỗ đỗ xe. Sắc mặt của anh không mấy hài hòa, tôi định lên tiếng kêu cứu, anh buông mạnh tay tôi ra: “Tốt nhất là em nên ngoan ngoãn đi theo anh, làm ầm ĩ giữa đường không tốt chút nào đâu!”.

Tôi cười nhạt: “Tôi thế đấy! Anh nói đúng, tôi thích sự nhẹ nhàng của Ninh Thanh, anh thấy làm ầm ĩ ở đây mất mặt, thì đừng có lôi kéo tôi như vậy, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát đấy!”.

Vân Dịch cười, nụ cười rất dối dịu dàng: “Tử Kỳ, đúng là em thay đổi nhiều rồi, anh thích em của bây giờ, có muốn đi nhờ xe của anh không? Anh đảm bảo sẽ đưa em về tận nhà, không làm vấn đề phức tạp lên nữa”.

Nếu như là ngày trước, tôi sẽ không dám ngồi lên xe anh. Còn bây giờ, ngồi xe riêng tiện hơn. Và vì tôi đã hiểu, anh thực sự hy vọng tôi sẽ tình nguyện theo anh, chứ không phải theo một cách miễn cưỡng. Có lẽ đồ ngốc mới không lợi dụng điều này.

Những ngày sau đó khiến tôi rất bất an. Triển Vân Dịch thay đổi rồi sao? Ông trời đổ mưa hồng sao? Tôi muốn mua vé số quá.

Anh bỗng trở nên nhẹ nhàng quan tâm, còn tôi thì vẫn bướng bỉnh ngang ngược.

Từ hôm đó, dù sớm hay muộn anh cũng đến đón tôi, ngày nào cũng chuẩn bị đồ ăn sáng, chiều về đưa tôi đi ăn cơm, thi thoảng đi dạo phố, xem phim, sau đó lại đưa tôi về nhà. Cuối tuần anh thường hẹn trước với tôi, nếu tôi muốn ngủ, thì trưa anh mới dám đến. Tôi cảm thấy Vân Dịch giống như một lái xe kiểm bảo mẫu vậy.

Từ đó công ty tôi cũng không còn xuất hiện bữa ăn sang trọng và bó hoa hồng to nữa, anh cũng không còn bảo tôi bỏ việc và về sống cùng anh.

Hôm nay Vân Dịch đến đón tôi rồi sau đó chúng tôi cùng đi chợ mua đồ ăn, anh nói sẽ làm cơm đãi tôi. Nhìn anh tất bật vừa rửa vừa thái đồ ăn trong bếp, tôi cảm thấy chúng tôi như đang sống chung một nhà vậy.

Tôi đứng ngoài cửa hỏi: “Anh biết làm không? Nấu xong liệu có ăn được không?”.

Anh quay lại cười: “Thời gian du học, anh đều tự nấu cơm, có thể làm những món đơn giản”.

Ở Tô Hà, đàn ông không vào bếp, mà từ trước tới giờ tôi cũng chưa thấy Vân Dịch nấu cơm khi nào cả. Hồi sống cùng anh, chúng tôi cũng chỉ toàn đi ăn hàng. Những ngày này sao mà lại tốt thế nhỉ?

Đến khi thức ăn được dọn lên, tôi tròn mắt nhìn. Trên bàn lại chỉ là mấy món ăn đơn giản, dưa chuột đập dập trộn nộm, cà chua thái lát tẩm đường, rau sống đảo tương, dưa góp, thịt bò pha mỏng, vài cái bánh bao, chỉ có món canh đậu hũ là nóng. “Những món này là bữa ăn thịnh soạn tối nay sao?”.

Vân Dịch rất đặc ý: “Thế nào? Các món ăn tối nay chắc chắn sẽ rất ngon miệng”.

Không biết tôi nên khóc hay nên cười nữa: “Thì ra anh chỉ biết làm những món ăn nguội”.

Vân Dịch chỉ vào món canh đậu hũ: “Có món canh nóng”. Nói xong, anh có vẻ hơi lo lắng: “Từ Kỳ, em không thích ăn à?”.

Tôi thực sự không muốn nể mặt anh chút nào, nhưng nhìn dáng vẻ vất vả của anh, tôi nói: “Lần sau em làm cho anh ăn, để anh biết thế nào là một bữa thịnh soạn”.

Vân Dịch rất vui, đưa cho tôi một cái bánh bao: “Em nên thấy hài lòng chứ, đây là lần đầu tiên anh làm cơm ột cô gái ăn đấy”.

Tôi gật đầu, đúng vậy, anh nói không sai, tôi không chỉ hài lòng mà còn thấy sợ hãi. Được nuông chiều mà lòng thấy sợ. Tôi cảm động trước sự nhẹ nhàng của anh, lại sợ anh đang có mưu đồ, những suy nghĩ mâu thuẫn ấy khiến lòng tôi phấp phỏng không yên.

Đúng là một lần bị rắn cắn thì mười năm vẫn sợ dây thừng. Huống hồ, anh không còn là Triển Vân Dịch trong ấn tượng của tôi nữa.

Tôi vừa ăn vừa hỏi anh: “Ngày nào anh cũng đưa đón em, cuối tuần lại hẹn hò với em nữa, công việc của anh không bận sao?”.

Anh nói, giọng oán thán: “Bận chứ, làm sao mà không bận được, mỗi lần đưa em đi làm xong là anh lại phi xe như bay để đến công ty hoặc về nhà giải quyết công việc”.

Tôi chớp luôn cơ hội: “Vậy anh không cần đến nữa, cứ như thế mãi không tốt lắm”.

Anh cười hỏi tôi: “Từ Kỳ, em thấy xót anh à? Nếu em xót anh như vậy, thì dù bận đến mấy anh cũng thấy đáng”.

“Triển Vân Dịch, da mặt anh dày đến mức không thể thay đổi được nữa rồi”, tôi vênh mặt nói.

Không thể phủ nhận rằng, mấy ngày nay tâm trạng tôi luôn cảm thấy vui vẻ, thực sự rất mong cứ như thế này mãi. Bỗng nhiên muốn chọc ghẹo anh, nên tôi cười, nói: “Anh đang quyến rũ vợ mới cưới của người khác đấy”.

Vân Dịch tức giận, nhướn lông mày: “Đừng nói với anh về quy phạm đạo đức hay là lương tâm của người thứ ba, anh không quan tâm đến những thứ đó! Quấn rũ! Vậy bây giờ anh sẽ cho em biết thế nào là quyến rũ”, vừa nói anh vừa tiến đến bên tôi.

Tôi vừa cười vừa xin: “Anh đã từng nói muốn em tình nguyện mà, nhanh như thế là không coi trọng những gì mình nói sao?”.

Vân Dịch nói: “Ai bảo em cả ngày chỉ có nhắc đến Ninh Thanh? Ở Thái Hồ còn thể hiện sự thân mật trước mặt anh!” Nói đến đây mặt anh bỗng nhiên sầm xuống.

Tôi vội làm dáng: “Em ghen mà, ai bảo anh cả ngày chỉ ở bên cô bé diễn viên trẻ trung đó, hai chúng ta hòa nhau”. Anh ngậy người, rồi ngang ngược nói: “Nhưng anh không hôn cô ta trước mặt em!”, nói xong còn làm ra điệu bộ như chuẩn bị hôn.

Tôi đẩy anh ra, mỉm cười: “Vân Dịch, chúng ta có thể thế này mãi được không? Không giận dỗi, không cãi nhau?”.

“Tử Kỳ, lâu lắm rồi anh không thấy em vui thế này.”

Tôi đưa tay ôm cổ anh, chủ động hôn.

Vân Dịch thở dài: “Thì ra em dễ dàng thỏa mãn đến vậy”.

Anh ôm lấy tôi, vòng tay thật ấm áp. Tôi ở yên trong lòng anh, nghe anh nhẹ nhàng nói chuyện ngày trước: “Tử Kỳ, mẹ anh chỉ là vợ lẽ, khi anh đến Tô Hà thì mẹ đã qua đời, Triển gia lại không nhận anh, trong khi đó chị họ của mẹ em lại là bảo mẫu của anh, vì vậy mà anh mới phải chạy đến nhà em. Em suốt ngày bên anh, giống như cái đuôi muốn ném đi cũng không được. Mẹ em đối với anh rất tốt, cả những người ở thị trấn cũng thế, từ bé tới lúc đó, thực sự chưa bao giờ anh cảm thấy ấm áp đến vậy. Còn nhớ lần đầu tiên gặp em, đôi mắt đen láy của em nhìn anh, anh chưa từng nghĩ, trên thế giới này lại có ánh mắt trong sáng đến vậy. Anh không đành nhìn em khóc. Tử Kỳ, hãy tha thứ cho anh, anh phải đòi lại danh phận ẹ. Vì vậy anh đã ép buộc mình, còn tạo áp lực cho em. Mỗi lần thấy em tự do vô tư, không có một chút cảnh giác với người đàn ông khác là anh lại lo lắng. Em rời xa anh, nói lời tạm biệt anh, lúc đó anh rất hận em, hận em vì đã cướp đi điều quý giá nhất của anh. Tại sao mãi mà em không trưởng thành, cứ bướng bỉnh như vậy?”.

Tôi ngẩng lên nhìn anh: “Vân Dịch, là anh không tốt với em trước, anh yêu cầu quá nhiều, em không thể đáp ứng được”.

Anh thở dài: “Đúng thế, lúc đó anh mới vào Vân Thiên, quá bận nên không có thời gian chăm sóc em, mà lại sợ em ở ngoài không hay, sợ em sẽ để ý đến người khác và không cần anh nữa”.

Tôi ngửa cổ lên cười: “Sao thế được?”.

“Sau khi em đi, anh nhớ em rất nhiều, nhưng anh vốn hứa với mẹ phải có được vị trí trong Triển gia, bởi vậy mà anh đã rộn suốt bốn năm, để em tự do trong khoảng thời gian đó. Kết quả, Tử Kỳ, em thực sự làm anh đau lòng, em sợ anh. Bốn năm trôi qua rồi, vậy mà em vẫn sợ anh, lẽ nào anh đã làm tổn thương em đến vậy?”.

Trong đêm tĩnh lặng, trái tim tôi thổn thức với những lời nói vô cùng dịu dàng của Vân Dịch. Tôi đưa tay chạm vào mặt, vào trán anh, như muốn xoa dịu những nỗi đau mơ hồ.

Vân Dịch nắm lấy tay tôi đặt vào cằm mình rồi khẽ dụi, những sợi râu lún phún khiến tay tôi ngứa ngứa, tôi bật cười thành tiếng.

“Tử Kỳ, anh đã gặp lại em, thì sẽ không rời xa em nữa. Em lúc nào cũng không nghe lời anh, lúc nào cũng ương bướng, và luôn nghĩ cách giày vò anh. Anh vừa đi ngày hôm trước, thì ngay hôm sau em đã kết hôn rồi. Không phải anh không thể cướp em về, mà chỉ sợ em sẽ lại bỏ đi, không những vậy còn dứt khoát hơn trước, khiến anh chẳng thể tìm được em.”

Giọng Vân Dịch lạc đi: “Thực ra Ninh Thanh đã nhân cơ hội đó mà thực hiện kế sách của riêng mình, anh ta cũng là một con cáo, anh ta làm cho em sợ anh và kết hôn với anh ta, trong khi em lại đồng ý điều đó. Tử Kỳ, em thù lấy người mình không yêu, còn hơn là bên anh. Anh rất giận nên anh muốn em phải tự tìm về. Em lương thiện như vậy, làm sao anh thấy mà lại không quản cho được? Và quả nhiên em đã quay về, nhưng trong anh lúc này lại không biết là nên vui hay buồn, em quay về không phải vì anh. Nhưng mà, anh vẫn có một chút vui mừng, anh đã cố gắng giải quyết xong những việc có thể để nhanh chóng về nước. Em nói dù thế nào cũng phải cam tâm tình nguyện thì mới lấy anh, anh liền cảm thấy nhẹ nhàng hẳn, anh không muốn em phải miễn cưỡng, không muốn em buồn. Tử Kỳ, cho anh cơ hội bắt đầu lại được không?”.

Giọng nói của Vân Dịch rất hay. Từ trước tới giờ tôi chưa từng thấy một giọng nói nào đáng yêu như thế. Giống như ngày xưa khi ở Tô Hà, sau khi lên núi chơi thắm mệt, anh thường công tôi xuống núi, vừa đi vừa kể chuyện, tôi thả lỏng cơ thể và thiếp đi trên lưng anh.

Tôi xin nghỉ hai ngày, thêm hai ngày cuối tuần nữa là bốn ngày, Vân Dịch nói anh cũng đang rảnh, vậy là chúng tôi cùng tới Thái Sơn chơi.

Tôi rất vui, nên không đề cập gì đến chuyện nhà họ Ninh. Cũng hiếm có dịp hòa thuận với Vân Dịch thế này, nên tôi không muốn nói tới những chuyện có thể phá vỡ bầu không khí vui vẻ này giữa chúng tôi. Tôi muốn mở rộng lòng mình và sống vui bên Vân Dịch.

Đã bao năm rồi không ở bên anh, nên tôi lại càng hào hứng với chuyến đi này. Cứ qua mỗi chân núi, mỗi một di tích chúng tôi lại dừng chân chụp ảnh. Tôi nói với Vân Dịch: “Mỗi bức ảnh này là một hoạt động, gắn chúng lại với nhau là có thể tái hiện hành trình của chúng ta”.

Vân Dịch cười đồng tình.

Mới đầu anh đưa ra ý kiến ngồi xe điện, tôi không đồng ý, mà muốn tự đi bộ, nhưng chỉ được một lúc thì đã thấm mệt, Vân Dịch cười nói: “Sao em phải tự làm khổ mình vậy?”.

Tôi ngẩng lên trả lời ngang bướng: “Em không thấy khổ, nhưng thực sự là mệt lắm rồi, anh công em đi”.

“Anh không công được, em đừng có mơ”, Vân Dịch kiêu ngạo từ chối.

“Vậy, bây giờ em không đi nữa.” Tôi ngồi xuống, nửa vì lười, nửa vì đúng là rất mệt.

Vân Dịch chấp nhận, quỳ xuống: “Em lên đi, lớn như thế rồi, anh không sợ xấu hổ, mà chỉ sợ mọi người cười em thôi”.

Tôi cười sung sướng leo lên lưng anh, quàng tay ôm chặt cổ anh: “Chỉ một lúc thôi mà, là em muốn anh công em”.

Lưng anh thật là rộng, làm tôi nhớ lại thời gian ở Tô Hà. Nhìn từ trên xuống, Thập Bát Bàn[1] rất dốc, nhưng được Vân Dịch công trên lưng nên tôi không có cảm giác sợ nữa.

[1] Thập Bát Bàn: Đường núi đi từ Đồi Tùng Sơn Cốc tới Nam Thiên Môn gọi là Thập Bát Bàn. Toàn hành trình có 79 bàn, tổng cộng 1633 bậc, 393 bậc đầu tiên gọi là Mạn (chậm) Thập Bát Bàn, 767 bậc ở giữa gọi là bất khẩn (không gấp) bất mạn (không chậm) Thập Bát Bàn, 473 bậc cuối cùng gọi là khẩn (gấp) Thập Bát Bàn. Người ở nơi ấy có câu truyền miệng: “Khẩn Thập Bát, Mạn Thập Bát, Bất khẩn bất mạn hựu (lại) Thập Bát”.

Chúng tôi đứng trên vách núi cheo leo của Nam Thiên Môn ngắm mặt trời lặn. Những làn sương bắt đầu tỏa ra ngay bên cạnh, còn ánh mặt trời đang tắt dần. Đôi mắt Vân Dịch sáng lên, giống như vì sao tỏa sáng nhất trong muôn nghìn ánh sao trên bầu trời.

Bầu trời hôm nay thật nhiều sao, nghe nói vào mùa thu tháng Chín, khi đứng trên đỉnh núi Thái Sơn có thể nhìn thấy tất cả các vì sao của nửa bán cầu nam. Bây giờ đã qua mùa thu, nhưng sao vẫn đầy trời.

Tôi chỉ nhận ra chòm sao Bắc Đẩu, trong giống như hình cái muống, rất rõ. Bỗng nhiên tôi thốt lên: “Vân Dịch, nếu mẹ có ở đây thì tốt biết bao, bà nhất định sẽ may áo cưới cho em”.

Vân Dịch cười: “Sao em biết bà không may. Chưa biết chừng bà đã chuẩn bị cho em trước rồi. Chỉ là bà chưa nói cho em biết thôi”.

Tôi lắc đầu: “Anh lại trêu em rồi, nhưng chỉ cần là một chiếc áo thêu hoa thôi em đã thấy mãn nguyện lắm rồi. Vân Dịch, em nhớ mẹ, nhớ những ngày tháng khi mà cả ba chúng ta ở bên nhau ở Tô Hà”.

Vân Dịch ôm chặt tôi: “Có mẹ, Tử Kỳ, và còn có anh nữa”.

Tôi dựa vào anh, anh hôn nhẹ lên mái tóc tôi: “Em có biết anh giận Ninh Thanh thế nào không? Không nói đến việc anh ta chớp cơ hội để lấy em, em cho rằng anh không biết vì sao em lại ngã xuống Thái Hồ ngày đó ư? Anh thấy Ninh Thanh hôn em, em đẩy anh ta ra nhưng vì em không đứng vững nên mới bị ngã xuống nước. Người đàn ông như thế thì có gì là tốt mà em cứ một mực phải bảo vệ? Anh ta dám làm thế với em, nên anh đối xử với anh ta như vậy là đương nhiên thôi”.

Vân Dịch để ý vậy sao? Nhưng dù sao tôi vẫn nợ Ninh Thanh.

“Anh đến bệnh viện muốn đưa em đi. Khuôn mặt em tái nhợt nằm trên giường bệnh. Ninh Thanh nói với anh, rằng anh ta đang rất ghen. Điều này anh có thể hiểu được, có người chồng nào mà lại không ghen? Anh biết, em chỉ muốn sống những ngày bình an. Ninh Thanh nói với anh, ‘Triển Vân Dịch, anh đã hại Tử Kỳ đến nỗi đêm nào cô ấy cũng gặp ác mộng’. Chút xíu nữa là anh và anh ta đánh nhau rồi.”

Những lời Vân Dịch nói có đúng không? Tôi nhớ lại mình đã nghe thấy loáng thoáng vụ cãi vã hôm đó giữa hai người.

“Từ Vô Tích trở về anh đã mua lại Ninh Thị, anh muốn đưa cổ phần cho em làm của hồi môn. Nếu em thực sự lựa chọn anh ta, ở bên anh ta thấy vui vẻ, anh sẽ từ bỏ. Còn nếu anh ta đối với em không tốt, thì Ninh Thị sẽ không còn được an toàn nữa”, Vân Dịch nói.

Nhưng những gì Ninh Thanh nói lại không phải như vậy, tâm trí tôi rối bời, chỉ nghe thấy tiếng Vân Dịch: “Tử Kỳ, anh ta đã làm em thấy cảm động, phải không? Đối tốt với em để em quay về bên anh ta mà”.

Tôi nhìn Vân Dịch một lúc rồi cuối cùng cho anh biết: “Về mặt pháp luật em không phải là vợ của Ninh Thanh, khi đó bọn em đã ký một hợp đồng. Em rất sợ phải trải qua những ngày tháng trước kia, ngày nào cũng cãi vã với anh, ngày nào cũng khóc lóc buồn bã. Ninh Thanh đã giúp em tổ chức hôn lễ. Là em nợ anh ấy, thế mà anh lại báo thù anh ấy, nên em chỉ còn cách đến xin anh tha cho họ”.

Người Vân Dịch run lên rồi đột nhiên hôn tôi, tôi cũng dịu dàng đáp trả. Tôi nghĩ, vậy là cuối cùng tôi cũng được ở bên anh.

Tôi còn nhớ, lúc đó Vân Dịch đã nghiêng rằng mà nói: “Em đúng là yêu tinh hại người!”.

Kỳ nghỉ vẫn chưa kết thúc thì Vân Dịch nhận được điện thoại của công ty nên phải về gấp, vì vậy cuộc hành trình của chúng tôi bị bỏ dở. Về đến thành phố B, anh vội vã sang Anh. Tôi đồng ý chờ anh về, nhưng anh chưa về thì Ninh Thanh lại đến.

13. Chương 13

Có người nói, ở một thành phố xa lạ, dù chỉ có một người bạn thôi, sẽ không còn cảm giác xa lạ với thành phố đó nữa... Có lẽ lần này mới là lần tôi thực sự mất anh. Phật pháp có câu, nhân quả báo ứng. Tất cả đều là báo ứng của tôi đây mà!

Hôm đó khi tôi vừa đến công ty, vẫn chưa ngồi ấm chỗ thì chủ nhiệm văn phòng gọi tôi lại: “Tử Kỳ, cô và Tiểu Lưu đi lấy tài liệu quảng cáo mới in về, hôm nay phải dùng đến”.

Tôi vâng một tiếng, rồi vội vàng cùng lái xe và Tiểu Lưu đi lấy đồ. Trên đường đi chúng tôi vui vẻ đùa rằng không biết lần này ai đến mà sắp lại có vẻ coi trọng đến vậy.

Ôm một đồng tài liệu, tôi khệ nệ đi vào phòng họp. Đại Hải và Tiểu Vương đang ở bên trong nói chuyện với sếp. Khi vừa bước vào, mọi ánh mắt liền chiếu về phía tôi, Đại Hải giống như bị điện giật nhảy lên vào gào to: “Tử Kỳ?”.

Sếp tôi mỉm cười hỏi: “Mọi người quen nhau à?”.

Đại Hải nói: “Tất nhiên là quen rồi, chúng tôi là đồng nghiệp bốn năm mà”.

Sếp ngạc nhiên, tôi nhìn Đại Hải, sếp nhìn tôi, tôi ngượng ngùng cố gắng nở nụ cười. Đặt đồng tài liệu lên bàn, tôi nói: “Mọi người cứ nói chuyện đi, chiều tan ca tôi sẽ mời mọi người ăn cơm”.

Đang định đi ra thì sếp tôi gọi lại: “Tử Kỳ, cô ở lại chút nữa, trước kia mọi người là đồng nghiệp của nhau, nhân dịp gặp ở đây thì cô cũng giới thiệu ọi người một chút về công ty đi”.

Tôi giới thiệu sao? Tôi chưa bao giờ quan tâm đến phần nghiệp vụ của công ty, ngày nào cũng chỉ đánh văn bản, làm văn thư. Mọi người trong phòng đều quay sang nhìn tôi, tôi đành cười và nói: “Các cậu cứ xem tài liệu của công ty trước, nếu có thắc mắc gì thì sẽ giải thích tiếp”.

Tôi thực sự không biết lát nữa gặp Đại Hải thì sẽ phải giải thích thế nào, chỉ ngồi yên nghe sếp quảng cáo về công ty mình. Buổi trưa trước khi ra khỏi phòng họp, sếp nói với tôi: “Hôm nay mời mọi người ăn cơm, đi cùng nhé”.

Tôi nhiệt tình mời Đại Hải và Tiểu Vương dùng bữa. Sếp đối với cảnh tượng đoàn tụ đầy cảm khái của chúng tôi thì còn hào hứng hơn cả nghiệp vụ của công tình yêu. Tôi nghĩ, không hiểu nếu Đại Hải biết tôi đến đây chỉ để làm một văn thư thì cậu ta sẽ nghĩ thế nào nữa.

Trước mặt sếp, mấy người chúng tôi cũng tỏ ra khách khí hơn, mà cũng không biết nói sao nữa. Sếp tôi là một người tình tế, nên một lúc sau nói là có việc phải đi gấp, bảo tôi ở lại tiếp khách. Nói xong sếp nhảy mắt ra hiệu với tôi, tôi đành đi theo ra ngoài.

“Tử Kỳ, cô cứ ở lại nói chuyện với đồng nghiệp cũ, lần này cả công ty trông chờ ở cô đấy, làm tốt sẽ có tiền đồ”, sếp cười nói.

Ở nhà dựa ba mẹ, ra đường nhờ bạn bè. Bạn nhiều thì làm việc gì cũng dễ, tôi hiểu ý nghĩa trong câu nói của sếp.

Sếp vừa đi khỏi, không khí tại bàn ăn liền thay đổi. Tiểu Vương nói trước: “Chị Tử Kỳ, chị ép tóc thẳng rồi à, đẹp thật đấy”.

Đại Hải hỏi: “Sao chị chẳng thêm chào ai, để lại một lá thư rồi liền bỏ chạy vậy?”.

Tiểu Vương tiếp lời với giọng đầy vẻ tủi thân: “Em giống như người phạm tội ấy, phải làm bao nhiêu là biên bản, đến mức cuối cùng nhắm mắt lại cũng có thể đọc thuộc trình tự công việc ngày hôm đó”.

Tôi cười lớn: “Làm khó cậu rồi”. Liếc mắt sang, thấy Đại Hải đang tỏ vẻ không lấy gì làm vui vẻ, tôi vội nói: “Đại Hải, lâu lắm rồi không gặp, cậu vẫn đẹp trai thế nhỉ”.

Đáng tiếc là lần này không vô trúng mông ngựa[1] mà lại đi vô phải mông hổ rồi. Đại Hải nói với Tiểu Vương: “Tôi và Tử Kỳ có chuyện cần nói với nhau, Tiểu Vương, cậu bắt taxi về khách sạn trước nhé?”.

[1] Vô mông ngựa: Ý chỉ sự nịnh nọt.

Tiểu Vương biết ý về trước, tôi cũng không giữ lại vì có những chuyện nói trước mặt Tiểu Vương đúng là không được tốt.

Tiểu Vương vừa đi khỏi thì Đại Hải đã nói: “Đường Tử Kỳ, chị được lắm, một cú điện thoại cũng không thêm gọi về, chị có biết Ninh Thanh lo lắng đến mức suốt ngày chạy đi tìm chị không? Hai bác cũng sốt ruột không kém, còn giận tới mức phải nhập viện. Cả thành phố đều đồn ầm lên là con dâu nhà họ Ninh theo trai đấy!”.

Ninh Thanh lo lắng, Đại Hải, Tiểu Nhược lo lắng, tôi biết, nhưng nghe được chuyện bố mẹ Ninh Thanh nổi giận, thì tôi cảm thấy rất buồn. Hai bác đối với tôi thực sự rất tốt.

Bây giờ, tôi phải nói gì cho phải đây? Làm sao tôi có thể nói với Đại Hải được? Tôi buồn đến nỗi không nói được câu nào.

Đại Hải lại gào lên: “Chị đến thành phố B để tìm Triển Vân Dịch? Ninh Thanh đối tốt với chị như thế, sao chị lại có thể như vậy?”. Gào xong, cậu ta lại ngồi xuống giận dữ.

Nghĩ một lúc lâu, cuối cùng tôi cũng phải nói với cậu ta: “Đại Hải, giữa tôi và Ninh Thanh, có một số chuyện rất phức tạp”.

Nghe vậy, giọng Đại Hải cũng nhẹ nhàng hơn: “Ninh Thanh hối hận lắm, anh ấy nói không nên để chị biết chuyện Triển Vân Dịch mua lại Ninh Thị”.

Tôi không nhận được liên thanh minh cho Vân Dịch: “Không phải Vân Dịch muốn đối phó với nhà họ Ninh, chỉ là vì lúc đó anh ấy quá nóng giận thôi”.

Đại Hải cười nhạt: “Tôi thấy chị thực sự không hiểu rõ chuyện thế nào thì phải? Cách đây không lâu Ninh Thị đã mở cuộc họp cổ đông, cổ phần đã có sự thay đổi. Triển Vân Dịch đã nhờ người thay anh ta tham gia cuộc họp, anh ta bây giờ đã là người trong Hội đồng Quản trị rồi”.

Tôi nói với Đại Hải những gì Vân Dịch khẳng định với tôi, và nói thêm, sau này những cổ phiếu đó sẽ được bán lại cho Ninh Thị. Đại Hải thở dài: “Tử Kỳ, nhưng mà, chị và Ninh Thanh...”.

Tôi nghiêm túc nói với Đại Hải: “Lúc đó chỉ là Ninh Thanh giúp tôi, tôi đến thành phố B tìm Triển Vân Dịch vì muốn trả ân tình đó cho Ninh Thanh. Tôi và Vân Dịch không còn hiểu lầm nhau nữa, bây giờ tôi muốn bên anh ấy. Đại Hải, giúp tôi giải thích với Ninh Thanh nhé”.

Đại Hải có chút lưỡng lự: “Tử Kỳ, chiều nay Ninh Thanh sẽ tới đây, tôi đã gọi điện cho anh ấy rồi. Chị trực tiếp nói chuyện với anh ấy đi, như vậy tốt hơn”.

Cũng đúng, dù thế nào thì tôi cũng phải nói rõ cho Ninh Thanh hiểu.

Tâm trạng tôi vui vẻ trở lại, cả một thời gian dài không gặp Đại Hải, thực sự cũng thấy nhớ cậu ta. Tôi đưa Đại Hải về “thăm quan” cái tổ của tôi. Đại Hải cũng vui lắm: “Tử Kỳ, Triển Vân Dịch đúng là thay đổi rồi, bao nhiêu năm như vậy, coi như chị đã được bù đắp nhé”.

Tôi làm bộ tức giận: “Cậu nói như kiểu tôi ép anh ấy vậy”. Nói thế nhưng tôi biết mặt mình đang ửng hồng, còn trong lòng thì thấy rất ấm áp.

Đại Hải có vẻ buồn buồn: “Nhưng mà, Ninh Thanh, anh ấy chắc sẽ buồn lắm”.

Tôi im lặng một lúc, rồi nói với Đại Hải một cách dứt khoát: “Người tôi yêu không phải anh ấy, vì vậy không còn cách nào cả”.

Đại Hải nghĩ một lúc rồi cười nhạt: “Đúng là không còn cách nào, ngày đó sao chị lại nghĩ ra việc làm hợp đồng hôn nhân với anh ấy? Chuyện đó gây ra chấn động không nhỏ, như vậy không công bằng với Ninh Thanh. Còn cả bố mẹ anh ấy nữa, lẽ ra nên giải thích cho họ hiểu”.

Hợp đồng đó là do Ninh Thanh soạn ra, anh nói nếu không chơi canh bạc này thì ngay cả cơ hội anh cũng không có, anh nghĩ có lẽ sau hai năm tôi sẽ yêu anh. Bây giờ chưa đến một năm mà tôi đã đi rồi. Với bố mẹ Ninh Thanh thì đúng là thật khó đối diện, vì họ đều là những người tốt, mẹ Ninh Thanh còn mong muốn được bế cháu nữa. Tôi cảm thấy rất xấu hổ: “Nếu tôi lấy Ninh Thanh, có lẽ cả đời sẽ chỉ nhớ đến Triển Vân Dịch thôi!”.

Ninh Thanh đã đến, tôi mở cửa nhìn anh với nụ cười bình tĩnh. Trong đôi mắt Ninh Thanh ánh lên vẻ xúc động, anh nói: “Tử Kỳ, anh rất nhớ em”, nói rồi ôm lấy tôi.

Tôi cũng không đẩy ra, im lặng một lúc, tôi nói: “Đại Hải cũng có ở đây, anh vào nhà đã”.

Đại Hải cũng không để ý, cậu ta bảo muốn để tôi và Ninh Thanh yên tĩnh nói chuyện với nhau.

Tiến Đại Hải về, tôi nói với Ninh Thanh: “Tối nay anh ăn cơm ở đây nhé, em sẽ làm cơm”.

Ninh Thanh rất vui: “Được thôi, anh chưa ăn cơm em nấu bao giờ cả”.

Tôi cười: “Vậy anh thử xem sao”.

Tôi làm mấy món sở trường: sườn xào, đậu phụ tày gấu[2], măng tươi xào thịt. Tôi nấu một nồi canh to và còn mở hai chai rượu Nhị oa đầu[3].

[2] Đậu phụ tày gấu: Một trong những món cay của Tứ Xuyên, nguyên liệu chính là đậu phụ trắng và thịt lợn nạc, kèm thêm một số loại gia vị khác.

[3] Rượu Nhị oa đầu, là nước rượu thứ hai.

Ninh Thanh nếm thử, luôn miệng khen ngon, anh nâng ly rồi nói: “Tử Kỳ, dù thế nào anh cũng muốn nói lời xin lỗi em, vì anh mà em phải đến đây tìm Triển Vân Dịch, anh không biết nói thế nào cho được”.

Tôi cũng nâng ly: “Tất cả đã qua rồi, đừng nhắc lại nữa. Triển Vân Dịch sẽ không làm gì Ninh Thị đâu. Nếu anh thấy không yên tâm về số cổ phần đang trong tay anh ấy, thì các anh có thể ra giá, mua về là được”.

Ninh Thanh cười: “Tử Kỳ, hôm nay anh rất vui, nào, cạn chén. Chúc em và Triển Vân Dịch mãi bên nhau”.

Tôi uống rất nhiều vì tâm trạng thấy thoải mái vô cùng, Ninh Thanh cười mở như thế cũng làm cảm giác tội lỗi trong tôi giảm đi phần nào. Với một chút lo lắng, tôi hỏi anh: “Em nghe Đại Hải nói bố anh giận tới mức phải nhập viện, em phải làm thế nào để bác hết giận đây?”.

Ninh Thanh nhẹ nhàng bảo: “Tử Kỳ, em là người rất dễ mềm lòng, không cần lo lắng những điều này, anh giải quyết được”.

Tôi thấy yên tâm hơn, và nói với Ninh Thanh: “Có thời gian em sẽ về thăm hai bác, chỉ cần hai bác tha thứ cho em thôi”.

Bất giác, chúng tôi mỗi người đều uống hết một chai rượu loại hai lượng[4]. Tửu lượng của tôi và Ninh Thanh đều rất khá, rượu uống vào, sắc mặt dần ửng đỏ.

[4] Đơn vị đo lường của Trung Quốc, 1 lượng = 50 gam. Muốn tính ra thể tích của chai rượu còn phải dựa vào nồng độ rượu. Rượu Nhị oa đầu nồng độ thường khoảng 56 độ, chai 2 lượng tương đương với khoảng 100ml rượu.

Ninh Thanh cười nói với tôi: “Tử Kỳ, càng ngày em càng đẹp ra đấy”.

“Ninh Thanh, thật ít người tốt được như anh.”

Ninh Thanh mơ màng: “Nhưng trái tim em chỉ có Triển Vân Dịch”. Nói xong vẻ mặt anh trở nên ủ rũ.

Tôi cười lớn: “Ninh Thanh, chúng ta đều cùng tông tộc nhau, nghe mà thấy tình cảm quá”.

“Anh không theo đuổi nổi em rồi”, Ninh Thanh đùa.

Đang nói thì bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa, tôi liền ra mở. Vân Dịch đang đứng dựa ở cửa, dáng điệu một mối bụi bặm, dưới chân còn có cả hành lý, chắc mới từ sân bay về.

Tôi có chút bối rối. Ninh Thanh vẫn ở trong, trên bàn còn bày đầy bát đĩa, chúng tôi lại đang uống rượu, khuôn mặt tôi đang đỏ ửng lên vì rượu nữa. Chỉ sợ Vân Dịch hiểu nhầm, tôi vội vàng nói: “Sao anh về không gọi điện trước cho em? Ninh Thanh đến rồi”.

Vân Dịch có vẻ không hiểu, vẫn đứng ngoài cửa, đúng lúc đó Ninh Thanh bước ra và hỏi: “Tử Kỳ, ai đấy?”, rồi nhìn thấy Vân Dịch, anh nhướn lông mày: “Triển Vân Dịch?”.

Tình huống này còn kịch tính hơn cả phim truyền hình, tôi nhìn hai người mà cảm thấy không khí bắt đầu ngột ngạt. Đang định mở miệng nói thì bỗng Ninh Thanh lao tới cửa và ra tay đấm đá.

Trời ạ, chuyện gì đang xảy ra thế này? Tôi không thể hiểu nổi tại sao Ninh Thanh lại ra tay như vậy? Làm thế chẳng phải càng khiến sự việc thêm rắc rối sao? Tôi chưa kịp định thần, thì hai người họ đã lao vào nhau mà đấm đá ầm ĩ.

Tôi vội vàng chạy vào giữa can ngăn, không ngờ Vân Dịch lại vung tay cho tôi một cú bạt tai trời giáng, ngã dúi vào tường. Cái tát quá mạnh khiến tôi không nói được tiếng nào, đến hơi thở cũng thấy khó khăn, chỉ biết ôm mặt nhìn hai người bọn họ.

Ninh Thanh chạy vội đến ôm tôi, lúc đó tôi rất muốn mắng cho anh một trận nhưng không thể nói được, chỉ nghe thấy Ninh Thanh nói: “Triển Vân Dịch, tôi sớm đã muốn đánh chết anh rồi”.

Vân Dịch đứng đó khề thở dốc, hành lang quá tối nên tôi không nhìn rõ khuôn mặt anh, chỉ thấy trong ánh mắt anh có một chút thất vọng, một chút mệt mỏi.

Một lúc sau tôi mới lên tiếng được: “Vân Dịch, đây chỉ là hiểu nhầm”.

Anh chỉnh lại quần áo rồi xách vali bỏ đi, tôi cuống cuống muốn đứng lên, Ninh Thanh đỡ tôi. Tôi lườm Ninh Thanh và chỉ nghe thấy Vân Dịch nói: “Tử Kỳ, tôi không hiểu nhầm đâu, cái vòng luẩn quẩn của các người quá lớn, hôm nay em khiến tôi thực sự rất buồn”.

Tôi không rõ ý của anh là gì, tôi không hiểu. Tôi không thể phản ứng kịp là chuyện gì đang xảy ra. Vân Dịch xách hành lý xuống cầu thang, tôi vội gạt tay Ninh Thanh và chạy đuổi theo anh, nước mắt không ngừng tuôn, tôi chỉ cố nói được một câu: “Đừng đi, không phải như thế”.

Nhưng Vân Dịch vẫn đi thẳng, không thèm ngoái đầu lại.

Tôi dờ dẫm đứng đó, sống mũi thấy cay cay, rốt cuộc tôi đang làm gì thế này? Sao anh lại hiểu nhầm đến thế? Sao anh lại nỡ đánh tôi?

Bỗng nhớ tới Ninh Thanh, tôi vội quay lại thì thấy anh đang đứng đó như không có chuyện gì xảy ra, môi tôi run lên, gào to: “Ninh Thanh!”.

Nụ cười của anh lúc này trông thật đáng sợ, vừa mang vẻ hơi buồn cười, vừa mang một chút thương hại và thêm chút giận dữ: “Em muốn biết tại sao không?”.

Trên bàn trong phòng vẫn bày đầy thức ăn và bát đĩa, rượu vẫn còn chút ít trong ly. Ninh Thanh ngồi xuống và lại cầm đĩa ăn cơm, vừa ăn vừa uống rượu, giống như vừa rồi chẳng hề có chuyện gì. Vậy mà trước đó tôi còn là một cô chủ nhà ân cần, vui vẻ cười nói với anh ta, còn chúc rượu cùng anh ta nữa.

Khuôn mặt trắng bệch của anh ta vẫn giữ nguyên nụ cười điềm tĩnh, vẫn bộ vest màu xám với chiếc áo sơ mi trắng, cái cà vạt chỉnh tề, một thái độ bình thản.

Tôi cứ như đang đứng bên này bờ sông nhìn sang phong cảnh bên kia, cứ đứng như thế, tinh thần hoảng loạn. Còn Ninh Thanh, anh ta cứ ngồi vậy trước bàn ăn, vui vẻ, nhiệt tình ăn những thứ trên bàn, như là đã phải chịu đói lâu lắm rồi mới được một bữa no vậy, mỗi lần gắp được một miếng ngon, khoe miệng lại nở nụ cười đầy mãn nguyện.

Trước kia tôi đã từng nói với Đại Hải, con người Ninh Thanh giống như tên gọi vậy, tĩnh lặng, đơn giản, an nhàn tự tại, xem nhẹ thiệt hơn. Tôi cũng đã từng nói với Vân Dịch, tôi thích sự nhẹ nhàng của Ninh Thanh, vì lúc nào anh ta cũng giữ được nụ cười dịu dàng, ấm áp. Tiểu Nhược nói anh trai của cô ấy là người khiêm tốn cẩn trọng, phẩm cách cao thượng. Vừa xong tôi còn tán dương anh ta là người có học? Chính cái người nhìn bề ngoài có vẻ vô hại ấy, người đã làm cho tôi cảm thấy day dứt, áy náy, anh ta đang làm gì vậy? Tôi nghe thấy môi mình mấp máy hỏi: “Ninh Thanh, anh đang làm gì vậy?”.

Anh ta đặt ly rượu xuống, đưa mắt nhìn tôi, đó là ánh mắt nhạt nhẽo, chế giễu và ác độc! Phải rồi, trước đây rất lâu, trong lần tôi vô tình trở thành chủ đề cho những đàm luận trong công ty, tôi đã nói với anh ta: “Ninh Thanh, chúng ta chỉ là bạn thôi”. Anh ta cũng đã nhìn tôi bằng ánh mắt này và nói: “Chúng ta tuyệt đối không thể chỉ là bạn”.

Sao tôi lại có thể quên được? Sao lại có thể quên tại bữa tiệc do anh ta chủ trì, anh ta đã tuyên bố tôi phải lấy anh ta. Tôi đã quên anh ta quyết tâm ký hợp đồng với tôi, đó chẳng qua chỉ là một tâm kế. Tôi đã vì nụ cười của anh ta, nụ cười vô tư không mang chút tư lợi làm cho quên hết rồi sao? Để rồi chỉ còn nhớ tới sự giúp đỡ, cử chỉ chăm sóc chân tình của anh ta dành mình, cùng cả sự chờ đợi âm thầm của anh ta mong đến một ngày sẽ nhận được tình yêu của tôi. Nhưng anh ta cũng luôn biết rõ, biết tôi sẽ cự tuyệt, biết người tôi yêu không bao giờ có thể là anh ta.

“Vì sao vậy?” Tôi nhìn anh ta hỏi.

Tôi cảm thấy trái tim mình đang đau, và khuôn mặt tôi cũng đang rất đau khổ.

Ninh Thanh bỗng nhiên chau mày, giống như có chút gì đó bức bối nhìn tôi, nhưng vẫn không chịu trả lời. Tôi tức giận, bước thật nhanh đến và dùng tay gạt hết đồ ăn trên bàn xuống.

Người Ninh Thanh dính đầy thức ăn, anh ta đứng dậy, nhìn tôi từ trên cao, sau đó nói với tôi: “Em vẫn không hiểu sao? Từ ngày em lấy anh, anh đã không có ý định sẽ để em rời xa anh. Trước bao nhiêu người em đã đồng ý lấy anh, nên em chỉ có thể là người của anh thôi”.

Tôi định nói đó chỉ là hợp đồng, nhưng Ninh Thanh đã không cho tôi cơ hội: “Đừng nói với anh đó là hợp đồng, mới đầu là hợp đồng, anh đã chờ mong biết bao được gần em, chờ mong em sẽ quan tâm đến anh một chút, vì ngày nào chúng ta cũng ở bên nhau. Nhưng cuối cùng, anh thấy mình đã sai, trái tim em ngoài Vân Dịch ra chắc chắn sẽ không có vị trí cho anh, nên anh chỉ có thể lên kế hoạch. Từ Kỳ, em quá ngây thơ, em đã nghĩ về anh quá đơn giản, không có bữa cơm nào ăn không cả, có ai lại đại lượng như thế chứ!”.

Tôi phẫn nộ, giơ tay định tát anh ta, nhưng Ninh Thanh nhanh hơn nên đã giữ tay tôi lại, vặn ra sau lưng. Tôi đau đến nổi nước mắt cứ thế tuôn trào. Ninh Thanh kéo tôi lại gần, đưa tay lau nước mắt cho tôi, chậm

rãi nói: “Em khóc trông rất đẹp, giống như đôi mắt ngắn lệ của con cún con, vừa đáng thương lại vừa đáng yêu”.

Tôi dùng sức đập vào chân anh ta, đau quá, anh ta liền buông tôi ra. Tôi mắng: “Vẽ giả tạo của anh thật giống một quân tử chính trực! Anh đừng quên là do anh chủ động soạn hợp đồng, là anh nói tùy tôi, đi hay ở là do tôi. Anh đã nói dối!”.

Ninh Thanh đứng ngay trước mặt tôi, chẳng hề nổi giận: “Phải, anh đã từng nói như thế, nhưng anh nghĩ lại rồi. Em mượn cơ bản việc công ty nên không muốn gần gũi anh, em có biết anh buồn lắm không? Anh vẫn thường đứng ở cửa ngắm em ngủ, nhớ đến vẻ đáng yêu của em lúc ngủ sau khi chúng ta cùng ngắm sao. Lần đốt pháo trong ngày Tết, lần đầu tiên khi em vừa cười vừa thích thú bịt tai và kêu ré lên trong vòng tay anh, lúc đó anh đã rất muốn được bảo vệ em suốt cả cuộc đời. Trái tim em không ở bên anh, nhưng anh rất muốn được giữ em lại. Khi nghe Đại Hải nói em bị ốm, anh đã vội vã tìm một lý do chính đáng để đến thăm em, và nghĩ rằng em sẽ cảm động vì điều đó. Nhưng em lại chăm chú nhìn Triển Vân Dịch và nói muốn rời xa anh, lúc đó anh đã thấy hối hận. Anh thực sự hối hận khi làm em ngã xuống nước, anh đã xin lỗi và mong em tha thứ. Nhưng còn em, khi tỉnh lại, chỉ thấy trong mắt em ánh lên sự căm ghét. Anh đã cự tuyệt bao nhiêu người phụ nữ khác, nhưng em lại không để ý đến anh một chút nào, khi cần thì gọi anh tới, khi không cần lại bảo anh đi. Em đã chà đạp lên lòng tự trọng của anh, đã giẫm nát trái tim anh”. Khuôn mặt hiền lành của Ninh Thanh trở nên dữ tợn, vừa nói anh ta vừa tiến sát về phía tôi.

Tôi vợ bữa những thứ xung quanh ném về phía anh ta và gào to: “Cho nên anh đã cố tình giả vờ uống say, cố tình để tôi đọc được nhật ký của anh, cố tình khiến tôi hận Triển Vân Dịch?”.

“Em nên trách bản thân mình, em tò mò và nặng tình, trái tim em quá mềm yếu, anh chỉ nói tới việc Triển Vân Dịch mua lại Ninh Thị thôi mà em đã không kiên nhẫn được rồi.”

“Nhưng anh đã không nghĩ tới tôi và anh ấy sẽ bình yên bên nhau, không nghĩ tới tôi sẽ quyết định ở bên anh ấy. Vì vậy anh cố tình không giải thích, cố tình ra tay đánh anh ấy trước?”

Ninh Thanh né những đồ vật mà tôi ném qua, nhếch mép cười: “Chỉ đoán được một nửa thôi, Từ Kỳ à!”. Thế rồi anh ta đột ngột tóm lấy tôi và bế thốc lên giường, sau đó đè cả thân hình lên người tôi. Tôi đã rất sợ nên ra sức cắn vào người Ninh Thanh, anh ta kéo hai tay tôi ra rồi giữ chắc phía trên đầu tôi, trán anh ta gài chặt vào trán tôi làm tôi không thể cử động được. Tôi nhìn vào đôi mắt Ninh Thanh, có thứ gì đó đang sôi sục, anh ta nói một câu khiến tôi phải lập tức thôi vùng vẫy: “Lẽ ra tối nay Triển Vân Dịch không dễ dàng hiểu nhầm như vậy, muốn nghe anh nói không?”.

Ninh Thanh vẫn không buông tôi ra, chậm rãi nói: “Em đúng là không hiểu chút nào hoàn cảnh khó khăn của Triển Vân Dịch. Một đứa con ngoài giá thú bỗng nhiên xuất hiện, nhưng Triển gia vẫn giao cho quản lý toàn bộ sự vụ ở Châu Á, như thế đối với Triển Vân Dịch đã là tốt lắm rồi. Nhưng ông nội anh ta lại muốn giao toàn bộ cả Triển gia cho anh ta, vì thế không ít người muốn đẩy anh ta vào chỗ chết. Anh chẳng qua chỉ cùng chung suy nghĩ với những người đó thôi. Còn em, em đã thương lượng với anh là đi đối phó với anh ta, đi lấy lại cổ phần cho nhà họ Ninh. Cả bên trong lẫn bên ngoài đều làm anh ta buồn và lo lắng, em nghĩ xem, liệu anh ta có đối phó lại được không?”.

Tôi tức giận: “Tôi đã nói với anh ấy là việc kết hôn giữa tôi và anh chỉ là hợp đồng, anh ấy chắc chắn sẽ không tin anh”.

Ninh Thanh không thèm để ý đến câu nói đó của tôi: “Từ trước tới giờ Triển Vân Dịch chưa chạm vào người em phải không? Vậy nếu anh có được em rồi, thì anh ta không tin cũng không được nữa”. Toàn thân tôi lạnh toát, đầu bỗng như muốn nổ tung, cố gắng vùng vẫy thoát khỏi anh ta.

Ninh Thanh cười khẩy: “Không có tác dụng gì đâu”, rồi cúi xuống hôn cổ tôi. Tôi dùng hết sức cắn mạnh vào vai Ninh Thanh. Anh ta đau đến mức run cả người lên, đôi tay buông lỏng, tiện đà, tôi vợ luôn cái đèn ngủ ngay đầu giường đập vào người Ninh Thanh, rồi nhanh như cắt chạy ra khỏi cửa.

Ninh Thanh nói vọng từ đằng sau: “Ông nội của Triển Vân Dịch mất rồi. Lẽ ra không chết nhanh như thế đâu, nhưng vì người nhà họ Triển cho ông ta xem đoạn video về hôn lễ của người con gái mà Triển Vân Dịch vẫn kiên trì theo đuổi, để rồi đứng nhìn lão già tức giận quá mà qua đời”.

Tôi quay đầu lại nhìn anh ta, Ninh Thanh vừa xoa đầu vừa nói: “Anh ta thất thế là điều đương nhiên, bố anh ta chỉ có một mình anh ta, bà vợ thì hận ông ta đến tận xương tủy. Anh ta có lỗi với mẹ, với ông nội của anh ta. À, đúng rồi, anh ta có thể tìm một cô vợ gia thế để giúp một tay mà. Em cũng có thể đi giải thích, nhưng phải cầu xin anh chứng thực ới được. Không thì chờ cho đến khi Triển Vân Dịch giành lại Triển gia rồi sẽ đến tìm em, không biết lúc đó anh ta sẽ tới trong tâm trạng thế nào nữa”.

Tôi nói rành rọt từng chữ: “Tại sao anh lại khốn nạn đến vậy?”.

Ninh Thanh bật cười: “Anh không có được, chẳng lẽ lại chịu đứng nhìn anh ta và em hạnh phúc vui vẻ bên nhau? Anh không nghĩ anh ta lại về sớm thế, tính ra thì phải là việc của hai, ba tuần sau cơ”.

Tôi hỏi anh ta: “Nếu anh không tìm được tôi thì sao?”

Ninh Thanh cười lớn: “Thì sẽ tìm đến anh ta, nhưng đúng là khéo thật, anh ta xuất hiện, anh ra tay cũng nhanh gọn đấy chứ? Anh thật bá phúc chính sự nhanh nhạy của mình!”.

Tôi chạy ra khỏi nhà trong tiếng cười điên dại của Ninh Thanh, không dám quay đầu lại, may mà anh ta cũng không đuổi theo.

Tối hôm đó gió rất lớn, cơn mưa đổ xuống lạnh lẽo. Khi đợt đợt gió này qua đi thì tiết trời đẹp nhất của thành phố B cũng sẽ kết thúc.

Chạy từ trong nhà ra, trên mình tôi chỉ là bộ quần áo mỏng. Tôi lạnh đến mức toàn thân run lên, nhưng lại chẳng mang theo một đồng, màn đêm thì đang buông xuống rất nhanh. Trên đường vắng ngắt không một bóng người, ánh đèn đường chiếu xuống cũng lạnh lẽo theo. Tôi cứ thế lầm lũi đi, cứ đi vậy và hy vọng tìm được một chỗ có thể gọi điện. Nhưng mãi tôi cũng không tìm được, xung quanh chỉ có bớt điện thoại công cộng. Tôi nghiêng rằng gọi cho 110, giờ chỉ còn mỗi cách làm phiền cảnh sát thôi.

Lúc đó tôi cảm thấy thành phố B thật là tốt, chưa đầy năm phút sau cảnh sát đã đến rồi. Điều bộ của tôi lúc này thật thảm hại, đầu tóc thì rối bù, quần áo thì nhăn nhúm, một bên má sưng vù lên, trên tay còn nổi vài vết tím bầm. Tôi không nhắc đến Triển Vân Dịch, cũng không nhắc đến Ninh Thanh, chỉ nói là cãi nhau với bạn trai, anh ta đã đánh tôi và bỏ đi rồi, tôi lại quên mang theo tiền.

Cảnh sát 110 nghiêm túc nghe tôi nói và ghi chép lại, sau đó nói một câu thật khó nghe: “Cãi nhau có vài câu mà đã gọi cảnh sát rồi, sao cô không đi gọi 119 đến cứu hỏa?”.

Tôi tỏ vẻ đau khổ: “Thì là vì tôi thấy tin tưởng cảnh sát hơn, mà tôi cũng không làm phiền gì nhiều đâu, có thể cho tôi mượn máy gọi điện cho bạn tôi đến đón được không?”. Anh bạn đó thật đúng là một chàng cảnh sát tốt, không cần nói đến câu thứ hai, đã lấy điện thoại của mình đưa cho tôi.

Tôi gọi điện cho Vân Dịch, nhưng anh đã tắt máy. Tôi không gọi điện cho Đại Hải, sợ liên quan đến mối quan hệ giữa cậu ta và Tiểu Nhược. Tôi gọi cho Úc Nhi, phải rất lâu sau mới thấy cô ấy bắt máy với giọng ngái ngủ: “Ai vậy?”.

“Mình, Tử Kỳ đây, Úc Nhi...” Tôi òa lên khóc, và không nói thêm được câu nào nữa.

Anh cảnh sát cầm lấy điện thoại nói chuyện với Úc Nhi rồi quay sang bảo tôi: “Để tôi đưa cô đi, phụ nữ các cô sao cứ dính lấy chuyện yêu đương là lại khổ sở vậy chứ”.

Tôi ngồi lên giường của Úc Nhi và khóc, khóc cho đến khi không còn giọt nước mắt nào để khóc nữa, nhưng cơ thể thì vẫn run lên bần bật. Úc Nhi mới đầu sợ hãi động viên tôi, nhưng hỏi vài câu không thấy tôi trả lời mà chỉ thấy khóc, nên cũng lặng lẽ ra ngoài gọi điện thoại. Tôi khóc đến nỗi mệt quá nên thiếp đi luôn, còn cô ấy vẫn chưa lên giường đi ngủ.

Thế rồi tôi cảm thấy có cái gì đó lạnh lạnh áp lên mặt mình, rất dễ chịu, và loáng thoáng nghe thấy một hơi thở gấp gáp. Dường như tôi thấy bóng Vân Dịch, một dòng nước mắt liên lần trên gò má. Anh đưa tay ngăn lại, ánh mắt đầy vẻ thương xót. Tôi nói với anh rất nhiều, rất nhiều. Anh bảo tôi yên tâm ngủ đi, và thế là tôi yên tâm ngủ. Có anh bên cạnh rồi, tôi cảm thấy rất an toàn.

Khi tỉnh dậy tôi không thể nào mở nổi mắt ra, tôi gọi Úc Nhi, cô ấy chạy vào nói: “Cậu tỉnh rồi à? Hôm nay mình nghỉ ở nhà với cậu. Tối qua cậu làm mình sợ quá đấy, lại còn có cả cảnh sát đưa cậu đến đây nữa chứ”.

Tôi nhăn mặt: “Sao mắt mình không thể mở nổi thế này?”.

Úc Nhi nín cười, đưa cho tôi cái gương: “Tự cậu nhìn đi, thì ra đầu heo là thế này mà ra”.

Tôi nhìn vào gương để xem khuôn mặt mình, hai mắt thì sưng húp, mặt thì bầm lên. Tôi ném cái gương xuống: “Bắt đầu đưa tin về sự kiện Đường Tử Kỳ bị hủy hoại dung nhan!”.

Tôi ngồi kể cho Úc Nhi nghe mọi việc, vừa kể nước mắt vừa lăn chả rơi.

Úc Nhi nghe xong nhủu lông mày nói: “Tử Kỳ, sao cậu có thể dính vào chuyện rắc rối như vậy chứ?”.

Tôi nói đầy vẻ tủi thân: “Lúc đó mình đâu có nghĩ nhiều. Ninh Thanh nói thuyết phục lắm, điều kiện đưa ra cũng rất tốt, anh ta bảo cam tâm tình nguyện, bằng lòng đánh cược. Chẳng qua mình cũng chỉ vì hoàn cảnh, trong lòng anh ta bất bình, mình cũng không có cách nào cả”.

Úc Nhi cười nói: “Cậu giận quá rồi, dù sao anh ta cũng yêu cậu”.

Tôi giận quá sao? Khi ngủ dậy vẫn là vàng mặt trời, sau cơn bão không còn thấy đám mây che mờ nữa, chỉ có tiếng xào xạc của những chiếc lá bên ngoài. Nghĩ lại chuyện hôm qua, nghĩ lại những ngày trước, tôi không còn giận Ninh Thanh, đơn giản là tôi không thấy giận. Một bàn tay vỗ thì làm sao có thể tạo ra âm thanh được, ít nhiều thì tôi cũng phải chịu một nửa trách nhiệm. Nếu như tôi không đồng ý với hợp đồng mà anh ta đưa ra, nếu tôi không mặc áo cưới và trở thành một cô dâu bên cạnh anh ta, nếu tôi không bước vào ngôi nhà đó, ngôi nhà tuyệt đẹp mang lại cảm giác yên bình cho người khác, không mang lại cho anh ta ảo tưởng... thì anh ta đã không theo đuổi, và vẫn là chàng thư sinh nho nhã nhẹ nhàng đứng bên vườn hoa ấy.

Vân Dịch đã tắt máy, tôi không thể tìm được anh. Anh đã tắt tôi, một cái tắt rất mạnh, khiến tôi đau đến tận bây giờ.

Úc Nhi cho đá lạnh vào một cái túi rồi cẩn thận chườm lên mắt và má tôi. Những viên đá cho tôi cảm giác lạnh lạnh giống như cảm giác trong giấc mơ, nhưng lại không có Vân Dịch, thật sự không có.

Để túi chườm trên mặt, tôi buồn bã nói với Úc Nhi: “Úc Nhi, mình muốn bỏ tất cả, mình mệt quá rồi”.

Úc Nhi ngồi xuống, cảm thông nói với tôi: “Cậu có muốn tìm Triển Vân Dịch để giải thích không?”.

“Mình không muốn, thực ra lúc đầu mình đã định như vậy, nhưng gọi điện anh ấy toàn tắt máy nên bây giờ mình không muốn nữa. Mình mệt mỏi rồi, anh ấy chắc cũng thế. Công việc của anh ấy lại bận hơn mình. Sớm muộn rồi anh cũng hiểu, chỉ là, mình không biết rồi bọn mình có được ở bên nhau nữa không thôi.” Tôi kéo túi chườm xuống, nhìn Úc Nhi cười buồn.

Úc Nhi nói: “Nếu cậu muốn tìm gặp anh ấy, mình có thể giúp cậu”.

Tôi gượng cười: “Trải qua bao nhiêu việc như thế, không hiểu làm sao được? Từ trước tới giờ toàn anh ấy cầu xin mình, mong mình có thể đạt được yêu cầu của gia tộc anh ấy, nhưng mình không đồng ý. Bây giờ làm sao mình có thể cầu xin anh ấy bỏ qua được? Thời đại chỉ yêu người đẹp, không yêu giang sơn đã qua lâu lắm rồi. Cậu chưa từng nghe câu ‘rượu đo gan con người, tiền đo gan anh hùng’ sao? Cậu không thể yêu cầu một con điều hầu ăn con côn trùng cho qua ngày, trong cái tổ cỏ nhỏ dưới mái hiên giống như con chim sẻ được. Mình không có quyền như thế, cuối cùng bọn mình lại là người của hai thế giới rồi”.

Tôi đã từng đọc một cuốn tiểu thuyết, nhân vật chính là một người già có kinh nghiệm sống phong phú và mang màu sắc huyền bí. Năm mươi tám tuổi, ông đã vét sạch gia sản, mua một hòn đảo nhỏ ở Hải Nam, Trung Quốc để sống một cuộc sống bình yên, thanh tịnh.

Một hôm, ông đi bắt cá ở bờ biển, đã chứng kiến sự sợ hãi, hoảng loạn của bầy cá trong lưới. Sau khi kéo lưới lên, ông mang số cá đó về nhà, bắt một con cho vào xô nước đục cùng với những con cá ông đã làm và chuẩn bị cho vào nồi. Đồng thời ông bắt thêm một con cá khác cho vào một cái bình nước trong, sau đó mang cả hai con cá thả lại ra biển.

Vì ông xử lý bằng hai phương thức khác nhau nên số mệnh của hai con cá cũng khác nhau.

Con cá bị thả vào xô nước đục với những con cá đã chết sau khi quay về với thế giới của mình, nó hình dung cuộc du ngoạn trong thế giới con người là một địa ngục. Con cá này đã tận mắt nhìn thấy đồng loại

của mình bị giết, với những bộ phận bị phơi bày. Bên tai con cá này văng vẳng những tiếng kêu khóc tang thương của những con cá đã chết. Nó đã phải nuốt cả máu của đồng loại lẫn trong nước, nên trải nghiệm của nó là luôn bất an, cái chết treo lơ lửng trên đầu. Bởi vậy, từ nay nó quyết định sẽ chỉ ở lại dưới biển sâu để sống bình an cho đến già, không bao giờ bơi đến gần bờ biển nữa.

Còn con cá được thả vào bình nước trong, sau khi trở về với thế giới của mình, nó cho rằng mình vừa được đi qua chốn thiên đường. Khi đó nó tự tại và vô cùng an toàn chờ đợi giữa làn nước trong lành, chỉ thấy niềm vui khi nhìn hình ảnh những con cá chép vượt long môn trên tường, xung quanh là quang cảnh bài trí tao nhã, cổ kính của một gian phòng Trung Hoa. Bên tai, nó chỉ nghe thấy tiếng đàn du dương, không hề có sự đe dọa về tính mạng. Ông lão, người đưa nó lên bờ thật tốt bụng, hình ảnh của ông chẳng khác gì một ông tiên. Con cá này cho đến chết cũng không bao giờ quên những cảnh đẹp mình đã thấy.

Cuộc hôn nhân đã kéo gần khoảng cách giữa tôi và Ninh Thanh. Anh ta giống như con cá được ông lão cho vào bình nước trong, đang chỉ nhìn thấy những cảnh đẹp, khát vọng một cuộc sống như thiên đường. Vậy mà chỉ trong phút chốc đã bị thả vào dòng nước đục, không còn hy vọng, cũng không còn cảnh đẹp, chỉ chờ mổ bụng và cho vào chảo dầu. Anh ta sẽ hận, hận tại sao kết quả cuối cùng lại xuống địa ngục, chứ không phải sự hưởng thụ trên thiên đường.

Chưa từng được gần gũi, chưa từng có được, thì sẽ không tồn tại nỗi đau khổ của sự mất mát.

Tôi không thể hận Ninh Thanh.

Triển Vân Dịch cũng vậy, không tới Tô Hà, anh sẽ không biết được ở đó có nơi đẹp đẽ và ấm áp đến vậy. Trong khi khách du lịch đi ngắm vẻ đẹp tự nhiên của ngôi làng, thì anh lại ở lại, và hòa nhập vào cuộc sống của những người trong thị trấn. Ở nơi đó anh đã yêu sự trong trắng, thuần khiết của một cô gái vùng sơn cước, nguyện một lòng có được cô và bảo vệ cô. Điều khác ở anh và Ninh Thanh là anh cũng thấy thiên đường, nhưng thiên đường của anh lại tồn tại cùng địa ngục.

Tôi mang lại thiên đường cho anh, nhưng cũng mang cho anh địa ngục. Còn một lựa chọn thứ ba, khi anh đã qua thiên đường, qua địa ngục và trở về với nước. Tất cả sẽ chỉ là một giấc mơ. Khi anh đã thích hợp với môi trường sinh tồn, thì thiên đường hay địa ngục cũng sẽ dần nhòa đi trong ký ức của anh.

“Tử Kỳ, cậu luôn cảm thấy cậu và Triển Vân Dịch là người của hai thế giới khác nhau. Cậu không xứng với anh ấy, nhưng cậu lại kiêu ngạo và không chịu nhượng bộ. Không phải cậu không có khả năng, mà là cậu không có ý chí. Núi không chuyển qua đây thì ta tự tới đấy[5], nhưng đến cả cái chí khí này cậu cũng không có, vì thế cậu mệt mỏi là tất nhiên. Mà cậu cũng nghĩ bị quan quá đấy, mấy ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện rồi, cậu nghỉ đi, sau đó mọi việc sẽ tốt thôi”, Úc Nhi khuyên tôi.

[5] Ngụ ý là: Nếu không thể thay đổi sự tình, ta nên tự thay đổi chính mình.

Núi không chuyển qua đây thì ta tự tới đấy. Câu nói này thật hay. Tôi không đủ khả năng để tới bên ngọn núi của Vân Dịch, thì cũng phải cố gắng sống thoải mái một chút. Có lẽ một ngày nào đấy, khi tôi và Vân Dịch gặp lại, tôi sẽ giữ bộ mặt vui vẻ như không có chuyện gì, nhất quyết không để anh thấy bộ dạng thảm thương của mình. Có lời bài hát đã viết rằng, “Em hãy sống hạnh phúc hơn anh, để anh không thấy mình ra đi uống phí”.

Tôi ngồi dậy nói với Úc Nhi: “Úc Nhi, mình muốn tìm việc khác. Cậu quen biết nhiều, có thể giới thiệu giúp mình được không?”.

Úc Nhi tỏ ra vui sướng: “Cậu hiểu ra nhanh thế sao?”.

Tôi tức giận: “Không phải mình hiểu ra nhanh, chỉ là không thể sống mà cứ trách bản thân mãi được”. Tôi nhẹ nhàng dựa đầu vào vai cô ấy: “Úc Nhi, mình chỉ có anh ấy là người thân duy nhất. Cho dù có được ở bên nhau hay không, thì mình sống tốt, anh ấy sống tốt, thế là được rồi”.

Úc Nhi đưa tôi về nhà trọ, đám đồ đạc lộn xộn tối qua đều đã được thu dọn sạch sẽ. Tôi thở dài, dường như tất cả chưa từng xảy ra vậy.

Trên bàn có một lá thư.

Ninh Thanh chỉ viết một câu: “Tử Kỳ, em hãy sống thật tốt, anh sẽ không hận em nữa”.

Tôi cười, vẫn là một Ninh Thanh tự tại, đứng ngoài lẽ đời.

Chuyện của Triển gia, Triển Vân Dịch tự giải quyết, chuyện của Ninh gia, Ninh Thanh tự chịu trách nhiệm.

Tôi quay lại nói với Úc Nhi: “Trên đời vẫn còn nhiều người tốt mà”.

Úc Nhi cười không nói gì, tôi lại bảo: “Cậu cũng là một người tốt, cho nên cậu nhất định phải giới thiệu ỉnh một công việc tốt, môi trường làm việc thoải mái, đi làm không phải đập thề, lương không dưới sáu nghìn tệ, ngoài ra phải có cả tiền thưởng nữa. Công ty phải có tiền đồ phát triển, sếp không được già quá, tốt nhất là một người trẻ tuổi đẹp trai...”.

Triển Vân Dịch biến mất, Úc Nhi cũng không giấu tôi, cô ấy nói anh đã sang Anh, sau này thường sẽ chỉ ở bên Hồng Kông..

Tôi ngày ngày ngồi ngắm bức ảnh chụp trên núi Thái Sơn, nhớ lại khi đó đã nói rằng, chúng sẽ tái hiện hành trình chuyển đi. Từ chân núi lên đến Thiên Nam Môn, tôi đều nhớ rất rõ, bức ảnh nào chụp ở đâu, chúng tôi đã nói những gì, đã làm gì.

Tôi thích nhất là bức ảnh chụp anh từ trên cao, anh cầm cúi vừa cười vừa chạy đến bên tôi. Tôi cho những bức ảnh đó vào khung, rồi xếp lần lượt lên bàn, mỗi ngày nhìn thấy nó, đều thấy lòng ấm áp vui vẻ.

Không biết anh nghĩ thế nào, nhưng tôi đã lựa chọn ở lại thành phố B.

Có người nói, ở một thành phố xa lạ, dù chỉ có một người bạn thôi, sẽ không còn cảm giác xa lạ với thành phố đó nữa. Thành phố B bây giờ là nơi tôi muốn lưu lại nhất. Hẳn là trái tim tôi không muốn xa anh hơn nữa.

Có lẽ lần này mới là lần tôi thực sự mất anh. Phật pháp có câu, nhân quả báo ứng. Tất cả đều là báo ứng của tôi đây mà!

Tôi không còn ý định tìm anh giải thích nữa, chỉ muốn ở lại đây. Dù cả đời không thể quên được anh, thì tôi cũng sẽ cứ sống như vậy.

Tất cả trong nháy mắt lại trở về con số không. Thành phố C trở thành một trải nghiệm xa xôi. Ninh Thanh, Ninh Nhược, Đại Hải sẽ trở thành những nhân vật mờ dần trong ký ức sâu thẳm. Tôi, năm nay hai mươi tám tuổi, sẽ bắt đầu lại từ đầu.

14. Chương 14

Buổi sáng sớm với những bông tuyết bay lất phất, một mình tôi lặng lẽ khóc trong căn phòng. Nếu tôi không gặp lại anh, nỗi đau trong tim đã không bị khuấy động. Tôi bình thần đi qua anh, vết hết lòng kiêu ngạo để đắp lên con đê kiên cố, bảo vệ lấy trái tim đau khổ.

Úc Nhi chưa kịp giới thiệu công việc, thì một tạp chí lớn đã chìa tay về phía tôi, công việc của tôi là làm quảng cáo. Tờ tạp chí này chuyên đáp ứng nhu cầu về thông tin cho những người thích hào nhoáng, thích cái đẹp, tôi rất hào hứng với loại tin tức thời thượng này. Không chỉ vì nó thỏa mãn nguyện vọng được ngắm trai đẹp, gái xinh của tôi, mà nó còn cho tôi mở rộng tầm mắt về các thiết kế dụng cụ gia đình hay văn hóa ẩm thực nữa. Quan trọng nhất vẫn là mỗi tháng tôi nhận được tám nghìn tệ tiền lương, tất nhiên chưa kể đến tiền thưởng, phong bì hoặc tiền hoa hồng khi đi chụp hình quảng cáo.

Lần đầu tiên tôi tiếp xúc với cuộc sống chân thực của thành phố B, sau đó phát hiện ra, thành phố này vốn luôn có vẻ đẹp của riêng nó. Với nền văn hóa mấy nghìn năm, nó thực sự mang sức cuốn hút đặc biệt.

Cuộc sống càng ngày càng phong phú, đa dạng, tôi mới phát hiện ra bản thân mình trong quá khứ thật ương bướng, cực đoan và chưa trưởng thành. Những trải nghiệm này được trả giá bằng những thăng trầm của ngày hôm qua.

Con người luôn luôn phải trưởng thành, cái giá của sự trưởng thành có thể được trả bằng những thăng trầm, bây giờ tôi hiểu ra điều đó chưa hẳn đã muộn.

Nếu bây giờ tôi gặp được một người có thể ở bên, nhất định tôi sẽ lấy họ, hưởng thụ một cuộc sống bình dị, đi làm về và chăm sóc chồng con, làm những việc mà bao người phụ nữ bình thường trên thế giới vẫn làm.

Cuối tuần tôi mời bạn đại học, đồng nghiệp cùng uống trà vào buổi chiều theo phong cách châu u. Ánh nắng, trà và bánh, cùng với phong cảnh tươi đẹp. Tôi uể oải ngồi trên ghế sofa, không muốn nhúc nhích, cũng không muốn nói chuyện. Lưu Kinh nhắc tôi: “Tử Kỳ, ngồi cẩn thận đấy, hãy giữ lấy phong thái thực nữ”.

Đúng vậy, những cử chỉ thô lỗ đúng là không phù hợp với một quang cảnh như thế này. Tôi ngồi lại cẩn thận, quay nhìn mọi người, ai cũng ngồi ngay ngắn lịch sự, cùng ăn nhẹ và cùng trò chuyện.

Nếu ở Tô Hà, con gái hai mươi tuổi là phải lấy chồng rồi. Cũng đã hai mươi tám, hai mươi chín, vậy mà tôi và sáu cô bạn lưu lại thành phố B này vẫn chưa có ai lập gia đình. Con gái của Tiểu Ngọc nay vừa tròn tuổi, cô ấy gửi qua máy tính cho chúng tôi tấm hình một gia đình ba người vui vẻ, khiến mọi người đều phải thêm thương. Vì Tử nói, biết sớm thế này thì đã về quê, người đàn ông thật thà bên dòng Hắc Long Giang chắc chắn sẽ coi cô ấy như ngọc.

Vi Tử nói xong, mọi người đều phá lên cười. Chúng tôi thi nhau kể lại chuyện lần đầu gặp mặt ở ký túc xá. Lúc đó tôi đi vào, hai tay xách hai túi, kiểu dáng rất bình thường. Lưu Kinh thấy tôi bỏ đồ ra liền hỏi: “Quần áo mùa đông dày nhất của cậu đấy à?”. Tôi lôi ra chiếc quần len và nói là để mùa đông mặc, lúc đó Lưu Kinh đã suýt ngất.

Tôi thực sự không hiểu ý của cô ấy là gì. Lưu Kinh nói: “Cậu cẩn thận kẻo bị chết cóng đấy”. Đang lắc đầu muốn đối đáp lại thì Vi Tử kéo một cái túi bằng vải lanh bước vào, đằng sau còn có một cái vali da nữa.

Mọi người đều tới để giúp đỡ. Ai cũng nghĩ rằng cái vali to thế thì để đựng chăn màn. Nhưng Vi Tử ngại ngần nói, là quần áo bông mẹ cô ấy may cho, một bộ quần áo mà đựng chật cả cái vali. Khi cô ấy lôi ra để chứng minh, ai cũng phải ngạc nhiên, tôi cười nói: “Ồ chỗ cậu lấy chăn làm quần áo, thật sự lạnh thế sao?”.

Vi Tử miêu tả, khi lạnh nhất, nếu nhỏ nước bọt, nó sẽ phát thành tiếng kêu như vật bị vỡ lúc chạm xuống đất.

Tôi và Vi Tử trở thành một cặp đối nhau Nam – Bắc. Mùa đông đầu tiên ở thành phố B, mỗi một người trong phòng tôi đều mua áo khoác quân sự để dự phòng khi ra ngoài. Tôi dù không thích nhưng cũng không có cách nào khác. Hồi đó các bạn trong phòng yêu tập thể đến phát cuồng. Nói tới chuyện áo khoác quân sự năm ấy lại chợt nhớ tới chuyện cạo trọc đầu tập thể ở phòng nam cùng ký túc xá.

Vừa nói chuyện, mọi người vừa thở dài, ai cũng kêu thời gian trôi nhanh quá, tuổi thanh xuân không trở lại bao giờ. Rồi lại cùng buồn cho nhau, vì đàn ông tốt trên thế giới thật ác nghiệt, đã để lại bảy cô gái như hoa như ngọc cô đơn một mình.

Điền Hoa bỗng nhiên e thẹn cúi đầu, hàng mi hơi run run: “Tết năm nay mình sẽ kết hôn!”.

Lời nói đó vô tình kích thích sự tò mò của mọi người, chúng tôi thay nhau chất vấn cô ấy, Điền Hoa mới chịu khai ra một chút. Là cô ấy yêu qua mạng! Chúng tôi thấy quá ngạc nhiên, từng này tuổi rồi, điều không đáng tin nhất chính là việc yêu qua mạng. “Cậu có hiểu anh ta không?”, “Cậu gặp anh ta chưa?”, “Trên mạng không nói dối đấy chứ?”, “Nhà anh ta ở đâu?”, “Anh ta làm gì? Đã kiểm tra thực tế chưa?”.

Thấy chúng tôi sốt sắng như vậy, Điền Hoa chỉ còn cách thật thà báo cáo lại: “Sau khi nói chuyện qua mạng bốn tháng thì bọn mình gặp nhau, rồi yêu nhau, bây giờ đã được hai năm, cũng ổn ổn, mùa xuân này bọn mình sẽ kết hôn”.

Dù thế nào, thì đây cũng là người bạn đầu tiên ở thành phố B kết hôn, sáu người chúng tôi quyết định phải cùng nhau lên ý tưởng, phải tổ chức cho ra trò. Tôi nghĩ Điền Hoa chắc đang hối hận lắm, vì đã giao chồng chưa cưới cho sáu bà cô này giày vò, chửi trách cô ấy thờ dài như vậy.

Tôi chủ động gánh trọng trách đưa Điền Hoa đi chọn đồ dùng gia đình, chỉ cần trên tạp chí có, và nằm trong khả năng chi tiêu của cô ấy, là tôi đưa đi mua. Trách nhiệm của tôi là mang bộ mặt đã khá quen thuộc tới

trả giá với các chủ hàng.

Tính tôi hay nóng vội, nên vài ngày sau đã hẹn Điền Hoa đi xem đèn, cô ấy muốn mua một chiếc đèn kiểu cổ.

Cửa hàng bán đèn thì nhiều, chúng tôi kiên nhẫn đi xem từng hàng một. Điền Hoa tỏ rõ là một người có tính kiên nhẫn khi dạo phố, cô ấy cũng rất khỏe mạnh. Đợt nọ cô ấy đi Hồng Kông ba ngày thì ba ngày liền đều đi dạo, đi đến mòn mỏi một đôi giày. Đi đến mức mòn được cả giày, nếu không vì chất lượng giày không đảm bảo, thì chỉ có thể do cô ấy đi bộ quá giỏi. Chúng tôi đi từ sáng đến gần tối mà tinh thần cô ấy vẫn như cũ, vẫn giữ nguyên vẻ mặt nếu không mua được món đồ vừa ý thì chưa chịu thôi. Nếu như phía trước không còn cửa hàng đèn hạng nhất nào để xem nữa, có lẽ tôi sẽ phải chặt một cây tre rồi đan một cái đèn lồng tặng cho cô ấy.

Các cửa hàng đèn hầu hết đều bố trí cách biệt với ánh sáng bên ngoài, lại thêm trời gần tối, nên màu sắc trong cửa hàng càng trở nên rực rỡ, ấm áp và mờ ảo.

Vân Dịch là như vậy, sau hai tháng biến mất, anh lại xuất hiện ở nơi có ánh đèn màu. Khi tôi nhìn thấy anh, chúng tôi cách nhau một bức màn thủy tinh. Dưới đèn, những viên thủy tinh phản chiếu tạo lên thứ ánh sáng chói lọi rực rỡ.

Anh cùng với một cô gái nhỏ nhắn, xinh đẹp đi xem đèn, mắt tôi tinh đến mức có thể nhìn thấy rõ gò má, khóe miệng và cả những nếp nhăn trên khuôn mặt anh.

Vân Dịch đang chỉ vào một cái đèn và nói với nhân viên phục vụ điều gì đó, rồi lại quay sang nói với cô gái kia, khuôn mặt anh hiện rõ sự dịu dàng, còn cô ấy thì tỏ vẻ rất vui sướng.

Tôi muốn gọi anh, nhưng cổ họng lại không phát ra được âm thanh.

Điền Hoa đập vào người tôi, rồi chỉ về phía ấy: “Đó không phải là Triển Vân Dịch sao? Tử Kỳ”. Rồi cô ấy dùng tay vén màn thủy tinh khiến nó phát ra những tiếng kêu. Tôi giật mình, vội kéo Điền Hoa trốn ra phía sau. Khánh Hạnh là một cửa hàng rất đặc biệt, bên trong bài trí giống như mê cung, thiết kế nhiều lối rẽ để làm nổi bật vẻ đẹp của những ánh đèn.

Vân Dịch không nhìn thấy tôi, ánh mắt anh không lướt qua chỗ tôi dù chỉ một lần. Tôi kéo Điền Hoa nấp vào một chỗ, chờ đến khi họ bước ra khỏi cửa mới ra.

Điền Hoa im lặng theo sát sau tôi. Phải rất lâu sau, bước chân chúng tôi mới chậm lại. Điền Hoa nói: “Mình nghe bảo các cậu đã chia tay, chia tay rồi thì sợ gì chứ, cứ đường đường chính chính mà chào nhau một câu thì có sao?”.

Tôi gật đầu đồng ý: “Đúng vậy, thực ra lúc đó là phản ứng có điều kiện của mình, cũng hơi thái quá. Bây giờ đi chọn mua đèn tiếp chứ?”.

Điền Hoa thở dài: “Cậu ỉnh là kẻ ngốc không hiểu gì à? Để mình đưa cậu về nhà, hôm nay không mua nữa”.

Tôi thấy động lòng trước sự cảm thông của cô ấy. Thật sự mà nói, bây giờ tôi cũng không còn tâm trí đâu đưa cô ấy đi mua đèn nữa.

Mãi cho tới khi về đến nhà, tôi vẫn nghĩ đến dáng vẻ của Vân Dịch. So với trong ảnh, trông anh có vẻ già dặn nhưng lại mệt mỏi hơn. Phải chăng đó là bạn gái mới của anh? Vậy là anh đã tìm được một người có thể mang lại nụ cười dịu dàng cho anh. Tôi muốn khóc, nhưng không khóc được, trong lòng thấy ghen, chứ không phải chỉ là nỗi buồn.

Tôi tưởng tượng nếu như lúc đó gọi anh thì sẽ thế nào. Anh sẽ vui mừng? Lạnh nhạt? Hay sẽ không biểu hiện gì? Không biết anh sẽ phản ứng ra sao. Nếu anh tỏ vẻ bình thản giống như gặp một người quen, chào nhau rồi đưa cô gái kia đi, trái tim tôi chắc sẽ vỡ vụn mất.

Trong tim tôi, lúc nào anh cũng là một Triển Vân Dịch vừa cười vừa bước đến bên tôi như trong tấm ảnh này.

Tôi gọi điện cho Úc Nhi, nhưng Úc Nhi không biết anh đã quay về.

Anh lặng lẽ quay về, lại lặng lẽ rời đi.

Tôi tự an ủi bản thân, tắm gội rồi đi ngủ sớm, ngày mai còn nghiên cứu thiết kế phòng ăn kiểu Ấn Độ, tiện thể ăn món cơm cà ri.

Nếu anh ấy đã lựa chọn lại, thì tôi cũng có thể cứ sống cuộc sống đơn giản của mình.

Cứ giày vò chỉ càng làm mình đau thêm mà thôi.

Tôi sợ nhất là phải trải qua hai dịp lễ ở thành phố B, đó là lễ Tình nhân và tết âm lịch. Ngày lễ Tình nhân, mấy bà cô chưa lập gia đình kia đều có hẹn. Tôi biết mỗi người đều có không gian riêng của mình khi ở thành phố rộng lớn thế này. Chưa lấy chồng không có nghĩa là không có người yêu, chỉ là không nói ra mà thôi. Văn phòng chỉ có vài thanh niên không có nơi nào để đi là ở lại cố gắng sức lao động cho tạp chí.

Thực ra dịp lễ Tình nhân lúc nào cũng bận rộn, cho đến khi tạp chí ra ấn phẩm mới cảm thấy nhẹ nhõm. Tôi mở đọc số báo đặc biệt dành cho lễ Tình nhân và nói: “Có đủ loại đề cử nên trải qua lễ Tình nhân như thế nào, theo các bạn, phương án nào tốt nhất?”

Không ai quan tâm đến câu hỏi đó. Cái miệng của tôi thật chẳng ra sao, chuyện mình lo chưa xong lại đi hỏi han chuyện người khác, đã thế còn khoa trương như vậy, có người để ý đến câu nói vừa rồi của tôi mới là lạ.

Cuối cùng Đại Lý cũng lên tiếng: “Tôi nay không có tiết mục gì, hay là mọi người cùng đi chơi đi? Vừa đủ hai nam, hai nữ”.

Vừa hay đúng ý mọi người, nên tất cả đều nhất trí. Địa điểm chúng tôi chọn là quán ăn mà kỳ tạp chí trước của chúng tôi đã giới thiệu cho bạn đọc. Thực ra việc đặt chỗ trong ngày lễ Tình nhân hơi khó khăn, nhưng vì chúng tôi đã từng làm quảng cáo cho họ, nên cũng đặt được một bàn.

Vừa ngồi xuống, Đại Lý và A Thành đã chúi đầu vào nhau thì thầm, sau đó bỗng đùa nói với tôi và cô bé đồng nghiệp tên là Phi Nhi: “Chị xem mọi người có nên đổi chỗ cho nhau không? Hai người đàn ông ngồi một bên đối diện với hai người phụ nữ, ngày lễ Tình nhân mà ngồi thế thì nhìn buồn cười quá”.

Tôi và Phi Nhi quay ra nhìn xung quanh, bàn bốn người cùng ngồi như chúng tôi hầu như không có, đa số là các cặp đôi ngồi đối diện với nhau đầy tình tứ. Cũng có người ngồi một mình, nhưng nhìn đáng vẻ thì chắc chắn là đang chờ bạn đến.

A Thành tiếp lời: “Thế ai ngồi đối diện với ai?”.

Tôi và Phi Nhi bàn bạc, sau đó cô ấy nói: “Chúng ta sẽ chơi trò chẵn, lẻ”. Bốn chúng tôi cùng nhau ra tay, quyết định cặp nam nữ sẽ là bạn đồng hành đêm nay. Tôi và A Thành ngồi sang một bên. Sau khi đã sắp xếp chỗ ngồi và nhìn lại, chúng tôi đều cảm thấy buồn cười.

Phi Nhi nói: “Đại Lý, tối nay anh cố gắng mà làm tròn bổn phận của một người bạn trai đấy nhé!”.

Đại Lý cười: “Từ bây giờ cho đến khi đưa em về, anh nhất định sẽ không rời nửa bước, em muốn ăn gì cứ nói, anh sẽ phục vụ đến nơi đến chốn”.

A Thành cũng cười nói với tôi: “Bây giờ tôi là bạn trai của cô, nên tùy cô đánh, mắng hay phạt. Từ Kỳ, dù cô muốn tôi hái sao trên trời cũng không thành vấn đề”, nói xong lại nhìn Đại Lý nháy mắt cười.

Phi Nhi chớp luôn cơ hội: “Anh xem A Thành kia, anh ấy nói ngọt hơn cả anh đấy!”.

Đại Lý run rẩy: “Đại tiểu thư, đừng so sánh thế được không? Chúng ta không nên mâu thuẫn nội bộ, không nên trúng kế của kẻ địch, anh đây chắc chắn là thành thật hơn”.

Đại Lý và Phi Nhi cùng cười đùa, nhìn họ giống hệt một đôi tình nhân thực sự. A Thành quay sang tôi cười bảo chúng tôi cũng không được thua bọn họ.

Ăn cơm xong, không khí vui vẻ vẫn bao trùm quanh chúng tôi, đặc biệt là khi hai người kia tặng cho tôi và Phi Nhi mỗi người một bông hoa hồng cành dài, ngày lễ Tình nhân thế này đúng như có nhân tình thật vậy.

Cuối cùng chúng tôi cũng tìm thấy một quán rượu, lễ Tình nhân có khác, quán nào cũng chật người. Chúng tôi phải khó khăn lắm mới tìm được chỗ ngồi, gọi một chai vodka rồi bắt đầu chúc rượu nhau. Tôi và A Thành một phe, Phi Nhi và Đại Lý một phe.

Tôi chưa bao giờ uống rượu với bọn họ, không ngờ tửu lượng của ai cũng rất khá. Âm thanh trong quán cộng với tiếng cười nói của mọi người khiến không khí vô cùng ồn ào náo nhiệt. Nếu cứ vui vẻ như thế trải qua lễ Tình nhân này, tôi thực sự sẽ rất mãn nguyện.

Trong đám đông, hình như tôi thấy Vân Dịch đang ngồi một mình dựa vào quầy bar, trông rất cô đơn. Vậy mà khi tôi rẽ đám đông đi tới, thì người trước mặt lại hoàn toàn xa lạ.

Hơi rượu bốc lên kích thích tinh thần, tôi bắt đầu lắc người theo điệu nhạc. Không quên được cũng kệ, giờ tôi không cần phải gượng ép điều gì cả.

Phi Nhi và mấy người trong bọn cũng nhảy theo. Trong không khí náo nhiệt và cởi mở đó, mà trái tim tôi vẫn có chỗ thấy nhói đau.

Tôi nghĩ mình đã say rồi. Cả bốn chúng tôi cùng say, xiêu vẹo đi trên con đường vắng lặng không người. Tôi gào lên: “Nếu có ai đó cầu hôn, tôi sẵn sàng lấy người ấy ngay lập tức!”

Phi Nhi vỗ lấy tôi: “Ôi, Tử Kỳ, lấy em được không?”

Tôi thở dài: “Còn say hơn cả tôi rồi”. Nói xong tôi mới phát hiện, cho dù bước chân loạng choạng, đầu nóng bừng nhưng tôi vẫn là người tỉnh nhất trong cả đám.

Về đến nhà, tôi lấy bình ra cắm bông hoa hồng mà A Thành tặng. Uống rượu cho tới khi ngà ngà là hay nhất, lúc đó có cảm giác phiêu diêu, bồng bềnh. Tiếc là tôi không có thói quen uống rượu một mình, nếu không ngày nào cũng phải tự cụng ly mới được. Cảm giác hơi say này thật tuyệt, thật hay!

Tôi cảm giác cái tổ của mình hôm nay thật sạch sẽ, thật ấm áp. Từ ngày tới đây tôi chưa từng chuyển nhà, bởi ở chỗ này, tôi có thể cảm nhận được hơi thở của Vân Dịch. Anh đã cau mày giúp tôi dọn dẹp quần áo, rồi rửa và thái thức ăn. Anh đã làm gì nhỉ? Nhớ lại bàn thức ăn với những món ăn nguội hôm đó, mà tôi không nhịn được cười.

Tắm xong, tôi lên giường, trời hơi lạnh. Tiện tay, tôi cầm lấy tấm ảnh của mình và Vân Dịch đặt lên gối, tôi muốn nói chuyện với anh.

Tôi nói, “Vân Dịch, em thấy cô đơn. Cô đơn quá!”. Thế là anh lại mỉm cười bước về phía tôi.

Tôi nói, sự ồn ào trong quán rượu, sự náo nhiệt đó càng làm tăng thêm nỗi cô đơn trong lòng. Anh vẫn cười và bước về phía tôi.

Tôi ngủ, mơ thấy anh cười bước về phía mình, bên anh không hề có người con gái nào.

Lễ Tình nhân qua đi, tết âm lịch cũng tới.

Phi Nhi và Đại Lý hình như đang ngày càng xích lại. Chúng tôi cũng trở nên thân thiết hơn, cười đùa với nhau nhiều hơn. Tôi thấy A Thành mua một túi vịt quay, què anh ta ở Giai Mộc Tư, anh ta mua về cho người nhà ăn Tết chẳng? Tôi tiện hỏi: “Anh mua về cho bố mẹ ‘chúng mình’ ăn Tết à?”

Người phương Nam chúng tôi thường không phân biệt rõ “chúng mình” và “chúng tôi”, cho rằng đều giống nhau. Với người phương Bắc, thì câu nói: “Bố mẹ chúng mình” có nghĩa là bố mẹ của cả tôi và anh. Nhưng khi lỡ miệng rồi tôi mới phát hiện ra mình nói nhầm.

A Thành cười trả lời: “Đúng vậy, mua cho bố mẹ ‘chúng mình’ mà”.

Tôi nghĩ chắc chắn lúc đó mặt tôi đang đỏ lên, nhưng vẫn trừng mắt lên nạt: “Định trêu tôi hả?”.

A Thành không chịu bỏ qua cơ hội này, tiếp tục múa mép: “Hay là, khi nào ‘em’ đưa ‘anh’ về thăm bố mẹ ‘chúng mình’ nhé?”.

Tôi bực quá, không thềm để ý đến anh ta nữa, Đại Lý và Phi Nhi đứng cạnh cười ha hả sung sướng, Đại Lý đùa: “Vừa mới qua ngày lễ Tình nhân mà đã định rước nàng về dinh rồi sao? Hai người nhanh quá đấy. Phi Nhi, anh cũng muốn gặp bố mẹ ‘chúng mình’”.

Phi Nhi cũng hưởng ứng rất nhanh: “Vâng, muốn gặp bố mẹ ‘chúng mình’, thì cũng phải xách theo túi vịt quay nhé”.

Tôi thực sự dở khóc dở cười.

Quyên Tử gọi điện hỏi xem tôi có về không, tôi bảo đường xa nên không về. Cô ấy nói, ra Tết sẽ gửi thịt lợn muối của Tô Hà cho tôi. Nghe thấy thế, tôi đã muốn về rồi, nhưng lại sợ đau buồn khi thấy ngôi nhà cũ, nên đành từ bỏ.

Trước Tết, tôi đi siêu thị mua toàn đồ ăn, định sẽ ăn Tết luôn ở nhà. Vật giá tăng đến chóng mặt, mười tệ nửa cân rau xà lách, tôi xách túi lớn, túi bé ra khỏi siêu thị mà lòng thấy hối hận. Ra vậy taxi thì hầu như không có xe trống, cứ thế này có khi vài tháng sau tôi mua tạm cái xe cũ cho xong. Có những hôm đi làm quảng cáo phải ngồi xe buýt, thật đúng là quá lãng phí thời gian. Chỉ có những lúc như thế này, tôi mới thêm muốn được tự lái xe làm sao.

Xách một đồng hồ linh kinh, tôi đang cố gắng bước lên xe buýt, thì bỗng một chiếc xe đỗ ngay bên cạnh. Nghe như tiếng Vân Dịch, tôi quay đầu lại, đúng là anh thật.

Tôi lạnh người khi thấy bên cạnh anh vẫn là cô gái mình nhìn thấy khi chọn mua đèn hôm trước. Anh gọi tôi: “Lên xe đi, anh đưa em về”.

Tôi chẳng biết phải làm sao, xe phía sau thì cứ bấm còi inh ỏi đòi nhường đường, giờ những gì tôi thấy chỉ là anh đang nói, và cô gái đang nhìn tôi với ánh mắt tò mò.

Lúc đó tôi cảm thấy cực kỳ lúng túng. Trên người là chiếc áo nhung dày, tay thì khệ nệ xách đồ. Vì quá nhiều đồ và nặng, nên chúng bắt đầu có hiện tượng rơi ra ngoài. Đầu tóc mấy ngày chưa gội, giờ dính bết vào nhau, đôi giày đang đi dính đầy bùn đất.

Còn cô gái bên cạnh anh thì vừa trẻ vừa đẹp, đôi mắt to tròn, trong sáng. Những cô gái Vân Dịch thích thường có đôi mắt trong sáng như vậy. Đôi mắt của tôi đã mất đi vẻ thuần khiết đó từ lâu. Cứ mãi nghĩ ngợi như vậy, rồi tôi bỗng thấy đôi tay mình nhẹ bẫng, thì ra Vân Dịch đã tiến tới và xách đồ lên xe, anh nói về hơi bực mình: “Em còn không mau, những người lái xe kia sẽ nhảy ra ột trận đấy”.

Tôi sực tỉnh, đúng là các xe phía sau đang bấm còi inh ỏi và la mắng ầm ĩ. Tôi vội mở cửa sau lên xe. Trên đường đi, chúng tôi không ai nói với ai câu nào, tôi chỉ thi thoảng lén nhìn anh.

Không biết bao lâu rồi tôi chưa gặp anh nhỉ? Tôi mơ hồ nghĩ lại, lần gặp trước, khi đi mua đèn, có lẽ cách đây cũng phải hai tháng. Những lần vô tình gặp nhau thế này trên đường không biết có được bao nhiêu lần? Bốn tháng này anh đều ở thành phố B sao? Hoàn toàn không giống với cảnh gặp lại như trong tưởng tượng của tôi. Không khí trên xe thật ngọt ngào, chúng tôi giống như người qua đường đi nhờ xe của nhau vậy. Mùa thu năm ngoái, anh vẫn còn đưa tôi đi chơi núi Thái Sơn, tình cảm mặn nồng, vậy mà chỉ loanh quanh có mấy tháng, tất cả đã thay đổi. Tôi cảm thấy rất hoang mang.

Bỗng nhiên anh hỏi: “Tứ Kỳ, sao mua nhiều đồ như vậy? Không biết đi thêm ít lần nữa sao?”.

“Người mua đồ dùng cho năm mới rất đông, nên chỉ cần chen nhau một lần cũng đủ thấy khổ rồi.” Sao giọng tôi lại bình tĩnh được như thế chứ? Chẳng có chút khác thường nào sao?

Vân Dịch không nói thêm gì. Cô gái bên cạnh anh bắt đầu mở miệng nói liên thanh. Giọng cô ấy rất nhẹ nhàng, nghe ra không phải là người ở đây. Cô ấy hỏi rất nhiều, và Vân Dịch cũng nhẹ nhàng trả lời.

Tôi quay ra ngoài ngắm nhìn hàng cây ven đường cùng những người đạp xe trên phố đang lùi dần về phía xa, không muốn nghe họ đối thoại nữa. Tôi và Vân Dịch chỉ cách nhau chỗ ngồi trước và sau, vậy mà sao cảm giác như cách nhau cả một thế giới.

Trong xe có tiếng nhạc, là bài hát mà tôi rất thích: Sống như hoa mùa hạ. Tôi lắng nghe giọng hát khàn khàn của Phác Thụ: “Em là tia sáng bùng lên trong chốc lát, là ngọn lửa lướt qua chân trời. Vì anh em không màng tới điều gì, em sắp tắt lụi và không thể quay trở lại. Em ở đây! Ở đây! Thoáng qua như cánh chim, đẹp tuyệt như hoa mùa hạ...”.

Bỗng nhiên Vân Dịch lên tiếng hỏi tôi: “Tứ Kỳ, điện thoại của em à?”.

Tôi giật mình, vội vàng tìm điện thoại trong túi, vừa ấn phím nghe thì tiếng A Thành đã vang lên. Tôi hơi ngại liếc nhìn phía trước, qua kính chiếu hậu thấy hình như Vân Dịch đang cười. “Chuyện gì thế? Anh về đến nhà chưa?”

Tôi hỏi A Thành. Anh ta đi trước hai ngày, nên bây giờ chắc cũng về tới nhà rồi.

A Thành cười vui vẻ nói: “Tử Kỳ, bố mẹ ‘chúng mình’ hình như nhớ cô, nên đang hỏi bao giờ cô về thăm họ đấy”.

Tôi đỏ mặt: “Cái anh này, lại thế rồi”, rồi nghĩ đến trò đùa hôm đó, cũng bật cười: “Khi nào lên thì mang quà theo nhé”.

“Chắc chắn rồi, những gì ngon bố mẹ làm sẽ mang lên hết cho các cô. Cô ăn Tết một mình thật đấy à? Đáng thương quá...”

A Thành vẫn liến thoắng, còn tôi cũng không muốn tắt điện thoại, dù sao thì nó cũng làm tôi đỡ ngượng ngùng khi ngồi trên xe. Nhưng lại không biết nói với A Thành cái gì nữa, nên đành cứ cầm điện thoại nghe anh ta nói hết chuyện này sang chuyện khác, cho đến khi thấy xe rẽ vào khu nhà ở tôi mới tắt máy.

Xách đồ xuống xe, tôi lịch sự nói lời cảm ơn Vân Dịch và chào tạm biệt cô gái. Cho đến khi không nhìn thấy họ nữa, tôi mới cẩn mõi bước vào nhà.

Tôi sợ quay đầu lại, không dám quay lại. Chuyến đi nhờ xe làm tôi càng trở nên thảm hại hơn.

Đến tối, tôi nhìn vào tấm ảnh, mắng Vân Dịch: “Người ta nói vui cái mới không quên thứ cũ, sao anh không làm được như thế?”. Tôi cầm bức ảnh vuốt ve nụ cười của anh, rồi khẽ nói: “Anh thực sự sẽ không còn vừa cười vừa bước đến bên em nữa sao?”.

Tôi tìm một cái hộp, cất tất cả những bức ảnh của anh vào đó, chỉ để lại trên bàn bức ảnh với nụ cười hiền từ của mẹ. Tôi làm nũng bà: “Con chỉ có một mình rồi, bây giờ thực sự chỉ có một mình rồi!”.

Mẹ tôi cười nói sẽ luôn bên tôi, nên tôi yên tâm đi ngủ.

Thế rồi tôi bỗng choàng tỉnh, bên ngoài trời mờ sáng, một màu xanh mơ màng. Bây giờ mới có bốn giờ, tôi khoác vội cái áo choàng và bước đến bên cửa sổ, ngoài kia đã được phủ kín một lớp tuyết, và tuyết trắng vẫn đang rơi, lặng lẽ.

Tôi nhìn, và lặng lẽ khóc.

Buổi sáng sớm với những bông tuyết bay lất phất, một mình tôi lặng lẽ khóc trong căn phòng.

Nếu tôi không gặp lại anh, nỗi đau trong tim đã không bị khuấy động. Tôi bình thần đi qua anh, vét hết lòng kiên ngạo để đắp lên con đê kiên cố, bảo vệ lấy trái tim đau khổ.

Từ hôm tình cờ gặp lại và đưa tôi về nhà cho đến khi hết Tết. Vân Dịch không xuất hiện thêm lần nào nữa.

Qua Tết, mọi người lần lượt đi làm. Quả nhiên A Thành mang rất nhiều đặc sản ở quê nhà lên chia ọi người, cũng mang đến cho tôi một phần, rồi nói: “Tử Kỳ, bố mẹ ‘chúng mình’ đặc biệt làm cho cô đấy”.

Trong phòng làm việc vang lên những tiếng cười lớn.

A Thành tiếp tục: “Còn bố mẹ ‘chúng mình’ khỏe không?”.

Tôi thật thà trả lời: “Bố mẹ tôi mất rồi”. Cả văn phòng bỗng trở nên im lặng.

A Thành ngượng ngùng sờ sờ mũi: “VẬY À, TỬ KỲ”.

Nhìn dáng vẻ của anh ta, tôi không nhịn được cười nói: “Được rồi, tôi không giận đâu”.

Thấy tôi cười, A Thành mới thở phào, đang định nói gì thì Tổng biên tập bước vào đưa cho chúng tôi mấy tấm thiệp mời và nói: “Tuần sau có buổi dạ hội, là bộ phận Thiết kế tổ chức, các cô cậu không có việc gì thì tham gia nhé, nhớ là phải trang điểm ăn vận cho đẹp vào đấy”.

Cái se buốt của tháng Ba, với những cơn gió thổi mạnh mang theo cả cát làm cho thành phố luôn chìm trong mù mịt, mờ ảo. Khi ra khỏi cửa, bạn không thể không mang theo một chiếc kính, khăn choàng và áo khoác dài, mặc kệ có xấu thế nào cũng phải mặc cho đến khi bước vào tòa soạn mới cởi bỏ chúng ra mà thở phào được.

Không biết bọn Phi Nhi đang bàn bạc chuyện gì, khi tôi đi đến, thấy họ hỏi: “Tử Kỳ, buổi dạ hội tối nay chị đi không?”.

Tôi thực sự đã quên bém mắt. Những loại thiệp mời thế này, tòa soạn thường nhận được rất nhiều, nhưng không bắt buộc lần nào cũng phải đi.

Phi Nhi nhắc tôi: “Năm nay lại lưu hành phong cách trang trí nội thất mới, nghe nói tối nay rất nhiều công ty hàng đầu đến tham gia. Nếu có thể hòa nhập được, thì cơ hội kiếm tiền cũng không ít đâu”.

Phi Nhi nói đúng, buổi dạ hội với quy mô lớn đầu xuân, hơn nữa lại là nhà đầu tư của tạp chí chúng tôi, quen biết thêm nhiều công ty nội thất cao cấp cũng là một việc tốt. Nghe nói còn có cả mấy nhà thiết kế danh tiếng tham dự. Tôi vẫn cho rằng thiết kế quảng cáo và thiết kế nội thất, khoản tiền kiếm được tương đương nhau. Nhưng không ngờ vài ngày trước, tôi chỉ giúp các chuyên gia bán bản thiết kế nội thất phòng bếp mà đã kiếm được cả tháng lương. Nên tôi nghĩ công việc này rất có tiền đồ. Làm dần dần không khéo việc tôi nói với Úc Nhi là sẽ mua xe và nhà trong hai năm nữa có khi lại thành hiện thực.

Nhắc đến tiền, tôi nghĩ ngay đến việc mình lái một chiếc xe con cũ, vui vẻ hoàn thành vai trò một người vợ. Bây giờ mua một chiếc xe cũ không thành vấn đề, nhưng còn là người vợ, ái chà, tôi không đủ tư cách nữa rồi.

Có nhà ở, coi như tôi có gia đình ở thành phố B. Trong các việc ăn ở đi lại ở đây, thì việc ở được xem là hàng đầu. Điền Hoa mua nhà cũ ở huyện Thông với giá hơn ba trăm nghìn, căn nhà như vậy cũng là rẻ. Mới đầu chỗ đó đúng là khá xa xôi, nhưng bây giờ tàu điện ngầm đã thông nên giá nhà của cô ấy đã lên đến sáu trăm nghìn. Căn phòng của Úc Nhi khi mua là hơn năm trăm nghìn với sáu mươi mét vuông, bây giờ cũng đã tăng lên thêm hơn một trăm nghìn nữa.

Nhu cầu của tôi cũng không cao lắm, chỉ cần ba mươi mét vuông là đủ. Nghĩ mới thấy, việc ổn định chỗ ở với người từ xa đến thật không dễ dàng chút nào. Nhưng nhà ở quê cũng đã tặng cho Quyên Tử, như vậy coi như tôi không còn nhà rồi. Con ốc mới là con vật yêu nhà nhất, đi đến đâu cũng mang nhà theo trên lưng. Nếu căn nhà ở quê Tô Hà mà dịch chuyển được lên đây... Ôi, không biết đáng bao nhiêu tiền nhỉ?

Đang tưởng tượng tới viễn cảnh tốt đẹp thì Phi Nhi hươ tay trước mặt tôi nhắc: “Lấy lại tinh thần nào! Chị có đi không?”.

Đi chứ, sao lại không đi được! Phải đi trang điểm ngay thôi, Tổng giám đốc trước của tôi đã từng nói, một cô gái xấu mà nỗ lực nhiều sẽ có được nhiều hơn một cô gái xinh đẹp.

Bây giờ tối, một đoàn năm người của tòa soạn chúng tôi cùng nhau vui vẻ đi tới bữa tiệc. Vừa vào đến hội trường, mọi người đã lập tức tản ra đi tìm mục tiêu của mình. Không giống như ngày lễ Tình nhân, là phải có một trai một gái làm thành đôi. Lần này, mấy người con gái chúng tôi kết hợp thành một tổ.

Tôi và Phi Nhi cùng lấy một ly rượu và hòa vào đám người, thấy người quen thì chào hỏi, thấy người lạ thì hễ có cơ hội là bắt chuyện. Bắt chuyện là một nghệ thuật, trong chuyện này thì Phi Nhi là tay lão luyện, tôi chỉ cần theo như cô ấy là được.

Tổng kết kinh nghiệm của Phi Nhi có mấy điểm sau: một là bắc cầu dắt dây, tận dụng sự quen thân để giới thiệu làm quen với người khác; hai là chiếm vị trí chủ đạo, nhiệt tình đưa đối phương vào mối quan hệ như đã quen biết từ trước; ba là dùng chính cách của đối phương để đối phó, điều này yêu cầu tôi phải cách xa cô ấy. Thế là cô ấy một mình cầm ly rượu đứng đó, chỉ một lát sau đã có người chủ động xuất hiện làm quen.

Sau một hồi theo cô ấy len lỏi giữa rừng hoa tạo ấn tượng, chúng tôi tìm một chỗ để nghỉ ngơi. Tôi hỏi Phi Nhi: “Phải đưa hết danh thiệp mới về à?”.

Phi Nhi nói: “Tất nhiên rồi, phải có trách nhiệm với công việc chứ?”, nói rồi, ánh mắt của cô ấy chợt sáng bừng lên.

Tôi nhìn theo ánh mắt đó, sao lại là anh ấy? Liệu có phải nghiệp vụ của Vân Thiên đã mở rộng hơn rồi không? Phi Nhi ngồi bên nói về Vân Dịch: “Triển Vân Dịch, ba mươi hai tuổi, chưa kết hôn, Thạc sĩ, Tổng giám đốc Tập đoàn Vân Thiên”.

Nghe xong mà tôi giật mình, tiếp đó lại nghe cô ấy thở dài: “Người ta cũng chỉ hơn mình có vài tuổi, thế mà nửa đời sau đã thấy an nhàn rồi, cuộc đời thật không công bằng!”.

Tôi hỏi Phi Nhi: “Cô quen anh ấy à?”.

Phi Nhi lắc đầu: “Nghe mọi người trong tạp chí nói thế”. Mắt cô ấy sáng dần lên: “Từ trước tới giờ không biết Vân Thiên còn có ngành này, bây giờ đi làm quen vậy”. Nói xong Phi Nhi đi về phía Vân Dịch.

Tôi không đi cùng mà đứng ở một góc xa, nhìn anh qua đám người. Anh mặc một bộ vest màu tro, rất đẹp. Trước kia tôi luôn trêu anh là cái mắc áo, tôi lấy đỉnh đầu mình để đo chiều cao của anh, anh cao hơn tôi đúng một cái đầu. Tôi thường tính sự chênh lệch rồi nghiêm túc nói với anh, mặt anh dài mười tám centimet, tôi đưa tay ra tính cẩn thận cho anh xem, một khuôn mặt quá dài! Lúc đó hai tay anh cù vào người tôi cười nói: “Đám nói mặt anh dài hả?”

Miên man với những dòng ký ức, môi tôi nở nụ cười lúc nào không hay, bỗng nhiên bên cạnh có tiếng hỏi: “Nhìn thấy gì mà cười như vậy?”.

A Thành đang đứng cạnh tôi cười. Phi Nhi đã thành công trong việc tiếp xúc với Vân Dịch, cô quay lại ra hiệu cho chúng tôi. A Thành vui vẻ: “Phi Nhi tạo quan hệ còn tốt hơn cả việc làm quảng cáo, không biết tại sao cô ấy vẫn chưa có bạn trai nhỉ?”.

“Anh sai rồi, anh không thấy ánh mắt của Đại Lý đang nhìn Phi Nhi à?” Tôi hất hàm chỉ về phía Đại Lý.

“Thật không ngờ ngày lễ Tình nhân lại tạo ra một mối lương duyên như vậy”, A Thành thở dài. Đang nói chuyện thì Phi Nhi và Vân Dịch đi về phía chúng tôi, tôi nên đi hay ở lại đây? Nhưng rốt cuộc thì cũng không có lý do gì để rời đi cả, đành phải bình tĩnh ở lại chờ họ đến.

Phi Nhi giới thiệu tôi và A Thành với Vân Dịch. Vân Dịch mỉm cười: “Lại gặp người quen, cũng là duyên phận, phải không Tử Kỳ?”.

Tôi cười không nói gì.

Phi Nhi vui mừng nói: “Thì ra hai người quen nhau à?”.

Vân Dịch giải thích với cô ấy: “Trước kia Tử Kỳ từng cộng tác với Vân Thiên”.

Thì ra đã trở thành mối quan hệ công việc rồi.

Được lắm.

Vân Dịch tiếp lời: “Chúng tôi vừa thành lập công ty thiết kế, cũng mới bắt đầu thôi, đang muốn tạo mối quan hệ với tạp chí các cô. Tử Kỳ, tuần sau cô và đồng nghiệp đến công ty tôi bàn chuyện được không?”.

Phi Nhi tỏ ra vui sướng, đứng bên cạnh Vân Dịch và nháy mắt với tôi.

Kinh doanh phải không? Là kiếm tiền phải không? Tôi không nghĩ rằng sẽ có một ngày kiếm tiền của Vân Dịch. Không thấy tôi lên tiếng, Phi Nhi vội tiếp lời: “Đúng là một cơ hội tốt, chị vui quá hay sao mà không nói nên lời vậy?”. Nói xong cô ấy lại cười: “Tối nay được lộc quá”.

Không biết tôi luyện ình về bình thần đến mức nào rồi nhỉ? Nhìn thấy Vân Dịch mà tim tôi cũng không đập nhanh hơn, đó là vì tình yêu đã gần hết? Hay tình yêu lúc này chỉ còn là những ký ức?

Phi Nhi không phản đối việc chúng tôi rời khỏi buổi tiệc sớm, bởi hôm nay đã thu hoạch được khá nhiều, cũng không cần thiết phải làm mình mệt hơn. Đại Lý vậy là có cơ hội đưa Phi Nhi về.

Tôi nhìn thấy nụ cười e thẹn của cô bé, hai người này chắc chắn đã thành một đôi rồi, chỉ còn chờ ngày đẹp để chính thức thông báo với mọi người mà thôi.

A Thành đòi đưa tôi về, ngồi lên xe của anh ta, tôi càng thêm mong có thể tự lái chiếc xe của mình: “A Thành, có thể giúp tôi tìm một chiếc xe cũ được không?”.

A Thành cười nói: “Cuối cùng cũng muốn lái xe rồi à? Cô không sợ nữa sao?”.

Tôi nói: “Người ta nói lái được xe chủ yếu là quen tay, dần dần sẽ lái tốt thôi”.

Anh ta vui vẻ: “Đúng vậy, không có xe thì chán lắm, bây giờ tôi dạy cô lái xe nhé?”.

Sau đó anh ta lái vào một khu chung cư mới, đường đi rất lý tưởng, người qua lại không đông, buổi tối lại càng vắng. Tôi chuyển sang ngồi sau vô lăng, lo lắng đến nỗi hai bàn tay toát hết mồ hôi, khởi động mấy lần mà xe vẫn không nổ máy.

A Thành cười an ủi: “Đừng lo, cô cứ nhấn ga mạnh hơn một chút”.

Từ khi tôi lấy bằng cho đến nay, hình như chưa lái xe bao giờ, bởi tôi luôn sợ. Nhờ sự nhẫn nại của A Thành mà tôi quen dần. Tôi lái rất chậm, A Thành cũng không giục tôi cố lên, cố lên giống như thầy dạy trước kia.

Lái được một tiếng, A Thành động viên tôi: “Cô lái xe rất ổn, sẽ càng ngày càng tốt thôi”.

Tôi đánh xe dừng lại bên đường, lòi thuốc lá ra hỏi, “Anh hút không?”.

A Thành không hề hỏi tôi sao lại hút thuốc, mà chỉ cầm một điếu và châm lửa.

Tôi dặn anh ta: “Đừng nói ra ngoài nhé, làm ảnh hưởng đến hình ảnh”.

Anh ta cười.

Đôi lúc tôi cảm thấy A Thành rất giống Đại Hải, rất ra dáng đàn anh. Đại Hải kém tôi hai tuổi, còn A Thành bằng tuổi tôi, nhưng anh ta thận trọng hơn Đại Hải. Anh ta nói với tôi: “Từ Kỳ, cô và Triển Vân Dịch quen nhau lâu lắm rồi phải không? Không chỉ là mối quan hệ công việc đúng không?”. Đồng nghiệp với nhau rất ít khi hỏi về chuyện đời tư của đối phương, trừ phi đó là mối quan hệ cực kỳ thân thiết.

Tôi không trả lời, mà hỏi lại: “Gia đình anh đã giục anh chuyện lập gia đình chưa?”.

A Thành cười gượng: “Tết về nhà mọi người vui vẻ quây quần bên nhau, chẳng ai giục gì cả, họ không vội thì tôi vội gì. Tuy thế, ở đây mà có bạn gái cũng tốt hơn là ở một mình”.

Chúng tôi im lặng không nói gì. Với những người ngoại tỉnh mà nói, có nhà ở thành phố B và có người ở nhà chờ bạn, thì cuộc sống hoàn toàn khác nhau.

Nhìn khói thuốc bay ra khỏi cửa, tôi cười bảo: “Có bánh mì, hẳn sẽ có sữa, anh sẽ tìm thấy người phù hợp thôi”.

A Thành lại bắt đầu: “Hay là hai chúng ta thành một đôi? Đúng như ước nguyện của bố mẹ ‘chúng mình’!”

Tôi trả lời một cách tự ti: “Đàn ông hai mươi chín tuổi là cái tuổi đẹp nhất, đàn bà hai mươi chín tuổi có khác gì bà đậu phụ, tôi không muốn lúc ra ngoài sẽ làm anh mất mặt”.

A Thành cười lớn: “Như vậy không tốt sao? Thực ra tôi là người rất chắc chắn, có thể cho cô cảm giác an toàn. Đến lúc đó sẽ chỉ có cô treo trên cái cây thô kệch xiêu vẹo là tôi thôi”.

Tôi trừng mắt: “Dù sao tôi cũng phải tìm một cây tử đàn, như vậy mới có hương vị”.

“Cây tử đàn lắm cành nên nhiều người muốn leo, rất phiền phức, cô quăng dây thừng để trèo, cũng chưa chắc đã lên nổi”, A Thành nói với vẻ coi thường.

“Anh nói sai rồi, tôi không nói là sẽ trèo lên, tôi sẽ chặt nó và làm một cái quan tài, sau đó nằm vào, như vậy trăm năm sau cũng không hỏng được, lại không sợ ai đến cướp đi”, tôi đối đáp.

A Thành phá lên cười, tiếng cười vang vọng trong đêm, khoảnh khắc đó tôi biết rằng mình sẽ có thêm một người bạn thân thiết.

Anh ta không biết rằng, cây tử đàn của tôi mọc trên một ngọn núi cao, tôi chỉ có thể đứng dưới chân núi ngắm nhìn. Có lẽ, tôi nên tìm một cái cây thích hợp để treo cổ chết cho xong, nhưng tôi mong sẽ được chết một cách cam tâm tình nguyện.

15. Chương 15

Vân Dịch lấy một điều thuốc ra hút, ăn cơm xong liền hút thuốc sao? Tôi cũng rút một điều ra châm lửa, và nhìn thấy anh hơi nhướn mày. Đây là lần đầu tiên Vân Dịch tận mắt thấy tôi hút thuốc. Nhưng anh không nổi giận, chỉ lặng lẽ tắt điều thuốc của mình, sau đó lại nhìn tôi...

Phi Nhi luôn ghi nhớ việc hợp tác với Vân Dịch, rồi lại tính toán: “Một trang năm mươi nghìn, hai trang một trăm nghìn, làm ba kỳ trong ba tháng ít thì một trăm năm mươi nghìn, nhiều là ba trăm nghìn. Hai người nhiều nhất có thể kiếm được năm mươi nghìn, làm thiết kế chụp ảnh còn kiếm thêm hơn một nghìn nữa...”.

Tôi nghe mà chóng hết cả mặt. Nếu có thể, tôi không có ý định, cũng không muốn tiếp xúc nhiều với Vân Dịch.

Nhìn cô ấy tính toán với vẻ thích thú, tôi thở dài: “Phi Nhi, cô đi một mình được không? Như vậy có thể kiếm thêm tiền rồi”.

Phi Nhi không đồng ý: “Sao thể được, chưa nói đến việc Triển Vân Dịch mời hai chúng ta đi, chỉ nói đến tình nghĩa giữa chúng ta, em cũng không thể ăn một mình được”. Tôi cảm thấy Phi Nhi rất đáng yêu. Trong nghề làm quảng cáo, việc tranh giành khách hàng của nhau giữa các đồng nghiệp có thể dẫn tới tranh cãi hoặc đánh lộn, không bao giờ có chuyện nhường bộ. Hoàn toàn là vì tiền, trần trụi là vì tiền.

Áp lực của nhân viên kinh doanh của bộ phận Quảng cáo là rất lớn, việc hoàn thành nhiệm vụ không hề đơn giản. Thị trường bây giờ phụ thuộc vào người mua, mua hàng một lần thì dùng cả vài năm, trong vài năm đó coi như bên bán không mở hàng nữa. Làm tốt vừa có danh tiếng, tiền bạc lại kiếm được nhiều, làm không tốt, các mối quan hệ sẽ loạn cả lên, đến khi đó lại phải xoay sở mọi cách, giống như con nhặng xanh bay tứ tung. Có lúc mời khách hàng ăn cơm, chi phí bỏ ra rất lớn, nhưng vẫn không thành công trong việc ký kết hợp đồng.

Phi Nhi có thể nói câu đó làm tôi rất cảm động. Ở buổi tiệc hôm trước vì không biết tôi và Vân Dịch quen nhau nên cô ấy mới giới thiệu hai chúng tôi. Còn Vân Dịch chắc chắn biết tôi rất cô đơn ở thành phố này nên anh vẫn quan tâm, và chủ động hợp tác làm ăn. Việc tốt như thế theo lời nói của Phi Nhi thì là: “Một con thỏ đã chạm vào nòng súng”, ý là con thỏ tươi đã được đưa đến cửa, không giết cũng phí.

Tôi cười thầm và nghĩ, nếu Vân Dịch biết chúng tôi đang coi anh như con thỏ, liệu anh ấy có hối hận vì đã nhanh chóng hợp tác với chúng tôi không nhỉ? Lẽ ra nên nhử mồi chút đã, ời xuống và từ từ câu chữ. Dù sao nếu biết đang có cơ hội làm ăn cùng công ty của anh thế này, chắc chắn sẽ có một hàng dài nhân viên kinh doanh xếp hàng chờ đợi được hợp tác.

Làm ở đâu cũng giống nhau thôi, Triển Vân Dịch, là anh tình nguyện để em kiếm tiền của anh, tình nguyện khiến mối quan hệ giữa chúng ta trở thành quan hệ làm ăn, vậy thì cứ thế đi. Em bây giờ không cao ngạo được nữa, phải quyết tâm thực hiện kế hoạch mua nhà, trong khi anh lại vui vẻ đóng góp, sao em có thể từ chối được. Huống hồ, em dựa vào năng lực của bản thân để kiếm tiền, cầm tiền của anh thì cũng phải làm cho tốt, em lại có tinh thần trách nhiệm cao, chắc chắn sẽ chẳng lấy không tiền của anh.

Y hên, Phi Nhi lái xe đưa tôi tới gặp Vân Dịch. Trên đường đi, cô ấy nói không ngừng, đại ý là mỗi người chúng tôi sẽ đóng vai kẻ cứng rắn, người mềm dẻo khi nói về chi phí quảng cáo. Tôi thực sự thấy không vui, cô ấy còn tự nhiên phân cho tôi vai cứng rắn, Phi Nhi nói: “Vì chị và Triển Vân Dịch đã quen nhau rồi”.

Tôi không hiểu, hỏi lại cô ấy: “Quen nhau thì phải cứng rắn à?”.

Phi Nhi cười: “Thế là chị không hiểu rồi, nếu vào vai mềm dẻo, nhìn thì có vẻ như chị đang chăm sóc anh ta, nhưng sẽ tạo cho anh ta sự nghi ngờ đấy. Thời buổi bây giờ chẳng phải ‘càng quen biết càng lèn cho đau sao’? Cho nên chị phải đóng vai cứng rắn, nói là giá đã thấp nhất rồi, không thể thấp hơn nữa, và phải làm ra vẻ bất lực. Nhớ nhé, em xin chị ba lần, chị mới được miễn cưỡng đồng ý, và phải nói thêm là nếu chỉ làm một kỳ mà với giá thế này là không được!”.

Nghĩ đến những lời cô ấy nói mà tôi không nhịn được cười. Triển Vân Dịch, thì ra em được phân vai diễn này để tính sổ với anh! Từ trước tới giờ toàn là em bị anh cho vào thế bị động, lần này có dịp để trả thù rồi! Bỗng nhiên tôi cảm thấy vui, một niềm vui khó nói thành lời.

Mới đi qua hai dãy phố, Phi Nhi đã bảo tới rồi, tôi ngạc nhiên vì đây không phải là văn phòng của Vân Thiên, nhưng Phi Nhi nói địa chỉ Vân Dịch đưa là ở đây.

Chúng tôi đi thang máy lên tầng mười một, tầng này có khoảng bốn hay năm công ty gì đó. Không kịp nghĩ ngợi nhiều, tôi cùng Phi Nhi đi thẳng đến công ty thiết kế mà Vân Dịch đã nói.

Cũng có khoảng mấy chục người đang bận rộn làm việc trong văn phòng. Tôi nhìn thấy cô gái cùng Vân Dịch đi mua đèn hôm trước đang ngồi trước máy tính làm việc. Mọi người đều nói kiêng kỵ nhất là đưa người yêu vào công ty làm, bất kể cô ấy có làm được việc hay không thì cũng khiến cho các nhân viên khác khó xử. Phong cách làm việc của Vân Dịch hẳn là không phải như vậy, lẽ nào anh ấy mở công ty này cho cô gái đó?

Sau khi hỏi lý do đến công ty, lễ tân đưa chúng tôi tới thẳng phòng Tổng giám đốc. Vân Dịch cũng đang bận, nên không ngẩng lên nhìn chúng tôi mà chỉ nói: “Chờ tôi hai phút thôi, tôi xong rồi đây. Tiểu Chu, rót trà mời khách đi, à, một trà, một cà phê”.

Tôi và Phi Nhi ngồi xuống, nhìn quanh phòng. Đây là lần đầu tiên tôi đến văn phòng của Vân Dịch, lúc tới Vân Thiên tôi cũng chỉ vào chỗ Úc Nhi. Căn phòng này nhỏ hơn phòng làm việc của Úc Nhi, diện tích chỉ khoảng hơn hai mươi mét vuông, nhưng trang hoàng rất thanh lịch, màu sắc tươi sáng. Nền màu xanh xám nhạt, còn tường sơn màu trắng. Chúng tôi đang ngồi trên bộ sofa trắng với những chiếc gối cùng màu. Bàn trà được chạm khắc tinh xảo kiểu cổ, bên trên đặt một tấm kính vừa vặn. Hệ thống sưởi lắp đặt rất đẹp, nó không phải được lắp bên dưới mà cho cao lên phía trần nhà, đến nửa tường thì mở rộng ra tạo thành kệ đựng đồ và giá sách. Chỉ riêng thiết kế của hệ thống sưởi cũng làm cho người khác hài lòng. Đây là phong cách trang trí đặc sắc của người miền Bắc. Chiếc bàn mà Vân Dịch ngồi làm việc cũng không giống như một cái bàn làm việc, nó giống bàn dùng để viết thư pháp hơn. Ngoài điện thoại và máy fax ra thì căn phòng này chẳng còn thứ gì giống với phòng làm việc. Không biết ai đã thiết kế ra, căn phòng tạo cho người ta cảm giác rất dễ chịu.

Đối với một công ty thiết kế, thì đây là căn phòng kiểu mẫu. Tôi thấy Phi Nhi cũng đang ngấm ngấm, ánh mắt hiện rõ sự thích thú.

“Xem xong chưa? Cho tôi ý kiến đi.” Vân Dịch đứng lên đi đến ngồi đối diện với chúng tôi.

Phi Nhi nhìn Vân Dịch với ánh mắt ngưỡng mộ: “Tổng giám đốc Triển thật đẹp trai, nếu chụp ảnh anh cho lên trang quảng cáo, chắc chắn hiệu ứng sẽ rất tốt”.

Cũng hơn nửa năm rồi tôi không nhìn anh gần thế này, gương mặt anh cũng không thay đổi nhiều, vẫn đôi mắt sáng, có chăng chỉ là ánh mắt hơi mang chút mệt mỏi.

Anh cười nói: “Nếu làm người mẫu mà có thể giảm chi phí quảng cáo, tôi rất sẵn lòng”.

Ôi, Triển Vân Dịch làm người mẫu? Nếu đăng lên, chắc chắn không chỉ làm mất mặt Triển gia!

Phi Nhi đưa ra bảng giá quảng cáo của bên chúng tôi, Vân Dịch chỉ liếc qua rồi cười nói: “Nói giá chuẩn luôn đi, bao nhiêu phần trăm giá niêm yết?”.

Anh ấy hiểu, giá quảng cáo là một chuyện, chi phí thực tế phải được tính sau khi đã thực hiện. Mức giá của sếp tôi là ba mươi lăm phần trăm giá niêm yết, trong quyền hạn, chúng tôi có thể đưa ra mức bốn mươi phần trăm. Phi Nhi đã thương lượng với tôi, cố gắng đạt bốn mươi lăm phần trăm là tốt nhất. Cô ấy thương lượng giá với Vân Dịch giảm mức giá sáu mươi phần trăm lúc đầu xuống còn năm mươi phần trăm, sau đó quay sang nhìn tôi.

Tôi căng óc bắt đầu vai cứng rắn của mình: “Năm mươi phần trăm này là rất ưu đãi rồi, đó cũng là bởi lần đầu chúng ta hợp tác với nhau”.

Không chờ cho Vân Dịch lên tiếng, Phi Nhi cũng bắt đầu: “Từ Kỳ, không phải chị còn vài chỗ khác để bàn hợp đồng quảng cáo sao? Ở đây lỡ một chút, thì kiếm lãi ở những chỗ kia bù vào, Tổng giám đốc Triển đã cởi mở thế rồi”.

Trời ơi, cái giọng của Phi Nhi làm tôi không sao kìm nổi, nhất thời cũng không biết nói thế nào, chỉ nhớ Phi Nhi đã dặn đi dặn lại là xin tôi ba lần mới được gặt đầu, nên tôi đành làm ra vẻ khó khăn, nói: “Phi

Nhi, không được đâu”.

Phi Nhi lại quay sang thuyết phục Vân Dịch, anh nói: “Công ty chúng tôi cũng mới thành lập, nên tiền bạc cũng còn đang khó khăn, hai cô suy nghĩ lại xem?”.

Công ty mới thành lập? Khó khăn về tiền bạc? Sao tôi không cảm giác thấy điều đó ở Vân Dịch? Không phải công ty mở bằng tiền riêng của anh? Không phải là mở cho cô gái kia sao? Bỗng nhiên tôi lại nhập vai chuẩn xác hơn: “Tổng giám đốc Triển, anh cũng biết chúng tôi làm quảng cáo rất khó khăn, giá này cũng là giá mà tòa soạn đưa ra”.

Anh nhìn tôi cười mà không nói gì.

Phi Nhi làm ra vẻ do dự nài nỉ: “Tử Kỳ, hay thế này! Vì là lần đầu tiên hợp tác với Tổng giám đốc Triển đây, nên không thể không nể mặt, chỗ em cũng có vài hợp đồng khác nữa, bù đắp vào nhau thì tính cho anh ấy bốn mươi lăm phần trăm đi!”.

Đây mới là lần thứ hai, phải ba lần mới có thể gạt đầu được! Tôi quay sang Phi Nhi phân bua: “Phi Nhi, nhưng mà như thế thì quý này coi như cô làm không công đấy. Hơn nữa như vậy có được hay không cũng chưa biết, với giá này tôi sợ tòa soạn sẽ không đồng ý”.

Tôi liếc nhìn Vân Dịch, hình như anh đang cố nén nụ cười, bàn tay đưa lên miệng để che đi, nhưng không giấu nổi cái nhếch mép kia, tôi không kìm được, lườm anh một cái.

Anh ho lên hai tiếng rồi nói: “Thế này đi, giá cuối cùng của chúng tôi là bốn mươi phần trăm giá niêm yết, như vậy có thể hợp tác được là tốt nhất, nếu không để lần sau có cơ hội vậy”.

Phi Nhi vừa uống trà, vừa nhú mào, thở dài. Chúa ơi, thế là cô ấy đã năn nỉ tôi lần thứ ba rồi. Tôi định đóng tiếp vai cứng rắn của mình, nhưng nụ cười trên khuôn mặt của Vân Dịch nói cho tôi biết anh ấy hiểu mọi thứ, và thích thú xem màn kịch đang diễn ra, xem chúng tôi biểu diễn. Chắc chắn anh biết mức giá trong quyền hạn của tôi và Phi Nhi. Bất kể thế nào cũng phải thành công với đơn hàng này, tôi không diễn nữa, gạt đầu biểu thị sự đồng ý.

Tôi chưa làm món liên quan tới rùa bao giờ, mà hề chưa từng làm, tôi đều cho vào hầm.

Trở về nhà, tôi đun một nồi nước rồi cho rùa vào, bỏ thêm gừng, tỏi, hành lá, vụn thật to bếp lên. Tôi không yêu cầu người bán rùa làm thịt nó, mà để nguyên như vậy nấu lên rồi mang ra bàn.

Ngồi chờ Vân Dịch đến mà lòng tôi ngổn ngang, không biết rốt cuộc anh muốn gì đây? Sự việc cũng đã trôi qua nửa năm rồi. Nếu nói anh hiểu nhầm tôi, thì tôi không thể giải thích được tại sao mấy lần gặp, anh đều tỏ ra hòa nhã, gần gũi đến vậy. Nếu nói anh không hiểu nhầm, vậy tại sao anh không tìm tôi? Tôi đã chờ đợi, chờ đợi đến nỗi không còn cảm giác gì nữa.

Hôm nay gặp Tiểu Vi, khi Vân Dịch giới thiệu về cô ấy, tôi biết mình đã nghĩ hơi nhiều. Lần trước anh đi mua đèn chắc là để phục vụ cho công việc. Mà tôi cũng không hiểu sao anh còn thời gian rảnh đi thành lập công ty thiết kế quy mô cũng không lớn lắm. Còn nữa, sao hôm nay tự nhiên anh lại muốn đến đây ăn cơm? Còn muốn ăn ở nhà nữa? Anh định làm gì? Tôi cứ nghĩ ngợi lung tung, cảm giác đầu to ra vì nghĩ nhiều.

Tôi đưa mắt nhìn về phía chiếc bàn, trên bàn không còn tấm ảnh Vân Dịch vừa cười vừa bước về phía tôi nữa, chỉ còn bức ảnh của mẹ. Mẹ cười nói với tôi, sống làm sao không thẹn với lòng là được. Đúng vậy, tôi chưa hề làm gì có lỗi với Vân Dịch, thì sao phải lo lắng bất an nhỉ?

Nghĩ lại buổi sớm đợt trước Tết khi tôi bỗng nhiên thức dậy, một mình nhìn tuyết rơi ngoài cửa và khóc, nhớ lại cái tát của anh, cảm giác đau rát lúc ấy dường như vẫn râm ran đến tận bây giờ.

Tôi lại thấy tức giận, Triển Vân Dịch, tôi cam đoan tối nay sẽ là một bữa tiệc Hồng môn[1]. Tôi thấy tiếc vì đã không mua thêm bột ba đậu[2] để cho vào canh.

[1] Tiệc Hồng môn: Là một điển cố liên quan tới Lưu Bang, ý chỉ về ngoài bữa tiệc là để tiếp đãi nhưng thực ra là một cái bẫy dành cho người được mời tới.

[2] Cây ba đậu còn gọi là mắc vát, cóng khói, bả đậu, giang tử, mãnh tử nhân, lão dương tử, ba nhân, mần đế, cây đế, cây đét. Dầu ba đậu là một loại thuốc tẩy cực mạnh, gây nôn mửa, đi ngoài nhiều, thoát mồ hôi,

còn có thể dẫn tới tử vong.

Tôi lục tung đồ lên để tìm, cuối cùng cũng thấy mấy gói thuốc giải nhiệt. Mỗi lần trong người bị nhiệt, tôi đều uống loại thuốc này, chắc chắn sẽ đau bụng đi ngoài, tránh được bị táo bón. Tôi đọc đi đọc lại mấy lần những chú ý và kiêng kỵ bên trên bao bì, uống vào cũng không chết người, chỉ khiến khó chịu thôi. Hải lòng với lựa chọn của mình, tôi nghiền loại thuốc đó ra thành bột rồi đổ hết vào nồi canh, nhìn con rùa đã được nấu chín đang nổi trên mặt nước, tôi nói một mình: “Anh mà không đau bụng, em sẽ gọi tới 12315 kiện chất lượng thuốc có vấn đề!”.

Không được, trai chưa vợ gái chưa chồng ở cùng trong một căn phòng, lỡ có chuyện gì xảy ra thì làm thế nào? Tôi lại không thể đánh được anh ấy. Nghĩ đi nghĩ lại, tôi liền gọi điện cho Úc Nhi nói, nếu mười giờ đêm nay mà chưa thấy tôi gọi điện thì hãy báo cảnh sát giúp. Nghe vậy Úc Nhi cứ cười mãi: “Tử Kỳ, là cậu phòng cướp hay phòng trộm vậy?”.

Tôi nghiêng răng trả lời: “Ngày trước thì phòng cháy, phòng trộm, phòng ký giả, bây giờ thì mình thay đổi rồi, phòng cháy, phòng trộm, phòng Triển Vân Dịch. Muốn làm bữa tiệc Hồng môn, nhưng không thể sử dụng dao búa được, nên mình phải dùng trí tuệ thôi. Nhớ đấy, mười giờ mà không thấy mình gọi điện thì nghĩa là có chuyện xảy ra, cậu phải đến đây ngay lập tức, đến muộn thì đừng có trách mình”.

Úc Nhi chỉ cười lớn, không trả lời.

Tôi quan sát lại căn phòng một lượt xem còn sót lại đồ gì của Vân Dịch chưa thu vào không, và thấy hải lòng. Tất cả đã sẵn sàng, chỉ còn thiếu nhân vật chính thôi. Tôi tự dặn lòng mình phải thật kiên định, dù anh có nói bất cứ điều gì cũng phải nhớ lại cái tát thù hận đó.

Mùa xuân, bảy giờ tối, mùi canh rùa thơm phức.

Tôi cười vui vẻ bày thức ăn, dựa cửa nhìn ra xa, chờ khách đến.

Hơn bảy giờ, tiếng chuông cửa kêu, tôi chạy ra mở, liền bị một bó hoa bách hợp to thơm nồng chặn ngay trước mặt. Cái gì thế? Tưởng dùng bó hoa này là có thể làm tôi bỏ qua cho anh sao? Hoa thì nhận, nhưng canh thì anh vẫn phải ăn thôi.

Khuôn mặt điển trai của Vân Dịch lộ ra sau bó hoa: “Anh đói rồi”, nói xong liền bước vào trong nhà một cách rất tự nhiên.

Anh đói? Anh đói thì liên quan gì đến tôi. Tôi ôm bó hoa cùng bước vào. Vừa đặt bó hoa lên bàn, quay lại đã thấy Vân Dịch ngồi xuống ghế bên bàn ăn, tốt, biết lịch sự, vẫn không cầm đũa trước.

Tôi ngồi đối diện, lườm anh rồi nói: “Sao anh lại đến đây ăn cơm?”.

Vân Dịch nhìn món “Ếch nhảy cầu” và canh rùa được bày trên bàn mà nuốt nước bọt: “Anh đói rồi”.

“Anh đói thì đến đây ăn cơm, không đói thì không đến, nghĩ chỗ của em là nhà hàng à?” Tôi có lý do để tức giận, ý anh là gì chứ?

“Tử Kỳ”, ánh mắt anh đầy trêu mến, nhưng miệng lại nói: “Món canh này nấu thơm đấy! Màu đỏ này là thứ gì vậy?”.

Hóa ra anh thấy hào hứng với món canh rùa. Tôi uể oải trả lời: “Món ếch và canh rùa, ăn đồng loại như thế mới bổ”.

Vân Dịch không hề tỏ ra tức giận, dùng muôi múc canh, tôi vội giật lấy muôi nói: “Để em”.

Tôi cầm muôi và đũa cố gắng múc con rùa vào bát của anh, nhưng không vừa, con rùa chín bốc hơi nghi ngút, dầu thò ra ngoài. Tôi ngây người, anh cũng ngẩn ra, tình huống này thật trớ trêu. À, nước canh, nước canh mới là bổ nhất, tôi vội lấy cái đĩa và gắp con rùa vào, sau đó múc cho anh một bát canh rồi nói: “Uống một chút canh trước khi ăn cơm sẽ rất tốt”.

“Tử Kỳ, trước kia em bảo sẽ nấu cho anh ăn một bữa linh đình, hôm nay đúng là có đủ cả ếch và rùa, ngon hơn hẳn mấy món ăn của anh.” Vân Dịch vẫn tươi cười.

Tôi ngồi nhìn Vân Dịch uống canh, sau đó lại múc thêm một bát nữa cho anh: “Để nguội một chút nữa hãy uống, anh cứ ăn ếch với rùa đi đã, ăn hết rùa trước nhé”.

Vân Dịch nhìn tôi tò mò: “Em cũng ăn đi chứ? Hàm lâu lắm phải không? Có phải em cho thuốc gì vào không?”.

Tôi ăn? Tôi không ăn loại canh rùa đã bỏ thêm nguyên liệu này đâu.

Vừa nói Vân Dịch vừa múc cho tôi một bát: “Tử Kỳ, mấy tháng này sao em vẫn gầy thế? Bình thường em ăn uống thế nào? Ăn nhiều vào chứ”.

Tự nhiên sao lại khuyên tôi thế nhỉ? Tôi vội vàng chuyển chủ đề: “Anh đến đây làm gì?”. Sắc mặt tôi lúc này hẳn là khó coi lắm.

Vân Dịch cười thành tiếng rồi nói: “Về nhà ăn cơm vợ nấu, chứ còn đến làm gì?”.

Anh nói gì cơ? Đúng là đồ khốn! Anh coi tôi là gì vậy? Tôi tức giận: “Anh nói đi là đi, nói không quan tâm đến em nữa là không quan tâm nữa, anh còn tát em! Bây giờ, những chuyện này là thế nào đây?”.

Càng nghĩ tôi càng thấy tức, nhìn anh bằng đôi mắt đầy giận dữ.

Anh đang cố gắng ăn, cố gắng gặm con rùa kia, anh ăn giống như một con ma đói đã lâu không có gì bỏ bụng, vừa ăn vừa càu nhàu: “Để anh lót dạ trước, ăn xong anh sẽ giải thích cho em hiểu”.

Tôi... tôi không nén được, lòng mềm nhũn, thế rồi quên mất mình đã cho vào canh cái gì, cầm cả bát lên uống. Ngon quá, sau đó tôi lại múc ình thêm một bát nữa.

Tôi đứng lên xách nồi cơm điện đến lấy cho anh một bát cơm. Hồi ở Tô Hà, nếu tôi ăn một bát thì anh sẽ ăn ba bát, ăn xong tôi sẽ ngồi nhìn anh ăn, rồi xới cơm cho anh, gấp thịt trong đĩa thức ăn sang bên để anh tiện gấp... Sao tôi lại cứ nhớ đến những việc ầm áp đó chứ, chủ đề của ngày hôm nay là trả thù mà!

Sau khi ngấu nghiến ăn xong, Vân Dịch vỗ bụng thở ra một hơi dài nói: “Tử Kỳ, tài nghệ nấu ăn của em khá quá, sau này được ăn ngon rồi”.

Tôi lại cố nén, lặng lẽ thu dọn bát đĩa, để tạm vào trong bếp, bây giờ tôi không còn tâm trí đâu mà rửa nữa.

Vân Dịch đi đến và ôm lấy eo tôi từ phía sau. Sóng mũi cay cay, tôi chớp chớp mắt cố bình ổn cảm xúc, rồi đẩy anh ra, bước vào phòng. Tôi hất cằm về chiếc ghế sofa với vẻ nghiêm túc, ý bảo Vân Dịch hãy ngồi ở đó để nói chuyện.

Vân Dịch lấy một điều thuốc ra hút, ăn cơm xong liền hút thuốc sao? Tôi cũng rút một điều ra châm lửa, và nhìn thấy anh hơi nhướn mày. Đây là lần đầu tiên Vân Dịch tận mắt thấy tôi hút thuốc.

Vân Dịch rất ghét những phụ nữ hút thuốc, thực ra tôi đã bỏ thuốc, nhưng sau khi anh đi, chỉ còn một mình, tôi đã hút lại. Tôi chờ đợi cơn giận của anh. Bây giờ mà anh nổi giận, tôi sẽ còn tức giận hơn.

Nhưng Vân Dịch không nổi giận, chỉ lặng lẽ tắt điều thuốc của mình, sau đó lại nhìn tôi, ý là anh đã tắt thuốc đi rồi thì tôi cũng không thể hút tiếp? Tôi cười thầm trong bụng, kệ anh.

Chắc trước đó Vân Dịch cũng đã nhìn ra, trong căn phòng nhỏ thế này mà lại có nhiều gạt tàn đến thế. Ở đâu cũng có, đủ loại, màu sắc phong phú.

Anh chăm chăm nhìn tôi và nói: “Tử Kỳ, phụ nữ hút thuốc không tốt, anh đã từng nói em không nên hút thuốc rồi”.

Bây giờ tôi chỉ muốn cãi nhau thôi: “Phụ nữ hút thuốc là phụ nữ xấu sao? Cái này, không ảnh hưởng đến bản chất một con người”.

“Không ảnh hưởng đến bản chất một con người, nhưng không tốt cho sức khỏe, hay là anh sẽ cai thuốc, không hút nữa, em cũng thế được không?” Anh dùng giọng nói dịu dàng khuyên tôi.

Tôi lúc nào cũng chỉ thích mềm dẻo chứ không thích cứng rắn, thế nên sự dịu dàng của anh làm cơn giận trong tôi gần như tan biến, và cuối cùng cũng phải tắt điều thuốc đi. Nói thật, tôi không quen hút thuốc trước mặt anh, như thể cứ cảm thấy mình đang làm điều gì đó rất tội lỗi. Nhưng tôi không nghĩ mình lại

có thể dễ dàng bỏ qua cho anh như vậy. Bình thường tôi rất mong anh, mong anh đến tìm tôi, nhưng khi gặp rồi thì những ám ức lại cứ chực nổ ra.

“Em đang trách anh phải không? Tử Kỳ?” Anh vẫn bình tĩnh, đôi mắt sâu thẳm như không thấy đấy. Anh lại nói: “Em đang trách anh đánh em rồi không đến tìm em nữa, và biến mất luôn, đúng không?”

Phải, tôi đang trách anh, tôi có thể buông tay, nhưng tôi trách anh, trách anh không nói một câu nào với tôi mà chỉ có sự lạnh lùng, vô tâm. Trách anh có thể dịu dàng với người con gái khác, trách anh để tôi cô đơn trong trận chiến này.

Tôi đứng lên đi về phía cửa sổ, nhìn ra tòa nhà bên ngoài.

Vân Dịch thở dài đưa tay kéo tôi, tôi tránh sang một bên.

“Tử Kỳ, anh không có thời gian, anh quá bận trong nửa năm qua, không có nổi một ngày nghỉ ngơi.”

Tôi không tin anh bận đến nỗi một cuộc điện thoại cũng không gọi được.

Tất cả nỗi đau của mấy tháng qua đều như tăng thêm, tôi không thể chấp nhận những lời anh giải thích. “Đến một cuộc điện thoại anh cũng không gọi. Khi quay về anh cũng không tìm em.” Tôi quay lại nhìn anh, “Anh đã có thể ra tay đánh em? Anh quá giỏi, thế mà anh không thể nghe dù chỉ một câu từ em? Anh không tin em?!”. Mắt tôi đỏ lên, nói gần như quát.

“Anh trở về từ Anh, sau đó đi Hồng Kông, rồi lại thành lập công ty, tự mình thành lập công ty thực sự rất khó khăn. Lúc vừa quay về định gọi điện cho em, nhưng lại nghĩ đợi mọi việc lắng xuống sẽ mang đến cho em sự bất ngờ. Đừng giận anh nữa, Tử Kỳ”, Vân Dịch nhẹ nhàng nói.

Anh đến gần ôm lấy tôi, tôi vùng ra nhưng không được, cuối cùng tôi gục vào ngực anh òa lên khóc: “Em không cùng với Ninh Thanh đối phó với anh, không có chuyện đó, không có”.

Anh vỗ về: “Anh biết, khi anh ta ra tay anh đã biết rồi, lúc đó anh rất mệt, rất mệt, chỉ muốn nhanh chóng quay về để gặp em, nhưng lại thấy em và Ninh Thanh ở bên nhau, cơn giận trong lòng anh không biết từ đâu đến. Anh định đánh cho anh ta một trận, nhưng em lại lao vào, anh thì đang quá tức giận nên đã tát em. Khi ấy em đau tới không còn sức lực mà vẫn bênh vực anh ta, anh không nổi điên mới là lạ!”.

Tôi ngạc nhiên nhìn anh: “Vậy là anh không hiểu nhầm?”.

Vân Dịch cười: “Không, ngay từ đầu anh đã nói với em, Tử Kỳ, anh không hiểu nhầm. Từ trước tới giờ anh chưa bao giờ hiểu nhầm em, chỉ là anh tức giận quá thôi”.

“Anh tức giận là có thể đánh em sao? Sau đó thì phải áo rồi đi?”, giọng tôi bắt đầu lớn hơn.

“Hãy tha lỗi cho anh, anh đã không kiềm chế được bản thân. Nhà anh xảy ra quá nhiều chuyện, anh vô cùng mệt mỏi, nên mọi tức giận đã đổ lên đầu em, hãy tha thứ cho anh, Tử Kỳ.”

Tôi nhìn anh thực sự không dám tin: “Anh có biết tối hôm đó đã xảy ra chuyện gì không? Anh có biết để lại em một mình đối diện với Ninh Thanh nguy hiểm thế nào không?”.

“Tử Kỳ, anh xin lỗi, lúc đó anh vừa xuống máy bay, thực sự rất mệt, nên đã không thể suy nghĩ nhiều, anh đã bỏ sót điều đó. Cả đêm anh phải thức để giải quyết công việc, ngày hôm sau lại vội vàng lên máy bay, mấy ngày liền không được ngủ, mệt mỏi vô cùng. Anh nghĩ em sẽ hiểu. Bây giờ tốt hơn rồi, anh đã rời khỏi Triển gia, tự làm việc của mình, cũng vừa ổn định thôi”, anh giải thích tình hình lúc đó.

Nhưng anh đâu có biết đêm đó đối với tôi khủng khiếp đến mức nào. Đêm đó tôi chỉ còn mỗi cách gọi cho 110. Đêm đó, tôi không dám nghĩ lại nữa.

Tôi khép mi với hai hàng nước mắt, gơ tay tát mạnh vào má anh.

Anh đứng yên chịu đựng, cũng không hề nổi giận, chỉ nhẹ nhàng nói: “Đã đánh lại rồi, thoải mái rồi chứ? Có thể tha thứ cho anh rồi phải không?”.

Tôi... tôi không biết, tôi cau mày... đau bụng, là món canh rùa! Sao anh không sao nhĩ? Tôi chạy ù vào nhà vệ sinh. Vừa khóc vừa đi ngoài, tôi hận anh. Ra khỏi nhà vệ sinh, anh hỏi: “Em sao thế?”.

Làm sao tôi có thể nói với anh là mình bị gậy ông đập lưng ông được? Tôi tức giận bảo: “Con người có ba cái gấp, đơn giản thế thôi, anh có thể đi được rồi”.

Vân Dịch vẫn bùi ngùi: “Hãy tha lỗi cho anh, Tử Kỳ, chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu, không có Triển gia, không có những thứ khác, em hãy làm những gì em thích, anh làm việc của anh, tất cả sẽ tốt thôi...”.

Tôi không còn kịp để ý những gì anh nói nữa, vì lại vội vàng chạy vào nhà vệ sinh. Lần này đã khiến Vân Dịch hoảng, anh nhú mồm hỏi với theo: “Rốt cuộc là em bị sao thế?”.

Tôi còn muốn hỏi anh, chuyện này là thế nào? Sao anh không bị sao?

Tôi không trả lời. Lúc tôi ra, anh khoanh tay nhìn tôi: “Em ăn gì vào nên bị đau bụng phải không?”.

Lần này thì giọng anh không nhẹ nhàng chút nào, câu gì mà câu? Tôi mệt mỏi trả lời: “Canh rửa!”.

“Sao anh không bị gì?” Vân Dịch nghi ngờ.

Tôi mới là người thấy kỳ lạ đây, anh ăn nhiều như thế, ăn hết cả một con rửa nhỏ, nhưng người đau bụng lại là tôi? Tôi cảm thấy tủi thân, rất tủi thân.

“Là em ra tay phải không? Cho bột ba đậu vào canh đúng không?” Anh tức giận, cuối cùng cũng trở về bản chất của mình.

Cho bột ba đậu thì đã tốt, như thế, anh không đau thì em sẽ không mang họ Đường!

Tôi lao vào nhà vệ sinh lần thứ ba, đã có hiện tượng mất nước.

“Rốt cuộc em đã cho gì vào canh?” Anh gầm lên giận dữ.

Tôi hơi run, đành tiết lộ: “Là... thuốc giải nhiệt cho vào ba gói”.

Mặt anh biến sắc xem lại các hướng dẫn sử dụng trên bao bì của các gói thuốc, rồi không nói gì mà lôi tôi ra ngoài.

“Anh làm gì đấy?”

“Đến bệnh viện! Tốt nhất là em nên im lặng mà đi theo anh, anh thực sự đang rất muốn đánh em đây!” Anh vẫn tức giận.

Tôi cũng không muốn phải chạy vào nhà vệ sinh nữa, nên ngoan ngoãn đi theo anh đến bệnh viện. Nhìn mũi kim truyền nước, tôi bắt đầu run rẩy. Anh liền lấy tay che mắt tôi lại không cho nhìn, tôi chỉ cảm thấy cánh tay mình vừa lạnh, vừa đau. Không phải là tôi sợ đau, mà là tôi muốn khóc, nhưng anh lại gần giọng lên với y tá: “Cô nhẹ hơn một chút được không?”.

Chắc cô y tá thấy anh đang tức giận, nên chỉ nhẹ nhàng trả lời: “Đã rất nhẹ rồi”. Sau đó cô ta quay lưng đi ra ngoài.

Tôi mở mắt, anh lườm tôi nói: “Khỏe rồi anh sẽ tính sổ với em”.

Tính sổ với tôi? Tôi vẫn chưa nguôi giận đâu, chỉ là bây giờ đang lỗ vốn thôi, tôi thấy đau bụng. Bỗng nhiên chuông điện thoại của tôi vang lên, là Úc Nhi gọi. Chết rồi, quên mất không gọi cho cô ấy lúc mười giờ.

Đang định bấm nghe thì Vân Dịch giằng lấy điện thoại, nhìn tên người gọi rồi bấm máy nghe. Tôi nghe thấy giọng Úc Nhi: “Trời ạ, cậu mà không nghe điện thoại là mình báo cảnh sát thật đấy”.

Tôi chỉ muốn độn thổ thôi, nhưng điện thoại vẫn trong tay Vân Dịch, anh lạnh lùng trả lời: “Ôi Úc, làm sao phải báo cảnh sát?”.

Tôi quát lớn: “Đó là điện thoại của em, anh không có quyền nghe!”.

Vân Dịch quay sang tôi quát lại: “Không được cử động!”.

Ánh mắt anh lúc này làm người khác phải sợ, chỉ mong sao Úc Nhi sẽ không nói ra việc tôi dặn cô ấy. Nghe điện thoại một lúc thì anh tắt máy, bực bội ngồi xuống cạnh tôi, nhưng lại không nổi giận, chỉ im lặng.

Tôi cũng không muốn quan tâm đến anh, người đàn ông này, người mà tôi đã yêu bao nhiêu năm qua, vậy mà lúc giận dữ lại nổi ra tay đánh tôi. Hơn nữa, rõ là không hiểu nhầm gì, thế mà lại mất tích luôn bao nhiêu tháng. Nói thế nào thì tôi cũng không thể dễ dàng tha thứ cho anh được. Tôi nhắm mắt lại, cơn đau khiến tôi thấy mệt. Tôi muốn ăn gì đó, Vân Dịch lại đang ở đây, cố nhịn vậy. Tôi mơ màng thiếp đi.

Một lúc sau anh gọi tôi dậy, đã truyền nước xong. Cô y tá lúc này hình như muốn báo thù anh hay sao mà khi rút kim tiêm ra nhìn thì thấy nhẹ nhàng mà thực ra rất mạnh. Tôi kêu lên một tiếng, miếng bông trên tay quả nhiên thấm đầy máu. Vân Dịch hoảng sợ lấy tay bịt chặt lấy miếng bông, tôi lúc đầu vẫn còn chịu đựng được, nhưng vì anh bịt miếng bông quá mạnh nên lại thấy đau. “Không đau đâu, Tử Kỳ, em đừng khóc”, anh cố gắng lên.

Tôi lại thở dài nói với anh: “Anh có thể nhẹ hơn được không?”.

Anh lại quay sang mắng cô y tá. Tôi thấy cô ta bị mắng đến suýt khóc, không nín được lên tiếng: “Vân Dịch, muộn lắm rồi, anh nhẹ giọng một chút được không?”.

Anh vẫn cố quay sang lườm cô y tá rồi mới dịu tôi đi.

Lên xe rồi mà anh vẫn bực, tôi vội nói: “Anh sao vậy? Người đau bụng và phải truyền nước là em! Em vẫn chưa hết giận đâu”.

Anh đánh mạnh vô lăng về bên phải, dừng xe lại: “Vì em mà anh bận đến nỗi chân cũng không chạm được xuống đất, vậy mà em còn làm canh rửa gì cho anh ăn? Lại còn chưa hết giận?”.

Tôi nhìn Vân Dịch rồi từ từ nói: “Vân Dịch, em biết anh rất mệt, anh đã từ bỏ nhiều thứ, anh rất muốn sống với em một cuộc sống vui vẻ như ở Tô Hà. Nhưng mà, khi anh đang làm những việc đó, khi anh tát em rồi bỏ đi, khi anh lao vào làm việc, anh có từng nghĩ đến tâm trạng của em không? Có nghĩ đến cảm nhận của em không? Có nghĩ rằng em có thể ở bên để chia sẻ với anh không? Chỉ đến khi anh giải quyết xong hết rồi, mới thông báo với em và nói một câu xin lỗi. Còn lần sau, nếu còn lần sau thì sao? Anh không hiểu nhầm, nhưng em có, em hiểu nhầm anh với Mai Tử, hiểu nhầm anh với cô diễn viên ở Vô Tích, hiểu nhầm anh với cô thiết kế ở công ty”. Tôi nghẹn ngào: “Em không biết gì cả, không hiểu gì cả, thực sự em không thể cùng anh đối diện sao?”.

Tôi mở cửa và lao ra ngoài. Vân Dịch cũng ra theo. Tôi chỉ vào anh nói: “Anh còn lại gần, em sẽ chết cho anh xem!”.

Vân Dịch sững sờ đứng đó, vì đèn xe chiếu ở phía sau anh nên tôi không thấy rõ phản ứng của anh. Tôi vội vã một chiếc taxi, đi được một đoạn xa mới quay đầu nhìn lại, anh vẫn đứng đó.

Tôi tự hỏi bản thân, phải chăng tôi lại một lần nữa đẩy anh ra xa, liệu anh có hiểu không? Tôi có đúng không?

16. Chương 16

“Bắt đầu từ bây giờ, anh chỉ yêu một mình em, cưng chiều em, làm tất cả mọi việc thỏa mãn yêu cầu của em, tất cả lời nói với em đều thật lòng, không bắt nạt em... Anh mãi cảm thấy em là người đẹp nhất, lúc ngủ anh cũng mơ thấy em, trong trái tim anh chỉ có mình em. “Anh nói một thôi một hồi tựa như đang đọc thuộc lòng một lời thoại, ánh mắt sáng lên nụ cười, đầy vẻ dịu dàng.

A Thành tỏ ra là một người làm việc rất hiệu quả, anh ta dẫn tôi đi xem một chiếc Polo dùng rồi, nói là của một người bạn thuộc giới truyền thông, sử dụng rất cẩn thận, còn mới đến bảy mươi phần trăm, mới đi được hai mươi nghìn cây. Giá rất rẻ, bán một nửa ột nửa, chỉ lấy hơn bốn mươi nghìn tệ.

Người mới lái xe bao giờ cũng rất tò mò về chiếc xe mới của mình, suốt ngày hể rảnh rỗi là tôi lại lái xe lang thang trên đường. Tôi đi khắp nơi tìm nhà, nhà mới nhà cũ đều vào xem. Tôi thực sự rất muốn có một căn nhà, một tổ ấm hoàn toàn thuộc về mình.

Triển Vân Dịch không đến tìm tôi. Trong khi ấy, mỗi lần tôi cùng Tiểu Vi đi bài trí phòng mẫu, cô ấy thường hay nhắc đến anh. Tính tình Tiểu Vi rất vui vẻ, tò mò với tất cả mọi nơi ở thành phố B, làm xong công việc tôi đưa cô ấy đi uống trà.

Tìm được một gian nhỏ trong quán trà, ngồi xuống xong, tôi hỏi: “Tiểu Vi, cô thích uống loại trà nào?”.

Tiểu Vi nói giọng ngọt ngào: “Em đang muốn mở mang tầm mắt, loại nào cũng được. Chị Tử Kỳ có thạo về trà không?”.

Tôi nói như đã thuộc lòng: “Quán trà ở đây tên gọi Thanh Trà Quán, dùng loại bàn vuông, ghế gỗ, bày biện đơn giản, thường pha trà vào tách có nắp dậy. Trà của Trung Quốc theo những gì ghi chép được thì xuất hiện sớm nhất là vào thời Tần, đến thời Nam Bắc triều bắt đầu xuất hiện mô hình quán trà, đến thời Đường thì được ghi lại trong văn tự, từ thời Tống trở đi thì xuất hiện rất phổ biến. Hiện nay trên khắp đất nước Trung Quốc, mọi người đều uống trà”.

Tiểu Vi nghe thích thú vỗ tay bôm bốp, nhìn tôi ngưỡng mộ: “Ồi, chị giỏi quá. Nhớ lịch sử rõ mồn một”.

Tôi thở dài, lấy bản giới thiệu trên bàn đưa cho Vi: “Tôi đọc trong này đây, rất nhiều, đọc hết cho cô nghe thì mệt lắm, cô tự xem đi. Tôi gọi trà”.

Cô phục vụ ở bên cạnh nhìn tôi cười. Tôi gọi trà Thiết Quan Âm, nhờ cô ấy pha làm mẫu cho Tiểu Vi xem. Không ngờ xem làm mẫu xong, Tiểu Vi liền đòi pha trà mời tôi. Vốn cho là cô bé chỉ tinh nghịch vậy thôi, không ngờ chỉ trong nháy mắt Tiểu Vi đã pha trà thành thạo không kém nhân viên chuyên nghiệp trong quán. Lúc này đến lượt tôi há hốc mồm tròn xoe mắt, sau đó vỗ tay tán phục.

“Chị Tử Kỳ, ở chỗ em cũng rất coi trọng việc uống trà, anh Vân Dịch cũng là một cao thủ về trà đấy”, cô ấy hết sức khiêm tốn.

“Anh ấy cũng pha trà giỏi như cô à?” Tôi hơi ngạc nhiên, nhớ lại dáng vẻ anh vụng về làm vỡ ấm trà tử sa lần trước.

“Vân Dịch rất thông minh, muốn lấy lòng bố em nên đã cắt công đến học pha trà suốt một tháng, ngày nào cũng pha, thời gian đó em phải uống no trà của anh ấy”, Tiểu Vi nói giọng trách móc.

Tôi thấy rất kỳ lạ: “Vì sao phải học để lấy lòng bố cô?”.

Chỉ cần ra khỏi công ty là Tiểu Vi rất thích gọi thẳng tên Vân Dịch, bố cô ấy đã quen anh từ lâu. Cô ấy trả lời câu hỏi của tôi rất thẳng thắn, khiến tôi gần như phải nghi ngờ cô bé là thuyết khách được Vân Dịch phái đến.

“Vân Dịch muốn thành lập công ty mới, anh ấy không đứng ra gánh vác công việc của nhà họ Triển, bị bố em mắng là không có khí phách. Trong tay anh ấy nắm cổ phần của họ, những cổ phiếu ấy chỉ có thể bán cho người nhà, anh ấy không chịu thì không thể đổi sang tiền mặt được. Bố em nói nếu muốn mượn tiền thì đừng hòng. Anh ấy bị bố em mắng thậm tệ, vì thế mới tìm cách giả đến học pha trà để lấy lòng bố em...”

Tiểu Vi chỉ nói dăm ba câu, nhưng tôi đã dường như ra được tình cảnh của anh lúc ấy. Tôi không phải là không động lòng, nhưng cảm giác nặng nề trong trái tim lại như đang đánh bại tất cả. Bây giờ tôi phải thông qua người ngoài mới biết được tình hình của anh, vì vậy lại càng thêm tức giận. Tôi không còn tâm trạng nào mà uống trà nữa, ăn một chút bánh rồi đưa Tiểu Vi về.

Có nên đối xử với anh tốt hơn không? Tôi thấy mềm lòng. Trong suy nghĩ của mình, thứ tôi hướng về là sự gắn bó chặt chẽ về tình cảm. Không phải đơn thuần là cho đi hay nhận lại. Tôi biết là khó cho anh, biết mọi chuyện với anh không hề dễ dàng. Có bao nhiêu đàn ông trên đời dám trả giá như vậy vì một người con gái? Xã hội này thực tế như thế, tìm được một tình cảm chân thành là điều không dễ dàng, lẽ nào tôi đã đòi hỏi quá cao?

Tôi thấy mình vô cùng mâu thuẫn.

Vừa hay tòa soạn nhận được một hợp đồng quảng cáo, đối tác trả phiếu du lịch thay cho phí làm quảng cáo, lãnh đạo tạp chí liền lấy đó phát cho nhân viên coi như là một khoản phúc lợi. Tôi và Phi Nhi cùng đi Tứ Xuyên.

Thiên Phủ Chi Quốc[1] đúng là danh bất hư truyền. Đồ ăn thức uống vô cùng phong phú. Tôi và Phi Nhi đến quán ăn vặt Long Sao Thủ, hai chúng tôi đều nghĩ mười lăm tệ ột khách thì được bao nhiêu? Vì vậy, mỗi người gọi một suất ba mươi tệ, liền thấy phục vụ bưng ra từng đĩa nhỏ từng bát nhỏ và từng khay nhỏ đặt lên bàn, loáng một cái đã bày chật cả bàn ăn. Hai người chúng tôi trợn tròn mắt, tưởng chừng con người muốn bật ra ngoài. “Phi Nhi, tôi thấy có lẽ mình phải đi vòng quanh bàn mà ăn”, tôi không nén được thốt lên.

[1] Thiên Phủ Chi Quốc: Có nghĩa là “Đất nước thiên đường”, để chỉ Thành Đô, một tỉnh lỵ của Tứ Xuyên, trước đây thời Tam Quốc, từng được Lưu Bị lập làm đô thành của nhà Thục Hán.

Phi Nhi lấy máy ảnh ra chụp cảnh tôi ăn, xong nhắn tin cho Đại Lý: “Đến đây rồi mới biết thế nào là của ngon giá rẻ”.

Đi một lượt quanh các thắng cảnh trong thành phố, thăm thú Cửu Trại Câu, Đại Phạt Nhạc Sơn, núi Nga Mi, không bỏ sót nơi nào. Để lại cho tôi ấn tượng sâu sắc nhất là núi Thanh Thành. Ngọn núi này được mệnh danh là danh sơn của Đạo giáo nổi tiếng bậc nhất thiên hạ. Tôi nhìn thấy một bức tường ở cung Định Phúc dưới chân núi, trên bức tường khắc hàng chữ: “Thiên pháp địa, địa pháp đạo, đạo pháp tự nhiên”.

Tôi hỏi hướng dẫn viên câu này nghĩa là gì. Hướng dẫn viên không giải thích cho tôi ngay mà chỉ vào ngôi miếu hỏi tôi: “Cô xem ngôi đạo quán này có phải hình dáng không được ngay ngắn không?”.

Tôi nhìn kỹ một lượt, cung Định Phúc xây tựa lưng vào núi, không coi trọng đối xứng bốn bề vững chắc như Tử Cấm Thành. Lầu các ở đây được xây lên nhưng không hề phá hủy đá núi và cây cối, có mấy nhánh cây mọc xiên ra từ bên góc nhưng vẫn không bị chặt đi.

Tôi nói với hướng dẫn viên suy nghĩ của mình, hướng dẫn viên mỉm cười: “Hàng chữ này lấy từ Đạo đức kinh của Lão Tử. Ý là trời đất hình thành từ những hỗn độn sơ khai ban đầu, tư tưởng của Đạo gia chính là căn cứ vào sự chuyển hóa của tự nhiên. Mà đạo là đạo của trời đất, đạo của tự nhiên, vì thế tất cả đều tự nhiên hình thành. Cô xem, tất cả lầu các, đền miếu của Đạo gia đều xây dựng dựa vào thế núi, không gò ép bắt buộc phải theo quy củ”.

Tôi hiểu ra. Giây phút đó trong lòng vui mừng vô hạn. Tôi không cần phải suy nghĩ Vân Dịch đã hy sinh inh bao nhiêu. Anh nên làm gì, thì cứ thuận theo tự nhiên, thuận theo suy nghĩ trong lòng mình mà làm. Anh có nghĩ thông hay không cũng không thành vấn đề. Nếu anh nghĩ không ra, tôi cũng không muốn cứ thế ở bên anh, chúng tôi sẽ chia tay nhau một cách tự nhiên. Còn nếu anh nghĩ ra, và cũng cảm thấy nên như vậy, thì chúng tôi sẽ theo tự nhiên mà ở bên nhau.

Tôi vui mừng, rạo rực mang theo lý luận mới học được trở về thành phố B, mang trái tim vừa được Đạo giáo khai sáng giải quyết các vấn đề trong công việc. Không lâu sau anh gọi điện, bảo rằng buổi tối sẽ đến.

Tôi nghĩ tới món canh rùa mà không nhin được cười, lần này không làm những thứ cổ quái như thế nữa, chỉ nấu vài món đơn giản chờ anh đến.

Khoảng bảy, tám giờ tối, tôi nghe tiếng gõ cửa, vừa mở cửa ra xem, cơ hồ sợ chết khiếp. Vân Dịch dẫn theo mấy người đàn ông cao lớn với một đồng đồ đạc gì không rõ xuất hiện ngay trước cửa, không đợi tôi kịp lên tiếng, anh cười hì hì đẩy tôi vào nhà, quay ra gọi: “Mang tất cả đồ đạc vào đây”.

Tôi ra sức hỏi: “Mang vào? Mang cái gì?”.

Anh không trả lời, chỉ chú ý chỉ đạo mấy người sức dài vai rộng, trông đáng vẻ như nhân viên của công ty dịch vụ chuyển nhà kia tới tấp chuyển từng chiếc hòm vào đặt trong nhà tôi. Chỉ trong nháy mắt, lối vào nhà đã bị những chiếc hòm không biết bên trong chứa gì kia chất đầy, chỉ còn chừa lại một khe nhỏ đủ để lách người qua. Tôi đứng ngây người nhìn anh, không phản ứng được gì.

Mãi đến khi những người kia đi khỏi, tôi vẫn chưa hết sững sờ. Vân Dịch nói: “Bắt đầu từ hôm nay, anh chuyển đến đây ở, chúng ta cùng tìm hiểu lẫn nhau!”. Nói rồi cũng không thèm để ý đến tôi, xoa tay đi vòng quanh bàn ăn, nói với vẻ thèm thuồng: “Trông đã thấy ngon rồi, Tử Kỳ, ăn cơm thôi!”.

Tôi hoàn toàn bị anh đánh bại. Chuyện này là thế nào? Anh bảo muốn chuyển đến đây ở? Tôi không nghe nhầm chứ? Nhìn đồng đồ đạc chất cao như núi kia, rồi lại nhìn căn phòng của mình, tôi không thể nào tính

tâm, không thể nào nghĩ được đến đạo pháp tự nhiên của mình nữa. Tôi chỉ vào đồng hồ đặc không rõ là gì kia, tức giận hét lên với anh: “Triển Vân Dịch! Anh giải thích đi! Như thế này là sao?”.

Anh chớp mắt, ra vẻ như người vô tội, miệng vẫn nhai thức ăn, nói một tràng những câu mơ hồ: “Ồ, là quần áo đồ dùng của anh. Tử Kỳ, em nói đúng, chúng ta có nhiều điều không hiểu nhau, anh quyết định chuyển đến đây, sau này chúng ta cùng ăn cùng ở cùng ngủ, anh làm việc gì sẽ bàn bạc kịp thời với em, những gì em không hiểu anh đều giải thích rõ, không bao giờ để xảy ra hiểu lầm nữa!”. Nói xong, trên mặt anh nở nụ cười rạng rỡ, miệng bóng nhẫy, một tay cầm miếng sườn.

Tôi bị làm cho hồ đồ rồi, tôi không biết từ lúc nào ý tứ của mình lại biến thành yêu cầu cùng ăn cùng ở với anh... Khoan đã, cái gì? Cùng ngủ? Tôi giận đến mức mồm miệng không còn kiêng dè được nữa: “Ý em là anh làm việc gì cũng không quan tâm đến cảm nhận của em, đều không nghĩ tới chuyện cùng em đối diện với những việc đó!”.

Anh vẫn cứ ăn, vẫn cứ cười, vẫn làm ra vẻ vô tội: “Giờ anh đang quan tâm đến cảm nhận của em đây, sẽ không bỏ mặc em một mình nữa, không để em phải một mình đi siêu thị xách túi lớn túi nhỏ, tội nghiệp đến nỗi không có ai đỡ đòn nữa”.

Tôi há hốc mồm, còn chưa biết nói gì, thì đã bị anh tiện tay dứt miếng sườn đang cầm vào miệng: “Ngon lắm đấy, ăn đi, anh đói rồi”.

Vâng, anh đói rồi, còn em thì choáng rồi!

Tôi thức dậy, lúc này muộn nhất chỉ khoảng sáu giờ, tôi trông thấy ánh ban mai mang theo tia nắng mặt trời vừa mới ló, không quen ngủ trên sofa nên ý tưởng ngủ nướng cũng tiêu tan. Nhìn lại mình, người nằm bên trong, chân gác lên thành ghế, đầu chúc xuống dưới, chân để trên cao. Đúng là nghiệp chướng, khắp người đau mỗi thế này đều do Triển đại thiếu gia ban cho cả. Tôi nhìn sang phía giường, “lợn” vẫn đang say sưa ngủ.

Tôi rón rén trở dậy, đến trước giường nhìn anh. Lông mày rậm, lông mi dài, anh ngủ đầy vẻ hài lòng. Hừ, chiếm đoạt giường của mình đương nhiên là mơ thấy mộng đẹp rồi. Tôi lấy son môi viết lên tay trái một chữ “Vương”, lên tay phải một chữ “Bát”[2], nhẹ nhàng ấn lên mặt anh. Anh cảm nhận được, còn chưa tỉnh ngủ, tay vung lên theo phản xạ tự nhiên. Tôi tránh ra, đặc ý nhìn hai chữ đỏ tươi kia in trên mặt anh.

[2] Vương bát: Cách gọi chung con rùa và ba ba. Người ta còn dùng từ này với nghĩa như một câu mắng. Ví dụ như: “Đồ khôn!”.

Đã từng đọc được một thông tin. Có một tên trộm vào nhà người ta ăn trộm, đang định hành động thì chủ nhà trở về. Tên trộm nhanh trí trốn ngay xuống gầm giường, định chờ chủ nhà ngủ say lại bò ra ăn trộm, không ngờ đợi mãi thế rồi hần ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Nửa đêm lại còn ngáy nữa. Chủ nhà xem tivi nghe thấy có âm thanh rất kỳ lạ, không phải từ tivi phát ra, tiếng ngáy ở đâu ra vậy? Mọi người trong nhà tìm kiếm khắp nơi, phát hiện tên trộm đang nằm ngủ say dưới gầm giường. Tên trộm tỉnh dậy bó tay chịu trói, than thở, không nên lưu lại quá lâu ở nơi gáy án.

Lúc đó xem tin này tôi đã cười rất to. Bây giờ thì lấy đó làm kinh nghiệm. Gây án xong, chuẩn ngay cho sớm.

Ra khỏi cửa, đi làm. Tôi quyết định tối nay đến nhà Úc Nhi chiếm đoạt giường của cô bạn, tiện thể tránh cơn giận của Vân Dịch.

Bình pháp có nói: Thứ nhất đang hăng, thứ hai suy yếu, thứ ba cạn kiệt. Tối nay về nhà, Triển đại thiếu gia sĩ khí hẳn đang thịnh. Đường Tử Kỳ tôi không trực diện giao chiến với anh được.

Buổi chiều sắp sửa tan tầm, đang định liên lạc với Úc Nhi thì Vân Dịch gọi điện đến: “Tử Kỳ, anh không có chìa khóa”.

Một câu nói phá hỏng kế hoạch của tôi. Tôi nói, về thăm dò: “Hôm nay em mệt, không muốn nấu cơm”.

“Không sao, chúng ta ra ngoài ăn.” Giọng Vân Dịch không hề mang chút giận dữ nào.

“Buổi sáng chỉ là em đùa thôi, anh có giận không?” Tôi phải tìm hiểu rõ tâm lý địch.

Anh cười rất tự nhiên: “Em đúng là tinh nghịch, lớn thế rồi mà vẫn còn làm trò trẻ con như vậy! Anh không giận đâu”.

Nghe vậy tôi mới thấy yên tâm: “Tối nay em muốn ăn pizza”.

Chúng tôi hẹn thời gian gặp nhau ở một cửa hàng của Pizza Hut. Tôi lái chiếc xe Polo của tôi, anh đi chiếc Audi của anh. Chúng tôi vui vẻ hòa thuận ăn xong Pizza, không thấy trên mặt anh lộ ra manh mối gì. Sau đó ai lên xe người ấy, trở về nhà.

Vừa vào nhà anh liền chất vấn: “Tử Kỳ, son môi của em đâu?”.

Tôi ngoan ngoãn giao dụng cụ gây án cho anh.

“Tốt lắm, không chạy cũng không phản kháng, anh sẽ xem xét và khoan hồng.” Anh đang cười độc địa.

Tôi thấy rất ân hận. Chỗ này đã trở thành thiên hạ của loài sói dài đuôi, nếu là cao thủ đai đen, tôi sẽ ném cả anh lẫn đồ đạc của anh ra ngoài, phui tay đóng cửa không thèm quan tâm.

“Nhắm mắt lại.” Vân Dịch lạnh lùng ra lệnh.

Tôi ngoan ngoãn nhắm mắt, nghe tiếng anh nói bên tai: “Em sợ đến nỗi lông mi cũng đang run”. Sau đó một trận mưa hôn rơi trên mặt tôi, từ trán xuống má xuống cằm xuống cổ, có điều không đặt lên môi.

Tôi mở to mắt, đôi mắt Vân Dịch sáng long lanh, miệng anh, trời đất, miệng anh tô son trông thật kỳ quái. Tôi bừng tỉnh, chạy vào nhà tắm, nghe thấy anh cười ha hả phía sau.

Tôi giận dữ lau sạch son môi dính đầy trên mặt, Triển Vân Dịch, anh thôi nghĩ chuyện ở lại đây nữa đi!

Tôi giận dữ đi ra. Anh nhìn tôi cười. “Triển Vân Dịch, anh quả là thâm độc, đúng là tàn nhẫn, anh chọc ghẹo em vui lắm phải không?”.

“Tử Kỳ, anh thích nhất là xem em trợn mắt tức giận”, anh nói.

Tôi lặng yên.

Anh thôi cười, ôm tôi vào lòng: “Tử Kỳ, chúng mình không cãi nhau nữa, anh không trêu chọc em nữa, sau này chúng mình ở bên nhau, khó khăn đến mấy cũng ở bên nhau”.

Tôi tròn mắt nhìn anh. Anh không né tránh, ánh mắt sâu lắng như đêm đen, nhìn tôi tha thiết: “Anh suy nghĩ lâu lắm rồi, từ trước đến nay, trong suy nghĩ của anh, em luôn đơn giản, nhỏ bé. Anh luôn muốn bảo vệ em, muốn dành cho em điều kiện tốt nhất để cưng chiều em, trông thấy em vui, anh cảm thấy có một sự mãn nguyện không nói được thành lời. Nhưng mà, Tử Kỳ, anh quên mất là em đã lớn rồi, em có suy nghĩ của riêng mình, có không gian của riêng mình. Hôm đó em giận dữ hỏi anh vì sao không thể cùng anh gánh vác...”.

Anh như đang kể lể, cũng như đang chất vấn chính bản thân mình.

“Vì sao vậy? Anh chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này, chưa bao giờ nghĩ rằng em cũng có thể chung vai gánh vác tất cả những khó khăn và phiền não của anh. Anh chưa bao giờ nghĩ đến. Có lẽ thói quen làm việc của anh là một mình gánh vác tất cả, một mình đảm đương bất cứ việc gì, anh chưa từng cảm thấy một mình sẽ mệt mỏi. Anh đã suy nghĩ rất lâu, cho em một điều kiện sống tốt không được sao? Không cần em phải đối mặt với những vấn đề đau đầu kia chẳng phải tốt nhất sao? Nghĩ rằng chỉ cần em không phải gánh vác, thì dù có mệt anh cũng cam lòng, anh thấy vui. Trước đây anh đã gò bó em, em đòi bỏ đi, sau này không gò bó em nữa, em vẫn bảo là không được, em muốn cùng sát cánh bên anh. Anh nghĩ quả thực anh sai rồi, em không phải con chim anh nuôi nhốt trong lồng, chỉ cần cho ăn sẽ thỏa mãn. Cũng không phải con điều anh thả, em bay lên, nhưng anh chỉ cần giật dây là em phải quay về. Em muốn bay cùng anh, phải không? Tử Kỳ.”

Tôi xúc động, nhìn anh không nói nên lời.

“Anh chưa bao giờ nói với em lúc ở nước ngoài anh đã sống thế nào. Anh đã gặp ông nội, đã gặp người nhà họ Triển, anh chưa bao giờ coi mình là người thân của họ. Dừng tiền của họ để đi học, làm việc cho nhà họ, nhưng anh không cam lòng. Sau khi mẹ anh qua đời, trừ một năm ở Tô Hà ấy, anh chưa bao giờ vui vẻ.

Tử Kỳ, chỉ khi nghĩ đến em, anh mới cảm nhận được sự ấm áp và chân tình, vì thế, anh không thể không có em.”

Cuối cùng, tôi cũng dốc hết lòng mình: “Vân Dịch, sau khi mẹ ra đi em rất cô đơn, rất nhạy cảm, em không muốn thua kém, em sợ người ta bảo là anh nuôi em. Em đã rất nỗ lực, học tập cũng tốt, làm việc cũng vậy, em chưa bao giờ thôi cố gắng. Người khác đánh mắng em cũng được, nhưng anh nói một câu nặng lời thì em không chịu nổi. Em chỉ là con bé ở thị trấn nhỏ, rất sợ một gia đình lớn. Em sợ người ta bối mốt, sợ người ta coi thường. Anh nói anh nuôi em, em không chịu được. Bề ngoài em không coi trọng tiền bạc địa vị quyền thế, đó là vì từ sâu trong tận xương tủy em đang tự ti, em cảm thấy mình không xứng với anh. Úc Nhi bảo em quá kiêu ngạo, thực ra là em quá mềm yếu. Vì thế nếu không thể cùng anh gánh vác, em thà không ở bên anh”.

Vòng tay anh ôm tôi càng chặt hơn: “Không được, em không thể không ở bên anh. Anh sợ điều này, vì thế mới chuyển đến ở đây”.

“Vậy là anh cố tình chuyển đến đây à?”, tôi hỏi.

Vân Dịch mỉm cười hôn lên má tôi: “Biệt thự đúng là bán rồi, tất nhiên anh có thể thuê nhà ở ngoài, nhưng chuyển đến đây ở cùng em là điều anh vô cùng mong muốn, như vậy tự nhiên anh không phải đi thuê nhà”.

Tôi thở dài: “Em biết là anh thật lòng”.

“Anh muốn ở cùng em một thời gian, giống như lúc anh ôm em tâm sự trên Thái Sơn trước đây. Em bảo anh thật lòng cũng được, có tính toán từ trước cũng được, anh đã đến đây rồi thì sẽ không chuyển đi nữa. Trong lòng em có vướng mắc đến mấy thì anh cũng nhất định phải gỡ ra. Tử Kỳ, em đừng trách anh không biết phải trái. Anh và em ở bên nhau khó khăn như thế, không phải anh chưa từng nghĩ đến chuyện buông xuôi. Bao nhiêu năm nay, bên cạnh anh cũng không phải không có phụ nữ. Chỉ có điều anh không tìm được, không tìm được thứ cảm giác có thể khiến từ trong sâu thẳm đáy lòng anh muốn bảo vệ, muốn có được ấy.”

Tôi ghen: “Thế anh có bao nhiêu phụ nữ? Hà?”.

Lòng ngực Vân Dịch rung lên, anh cười: “Người ta bảo không ghen là không để ý. Em đang để ý anh, hơn nữa còn rất để ý”.

“Có gì mà đặc ý?” Tôi đưa mắt liếc anh: “Em cũng đi tìm thật nhiều đàn ông, xem anh có để ý không?”.

“Em không cần phải đi tìm đàn ông để chứng minh, câu trả lời đã có từ lâu rồi, anh cũng để ý giống như vậy. Vì thế, Tử Kỳ, em nói em không lấy anh liệu có được không?” Vân Dịch nói bằng giọng tha thiết.

Tôi... cứ đồng ý như thế này sao? Tôi luôn cảm thấy bản thân rất thiệt thòi. Bao nhiêu năm nay tôi chỉ có một mình, dựa vào cái gì mà anh có nhiều phụ nữ như vậy, dựa vào cái gì mà anh vừa mới dịu dàng một chút là mọi việc phải coi như xong xuôi? Từ năm mười sáu tuổi tới lúc gần tròn hai mươi chín như bây giờ, sắp được liệt vào hàng gái già ba mươi, trong mười bốn năm dang dở ấy, tôi luôn vướng víu với anh, “Triển Vân Dịch, anh đáng ghét lắm, chỉ vài câu nói mà đòi em tha thứ, đòi em lấy anh à?!”. Trong lòng tôi không khỏi ầm ục.

“Tử Kỳ, thế này được không?” Anh hôn lên má bên trái của tôi.

“Không được.” Tôi cự tuyệt.

“Còn thế này?” Anh hôn lên má bên phải của tôi.

Tôi lắc đầu.

“Bắt đầu từ bây giờ, anh chỉ yêu một mình em, cưng chiều em, làm tất cả mọi việc thỏa mãn yêu cầu của em, tất cả lời nói với em đều thật lòng, không bắt nạt em, không mắng em, tin tưởng em, nếu có ai bắt nạt em, anh sẽ là người đầu tiên đứng ra bênh vực. Lúc em vui, anh sẽ vui cùng em, em không vui, anh cũng sẽ làm cho em vui. Anh mãi cảm thấy em là người đẹp nhất, lúc ngủ anh cũng mơ thấy em, trong trái tim anh chỉ có mình em.” Anh nói một thôi một hồi tựa như đang đọc thuộc lòng một lời thề, ánh mắt sáng lên nụ cười, đầy vẻ dịu dàng.

Tôi bĩu môi xem thường: “Anh đã nói câu này với bao nhiêu cô gái rồi? Nhớ kỹ thế?”.

Anh lại ôm chặt lấy tôi: “Phụ nữ khó đối phó, bây giờ đã hiểu rồi”.

“Anh làm gì thế?” Tôi ôm lấy cổ anh, hét lên.

“Có câu nói rất hay, lúc nào nên ra tay thì phải ra tay, anh tuyệt đối không phí lời thêm với em nữa.” Anh bế tôi đặt lên giường, cử chỉ dịu dàng của anh biến đâu hết cả, chỉ còn lại sự thô bạo. Anh bịt miệng tôi lại không cho nói nữa, nụ hôn của anh kéo dài mãi không dứt. Tôi thở dài, hai tay ôm vòng quanh cổ anh, nòng nài đáp trả.

Mãi lâu sau anh ngẩng đầu lên nhìn tôi, lửa lòng ngập tràn trong đôi mắt: “Tử Kỳ, em luôn bảo anh chỉ ôm mãi giấc mộng Tô Hà đó, anh cũng không nghĩ ra anh thích em ở điểm nào, nhưng vẫn cứ yêu em”. Anh hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói: “Anh yêu em, Tử Kỳ, nói ra ba từ này rất khó, anh cũng rất ngượng. Đàn ông nói mấy từ này... khó lắm, khó lắm”.

Tôi nhìn anh, không đành lòng, dời mắt đi chỗ khác, đây là Vân Dịch mà tôi luôn yêu thương, nước mắt tôi tự nhiên tuôn trào.

Anh nhẹ nhàng hôn lên mắt tôi: “Tết Thanh minh đến rồi, mình cùng về Tô Hà thăm mẹ. Anh đã hứa với mẹ, Thanh minh đưa em về”.

Tôi ôm anh khóc nức nở.

Đêm đó, vòng tay anh vẫn như ngày xưa, an toàn và ấm áp.

17. Chương 17

Anh thận trọng gỡ vương miện và vòng bạc xuống, chạm lên chiếc khuy trên vạt áo tôi, những ngón tay run run. Anh dừng lại: “Tử Kỳ, hôm nay suýt nữa em làm anh ngất đấy”.

Tháng Tư, cuối mùa xuân, Tô Hà cỏ xanh rì, cây cối tươi tốt, chim chóc ríu rít.

Vân Dịch sắp xếp công việc của công ty xong, tôi xin nghỉ phép, hai chúng tôi cùng về Tô Hà.

Trở về nơi tôi sinh ra và lớn lên, nơi tôi và Vân Dịch đã quen biết và yêu nhau. Nhiều lần trở về rồi lại ra đi, lần nào cũng thấy rất đau lòng, duy chỉ có lần này, tôi thấy lòng hân hoan. Tôi nhớ tới tất cả mọi thứ ở nơi đó, nhớ tới căn nhà gỗ bên bờ sông, nhớ đến những cây trúc xanh trên núi, nhớ mẹ tôi, nhớ Quyên Tử.

Sắp tới nơi rồi. Tôi nôn nóng kéo tay chỉ cho Vân Dịch nhìn, nhìn lại mỗi một nơi chúng tôi đã sống và chơi đùa.

Tới lưng chừng núi thì nhìn thấy, cái thị trấn quen thuộc ấy, đường phố quen thuộc ấy. Chúng tôi nhìn nhau và cười.

Vân Dịch nắm chặt tay tôi đi về phía ngôi nhà thân quen. Giống như mỗi lần tan học trước đây, như mỗi lần từ trên núi về.

Quyên Tử biết chúng tôi trở về thì rất vui mừng, luôn miệng nói rằng đã thu dọn xong nhà cửa và bảo chúng tôi nhất định phải về ở trong nhà.

Đi qua con đường gập ghềnh, nghe những lời hỏi thăm thân thiết của mọi người gặp trên đường, tôi như đã nhìn thấy ngôi nhà của mình.

Vẫn là bức tường rào thấp với những bông hoa rực rỡ, tôi nắm thật chặt tay Vân Dịch, anh khẽ nói: “Tử Kỳ, chúng ta về đến nhà rồi”.

Đẩy cánh cổng, chúng tôi nhìn thấy Quyên Tử. Cô ấy vấn tóc trên đầu, trông dịu dàng như dòng nước, đang ngồi trước cửa nhà thêu hoa. Dường như tôi nhìn thấy mẹ đang ngồi làm việc nhà, chờ tôi và Vân Dịch về. Mắt tôi chợt cay cay, nghẹn ngào gọi: “Quyên Tử!”.

Quyên Tử ngẩng đầu lên, nhìn chúng tôi mừng rỡ, miệng ríu rít: “Về rồi, bố A Dịch à, Tử Kỳ về rồi này!”. Về rồi, cuối cùng, tôi và Vân Dịch cũng đã cùng nhau trở về. Kể từ ngày tiễn anh ra đi đến khi cùng anh trở lại vừa chẵn mười ba năm. Không biết vì sao, tôi chỉ muốn khóc.

“Tử Kỳ, được rồi, được rồi mà, đừng như thế.” Vân Dịch ôm lấy vai tôi dỗ dành.

“Được rồi, đợi hai người lâu quá, cuối cùng cũng đã về, vào nhà đi, ăn cơm thôi!” Quyên Tử bế cậu con trai lên đi vào trong nhà. Chồng cô ấy có vẻ hơi bối rối, sau khi ngồi xuống liền nâng ly rượu lên. Tôi và Quyên Tử đùa với A Dịch, còn Vân Dịch và chồng Quyên Tử uống hết chén này đến chén khác. Quyên Tử cười, nói: “Anh ấy, hề uống là uống rất nhiều”.

Mọi thứ trước mắt sao mà hòa hợp, trong lòng tôi trào lên cảm giác dịu dàng và bình yên.

Vân Dịch và chồng Quyên Tử càng nói chuyện càng có vẻ hợp. Hai người đàn ông trở nên quen thuộc với nhau vì rượu, đó là cách thức làm quen và thân thuộc của đàn ông, phụ nữ không thể nào xen vào được. Quyên Tử đặt con xuống cho thằng bé tự chơi, rồi kéo tôi lên gác: “Mặc kệ bọn họ, chúng ta lên trên này đi”.

“Sao chẳng khác xưa chút nào thế?” Tôi thấy ngạc nhiên.

“Mình nghĩ, nhất định phải để lại một gian phòng cho cậu, gian phòng này mình chưa hề động đến.” Quyên Tử mỉm cười trả lời, cô ấy nắm tay tôi: “Tốt quá, Tử Kỳ, cậu với Triển Vân Dịch như thế này thật là tốt!”.

Tôi nhìn cô ấy bằng đôi mắt rưng rưng lệ: “Cảm ơn cậu, Quyên Tử. Buổi chiều, mình muốn cùng với Vân Dịch ra thăm mẹ”.

“Mình biết, mình đã chuẩn bị đầy đủ hương, nến và tiền giấy.” Quyên Tử cười nói: “Và cả một chùm pháo nữa. Đây là chuyện vui, phải để cậu biết chứ”.

Tôi nhìn lên nắm mộ ở lưng chừng núi, cảm thấy như mẹ không ở đó mà đang ở trong lòng mình. Tôi luôn nghĩ mẹ ở bên tôi, mãi ở bên tôi.

Vân Dịch nói với tôi: “Tử Kỳ, anh luôn muốn đưa em về”.

Tôi thắp nến châm hương, đốt tiền vàng ẹ, Vân Dịch lặng lẽ đốt pháo. Giữa tiếng pháo đì đùng, tôi nhìn thấy những mảnh giấy hồng cùng làn khói xanh bay cuốn lên trong gió.

Vân Dịch nắm tay tôi, cùng cúi đầu lạy mẹ, anh nói: “Cháu đã hứa với bác rằng sẽ chăm sóc cho Tử Kỳ suốt đời. Hôm nay cháu và Tử Kỳ về đây thăm bác, xin được bác đồng ý cho phép, cho phép cháu được lấy con gái bác”. Nói xong, bỗng nhiên anh cất tiếng hát:

Ngày ấy anh tới thôn nhỏ này,

Sương sớm nhẹ nhàng thấm ướt nơi vạt áo,

Lòng anh vui sướng hân hoan,

Anh khẽ hỏi em, ơi cô gái của anh,

Em chớp đôi mắt như sao sáng chỉ đường cho anh tới thôn này,

Lòng em phải chăng cũng như anh, nói với anh làm anh cười vui sướng.

Tôi bịt miệng không dám tin, không biết anh đã học bài tình ca này từ lúc nào? Về mặt anh hơi ngượng ngùng, nhưng ánh mắt vẫn nhìn tôi đầy dũng khí.

Tôi không sao ngăn được những dòng lệ đang tuôn trào như suối: “Anh có biết những lời hát của anh còn khó nghe hơn cả người già hơn sáu mươi tuổi trong thị trấn không? Sao anh lại hát ra những lời ca khó nghe thế?”.

Vân Dịch đỏ bừng mặt, ánh mắt lộ vẻ tức giận. Rồi, đột nhiên anh cất tiếng hát to:

Trái tim Tử Kỳ còn lạnh hơn nước sông tháng Hai,

Anh ủ trong lòng ngực để nó tan hòa.

Trên núi trúc xanh cao từng đốt,

Phải đợi đến khi nào em mới hay?

Hát xong, anh nhìn tôi, nói: “Hãy lấy anh!”.

Nước mắt làm nhạt nhòa, tôi vừa khóc vừa cười: “Triển Vân Dịch, anh học được chiêu này từ khi nào vậy?”.

Anh đáp lớn, không chút xấu hổ: “Đó là do chồng Quyên Tử dạy. Anh ấy nói, chỉ cần cất tiếng hát, thì chim trên núi không có con nào nghe thấy mà không bay theo về. Anh không phải là “vương” thì cũng được xếp vào hàng “bá” của quán Karaoke, học xong là thực hiện luôn!”.

Tôi nhìn anh, nhìn người đàn ông đã dùng cảm hát tình ca mà lòng cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Quan niệm về hạnh phúc trong lòng mỗi một người, ở mỗi một thời điểm khác nhau cũng không giống nhau, giờ phút này với tôi như thế là quá hạnh phúc rồi.

Tôi đột ngột quay người đi xuống núi, bước chân bỗng bèn. Tôi đã nghe thấy, mẹ tôi cũng đã nghe thấy. Tôi chợt cảm thấy thời gian mười mấy năm chỉ như trong nháy mắt, như một giấc mơ. Chúng tôi lại trở về nơi cũ, vẫn với tình cảm trong sáng như xưa, không có sóng gió, không có ầm ỹ, không có đau lòng, không có tuyệt vọng.

“Tử Kỳ, em sao thế?” Vân Dịch vội bước theo sau, rồi ôm lấy vai tôi, giữ tôi lại. “Em không vui à? Em không bằng lòng lấy anh sao?”

Tôi không quay đầu, hướng về phía thị trấn, cất vang tiếng hát:

Trái tim của anh, em đã ấp ủ trong lòng cả trăm năm,

Sự chân thành của em khiến trời xanh cũng cảm động.

Hát xong, tôi cắn môi mỉm cười và chạy xuống chân núi. Quay đầu lại thì thấy Vân Dịch vẫn đang đứng ngây người. Tôi nói to: “Triển Vân Dịch, em muốn lấy anh!”.

Đột nhiên, anh như biến thành chàng trai của núi rừng, cất bước chạy về phía tôi, rồi dừng lại trước mặt và bế thốc tôi lên vác trên vai, bàn tay đánh vào hông tôi không chút thương xót: “Ai bảo em chơi xấu! Ai bảo em cười anh! Chồng của Quyên Tử nói, phải đánh rồi mới nghe lời!”.

Tôi cười to, xin được “khoan hồng”: “Còn đánh nữa, em sẽ không lấy anh đâu”.

Anh thở hổn hển đáp: “Bây giờ không do em quyết định nữa rồi”, sau đó vác tôi chạy thẳng tới bờ sông mới đặt xuống. Tôi giơ chân đá, anh cười, tránh sang bên, rồi kéo tôi vào lòng, ôm thật chặt: “Còn định đá anh xuống nước?”.

Tôi khẽ tựa vào ngực anh: “Đồ nhỏ nhen, vẫn còn thù à?”.

“Tử Kỳ, còn nhớ tới lúc anh sắp rời đi năm ấy không?”

“Có.”

“Có nhớ anh đã nói gì không?”

“Có.”

“Anh đã cầu hôn một cô gái mới mười sáu tuổi.”

“Ừm.”

“Tử Kỳ, chiếc túi em đeo thật là xấu! Mặt em chưa bao giờ rửa sạch! Em lại đem nường ve sầu mời anh ăn! Trên đầu em còn có chấy!”

Trời, sao tôi không biết anh nhớ dai đến thế, mà lại toàn nhớ những chuyện xấu của tôi!

“Tử Kỳ, điệu bộ của em khi trừng mắt lên trông rất đẹp!”

Em mà không làm cho anh té xỉu trước mặt thì em không còn là Đường Tử Kỳ nữa! Tôi trừng mắt nhìn anh, thề độc.

Ở Tô Hà hai ngày, sau đó chúng tôi trở lại thành phố B. Trước lúc đi, Quyên Tử cho tôi một thứ mà đến trong mơ tôi cũng mong có được. Vật đó được đựng trong một chiếc vali to, dù Vân Dịch có hỏi thế nào, tôi cũng chỉ cười không nói cho anh biết. Thứ làm cho người khác phải té xỉu này không thể để anh biết trước được.

Vân Dịch vẫn ở lại trong nhà tôi mà không chuyển đi. Hằng ngày, chúng tôi cùng nhau đi làm, sau giờ làm, cùng nhau đi siêu thị mua thức ăn, hoặc là ăn ở bên ngoài. Cuộc sống của những gia đình bình thường chắc cũng như thế, chỉ có điều những việc cùng làm nhiều hơn mà thôi. Thỉnh thoảng chúng tôi lại hẹn bạn bè đi chơi. Anh trở thành bạn trai của tôi một cách danh chính ngôn thuận.

Chúng tôi mua một căn nhà ba phòng ở khu vực vành đai ba. Tôi kiên quyết mua căn nhà ấy, Vân Dịch không hiểu. Tôi nói cho anh biết, tôi thích sống ở những khu phố nhỏ, vì nơi đó có tình người, không thích những nơi quá rộng lớn.

Tiểu Vi đã thiết kế giúp chúng tôi. Hễ rảnh rỗi là chúng tôi lại đi xem cách bài trí, trang hoàng nhà cửa, nhìn ngôi nhà của hai đứa hình thành từng tí một. Vân Dịch thường nhìn tôi đứng ngậy người trong nhà, lắc vai tôi để thức tỉnh: “Tử Kỳ, anh thấy em yêu ngôi nhà này còn hơn cả anh rồi đấy”.

Tôi đáp: “Không lẽ anh muốn em nói rằng có anh thì không có nó?”.

Vân Dịch giận: “Thì ra, anh và đồng gạch ngói ấy cũng như nhau thôi à?”.

“Ồ, không phải thế, anh quan trọng hơn.” Tôi vội cải chính.

“Như thế cũng không khác là mấy.” Anh lại bắt đầu đắc ý.

Tôi nhấn mạnh: “Là tiền của anh quan trọng, nếu không, nhiều nhất em cũng chỉ mua đủ nhà bếp và nhà vệ sinh thôi”.

Vân Dịch phản nộ: “Nói một hồi, cuối cùng vẫn là em yêu tiền của anh!”.

Tôi khẽ cười, hôn anh: “Em còn yêu anh nữa”.

Chúng tôi vốn định đợi qua Tết, khi mùa xuân đến, Vân Dịch lấy được lãi từ cổ phần trả hết nợ, công ty không còn áp lực kinh tế nữa thì sẽ kết hôn. Nhưng anh không chịu, cứ một mực bàn với tôi, tôi nhìn chỗ thức ăn thừa trên bàn, nói: “Đếm đám xương sườn còn thừa, thừa một miếng sẽ cưới trước một tháng, thừa hai miếng sẽ cưới trước hai tháng”.

Vân Dịch thấy hối hận vì trước đó đã ăn quá hối hả: “Miếng sườn anh chưa gặm hết này liệu có thể tính là nửa tháng không?”.

Tôi đáp: “Em vẫn chưa ăn no”.

Anh vội vàng đem đĩa thức ăn trước mặt tôi đi, rồi tìm từng miếng sườn. Đếm mấy lần xong, anh vui mừng nói: “Mùa thu năm nay!”.

Thế là chúng tôi quyết định cử hành hôn lễ vào mùa thu. Cả nhà Quyên Tử đại diện cho nhà gái đến thành phố B.

Bọn Úc Nhi tranh nhau làm phù dâu. May mà Quyên Tử đã nghĩ ra cách. Cô ấy nói: “Tuy không phải kết hôn ở thị trấn của chúng ta, nhưng phù dâu vẫn không thể chỉ có một người”.

Thế là đám các cô gái ồn ào như chợ vỡ ấy lập tức trở thành đồng minh, bàn nhau tìm cách gây khó khăn cho Triển Vân Dịch. Mấy bài ca núi rừng có vẻ chưa khó lắm, cần phải sửa ca từ đi mới được.

Khi Vân Dịch mời một đám chàng trai đến cửa, ở sau cửa, các cô gái bắt đầu cất giọng hát: “Không mở cửa, không mở cửa. Không đưa phong bao đỏ không mở cửa”.

Thế là phong bao đỏ lập tức liên tiếp được nhét vào khe cửa, bên trong lại hát: “Tôi không thể quá mềm lòng, quá mềm lòng, không thể dễ dàng mở cửa ra”.

Bên ngoài cửa nhốn nháo, phong bao đỏ lại liên tiếp nhét vào khe cửa. Cánh cửa đầu tiên cuối cùng được mở ra, một đoàn người ồn ào tràn vào với vẻ chiến thắng. Ba cánh cửa của ba gian phòng đều đóng chặt, các chàng trai lại lần lượt vượt qua từng cửa một.

Quyên Tử ở bên tôi ngồi trong thư phòng, đang giúp tôi đội vương miện.

Tôi không mặc áo cưới, trên người tôi giờ là chiếc áo mẹ thêu, có điều, từ phần ngực, ống tay và vạt áo đều là những miếng bạc mà Quyên Tử đính. Quyên Tử nói, đây coi như nhà gái tặng cho tôi. Tôi cảm thấy chúng quá quý giá nên không chịu nhận. Nhưng cô ấy nói, tôi đã cho cô ấy căn nhà gỗ, nên tôi nhất định phải nhận chút tấm lòng của cô ấy.

Cô ấy quần khăn quanh trán tôi, rồi cẩn thận đội vương miện lên. Mặc xong quần áo, đeo xong vòng bạc, đội vương miện lên xong, tôi cảm thấy quay đầu hơi khó, liền nói với Quyên Tử: “Bây giờ ít nhất mình cũng phải tăng khoảng chục cân”.

Bên ngoài cửa vẫn rất ồn ào, cuối cùng chỗ này cũng đã trở thành mục tiêu. Bỗng nhiên tôi thấy xấu hổ, sợ Vân Dịch nhìn thấy bộ dạng mình lúc này. Quyên Tử lùi một bước nhìn tôi, rồi cười và khen: “Tử Kỳ, cậu là cô dâu đẹp nhất mình từng thấy”.

Lúc đó, tiếng hát từ ngoài cửa vọng đến, chồng Quyên Tử giúp cho Vân Dịch vượt cửa xông vào. Quyên Tử và chồng cô vốn nên duyên do hát đối, lúc này cất tiếng hát lên, tiếng hát rất rành rọt. Gặp phải đối thủ, chồng cô hết cách, cảm tịt. Bỗng nhiên nghe thấy Vân Dịch “rống” lên:

Đàn ông tốt không để cho người con gái mình yêu phải chịu dù một chút đau lòng.

Sẽ không như cơn gió kia lang thang khắp nơi, thổi qua đông đến tây.

Cô gái tốt không để cho chú rể đang chờ đợi lòng thêm bồn chồn.

Cô đơn không nhìn thấy điệu bộ e thẹn của cô dâu!

Trời đất, lời bài hát của anh là thế nào vậy. Một tràng tiếng cười vang lên, Quyên Tử cười, mở cửa ra.

Tiếng cười lập tức im bật, tôi nghĩ người ngoài có lẽ chưa nhìn thấy một cô dâu mặc như tôi bao giờ. Tôi ngược mắt lên nhìn Quyên Tử không biết phải làm sao, nhưng cô ấy nhìn lại tôi bằng ánh mắt khẳng định. Cuối cùng tôi cũng ngẩng cái đầu nặng trĩu lên, trông ra phía cửa.

Tôi vẫn không dám nhìn Vân Dịch, nghe thấy các cô gái hoan hô ầm lên rồi xông vào: “Oa, Tử Kỳ, đẹp quá!”. Ai cũng đưa tay sờ lên quần áo và vương miện của tôi.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy mình như một vật triển lãm, thỏa mãn sự tò mò của mọi người, đứng ngây ra trong trạng thái dở khóc dở cười.

Đúng lúc tôi đang hối hận rằng lẽ ra mình không nên mặc bộ trang phục như thế này, thì đột nhiên Vân Dịch định thần lại, anh sải bước tới, vung tay, gạt tất cả các cô gái ra: “Muốn sờ thì sờ vào tôi đây này!”.

Tôi không nín được cười, mọi người trong phòng cũng cười ồ lên.

Đến khi khách khứa đều đã ra về hết, tôi đưa tay lên gỡ chiếc vương miện bạc xuống, nó nặng tới mức sắp làm cổ tôi gãy đến nơi. Vân Dịch bèn ngăn tay tôi lại: “Để anh”.

Anh thận trọng gỡ vương miện và vòng bạc xuống, chạm lên chiếc khuy trên vạt áo tôi, những ngón tay run run. Anh dừng lại: “Tử Kỳ, hôm nay suốt nửa em làm anh ngất đấy”.

Phải, điều mà tôi muốn chính là thế này!

“Tử Kỳ, hôm nay em đẹp tới mức anh không thể rời mắt đi được.”

Phải, nghe thấy vậy mà trong lòng tôi thấy rất đổi ngọt ngào.

“Tử Kỳ, em sắp ba mươi tuổi rồi, sao lại trang điểm như thế?”

Sao, bảo tôi già ư? Tôi ngẩng đầu lên lườm anh.

“Tử Kỳ, em già rồi, lần sau không được trang điểm ăn mặc lòe loẹt như vậy nữa.”

Sao? Như vậy là có ý gì? Mắt tôi bắt đầu tích tụ cơn tức giận.

“Tử Kỳ, em nên làm một bà vợ luống tuổi là tốt nhất.”

Tôi gầm lên: “Triển Vân Dịch, tối hôm nay anh ngủ ở sô pha đi, chiếc ghế ấy đủ cho hai người như anh ngủ!”.

“Tử Kỳ, hôm nay có tuyết rơi, anh nhất định sẽ đi cùng em hết con phố dài.”

Tôi không bị lay chuyển trước những lời nói ấy.

“Tử Kỳ, anh là đàn ông, bây giờ anh là người chủ trong gia đình!” Vân Dịch không còn dịu dàng, không phí lời nữa, và cuối cùng đã lộ răng nanh ra.

Thế là, câu chuyện tình yêu vượt qua hai lần bảy năm của chúng tôi đã hạ màn một cách viên mãn.

HẾT

18. Chương 18: Ngoại Truyện 1

Ngoại truyện : Tâm sự của Triển Vân Dịch 1

Em mặc chiếc áo màu trắng đính bạc thêu hoa ấy đứng trong phòng, ánh nắng chiếu trên chiếc áo hắt lại những tia sáng lấp lánh, giống như nàng tiên bước ra từ vầng thái dương. Anh choáng váng rồi chợt bừng tỉnh, trong lòng tràn ngập niềm vui: Đây là của tôi! Tử Kỳ là của tôi!

Anh chỉ mong sao em thuộc về riêng mình, giấu đi sắc đẹp của em, làm một phụ nữ luống tuổi đã có chồng là tốt nhất.

Đường Tử Kỳ, cuối cùng em cũng phải đến rồi à? Anh đứng ở cửa sổ nhìn xuống dòng người xe như nước phía dưới mà cười. Tô Úc ở trước mặt anh xúc động bảo ra trường bốn năm đến bây giờ đã có thể tự hợp. Cô ấy có vẻ như vô tình, nhưng anh biết, cô ấy đang nói cho anh nghe. Sau khi vào làm ở Vân Thiên và gặp anh, người phụ nữ thông minh này liền rất hay vô tình hoặc cố ý để lộ ra thông tin về em. Để đổi lại, anh cũng không xử tệ với cô ấy.

Bốn năm rồi, Đường Tử Kỳ, anh nén lòng không đi tìm em, anh cố gắng đứng cho thật vững, dần dần nắm lấy đại cục. Trong bốn năm anh không xuất hiện trước mặt em, em tưởng anh thật sự không hề biết gì hay sao? Em tưởng Công ty Thiên Địa tự nhiên có thể nhận được đơn đặt hàng của Vân Thiên một cách thuận lợi như vậy sao? Anh thật sự mong chờ em đến quay quảng cáo của Vân Thiên. Không vì công việc, e rằng có đánh chết em cũng không bước chân tới đây nữa bước. Nếu biết tiết mục quảng cáo này chọn bối cảnh ở thành phố B là chủ ý của anh, mục đích chỉ nhằm để em đến đây mà thôi, thái độ của em sẽ thế nào nhỉ?

Anh bấm điện thoại, dặn dò thư ký đem bản kế hoạch quay quảng cáo ở thành phố B của Vân Thiên và Thiên Địa đến. Thông thả châm một điếu thuốc, anh không vội, để em vui vẻ tụ tập với các bạn học trước đã. Em xem, Tử Kỳ, anh vẫn đối xử với em ưu ái như vậy, không dọa em sợ ngay khi vừa đến. Anh nên sắp xếp cho lần đầu tiên chúng ta gặp lại nhau thế nào nhỉ? Cho em một lần ngạc nhiên mừng rỡ được không?

Anh lái xe thông thả dạo trên đường, đi mấy vòng vẫn không chịu được lại phải chạy về khách sạn chỗ em ở.

Có ý nghĩ thôi thúc ngay bây giờ là lên gõ cửa phòng em. Anh ngồi trong xe rất lâu, anh không được vội, anh không muốn bây giờ dọa cho em bỏ chạy, anh muốn từ từ chơi đùa với em. Bốn năm trước em dám bỏ đi không thấy tăm hơi, anh đùa với em cũng không phải quá đáng chứ? Nghĩ đến chuyện em đang ở thành phố này, trong lòng anh thấy rất vui sướng.

Mai Tử quả thật có những nét ngây thơ giống em. Tiếc là non nớt quá. Anh đã cho cô ta làm quảng cáo, nhưng cô ta lại còn muốn nuốt sống cả anh, cô gái này đúng là không biết tự lượng sức mình. Đã vậy, thì để cho cô ta trêu chọc em xem sao.

Cô ta đã không phụ lòng mong đợi của anh, vì một bữa ăn mà bỏ cả công việc chạy đến. Anh không khỏi thở dài, với tính cách như vậy, vừa mới vào nghề chưa lâu, sau này tất sẽ có lúc chuốc khổ vào thân. Anh

nghe cô ta oán hận nói mãi rằng em nổi nóng quá đáng. Anh hình dung ra bộ dạng em lúc ấy. Mắt tròn à? Nhe nanh múa vuốt à? Không biết gặp anh có còn sinh động được như thế nữa không. Anh cắt ngang những lời lải nhải của Mai Tử, nói là buổi tối đưa cô ta cùng đi mời bọn em ăn cơm. Cô ta không vừa ý hỏi tại sao. Anh cười bảo rằng, sau này còn phải hợp tác, chuyện bỏ công việc đi dự tiệc nếu truyền ra ngoài sẽ không có lợi cho cô ta. Cô ta cảm động, cho rằng anh suy nghĩ thận trọng vì cô ta. Anh dặn dò cô ta không được trang điểm đậm, anh không thích phụ nữ lòe loẹt. Mai Tử mừng khắp khởi nghe theo. Phụ nữ, luôn tự mình là đúng như vậy. Anh bỗng nhiên thấy hơi thương hại cô ta.

Trông thấy em theo người phục vụ đi vào rồi sợ hãi đột ngột quay ra, trong lòng anh thỏa mãn vô cùng, đã nghĩ đến đủ mọi kết quả, chỉ có như vậy mới chứng tỏ em vẫn còn nhớ về quá khứ.

Nhưng đợi đến khi em quay vào, trên mặt lại không thấy một chút biểu hiện nào nữa. Bốn năm nay đúng là công việc đã rèn luyện cho em, học được cách che giấu cảm xúc, học được cách xã giao rồi. Em trông thật tự nhiên thoải mái, một điều hai điều Tổng giám đốc Triển, môi tô son rất đậm, nở nụ cười đúng mực. Anh dường như bị em che đậy, không nén được bèn đến đứng sau em ghé vào bên tai thăm dò: “Có phải gặp anh sợ tái mặt nên mới trang điểm đậm dứa như vậy không?”. Phản ứng của em bảo cho anh biết, thì ra trong lòng em vẫn đang sợ hãi, em vẫn chưa quên. Anh đắc ý cười vang mà đi.

Cả đêm, anh nhớ lại cảnh tượng lúc ăn tối, nhớ những lời em nói, nhớ từng nụ cười của em. Đây là lần đầu tiên trong suốt bốn năm qua em xuất hiện rõ ràng ngay trước mắt anh, so với trong ảnh càng chín chắn vững vàng hơn nhiều, không còn là cô bé con lúc lắc bím tóc trước kia nữa.

Thứ không có được sẽ mãi là thứ đẹp nhất, anh không biết có phải mình cũng có tư tưởng như thế hay không. Khát vọng muốn có em mãnh liệt như thế, đã làm tiêu tan ý định từ bỏ từng chột nảy ra trong đầu.

Lúc em ra đi bốn năm trước, anh không chỉ một lần tĩnh tâm suy nghĩ về một vấn đề giống nhau. Thực ra thì nguyên nhân gì khiến em phải rời xa anh? Anh nghĩ là em không muốn bị anh quản nhiều quá, em không thích anh có quá nhiều đòi hỏi, không thích anh có thái độ bài xích dữ dội đối với những người khác giới bên cạnh em.

Anh luôn muốn em vui vẻ, thích nhìn em cười. Có lúc nghĩ khi rời xa anh không biết em có thật sự vui vẻ hơn hay không. Anh đã định sống cuộc sống của riêng mình, không đi tìm em nữa, nhưng lại không thể không thông qua mọi con đường để có được thông tin về em.

Anh cho em tự do mà em muốn, mỗi lần trông trên ảnh thấy em vui vẻ, anh cảm thấy mình đã làm đúng. Nhưng chỉ nhìn ảnh thôi, anh thực sự thấy chưa đủ, anh khao khát có em ở bên, một người bằng xương bằng thịt, không chỉ là bức ảnh thế này. Qua quãng thời gian dài như vậy, anh trước sau vẫn không thể nào tìm được một người con gái khác để thay thế. Anh có thể điều khiển đôi chân mình không đi về phía em, nhưng không thể nào điều khiển được con tim thôi hướng về em.

Cho em thời gian bốn năm, em không chủ động trở về tìm anh, anh đành phải dùng cách của mình để lại đi vào cuộc sống của em.

Một buổi sáng anh lái xe đến đón Mai Tử, cùng cô ta đi quay phim. Anh tìm mình một tấm bình phong, như vậy em sẽ không phát hiện ra anh đang mong nhớ em. Em lại có thể buột miệng nói với anh về chồng chưa cưới gì đó, Ninh Thanh của Ninh Thị phải không? Là ai anh căn bản không quan tâm.

Anh nhìn em kéo Đại Hải cuống cuống bỏ chạy, em đối với những người đàn ông khác đều thân thiết như vậy, sao đối với anh lại phải trốn tránh? Trong lòng anh âm thầm tức giận, lại định chạy nữa phải không? Anh không muốn khách khí với em nữa.

Bốn năm trước em là cô bé con, anh giống như bậc trưởng bối của em.

Bốn năm sau em đã lớn, thay đổi không ít, anh muốn mình tiếp cận em với tư cách là một người đàn ông.

Anh gọi điện thoại cho em, nhắm mắt tưởng tượng từng cử chỉ hành động, giọng nói của em ở phía bên kia, hình dung ra biểu cảm của em. Thế mà em vô cùng lý trí phân tích rằng chúng mình không hợp nhau. Anh chọc tức em, trong lòng cũng đang nghĩ, chúng ta có phải đúng là không hợp nhau hay không.

Cái em nói không hợp nhau hóa ra là cảm thấy anh ngang ngược không biết phải trái. Em chỉ cố nói trong bốn năm em đã thay đổi rất nhiều, em hoàn toàn không nghĩ rằng, thời gian bốn năm, không chỉ có riêng

một mình em thay đổi, mà còn có cả anh. Nghe em năm lần bảy lượt cự tuyệt, cuối cùng anh không kiềm chế được nữa bảo em rằng chỉ có một kết quả, anh muốn có em.

Anh dễ dàng đồng ý ký hợp đồng với công ty em, giải quyết xong công việc liền chạy tới gặp em. Em khoác tay gã Ninh Thanh kia đi vào, anh nhìn thấy cũng suýt nữa vỡ tay, hai người xem ra đúng là xứng đôi, anh ta dịu dàng cười với em. Người đàn ông em thích là như thế à? Anh không nghĩ được nhiều đến vậy, anh đã không thể buông tay được nữa rồi.

Anh muốn nói chuyện, vậy mà một chút thời gian em cũng không cho anh, lại còn đá anh một cái rồi chạy về phía người đàn ông kia. Sau đó còn nghe thấy anh ta lớn tiếng tuyên bố em đã đồng ý lấy anh ta, mắt anh ta nhìn anh, người đàn ông này không ôn hòa vô hại như những gì anh ta thể hiện. Anh cười nhạt nhìn lại anh ta, đang định bước đến, thì lại trông thấy ánh mắt bất an của em. Anh dừng bước, anh làm em sợ đến thế cơ à? Anh không ngăn cản anh ta ôm em đi ra chỗ khác. Giây phút đó anh nghĩ không biết có phải mình đã đến chậm một bước hay không. Trong lòng em ngoài sợ hãi, ngoài oán hận anh ra, lẽ nào đã không còn tình cảm như trước nữa?

Anh đến căn phòng em thuê chờ đợi, nhìn sắc trời u ám, không biết nên thật sự buông tay hay là cưỡng ép đưa em đi bất chấp cảm nhận của em. Hai luồng suy nghĩ xuất hiện đan xen trong đầu, anh nghĩ không ra, bản khoăn không quyết nổi.

Cho đến khi em về mở cửa. Anh tự nhiên nổi cơn giận dữ. Hai luồng suy nghĩ kia đều biến mất, theo bản năng, anh muốn chiếm hữu em. Em lại bị anh dọa cho khóc, anh không khỏi thở dài, anh sao có thể nặng tay với em?

Em bảo em chưa từng nghĩ đến chuyện lấy anh ta, anh trước sau vẫn không thể yên tâm. Sau bốn năm, anh không muốn xa em lần nữa, anh muốn em đi cùng anh, anh không muốn lại giống như trước đây chỉ biết đến bản thân mà không suy nghĩ đến em. Nhưng mà, em không đồng ý. Chờ đợi suốt đêm khiến anh mệt mỏi, anh nghĩ không ra còn có gì quan trọng hơn cả việc chúng ta ở bên nhau. Anh đứng dậy đi khỏi, nếu cứ ở đó, anh sẽ nổi nóng và lại làm em sợ.

Anh không có nhiều thời gian để ở lại thành phố C, anh phải nhanh chóng trở về, chỉ hy vọng tuần sau, lúc quay lại, em đã hiểu ra, và sẽ đi cùng anh.

Nhưng mà, chỉ sau một ngày, anh lại nhận được tin em sẽ lấy Ninh Thanh. Đau đớn và phẫn nộ trong lòng khiến anh nảy sinh ý định giết người. Phải đối phó với việc gia đình, việc công ty, lại còn phải đối mặt với sự thật em sắp lấy người khác. Tinh thần và sức lực của anh đều kiệt quệ.

Sau lúc nóng nảy, anh bình tĩnh trở lại. Anh biết trên thế gian này ngoài anh ra em không còn người thân nào khác. Mẹ em nghe thấy anh hứa xong mới nở nụ cười yên tâm. Bà nói với anh: “Vân Dịch, nể tình bác cứu mang cháu trong một năm, cháu hãy chăm sóc Tử Kỳ giúp bác”. Anh rất buồn, bà không bảo anh phải nhớ tới tình cảm với em suốt bao nhiêu năm nay. Bà cũng không tham vọng em có thể lấy anh, bà chỉ muốn anh trả ơn. Anh bảo nhất định chăm sóc em, để em được sống thật tốt.

Sau khi mẹ em qua đời, anh cảm thấy mình là người thân của em, là người lớn trong gia đình của em, anh muốn em lấy anh, muốn bảo vệ em suốt đời.

Vậy mà, bây giờ vì không muốn đi cùng anh, em chọn cách lấy người khác.

Anh thật sự không muốn từ bỏ, thật sự muốn cướp lại em. Ý nghĩ này vừa xuất hiện, trước mắt anh lập tức lại hiện lên khuôn mặt đầy nước mắt của em. Sống cùng anh khiến em khó chịu đến thế sao? Anh nhờ người đưa bộ quần áo mẹ thuê tới cho em. Em từng nói, muốn mặc bộ quần áo này lúc làm lễ cưới với anh. Hôm nay em vì không muốn ở bên anh mà vội vàng tổ chức hôn sự, bộ quần áo này đối với anh đã không còn ý nghĩa gì nữa. Cho dù anh yêu em đến bao nhiêu thì sao nào, lòng em không muốn ở bên anh. Chỉ bằng tác thành cho em, để em được vui.

19. Chương 19: Ngoại Truyện 2

Ngoại truyện : Tâm sự của Triển Vân Dịch 2

Ngày em cưới, anh bay sang Anh. Dốc toàn bộ tinh thần và sức lực vào cuộc đấu với người nhà họ Triển, vào việc tranh đoạt gia sản. Hai người phụ nữ quan trọng nhất trong cuộc đời anh đều đã không còn ở bên cạnh nữa. Em đã chọn người đàn ông khác, anh không thể nào bắt cóc trái tim em. Mẹ anh cả đời buồn khổ, ít nhất anh cũng phải để mẹ dưới tuổi vàng được mỉm cười.

Tiếp xúc với người nhà họ Triển, anh rất mệt, bố không ra bố. Ông nội yêu quý anh, ông chỉ có mình anh là cháu trai, anh cũng đã trở thành con bài và công cụ của ông. Trong mắt những người họ Triển khác, anh là một kẻ ngoại lai, một tên cướp đột nhiên xông vào nhà cướp đoạt tài sản của họ.

Anh đặc biệt thận trọng trong lời nói và việc làm. Có lẽ ngay từ lúc mới sinh, họ đã quen với việc tranh cướp, giành giật, cầu xé nhau, đối với anh mà nói, tất cả đều chỉ là đối phó. Đối phó đến mệt mỏi, đối phó đến rã rời. Việc ăn uống, ngủ nghỉ của anh chưa bao giờ bị rối loạn, nhưng lúc nào cũng thường trực một nỗi mệt nhọc đến mức vừa nhắm mắt là đã có thể ngủ ngon lành.

Anh nhớ lại một năm ở Tô Hà ấy, không phải trông thấy sự đau khổ và cô đơn của mẹ, không phải ngày ngày nghe mẹ dạy phải biết căm thù như thế nào một cách đầy oán hận. Một năm sống trong nhà em, hôm nào cũng vui vẻ, mỗi bữa tan học về ngồi vào mâm cơm nóng hổi, lúc nào cũng thấy em quần quýt bên cạnh, sợ anh không vui.

Tình cảm ấm áp gia đình ấy là thứ tình cảm không mang bất kỳ suy nghĩ vụ lợi nào. Đến cả trong bảy năm yêu nhau, em cũng chưa từng hỏi anh thu nhập hằng tháng được bao nhiêu. Em không có khái niệm đó. Trong mắt em anh có tiền hay không cũng đều như nhau. Anh có sự nghiệp hay không có sự nghiệp, có tiền đồ hay không, có bao nhiêu gia sản, em căn bản chưa bao giờ nghĩ đến. Mà sự không quan tâm như vậy lại là điều anh vô cùng để ý. Không cần em tạo áp lực cho anh, bản thân anh cũng biết tự tạo áp lực, nỗ lực tạo điều kiện tốt nhất cho em.

Trước đây nghĩ đến em, anh thường không nén nổi tình cảm và mỉm cười. Bây giờ nghĩ đến em, anh cũng vẫn cười, có điều sau khi cười xong sẽ xuất hiện một giọng nói nhắc nhở anh, em không còn là của riêng anh nữa. Em sẽ nũng nịu trong vòng tay một người đàn ông khác, em sẽ đặt trái tim của mình vào một người đàn ông khác, em sẽ quan tâm anh ta, sẽ quần quýt bên anh ta. Sau đó là một nỗi đau, chậm chậm lan tỏa từ tận đáy lòng. Đau đến nỗi anh cuống cả lên, luống cuống đến nỗi anh cứ ra sức ấn vào chỗ đau đó, muốn ép chặt cái gì đó, muốn nắm lấy cái gì đó thì mới không cảm thấy trống rỗng.

Anh không còn có thể ôm lấy thân hình mềm mại ấy nữa thật sao? Không còn có thể khiến em chỉ cười với riêng một mình anh nữa thật sao? Em thậm chí còn sợ anh, đến nỗi bất chấp tất cả, không thêm suy nghĩ mà lấy người đàn ông có đôi mắt toát ra cái nhìn nguy hiểm ấy.

Người đàn ông tên Ninh Thanh. Trong tài liệu mà anh có, nói anh ta thời thanh niên có rất nhiều thủ đoạn, làm việc không một chút sơ hở. Lần đầu tiên anh và anh ta nhìn nhau, mắt anh ta đã lộ vẻ khiêu khích. Nếu không phải khi anh ta nhìn em, đôi mắt ấy ánh lên nét dịu dàng, thì anh đã không thể tin anh ta sẽ đối xử tốt với em.

Anh không muốn nghĩ đến em, nhưng em lại luôn hiện ra trong đầu óc anh. Nghĩ đến đám cưới hân hoan của em và Ninh Thanh, anh liền không chịu được. Dẫu vậy, anh tự bảo mình phải để cho em hạnh phúc. Anh nghĩ anh vẫn còn ích kỷ, vẫn còn cuồng vọng trông thấy em một lần nữa, đến gần em một lần nữa. Chỉ cần thấy em và Ninh Thanh có chút không hòa thuận, chỉ cần em lộ ra một sơ hở để anh biết rằng em vẫn còn yêu anh, anh sẽ mặc kệ em có phải đã kết hôn hay không, nhất định đưa em đi.

Đối với anh những quy tắc đạo đức kia không quan trọng. Cứ coi như em là vợ người ta rồi thì đã sao? Chỉ cần trong lòng em muốn ở bên anh. Cuộc hôn nhân kia căn bản không ngăn nổi anh. Càng hướng hồ bầy giờ anh có đủ khả năng để làm điều mình muốn.

Anh gây phiền phức cho Công ty Thiên Địa, yêu cầu Tổng giám đốc bên em đưa em đến thành phố B. Anh âm thầm tính toán thời gian, hy vọng có thể giữ em lại đón Tết cùng anh.

Bốn năm qua, cứ mỗi khi Tết đến chúng ta đều chỉ có một mình. Em cũng vậy, anh cũng vậy. Em không đến tìm anh, anh muốn đi tìm em nhưng lại mong em có thể chủ động quay về. Anh lo mình vừa xuất hiện, thì em sẽ lại bỏ chạy. Anh cứ thế chờ đợi, đợi tới khi em cảm thấy không thể không có anh. Nhưng em không như vậy, tất cả mọi thông tin đều nói cho anh biết, một mình em ở nơi lạ lẫm lại càng ung dung hơn. Tính tình em vẫn luôn phóng khoáng, xưng anh xưng em với đồng nghiệp nam và sống vui vẻ với đồng nghiệp nữ.

Em nhìn thấu kế hoạch của anh, biết anh dự định kéo dài đến cuối năm vẫn chưa làm xong bản kế hoạch, vì thế em liền qua tuần trăng mật cùng Ninh Thanh ở thành phố B. Anh chưa bao giờ nản lòng đến vậy. Cho dù em nhìn ra nhưng không vạch trần, anh cũng vẫn cảm thấy hết hy vọng.

Anh quyết định từ bỏ. Anh nói với em lời tạm biệt. Em gọi điện thoại đến, anh chán nản nói, dù là nguyên nhân gì cũng đều không quan trọng nữa rồi. Khi nghĩ đến nụ cười dịu dàng của Ninh Thanh dành cho em, nó giống như lưỡi dao đang cắt xé trái tim anh.

Anh lựa chọn làm người thân của em, luôn chọn đúng thời điểm để đến thăm em. Anh không có lý do nào khác để có thể liên tục xuất hiện ở chỗ quay phim, trừ việc lợi dụng những nữ diễn viên trẻ trung xinh đẹp muốn có nhiều cơ hội hơn kia. Đàn ông giàu có nuôi vài cô gái xinh đẹp chẳng phải điều gì lạ, anh ung dung đường hoàng xuất hiện trước mặt em.

Vốn muốn giữ thái độ dừng đứng ôn hòa với em. Nhưng mà, buổi tối ở Vô Tích ấy em yếu ớt gọi nhầm điện thoại. Anh mở nghe, thấy em nói: “Đại Hải, tôi khó chịu quá, cậu đến đưa tôi đi viện với”.

Em gọi Đại Hải, nhưng lại không biết đã gọi vào số của anh. Anh bế em đến bệnh viện, em nhẹ đi nhiều, gầy đến nỗi anh chỉ cần một tay là nhấc lên được. Trong lòng anh rất lo lắng nhưng lại cũng vui mừng, lo vì em bị ốm, mừng vì em tự nhiên gặp nguy hiểm và người em nhớ đến đầu tiên là anh. Trong lòng em, anh vẫn là người thân yêu nhất.

Thói quen không ăn sáng của em mới có từ sau khi tới thành phố C. Nếu em vẫn còn ở bên cạnh, anh tuyệt đối không để em mắc bệnh dạ dày. Anh rất không vừa lòng với Ninh Thanh, hai người lấy nhau, sống với nhau mà sao lại không bắt em bỏ được tật xấu này?

Sau khi đưa em đến bệnh viện, anh gọi điện cho Đại Hải. Anh chàng này tuy miệng nói cảm ơn anh, nhưng lại không cho anh chăm sóc em. Anh lặng lẽ bỏ đi. Trong mắt cậu ta, em là người chị dâu đích thực. Anh không muốn tranh cãi, không muốn em khó giải thích với Ninh Thanh.

Hôm sau anh dẫn theo nữ diễn viên tên Tiểu Doanh cùng đến thăm em. Em vẫn chưa khỏe lại, chỉ một lát đã nhắm mắt ngủ thiếp đi. Bác sĩ bảo không có gì trở ngại lắm, nhưng sau này nhất định phải chú ý đến ăn uống, không được ăn những thứ có chất kích thích, anh yên tâm ra về.

Không ngờ chỉ chưa đầy hai tiếng sau, anh đã trông thấy em ở quán lẩu. Anh rất giận, giận đến nỗi không thèm quan tâm đến Đại Hải bên cạnh, vứt ngay thứ em đang cầm trong tay, kéo em đi.

Cứ theo cách sống này của em, anh sớm muộn cũng bị tức chết. Anh đưa em đi ăn những món thanh đạm, trong lòng không khỏi oán trách Ninh Thanh. Thế mà em chỉ một mực bảo vệ anh ta, không có gì khiến anh đau lòng hơn điều đó.

Anh một lòng một dạ bảo vệ em, chăm sóc em, lo lắng cho em, nhưng em hầu như không thấy cảm kích. Em bây giờ, đúng là đã yêu Ninh Thanh rồi sao?

Cách một hôm, Tiểu Doanh gây chuyện đòi đi Thái Hồ. Anh cũng muốn đi cho khuây khỏa, không ngờ gặp em cùng với Ninh Thanh và Đại Hải cũng ở đó. Ninh Thanh vẫn đối xử với em rất tốt, vượt xa xôi nghìn dặm đến thăm em. Có một người chồng như vậy, anh nghĩ, Từ Kỳ sẽ hạnh phúc thôi.

Anh đứng trên thuyền nhìn hai người bạn em từ xa.

Bỗng nhiên, Ninh Thanh nhìn anh, ánh mắt đầy hàm ý, rồi anh ta cúi xuống hôn em. Anh trông thấy rất rõ, anh ta bắt chấp phản ứng của em, đang cưỡng hôn em. Chuyện này là thế nào? Có phải Ninh Thanh cố tình làm vậy cho anh xem? Anh cười gượng, một người chồng tuyên bố quyền sở hữu của mình cho bạn trai cũ của vợ biết, anh có thể hiểu, nhưng nỗi đau như băng đá từ trong tận đáy lòng lại trôi dậy.

Anh mong sao thuyền vào bờ nhanh hơn, ngoái lại thì thấy Đại Hải đang nhìn mình chăm chăm. Anh cười nhạt, nếu anh thực sự không quan tâm đến tâm trạng của em, chỉ dựa vào Ninh Thanh thì sẽ chẳng thể giữ nổi em đâu.

Thuyền vào bờ, anh không cầm lòng được lại quay đầu nhìn. Vừa hay anh thấy trong lúc đẩy Ninh Thanh ra, do đứng không vững nên em ngã xuống hồ. Anh theo phản xạ định nhảy xuống, Tử Kỳ của anh không biết bơi! Không ngờ Ninh Thanh hành động nhanh hơn anh. Anh dừng lại, lo lắng nhìn anh ta vớt em từ dưới nước lên. Em ho đến nỗi đỏ bừng mặt. Em nhìn sang phía anh với vẻ rất khó chịu. Hình như em گیر tay về phía anh, nhưng lại bị Ninh Thanh nắm lấy, sau đó em ngất đi.

Anh cắn chặt răng, nếu không phải là Ninh Thanh cưỡng ép hôn em, thì em đã không ngã xuống nước.

Anh đi theo đến bệnh viện, Ninh Thanh ở cửa ngăn anh lại, anh ta thể hiện bộ mặt thường gặp nhất của một người chồng khi trông thấy tình địch. Anh ta bảo rằng thường xuyên nghe thấy Tử Kỳ gặp ác mộng gọi tên anh. Anh ta mong rằng anh không bao giờ quấy nhiễu em nữa. Anh ta khơi dậy lửa giận trong anh, anh đâm một cái vào tường, bảo anh ta: “Ninh Thanh, đừng để tôi còn trông thấy anh cưỡng ép Tử Kỳ, lần sau người bị đâm sẽ là anh đấy!”.

Mọi điều Ninh Thanh thể hiện, anh đều không tin, nhưng anh tin anh ta cũng yêu em. Ánh mắt tình cảm anh ta dành cho em, anh đã thấy rất nhiều. Vì em, anh quyết tâm rời khỏi đó.

Trở về thành phố B, anh liền bắt đầu thu mua cổ phiếu của Ninh Thị. Anh muốn cho em, để em tự mình thay đổi cục diện bị động vốn có.

Em và Ninh Thanh sống rất tốt, quyền nắm giữ cổ phiếu này là của hội môn anh tặng em, để em mặc dù gả vào nhà họ Ninh, nhưng cũng có một ghế trong Ninh Thị.

Còn nếu Ninh Thanh đối xử với em không tốt, đây sẽ là vũ khí sắc bén để anh đối phó với anh ta.

Anh rất bất ngờ khi nghe tin em đã rời khỏi thành phố C, không biết đi đâu. Vì sao em bỏ đi? Giữa em và Ninh Thanh xảy ra chuyện gì? Em có thể đi về đâu?

Anh liên hệ với Tô Úc, bảo cô ấy cho anh tin tức về em trong thời gian sớm nhất. Ba tháng sau Tô Úc gọi điện nói em đã đến Vân Thiên. Anh nhờ cô ấy chú ý chăm sóc em.

Mọi suy đoán đều được đặt ra. Anh chắc đến tám mươi phần trăm là ở chỗ Ninh Thanh đã xảy ra chuyện. Anh ta biết người mua Ninh Thị là anh, tất nhiên sẽ không thể yên tâm. Nhưng mà, anh ta không thể nghĩ được rằng, nếu em vì anh ta mà đến tìm anh, anh sẽ không để em quay về nữa.

Lợi dụng vợ để đến đòi quyền nắm giữ cổ phiếu, loại đàn ông như vậy không xứng với em.

Trông thấy em, tâm trạng lo lắng của anh bỗng chốc bình yên trở lại.

“Vân Dịch, em về rồi, cũng mệt rồi, anh hãy bỏ qua cho Ninh Thị, được không? Em không muốn nợ nhà họ Ninh, không muốn nợ Ninh Thanh, không muốn có bất kỳ sự liên hệ nào với thành phố C nữa.” Đó là câu đầu tiên em nói khi gặp anh.

Anh cười hỏi em: “Em đến đây là vì Ninh Thanh?”.

Em trả lời anh: “Em không thích nợ ân tình của người khác, anh đừng làm tổn thương họ, những gì đã qua thì để nó qua đi”.

Anh cảm thấy một cơn đau xuyên vào tim. Em vì Ninh Thanh mà ngã vào lòng anh, nói năng mềm mỏng với anh. Em thậm chí đem cả bản thân mình ra trao đổi. Anh muốn cười, nhưng không cười được. Người anh nâng niu trong lòng bàn tay đang ra điều kiện với anh, chỉ cần anh bỏ qua cho Ninh Thị, em sẽ lấy anh. Anh cảm phần, người con gái anh hằng mong muốn lại phải có được bằng cách nói chuyện điều kiện như vậy.

Chưa có khi nào anh quyết tâm muốn có được em như lúc này. Nhưng, anh không muốn nói chuyện điều kiện.

Anh nhìn em đảo mắt nói rằng, nhất định phải là em cam tâm tình nguyện. Ha ha, được, điều anh cũng muốn là sự cam tâm tình nguyện của em. Anh tuyệt đối không cố ép em lấy anh, đặc biệt là không muốn đưa ra điều kiện trao đổi.

Chỉ cần em ở thành phố B, anh sẽ chăm sóc em. Anh biết hằng ngày em đi làm chen chúc trên xe buýt rất mệt nên quyết định ngày ngày đưa đón em. Cho dù em lúc nào cũng nhắc đến sự dẫu dằng của Ninh Thanh khiến anh thấy phiền lòng và rối ren, nhưng anh đã quyết việc gì thì sẽ không thay đổi. Em đã không muốn anh ép buộc em, anh thuận theo em là được rồi. Chỉ cần em vui, có em ở bên, anh cảm thấy tốt hơn bất cứ thứ gì.

Em tỏ ra hết sức kỳ lạ. Hình như em đã hoàn toàn coi mình là vợ Ninh Thanh. Anh tuy thấy lạ, thấy buồn, nhưng cũng có một chút vui mừng. Ngoài việc càng kiên định với suy nghĩ của mình hơn, em còn biết nói ra quyết định của mình một cách rõ ràng. Anh từ từ xích lại gần em, chậm rãi cùng em ôn lại chuyện ngày xưa. Em không dám tin anh cũng có lúc ôn hòa, lại hình như sợ anh bỗng dưng trở mặt. Anh nhận ra rằng chỉ cần anh nhẹ nhàng nói chuyện lý lẽ với em, em sẽ không sợ anh nữa.

Anh quyết định đưa em đi Thái Sơn chơi một chuyến, hy vọng lần du lịch này có thể khiến em thay đổi ấn tượng về anh, càng hy vọng lại một lần nữa có được trái tim em.

Tâm sự của em dần dần bộc lộ, chẳng cần anh phải suy đoán nhiều. Anh gần như có thể khẳng định, em lấy Ninh Thanh chỉ vì lúc bấy giờ bị anh dọa cho hồ đồ. Ninh Thanh nhân lúc em không tỉnh táo mà mở ô ra che chỗ, thế là em liền chạy vào. Anh nhìn những ngôi sao hằng ngày mọc trên bầu trời mà trong lòng tràn đầy cảm kích và ân hận.

Anh nhận thấy đúng là mình hiểu về em chưa đủ. Anh quên rằng em đã lớn, không còn là cô bé ở Tô Hà ngày xưa nữa, em có suy nghĩ và chính kiến của mình. Anh bảo thủ cho rằng em không hiểu chuyện. Việc gì cũng cần anh chỉ bảo. Anh rất cảm động vì một lần nữa có cơ hội, để anh tìm hiểu trái tim em. Anh thử kết nối với em, kể tình hình cho em nghe. Anh nhẹ nhàng nói với em rằng chúng mình cùng bắt đầu lại.

Trên Thái Sơn em lại nhắc đến Ninh Thanh, lần nào em cũng bảo em đã mắc nợ anh ta. Đến lúc này anh mới hiểu, thứ em nợ là Ninh Thanh đã cho em một lễ cưới, lại còn cùng em đóng kịch.

Anh quả thật không dám tin, vì trốn tránh anh mà em diễn trò lừa dối này. Nhưng anh không đành lòng oán hận em một lần nữa. Em không thực sự kết hôn với Ninh Thanh thật là quá tốt.

Anh nhận được điện thoại báo ông nội ốm nặng nên phải trở về ngay. Anh lưu luyến không muốn rời. Em đã cho anh niềm tin vô bờ bến. Giây phút đó anh nghĩ, chỉ cần được bên em, những thứ khác không có gì quan trọng.

Bác gái anh không biết từ đâu có được cuộn phim đám cưới của em và Ninh Thanh, gièm pha em trước mặt ông nội. Ông nội giận lắm, hỏi anh cần gia sản hay cần em, anh trả lời chắc như đinh đóng cột. Ông nội rất thất vọng về anh, anh biết ông luôn đối xử tốt với anh, nhưng mà, nếu như không có em, quyền thế có lớn đến mấy đối với anh cũng đều vô nghĩa.

Ông nội qua đời. Bố thờ ơ lạnh nhạt không nói một câu. Anh quay về thành phố B, mệt mỏi lắm rồi, xuống máy bay liền đến gặp em. Em mở cửa trông thấy anh trong vẻ ngạc nhiên mừng rỡ còn có cả sự sợ hãi, và nói rằng Ninh Thanh đang ở đó. Anh không suy nghĩ gì nhiều, Ninh Thanh từ trong nhà đi ra, đôi mắt anh ta nhìn anh rất lạ. Một giây sau, anh ta lại là người ra tay trước. Ngay lúc đó anh hiểu rằng anh ta thật lòng muốn anh hiểu lầm em. Anh chợt hiểu ra vì sao bác gái lại biết em, vì sao lại có cuộn phim về lễ cưới. Đến đúng lúc lắm, anh đang muốn dạy cho anh ta một trận. Đánh nhau ư, anh ta không bao giờ là đối thủ của anh.

Anh không ngờ em lại có thể xen vào, em thật là ngốc, em đã nhận của anh một cái tát mà vẫn muốn nói đỡ cho Ninh Thanh. Anh giận vô cùng, xách túi bỏ đi, em chạy xuống kéo anh lại, anh không thể nào kiềm chế được lửa giận trong lòng, chỉ sợ nếu tiếp tục ở lại sẽ khiến mọi chuyện tồi tệ hơn. Anh cũng muốn cho em thời gian để tĩnh ngộ, nhìn xem gã Ninh Thanh mà em một lòng áy náy, một lòng bảo vệ kia là người như thế nào.

Vốn định hôm sau đến tìm em thì bố gọi điện đến, bảo anh lập tức trở về nghe di chúc. Anh không còn cách nào đành gửi gắm em cho Tô Úc. Trong di chúc, ông nội để lại cho anh và mẹ cổ phần đáng được có

của nhà họ Triễn. Ông nói rõ là anh không được lấy em, nếu không sẽ không được tiếp nhận vị trí là chủ của Triễn gia. Bố cuối cùng cũng nói chuyện rất lâu với anh. Bố không muốn quyền thế đã nắm trong tay lại rơi vào tay các anh em khác. Anh cự tuyệt, lạnh lùng bảo bố rằng, anh không thể để em phải sống buồn khổ giống như mẹ được.

Anh phải dựa vào bản thân mình, và cho em một thể giới.

Suy nghĩ này đã trở thành động lực thôi thúc anh cố gắng trên con đường lập nghiệp. Anh chọn theo ngành nội thất. Đồ nội thất của thành phố B thua xa trình độ của Hồng Kông. Anh tìm gặp Tiểu Vi là người anh quen khi học ở nước ngoài, thế chấp cổ phần ở nhà họ Triễn cho bố cô ấy để về thành phố B mở công ty.

Anh biết em không đi cùng với Ninh Thanh. Anh tin vào tình cảm em dành cho anh và ngày càng mong muốn công ty phát triển. Anh đã không có thời gian để gặp em tâm sự, hằng ngày hết giờ làm anh gần như đặt mình xuống là ngủ luôn. Tất cả tinh thần, sức lực đều dồn hết vào công ty.

Trên đường, anh trông thấy em một mình xách cả đồ ra khỏi siêu thị, liền đưa em về. Nhìn những thứ em mua, anh hiểu rằng lúc ở một mình, em cũng biết tự chăm sóc bản thân. Dịp Tết, anh và Tiểu Vi đi Hồng Kông. Công ty hoạt động rất thuận lợi, anh có nghĩa vụ phải cùng cô ấy về cảm ơn bố mẹ của cô ấy.

Trong lòng anh xúc động vô cùng. Đợi đến đầu xuân, anh sẽ có thời gian từ từ giúp đỡ em.

Tô Úc bảo anh rằng lòng Tử Kỳ đã lạnh rồi, muốn từ bỏ. Anh không lo, anh có thời gian, nhất định sẽ khiến em hồi tâm chuyển ý.

Cơ hội đến thật bất ngờ, đồng nghiệp của em đã chạy tới làm quen với anh, trong tiệc rượu anh gửi lời mời. Anh chắc chắn rằng em sẽ đến. Anh xem em và đồng nghiệp của mình diễn kịch mà không nhận được cười, điệu bộ của em thật đáng yêu. Lúc ký xong hợp đồng bước ra cửa, vô tình vô tình bảo em buổi tối nấu cơm đợi anh về.

Trông em đầy vẻ giận dữ, không ngờ rằng anh lại mặt dày như vậy phải không?

Anh sung sướng gõ cửa, cảm giác giống như về nhà mình. Em nấu món ếch, nấu canh rùa, anh biết em đang mắng anh. Nhưng anh vẫn ăn vui vẻ.

Thấy em đau bụng, anh biết ngay em bỏ thuốc vào canh, trong lòng vừa lo lại vừa giận. Từ lúc nào em học được cái trò thâm độc này vậy? Anh thật sự tức giận. Nhưng em còn tức giận hơn anh, chưa đợi anh kịp trách móc, đã nói một thôi một hồi. Em bảo anh không để ý đến cảm nhận của em, bảo anh chưa bao giờ nghĩ phải cùng em chung sức gánh vác. Em, không hề muốn nhận điều kiện tốt anh dành cho em.

Lúc từ bệnh viện về, nhìn em xuống xe, vẫy taxi đi khỏi, anh chưa bao giờ rung động như thế. Chưa bao giờ nghĩ rằng Tử Kỳ của anh không những mong muốn anh mang đến ỉn sự ấm áp gia đình, mà còn sẵn lòng dùng đôi vai nhỏ bé của mình chia sẻ gánh nặng với anh. Anh đứng lặng rất lâu, suy nghĩ rất lâu.

Anh bắt đầu thử xem xét vấn đề từ góc độ của em. Anh nhận ra rằng bao nhiêu năm qua mình đã sai, thì ra, thứ em cần là điều này. Anh bắt tay vào giải quyết vấn đề bất động sản ở thành phố B. Anh vui vẻ đến ở chèn chúc trong cái tổ nhỏ bé của em. Sau đó, anh hy vọng cùng em mua nhà mới, cùng nhau trang trí, cùng ở bên nhau.

Thì ra chỉ cần hai người thấu hiểu tâm ý của nhau, cùng nhau gánh vác, thì dù có ở trên sa mạc, cây vẫn sẽ nở hoa.

Không hề báo trước, anh gói ghém đồ đạc chuyển đến căn nhà nhỏ đó. Anh nghĩ, chiều này chắc chắn sẽ làm rối kế hoạch và suy nghĩ của em. Em căn bản không ngờ rằng anh lại đến ở nhà mình.

Anh thẳng thắn không hề giấu giếm nói cho em biết hiện trạng của công ty. Em rất dễ mềm lòng, và quả nhiên anh đã thành công vào được nhà em, hơn nữa còn độc chiếm chiếc giường của em để em phải cuộn tròn trên sofa mà ngủ. Nhưng anh vẫn sợ em giận đuổi ra khỏi nhà, cứ trần trọc mãi, cuối cùng thiếp đi lúc nào không hay.

Buổi sáng vào nhà tắm, anh giật mình hoảng hốt khi thấy hai chữ “Vương bát” đỏ tươi trên mặt. Anh giận đến nổi suýt chút nữa ném chiếc cốc xuống đất. Em ngày càng không coi sự uy nghiêm của anh ra gì, ngày càng vô phép tắc. Anh chậm rãi rửa sạch mặt. Nếu là trước đây, chắc chắn anh đã lôi em về mắng ột trận,

không nhận lỗi quyết không tha cho em. Nhưng bây giờ, đợi em lấy anh rồi, anh có cả đời để trừng phạt em. Anh thỏa mãn ngắm mình cười độc ác trong gương.

Anh đã nắm chắc em đến bảy phần, cho dù em đã sắp ba mươi, thì sự từng trải và kinh nghiệm của em cũng vẫn không thể so bì được với anh. Nghĩ đến đây, trong lòng lại thấy xót xa. Sau sinh nhật hai mươi chín tuổi vào mùa thu, em sẽ gia nhập hàng ngũ gái già ba mươi. Anh nhất định phải cho em một gia đình trước khi em ba mươi tuổi.

Anh dắt tay em về Tô Hà, đi qua con đường cũ trên thị trấn, bỗng thấy giật mình, cảm thấy dắt tay em cùng về nhà vẫn như mười mấy năm về trước. Em tặng căn nhà gỗ cho Quyên Tử rồi, nhưng đó vẫn là ngôi nhà trong ký ức của chúng mình.

Chồng Quyên Tử là người thẳng tính, có lẽ đã nghe Quyên Tử nói chuyện của anh và em, anh ta cứ lắc đầu quầy quậy, bảo: “Thật không hiểu nổi người thành phố các anh, sao lại phiền phức như vậy”.

Nhân lúc Quyên Tử và em đi khỏi, anh ta phát vào vai anh nói: “Người anh em, tôi dạy anh hát tình ca, anh hát cho Tử Kỳ nghe, đảm bảo cô ấy lập tức gật đầu nhận lời lấy anh”.

Anh sững sờ, hát tình ca ư? Còn phải hát tình ca của người địa phương nữa chứ? Anh buồn cười, Triển Vân Dịch này ba mươi ba năm nay chưa từng hát tình ca cho người con gái nào nghe. Vừa nghe tới cách này, anh liền lắc đầu. Chồng Quyên Tử tính nóng vội, không cho anh từ chối, khe khẽ ngâm nga hát, hát xong lại nâng chén với anh: “Làn điệu này, ngôn từ này, nhớ rồi chứ? Hát một lần tôi nghe thử”.

Anh dở khóc dở cười, nhưng lại tò mò muốn biết có thật hiệu quả như thế không. Anh nhỏ giọng ngâm nga một lượt, chồng Quyên Tử vỗ xuống bàn: “Đúng rồi! Đúng như thế! Nhớ là nhất định phải hát cho cô ấy nghe, đảm bảo cô ấy nhận lời lấy anh”.

Anh nói vài lời với mẹ em, do dự một lát, rồi khe khẽ cất tiếng hát. Anh rất ngượng, đại nam nhi lại giống như gã trai trẻ miền núi hát tình ca để tán gái. Thấy em ngạc nhiên mở tròn mắt, nước mắt tuôn trào tựa như nước Tô Hà, anh đã rất đắc ý. Không ngờ em lại cất lời cay độc bảo anh hát kém, dùng khí anh khó khăn lắm mới có được hoàn toàn biến thành lửa giận. Anh dứt khoát cất tiếng hát to lên. Dù sao anh cũng không sống cả đời ở trong ngọn núi này, hơn nữa cấp dưới và bạn bè cũng không có mặt. Anh sợ gì chứ?

Em quay người đi xuống triền núi, anh nôn nóng, bài hát khó khăn như vậy đã hát rồi, em vẫn không chịu ư? Anh đuổi theo, không ngờ em cất tiếng hát đáp lại. Anh sững sờ, bây giờ mới hiểu sự kỳ diệu của việc hát tình ca trên núi. Anh thật lòng cảm ơn chồng Quyên Tử, khôn thật, đúng là quá hữu dụng!

Em mặc chiếc áo màu trắng đính bạc thêu hoa ấy đứng trong phòng, ánh nắng chiếu trên chiếc áo hắt lại những tia sáng lấp lánh, giống như nàng tiên bước ra từ vầng thái dương. Anh choáng váng và nhận thấy người sững sờ không chỉ có chú rể là anh, các chàng trai thành phố trong phòng chắc cũng chưa bao giờ nhìn thấy một cô dâu xinh đẹp như vậy. Mấy cô gái chạy qua người anh, đến để sờ vào áo quần của em. Anh chợt bừng tỉnh, trong lòng tràn ngập niềm vui: Đây là của tôi! Tử Kỳ là của tôi!

Anh chỉ mong sao em thuộc về riêng mình, giấu đi sắc đẹp của em, làm một phụ nữ luống tuổi đã có chồng là tốt nhất. Em rất khó chịu về điều đó, còn bắt anh đem động phòng hoa chúc phải ngủ ở sô pha!

Nhưng tính lang sói trong con người anh thức dậy, anh mỉm cười, anh đã muốn “xử lý” em từ lâu rồi. Không rõ khi biết được suy nghĩ của anh, em có hối hận hay không. Có điều, hối hận cũng không được nữa. Em đã là vợ của Triển Vân Dịch này rồi!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-tuyet-roi>